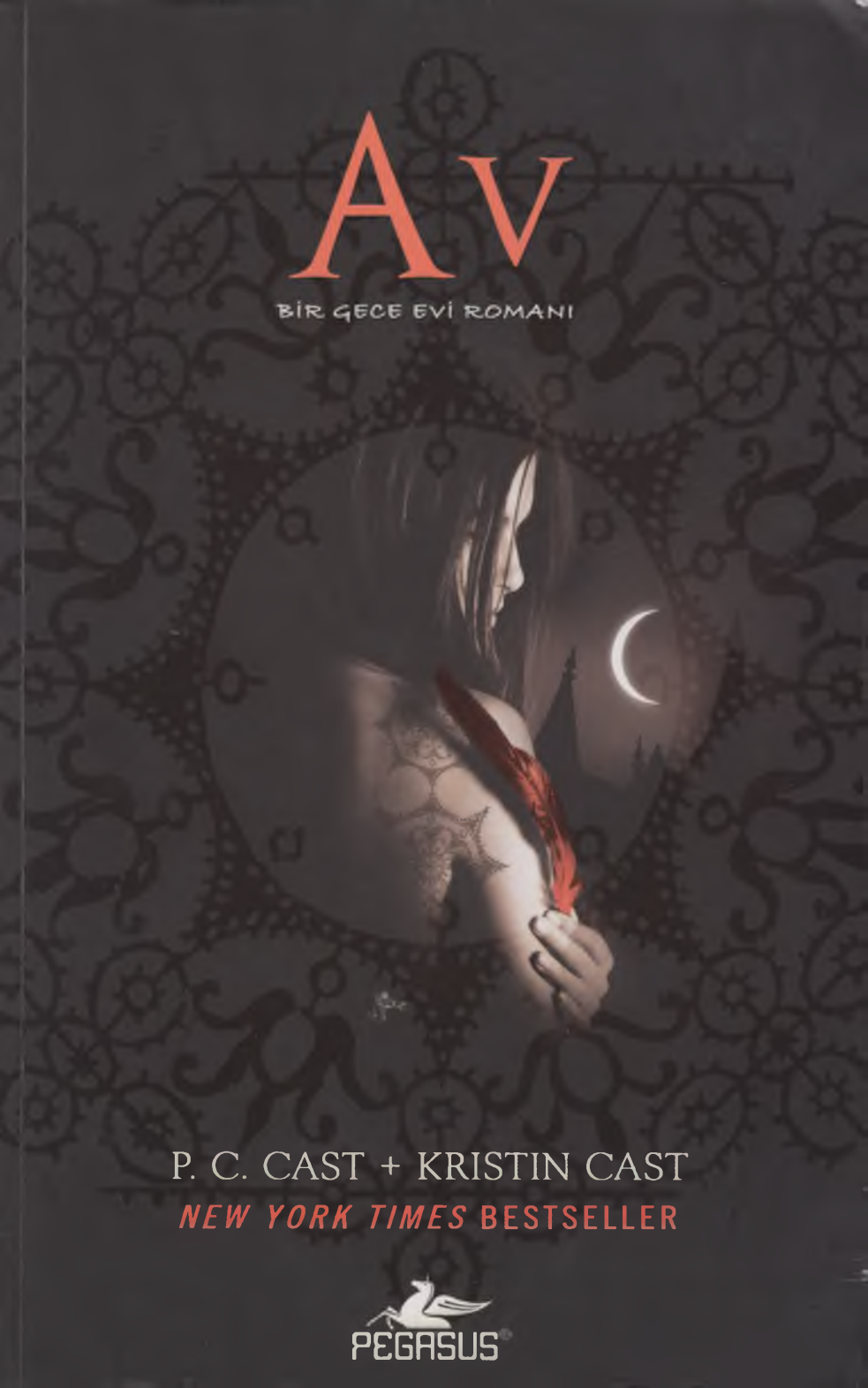
Av

BİR GECE EVİ ROMANI

P. C. CAST + KRISTIN CAST

NEW YORK TIMES BESTSELLER

PEGASUS

EĞER DÜNYADAKİ EN ATEŞLİ ERKEK İSİMSİZ BİR ŞEYTAN OLARAK KENDİNİ GİZLİYORSA VE İSTEDİĞİ TEK ŞEY SİZSENİZ NE YAPARSINIZ?

Çayırın kenarında, ağaçların gölgelerinin arasında bir karaltı belirdi. Vücudunu görebiliyordum; çünkü ay ışığı, teninin pürüzsüz ve çıplak hatlarını belirginleştiriyordu.

Durdum. Hayal gücüm aklını mı yitirmişti yoksa?

"Tereddüdün mü var yoksa aşkım?"

Sesini duyunca, bedenimden bir ürperti geçip gitti. Ağaçların yaprakları arasından korkunç, alaycı bir kahkaha duyuldu.

SERİNİN İLK DÖRT KİTABI

Seri Tasarımı: Cem F. Petrus
Kapak Tasarımı: Michael Storrings
Kapak Fotoğrafı: Herman Estevez
Kapak Uygulama: Yunus Bora Ülke

www.pegasusyayinlari.com
ISBN:978-605-4263-22-6

Pegasus Yayınları: 224
Bestseller Roman: 61

AV
P. C. CAST - KRISTIN CAST
Özgün Adı: HUNTED

Yayın Yönetmeni: İbrahim Şener
Yayınevi Editörü: Özkan Özdem
Kitap Editörü: Yusuf Tan
Bilgisayar Uygulama: Meral Gök
Kapak Uygulama: Y. Bora Ülke
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Kilim Matbaası
Maltepe Mah. Litros Yolu Fatih Sanayi Sit.
No:12/204-232 Topkapı/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Ekim 2009
ISBN: 978-605-4263-22-6

PEGASUS YAYINLARI © (ST. MARTIN'S GRIFFIN)

Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

PEGASUS YAYINLARI
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 27/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

P. C. CAST
KRISTIN CAST

AV

İngilizce'den Çeviren:
SEVİNÇ TEZCAN YANAR

PEGASUS YAYINLARI

Bu kitabı John Maslin'e ithaf ediyoruz—o eski bir öğrencim, araştırma yardımcım ve olağanüstü bir beyin fırtınası partnerim. Ve bizim Damien ile çarpıcı bir şekilde benzerlik taşıyor...

TEŞEKKÜR

Gece Evi serisi bir ekip çabasıdır, ben ve Kristin yalnızca dinamik ikili olarak göz önünde bulunuyoruz! Seri St. Martin's Press'de çalışan büyüleyici bir grup insan tarafından desteklenmektedir; onların yaratıcılığı müthiştir. Kristin ve benim onlara tekdirlerimiz sonsuzdur: Jennifer Weis, Anne Bensson, Matthew Shear, Anne Marie Tallberg, Brittany Kleinfelter, Kathy Hershberger ve mükemmel kapak tasarım ekibi Michael Storrinng ve Elsie Lyons.

Her zaman olduğu gibi, biz edebiyat temsilcimiz ve arkadaşımız Meredith Bernstein'e minnettarız.

Biz bu seriyi destekleyen ve Kristin ve benim için neşe kaynağı olan tüm hayranlara teşekkür ediyoruz. Oklahoma, Tulsa'daki Will Rogers Lisesi'nde birinci sınıf öğrencilerine bizim ziyaretimiz sırasında İngilizce dersinde *İşaret* adlı kitabımızı okutan eğitimcilere de teşekkür ediyoruz.

Bizim kalbimiz sizlerle!

BÖLÜM BİR

Rüya, kanat sesleriyle başladı. Geriye dönüp bakınca –Alaycı Kuzgunlar'ın serbest kalmasının ardından– bunun kötüye işaret olduğunu anlamam gerektiğini görüyorum. Ancak rüyamdaki ses, daha çok fondaki bir gürültü gibiydi. Hızla dönen bir pervane ya da QVC'nin açık olduğu bir TV misali.

Rüyamda güzel bir çayırın orta yerinde duruyordum. Geceydi ama çayırı çevreleyen ağaçların üstünde kocaman bir dolunay asılıydı. Ay, gölgelerin düşmesine neden olacak kadar parlak, gümüşümsü mavi bir ışık saçıyor ve her şeye suyun altındaymış gibi bir hava katıyordu. Çıplak bacaklarıma sürtünen yumuşacık çimenleri kıyıyı tatlı tatlı okşayan dalgalar gibi hareketlendiren hafif esinti, bu duyguyu daha da belirginleştiriyordu. Aynı rüzgar, çıplak omuzlarıma dökülen gür, koyu renk saçlarımı da hareketlendiriyor, ipekten bir şal tenimi okşuyormuş gibi bir his yaratıyordu. Çıplak bacaklar? Çıplak omuzlar?

Başımı önüme eğdim ve şaşkınlık dolu bir çığlık attım. Ciddi anlamda kısa, bir mini elbise giymiştim. Üst kısmı, önlü arkalı derin bir V yakayla oyulduğu için, elbise omuzlarımdan aşağı kayıyor ve tenimin büyük kısmını açıkta bırakıyordu. Elbisenin kendisi müthişti. Beyazdı; püsküllerle, kuş tüyleriyle ve deniz kabuklarıyla süslenmişti ve ay ışığında parlıyormuş gibi görünüyordu.

Hayal gücüm acayip iyi iş çıkarıyordu.

Elbise bir hatırayı uyandırmıştı ama anlamazlıktan geldim. Hiçbir şeye kafa yormak istemiyordum: Rüya görüyordum yahu! *Déjà vu* anlarına takılıp kalmaktansa, çayırın içinde büyük bir zarafetle dans ediyor, Zac Efron ya da Johnny Depp birden karşıma çıkıp benimle flört etmeye başlasalar ne yaparım, diye düşünüyordum.

Rüzgarla oradan oraya salınıp kendi etrafımda dönerken çevreme bakınıyordum. Birden, devasa ağaçların arasında gölgelerin kıpırdandığını ve tuhaf hareketler yaptıklarını görür gibi oldum. Durdum ve karanlığın içinde olup bitenleri daha net görebilmek için gözlerimi kıstım. Benden ve tuhaf rüyalarımdan bekleneceği üzere, ağaçların dallarında –tuhaf meyveler gibi– koparmamı bekleyen kola kutuları asılıydı.

Ve işte tam o anda ortaya çıkıverdi.

Çayırın ucunda, ağaçların gölgelerinin arasında bir karaltı belirdi. Vücudunu görebiliyordum; çünkü ay ışığı teninin pürüzsüz ve çıplak hatlarını belirginleştiriyordu.

Çıplak mı?

Durdum. Hayal gücüm aklını mı yitirmişti yoksa? İnanılmaz derecede gizemli Bay Johnny Depp bile olsa, çayırda çıplak bir adamla koşmaca oynamak gibi bir niyetim yoktu.

"Tereddüdün mü var yoksa aşkım?"

Sesini duyunca, bedenimden bir ürperti geçip gitti. Ağaçların yaprakları arasından korkunç, alaycı bir kahkaha duyuldu.

"Kimsin sen?" Rüya sesimin korkumu ele vermemesinden son derece hoşnuttum.

Gülüşü, en az sesi kadar güzel ve boğuk ve bir o kadar da ürkütücüydü. Bizi izleyen ağaç dallarında yankılandı ve çevremi saran havaya karışırken neredeyse gözle görülür bir hal aldı.

"Yoksa beni tanımıyormuşsun gibi mi yapacaksın?"

Sesi bir kez daha tenimi okşadı ve tüylerimi diken diken etti.

"Evet, seni tanıyorum. Seni ben uydurdum. Bu benim rüyam. Sen de Zac'le Johnny karışımı bir şeysin." Ona bakarken tereddütlüydüm. Kalbim deli gibi çarparken umursamaz bir tavırla konuşmaya çalışıyordum; çünkü karşımdaki adamın o iki aktörün karışımıyla ilgisi yoktu. "Şey... Belki Süpermen ya da Beyaz Atlı Prens'sindir," dedim.

"Ben hayal gücünün ürünü falan değilim. Beni tanıyorsun. Ruhun beni tanıyor."

Ayaklarımı hareket ettirmemiştim ama sanki sesi beni çekiyormuş gibi, vücudum usul usul ona doğru sürükleniyordu. Ona ulaşınca, kafamı kaldırıp yukarı baktım. Yukarı... Daha yukarı.

Bu Kalona'ydı. Onu daha sesini duyduğum ilk anda tanımıştım. Sadece bunu itiraf etmek istememiştim, o kadar. Nasıl olur da onu rüyamda görebilirdim?

Kabus... Bir rüya değil; kabustu.

Vücudu çıplaktı ama tamamen somut halde değildi. Esintiyle birlikte silueti de dalgalanıyor ve hareket ediyordu. Arkasında, ağaçların koyu yeşil gölgesinde evlatlarının, Alaycı Kuzgunlar'ın hayaletimsi biçimlerini görebiliyordum. İnsan kolları ve ayaklarıyla ağaçların dallarına tutunmuşlar, mutasyona uğramış kuş suratlarına kondurulmuş insan gözleriyle bana bakıyorlardı.

"Hâlâ beni tanımadığını mı iddia ediyorsun?"

Gözleri, yıldızsız bir gökyüzü gibi karanlıktı. Ona ait en somut şey, bu gözlerdi sanırım. Gözler ve sıvımsı sesi. Kabus da olsa, gördüğüm şey benim! Uyanabilirim. Uyanmak istiyorum! Uyanmak istiyorum!

Ama uyanmadım. Uyanamadım. Kontrol bende değildi. Kalona'daydı. Bu rüyayı, bu karanlık ve kabus gibi çayırı yaratan

ve beni buraya getirip, gerçeklik kapısını arkamızdan kapatan da oydu.

"Ne istiyorsun?" Sesimin titrediğini anlamasın diye son hızla konuşmuştum.

"Ne istediğimi biliyorsun, aşkım. Seni istiyorum."

"Ben senin aşkın falan değilim."

"Tabii ki aşkımsın." Bu defa o hareket etti ve soyut gövdesinden buram buram yayılan soğuğu hissedebileceğim kadar yaklaştı. "Benim *A-ya'm*."

A-ya, bilge Cherokee kadınlarının, Kalona'yı tuzağa düşürmek için, asırlar önce yarattıkları bakirenin adıydı. Paniğe kapılmak üzereydim. "Ben *A-ya* değilim!"

"Elementlere hükmediyorsun." Sesi berbat ve harika, zorlayıcı ve ürkütücü bir okşayış gibiydi.

"Tanrıçamın bana bahşettiği bir yetenek."

"Eskiden de onlara hükmederdin. O elementlerden yapılmıştın. Beni sevmek üzere yaratılmıştın." İri, koyu renk kanatları kıpırdandı ve havaya kalktı. Öne doğru uzanıp beni buz gibi soğuk, spektral bir kucaklamayla sardı.

"Hayır, beni bir başkasıyla karıştırıyor olmalısın. Ben *A-ya* değilim."

"Yanılıyorsun, aşkım. Onu içinde hissediyorum."

Kanatları, beni ona iyice sokulmak mecburiyetinde bırakarak üstüme örtülmüştü. Fiziki olarak sadece yarı-somut olmasına rağmen, onu hissedebiliyordum. Kanatları yumuşacıktı. Rüya gören bedenimin sıcaklığının tam tersine, buz gibiydiler. Bedeninin dış hatları soğuk bir pustan oluşuyordu. Tenimi yakıyor, içime bir tür elektrik akımı yayıyor, beni hissetmek istemediğim ama direnemeyecek kadar güçsüz kaldığım bir arzuyla ısıtıyordu.

Gülüşü baştan çıkarıcıydı. Ve ben o gülüşte boğulmak istiyordum. Öne doğru eğildim, gözlerimi yumdum ve ruhunun

buz gibi soğuğu göğüslerime sürtünüp vücudumun beni kontrol dışı bırakan noktalarına acı verici ama müthiş erotik hisler gönderirken, yüksek sesle inledim.

"*Acıyı seviyorsun. Sana zevk veriyor.*" Bana iyice yaslanırken, kanatları ısrarcı, bedeni daha sert, soğuk ve acı verecek kadar tutkuluydu. "*Bana teslim ol.*" Zaten güzel olan sesi, tahrik olurken akla hayale sığmayacak kadar baştan çıkarıcı bir tınıya bürünmüştü. "*Yüzyıllarımı kollarının arasında geçirdim. Bu defaki birleşmemizde kontrol benim elimde olacak ve sen sana verebileceğim zevkte mest olacaksın. Uzak tanrıçanın kelepçelerinden kurtul ve bana gel. Ruhen olduğun kadar, bedenen de gerçek aşkım ol ki sana dünyaları vereyim.*"

Söylediklerinin anlamı, çiğ tanelerini yakıp yok eden güneş ışığı gibi, hissettiğim acı ve zevk dalgasının arasına süzülüvermişti. İradem yeniden kazandım ve güçlükle de olsa, kanatlarının arasından sıyrıldım. Vücudumun etrafı buz gibi siyah dumanlarla kaplanmıştı. Bana tutunmaya çalışan... Dokunan... Okşayan dumanlarla.

Yağmurda kalmış bir kedi gibi silkelenince, siyah dumanlar çevreye dağılıverdi. "Hayır! Ben senin aşkın falan değilim. *A-ya* da değilim! Ve Nyx'e asla sırt çevirmeyeceğim!"

Nyx'in adını söylememle kabusun tuzla buz olması bir oldu.

Yatağımda doğrulurken nefes nefese ve kan ter içindeydim. Stevie Rae derin bir uykudaydı ama Nala ayaktaydı. Usul usul hırlıyordu. Bir yay gibi gerilmiş, tüylerini kabartmıştı. Ve kısık gözleriyle yukarı bakıyordu.

"Ah, lanet olsun!" diye haykırarak yataktan fırladım ve Kalona'nın devasa bir yarasa gibi tepemde asılı durmasını bekleyerek kafamı kaldırdım.

Hiçbir şey... Orada hiçbir şey yoktu.

Nala'yı kucaklayıp yatağıma oturdum. Titreyen ellerimle kedimi okşadım. "Sadece kötü bir rüyaydı... Kötü bir rüyaydı.

Sadece kötü bir rüyaydı," deyip duruyordum ama yalan söylediğimi çok iyi biliyordum.

Kalona gerçekti ve bir şekilde rüyalarımın içine süzülmeyi başarmıştı.

BÖLÜM İKİ

Nala'yı okşarken ve kedimin aşinası olduğum mırıltılarının beni sakinleştirmesine izin verirken kendi kendime, *pekala, Kalona rüyalarına girebiliyor olabilir ama artık uyanıksın ve kendini toplasan iyi olur*, diye söylendim. Stevie Rae uykusunda kıpırdandı ve duyamadığım bir şeyler mırıldandı. Sonra uyumaya devam ederek gülümsedi ve iç geçirdi. Ona baktım ve rüyaları konusunda benden daha şanslı olmasından memnuniyet duydum.

Üzerindeki battaniyeyi yavaşça açtım ve onu delip geçen ok yarasını örten bandajdan kan sızmadığını görünce derin bir oh çektim.

Bir kez daha kıpırdandı. Bu defa gözkapakları titreşti ve açıldı. Bir an şaşkın şaşkın bakındı sonra beni görünce uykulu gözlerle gülümsedi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"İyiyim," dedi mahmur mahmur. "Bu kadar endişelenme."

"En yakın arkadaşım sürekli ölüp dururken endişelenmemem mümkün mü?" derken gülümsüyordum.

"Bu defa ölmedim. Az kalsın ölüyordum."

"Sinir uçlarım sana onlar için ölmenle, az kalsın ölmen arasında pek bir fark olmadığını söylememi istiyorlar."

"Sinir uçlarına söyle, rahatlayıp uyusunlar," dedi Stevie Rae ve gözlerini kapatırken battaniyesini üstüne çekti. "Ben iyiyim," diye tekrarladı. "Hepimiz iyi olacağız." Sonra nefesi derinleşti ve yemin ederim, göz açıp kapayana kadar yeniden, uykuya daldı.

Derin bir iç çektim ve yatağa dönüp rahat bir pozisyon bulmaya çalıştım. Nala, Stevie Rae'yle aramıza kıvrılmıştı. Bana bakıp aksi aksi miyavladı. Gevşememi ve uyumamı istediğini söylemeye çalışıyordu.

Uyumak mı? Ve o rüyayı yeniden görme ihtimaliyle karşı karşıya kalmak, ha? Hımm... Hiç sanmıyorum.

Gözlerimi Stevie Rae'nin nefes alıp verişine diktim ve dalgın dalgın Nala'yı okşamaya başladım. Yarattığımız bu küçük huzur baloncuğu içinde, her şeyin bu kadar normal görünmesi ne kadar tuhaftı. Uyuyan Stevie Rae'ye bakarken daha birkaç saat öncesine kadar göğsüne saplı bir okla dolaştığına ve kaos dünyamızı altüst ederken, Gece Evi'nden kaçtığımıza inanmakta güçlük çekiyordum. Kendimi uykuya teslim etmemekte direnirken, yorgun düşen düşüncelerim o geceki olayları tekrar tekrar yaşıyordu. Ve o anlara tekrar dönerken, hayatta kalabilmemize bir kez daha hayret ediyordum.

Stevie Rae'nin, benden kağıt kalem bulmamı istediğini –çünkü uzun süre tünellerde gizlenmek zorunda kalmamız halinde yeterli tedariğe sahip olduğumuzdan emin olmak için, bir ihtiyaç listesi çıkarmamız gerektiğini düşünüyordu– söyleyişini hatırlıyordum.

Bunu göğsüne saplanmış bir okla karşımda otururken tamamen sakin bir sesle söyleyivermişti. Ona baktığımı, midemin döndüğünü ve sonra kafamı çevirip "Stevie Rae, bunun liste çıkarmak için iyi bir zaman olduğundan pek emin değilim," dediğimi hatırlıyordum.

"Ayyy... Tanrım bu şey insanın ayağına batan o devedikenlerinden daha beter acıyor." Stevie Rae derin bir nefes alırken yüzünü buruşturmuş ama omzunun üstünden, gömleğini yırtıp sırtından dışarı fırlayan ok ucunu açığa çıkaran Darius'a gülümsemeyi de ihmal etmemişti. "Özür dilerim. Acıması senin suçun değil. Adım ne demiştin?"

"Adım Darius, rahibem."

Afrodit şaşırtıcı derecede tatlı bir sesle "Erebus'un Oğulları'ndan bir savaşçı," diye ekledi. Şaşırtıcı derecede tatlı bir ses diyorum; çünkü her ne kadar onu sevmeye başlasam da, Afrodit genelde bencil, şımarık, nefret dolu ve tolere edilmesi güç bir tiptir. Başka bir deyişle, kesinlikle tatlı biri değildir ama bu yeni tatlılığı sayesinde, Darius'a birtakım hisler beslediğini açıkça ortaya koymaya başladı.

"Lütfen. Adamın savaşçı olduğu her halinden belli. Dağ gibi, baksanıza," dedi Shaunee, Darius'u beğeniyle süzerken.

"Hem de çok hoş bir dağ," dedi Erin ve Darius'a bakarak öpücük sesleri çıkardı.

Afrodit otomatik olarak "Adam kapıldı, İkiz ucubeler, gidin birbirinizle oynayın," diye çıkıştı ama bunu kalpten söylemediğini hissetmiştim. Hatta şimdi yeniden düşününce, bunu neredeyse kibar bir sesle söylediğini iddia edebilirim.

Ah, bu arada, Erin ve Shaunee ruh ikizleri; ama biyolojik anlamda ikiz değiller. Erin sarışın, mavi gözlü bir Oklahoma kızı ve Shaunee de Jamaika kökenli, karamel tonlarında bir doğulu. Ancak Shaunee ve Erin için genetiğin bir önemi yok; doğumda birbirlerinden ayrı düşüp seneler sonra bir İkiz radarıyla bir araya gelmiş olmaları gayet mümkün.

"Ah, evet. Erkek arkadaşlarımızın burada olmadıklarını hatırlattığın için sağ ol," dedi Shaunee.

Erin "Büyük ihtimalle şu anda ucube kuşlar tarafından lime lime ediliyorlar," dedi.

"Hey, biraz neşelenin. Zoey'nin büyükannesi Alaycı Kuzgunlar'ın insan yediklerini söylememişti. Sadece onları koca gagalarının arasına alıp bütün kemikleri tuzla buz olana kadar bir duvara ya da onun gibi bir şeye tekrar tekrar çaptıklarını anlatmıştı." Bunu söylerken Afrodit'in dudaklarında kaygısız bir gülümseme vardı.

"Ah, Afrodit. Bence hiç yardımcı olmuyorsun," dedim. Gerçi, haklıydı. Kulağa dehşet verici gelse de, o da, İkizler de Pekala haklı olabilirlerdi. Bunu uzun uzun düşünmek istemediğim için dikkatimi yeniden yaralı en yakın arkadaşıma çevirdim. Gerçekten korkunç görünüyordu. Yüzü solgun, her tarafı ter ve kan içindeydi. "Stevie Rae, sence bir..."

"Buldum! Buldum!" Jack, peşinde onu gözünün önünden bir an olsun ayırmayan sarı labradorla, Stevie Rae'nin bir odaya dönüştürdüğü yan tünele daldı. Kan ter içindeydi ve elinde üzerinde kırmızı bir haç resmi olan beyaz bir çanta vardı. "Tam söylediğin yerde buldum, Stevie Rae. Hani şu mutfağımsı tünelde."

Damien, Jack'in peşinden tık nefes halde içeri girerken "Yeniden nefes alabilir hale gelince, çalışan buzdolaplarını ve mikro dalga fırınları görünce ne kadar şaşırıp sevindiğimi anlatacağım," dedi. "Bunca şeyi buraya indirmeyi nasıl başardığınızı bilmek istiyorum. Ve tabii elektriği nasıl sağladığınızı da." Damien, Stevie Rae'nin ortadan ikiye ayrılmış, kan içindeki gömleğini görünce olduğu yerde durdu. Yanakları bembeyaz oluvermişti. "İyisi mi sen bunları tamir edildikten ve en brochette olmaktan çıkınca anlat."

"En... ne?" dedi Shaunee.

"Bro.. Ne?" dedi Erin.

"Şişe geçirilmiş yiyecekler için kullanılan Fransızca bir tabir." Tanımaları ümidiyle Shakespeare'den kasten yanlış bir alıntı yaparak "Aklını yitiren dünya ve savaş kuşlarını elinden

kaçıran kötülük..." diye başladı ama kızlara hiçbir anlam ifade etmediğini görünce, "özensiz kelime kullanımını affetmez," diye bitirdi. Sonra Darius'a döndü ve kocaman bir makasa benzeyen nesneyi uzatarak "Ah, bu arada bunu pek de hijyen sayılmayacak bir alet edevat yığının arasında buldum," dedi.

Darius işinin ehli bir sesle "Tel makasını ve ilk yardım setini buraya getirin," dedi.

Jack "Tel makasıyla ne yapacaksın?" diye sordu.

"Okun tüylü ucunu keseceğim ki çekip rahibenin bedeninden çıkarabileyim. Böylece yarası iyileşmeye başlayabilecek," dedi Darius basitçe.

Jack iç geçirdi ve Damien'a yaslanıp kolunu omzuna attı. Asıl sahibi, yani James Stark adındaki çaylak öleli beri –ki aynı James Stark daha sonra ölümden dönüp, yoldan çıkmış kötü melek Kalona'yı özgür bırakmak için çevrilen kötü bir entrika sırasında Stevie Rae'yi okuyla vurmuştu– Jack'in peşinden ayrılmayan labrador –Düşes– ağlamaklı bir iniltiyle yine Jack'in bacağına yapışmıştı (Evet, geriye dönüp bakınca çok karmaşık hatta kafa karıştırıcı göründüğünü ben de biliyorum ama sanırım bu, kötü niyetli entrikaların tipik özelliği olsa gerek).

Ah, bu arada Jack ve Damien çiftler. Yani başka bir deyişle ikisi gay delikanlılar. Alo? Böyle şeyler oluyor. Tahminlerinizden daha sık. Bir dakika, sözümü geri alıyorum. Böyle şeyler, ebeveynlerin tahminlerinden daha sık yaşanıyor.

"Damien, belki de sen ve Jack, az önce bulduğunuz mutfağa dönüp bizim için yiyecek bir şeyler ayarlayabilirsiniz," diyerek, onları, gözlerini Stevie Rae'ye dikmek dışında bir işe teşvik etmeye çalıştım. "Sanırım bir şeyler yemek hepimize iyi gelecek."

Stevie Rae "Ben büyük ihtimalle kusarım," dedi. "Tabii getireceğiniz şey kan olmazsa." Özür diler gibi omuz silkmeye yeltendi ama yüzünü buruşturarak durdu. Zaten bir hayli açık renk olan teni iyice solmuştu.

Shaunee, insanların araba kazalarını durup seyrettikleri merak ve büyülenmiş gözlerle Stevie Rae'nin sırtından çıkan oka bakarak "Evet, ben de pek aç sayılmam," dedi.

"Al benden de o kadar, İkiz," dedi Erin. O da gözünü ayırmadan Stevie Rae'ye bakıyordu.

Aç olup olmadıklarının umurumda olmadığını, tek derdimin onları oyalamak ve Stevie Rae'den biraz olsun uzaklaştırmak olduğunu söylemek üzere ağzımı açtığım anda, Erik bulunduğumuz odaya daldı.

"Buldum!" dedi. Elinde gerçekten eski model –ve kocaman– bir CD-kasetçalar-radyo vardı. Zamanında müzik seti olarak adlandırılan o büyük şeylerden. 1980'lerde mesela. Stevie Rae'den tarafa bakmadan, müzik setini yakınındaki bir masanın üstüne yerleştirdi ve bir şeyler yakalayabilmesinin ne iyi olacağını mırıldanarak insanın gözünü kamaştıran kocaman düğmelerini kurcalamaya başladı.

Stevie Rae, Erik'e "Venüs nerede?" diye sordu. Konuşurken canının yandığı her halinden belliydi. Sesi titriyordu.

Erik arkasına döndü ve kapı vazifesi gören bir battaniyenin gerildiği girişe baktı. "Tam arkamdaydı. Buraya geldiğini sandım ve..." Bakışları Stevie Rae'ye çevrilince, kelimeler boğazına takılıvermişti. "Ah, Tanrım. Canın çok acıyor olmalı. Çok kötü görünüyorsun, Stevie Rae."

Stevie Rae gülümsemeye çalıştı ama başarılı olamadı. "Şey, daha iyi hissettiğim zamanlar oldu. Venüs'ün şu müzik setini bulmana yardım etmesine sevindim. Zaman zaman bazı radyo kanallarını alabiliyoruz."

"Evet, Venüs de öyle söylemişti," dedi Erik. Bakışları Stevie Rae'ni çıplak sırtından çıkan oka sabitlenmişti.

Stevie Rae için bir hayli endişeleniyor olmama rağmen, aklım Venüs'e takılmıştı. Neye benzediğini hatırlamak için hafızamı yokladım. Kırmızı çaylaklara son dikkatli bakışımda,

henüz kırmızı değildiler. Yani dövmeleri, bütün çaylakların ilk İşaretlendikleri dönemde sahip oldukları içi boş safir hilalden ibaretti. Fakat bu çaylaklar ölmüşlerdi. Ve ölümden dönmüşlerdi. Ve Stevie Rae bir tür Değişim yaşayana kadar, hepsi kan emici, kafayı yemiş canavarlardı. Afrodit'in insanlığı (onda bir nebze de olsa insanlık olduğunu kim bilebilirdi ki?) hepsini birden kontrol edebildiğim beş elementin gücüyle bir şekilde birleşmişti ve *voilà*! Stevie Rae, asma yapraklarını ve çiçekleri andıran ve yüzünü çevreleyen muhteşem yetişkin dövmesinin yanı sıra, insanlığını da geri kazanmıştı. Fakat onun dövmesi koyu mavi değil, kırmızıydı. Taze kan rengi. Stevie Rae bunu yaşarken, diğer ölümden dönmüş çaylakların dövmeleri de kırmızıya dönmüştü. Ve onlar da insanlıklarını geri kazanmışlardı. En azından teoride. Bu Değişim olayından sonra, Stevie Rae ve onlarla çok fazla zaman geçirmediğim için, bu söylediklerimin hepsi için geçerli olduğundan emin olamıyordum. Ah, bu arada, Afrodit de İşaret'ini tamamen kaybetmişti. Yani sözüm ona insan haline geri dönmüştü ama görüşleri onu henüz terk etmemişti.

Bütün bunlar, Venüs'ü son görüşümde neden tiksindirici ötesi göründüğünü açıklıyordu. Ancak şimdi artık düzeldiğini –yani, bir anlamda– ve ölümünden (ve ölümden dönmesinden) önce Afrodit'le iyi geçindiğini bildiğim için, tamamen muhteşem göründüğünü tahmin ediyordum; çünkü Afrodit'in arkadaşlarında çirkinliğe yer yoktu.

Pekala. Kıskanç ötesi bir ucube görüntüsü çizmeden önce, izin verin açıklayayım. Erik Night, Süpermen-Clark Kent tarzı, süper kahraman benzetmesinin her unsuruna uyan, uğruna ölünesi bir yakışıklı. Bir o kadar da yetenekli ve dürüst bir insan. Şey . . . yani vampir. Değişimini yeni tamamlamış bir vampir demek daha doğru olur. Ayrıca benim erkek arkadaşım. Şey... Yani eski erkek arkadaşım. Yani yakın zamandaki eski erkek arkadaşım demek daha doğru. Ne yazık ki bu, şu bir anlamda

ucubik kırmızı çaylaklar da dahil olmak üzere herhangi birinin Erik'in çok fazla (çok fazla=biraz) ilgisini çekmesi halinde, çook üzüleceğim anlamına geliyor.

Darius'un ciddi ses tonu (neyse ki) bu içsel gevezeliğimi yarıda kesti.

"Radyo bekleyebilir. Şu anda Stevie Rae'yle ilgilenilmesi gerekiyor. Temiz bir gömleğe ve ben bu işi halleder halletmez bolca kana ihtiyacı olacak." Darius ilk yardım çantasını Stevie Rae'nin baş ucundaki masaya açtı ve biraz gazlı bez, alkol ve bir takım ürkütücü nesneler çıkardı.

Böylece herkesin çenesini kapatmış oldu.

Stevie Rae bize cesur bir gülümsemeyle bakarak "Biliyor musunuz, hepinizi en az beyaz ekmek kadar seviyorum," dedi. Ben ve arkadaşlarım tahtadan oyulmuş kuklalar gibi kafalarımızı salladık. "Pekala, bu durumda, Darius ciğerimi yerinden sökerken, Zoey dışında hepinizin dışarı çıkıp oyalanacak bir şey bulmanızı rica etmemi yanlış anlamazsınız herhalde..."

"Benim dışımda hepsi mi? Hayır hayır hayır hayır hayır. Benim kalmamı neden istiyorsun ki?"

Stevie Rae'nin acı dolu gözlerinde muzip bir ışıltı belirdi. "Çünkü sen bizim Yüksek Rahibemizsin, Z. Burada kalıp Darius'a yardım etmen gerek. Ayrıca bir kez öldüğümü gördün, daha ne kadar kötü olabilir ki?" Sonra duraksadı ve bir ahmak gibi havaya kaldırdığım avuç içlerimi görünce "Aman Tanrım, Z, ellerine bak," dedi.

Gözlerinin faltaşı gibi açılmasına neyin neden olduğunu görmek için ellerimi çevirdim ve kendi gözlerimin de iri iri açıldığını hissettim. Yüzümü ve boynumu süsleyen ve sırtımın iki tarafından belime doğru uzanan ve kafes işini andıran, o güzel ve detaylı dövme deseni, avuçlarıma kadar inmişti. Nasıl unutabilmiştim ki? Kendimizi tünellerin güvenli ortamına atarken ellerimin karıncalandığını hissetmiştim. Ve bu karıncalanmanın

ne anlama geldiğini artık biliyordum. Tanrıçam, Gece'nin kişiselleşmiş hali Nyx, ona ait olduğumu göstermek istercesine, beni bir kez daha İşaretlemişti. Beni bir kez daha dünyadaki diğer çaylak ve vampirlerden ayrı bir yere koymuştu. Bu normalde, çocuklar Değişimlerini tamamladıkları zaman olan bir şeydi. O zaman alınlarındaki hilalin içi dolar ve yüzü çevreleyen ve bütün dünyaya o kişinin artık bir vampir olduğunu ilan eden, benzersiz bir dövmeye dönüşürdü.

Yüzüm bir vampir olduğumu haykırırken, bedenim hâlâ bir çocuk olduğumu söylüyordu. Ya diğer dövmelerim? Şey, bu daha önce hiçbir çaylak ya da vampirin yaşamadığı bir şeydi ve ben şimdi bile yüzde yüz ne anlama geldiğini bilmiyordum.

"Vay canına, Z, bu müthiş bir şey." Damien'in sesini hemen yan başımda duydum. Çekinerek avcuma dokundu.

Gözlerimi ellerimden ayırıp bana bakışında herhangi bir değişiklik olup olmadığını anlamak için, Damien'in dostcanlısı yüzüne çevirdim. Gözlerinde, bir kahramana duyulan hayranlık, tereddüt ya da daha kötüsü korku belirtisi aradım. Ama tek gördüğüm, her zamanki Damien oldu. Arkadaşım Damien ve onun sıcacık gülümsemesi.

"Buraya ilk indiğimizde bir şeyler olduğunu hissetmiştim," dedim. "Ama sanırım... Unutuvermişim."

"İşte bizim Z'imiz," dedi Jack. "Mucize sayılabilecek bir şeyi ancak o unutabilir."

"Sayılabilecek mi?" dedi Shaunee.

"Ama bu bir Zoey mucizesi. Böyle şeyler başına her zaman geliyor," dedi Erin gayet rahat bir tavırla.

Afrodit "Ben bir dövmeyi elimde tutamazken onun her tarafı dövme içinde," dedi. "Ne olduğu ortada..." Ancak gülümsemesi sesindeki iğneleyici tınıyı bastırıyordu.

Darius son derece ağırbaşlı bir tavırla "Bu dövmeler, Tanrıçamızın senin yanında olduğunu ve senin için seçtiği yol-

da ilerlediğini gösteriyorlar," dedi. "Senin Nyx'in Seçilmiş'i olduğunu. Ve rahibem, Stevie Rae konusunda yardımınıza ihtiyacım olacak."

"Ah, lanet olsun," diye söylenirken gergin bir tavırla dudağımı ısırıp yumruklarımı sıktım.

"Ah, Tanrı aşkına," dedi Afrodit. "Ben kalıp yardım ederim." Stevie Rae'nin ucuna iliştiği yatağın yanına gitti. "Bana ait olmadıkları sürece, kan ve acıdan rahatsız olmam."

"Şu şeyi tünellerin girişine yaklaştırsam daha iyi olacak. Orada daha iyi çekeceğinden eminim," dedi Erik ve benden tarafa bakmadan –ve yeni dövmelerimle ilgili tek kelime dahi etmeden– battaniyeyle örtülü kapıda gözden kayboldu.

Damien "Biliyor musunuz, bence bir şeyler yemek fena fikir değil," dedi. Ve Jack'in elini tutup Erik'in peşinden kapıya yürüdü.

Jack "Evet," dedi. "Damien ve ben gayiz ve bu iyi aşçılar olmamızı gerektirir."

"Biz de onlarlayız," dedi Shaunee.

"Evet, gaylerin genetik olarak iyi aşçılar olduklarından o kadar emin değiliz. Göz kulak olsak iyi olacak," dedi Erin.

"Kan. Kanı unutmayın. Varsa şarapla karıştırın. İyileşmek için kana ihtiyacı olacak," dedi Darius.

"Dolaplardan biri kanla dolu. Sonra da Venüs'ü bulun." Darius alkolle ıslattığı gazlı bezle okun açtığı deliğin çevresini temizlerken, Stevie Rae yüzünü acıyla buruşturdu. "Şarabı sever. Neye ihtiyacınız olduğunuz söylerseniz, sizin için bulur."

İkizler tereddüt içinde bakıştılar. Erin ikisinin adına konuştu: "Stevie Rae, kırmızı çocuklarda bir sorun yok, değil mi? Demek istediğim, Birlik'in futbolcularını öldüren ve Z'in erkek arkadaşını kaçıran onlardı."

"Eski erkek arkadaşımı," dedim ama beni dikkate alan olmadı.

"Venüs az önce Erik'e yardım etti," dedi Stevie Rae. "Ve Afrodit burada iki gün geçirdi. Hâlâ tek parça."

"Evet ama Erik yapılı ve güçlü bir vampir. Onu ısırmak zor," dedi Shaunee.

"Her ne kadar insanın ağzını sulandıracak kadar leziz olsa da," dedi Erin.

"Bu doğru, İkiz." Shaunee sözlerine devam etmeden önce ikisi de özür diler gibi omuz silktiler. "Ayrıca Afrodit o kadar pis bir kız ki, kimse onu ısırmak istemez."

Erin "Ama biz vanilya ve çikolata gibiyiz," dedi. "En cici kan emici canavarı bile baştan çıkarabiliriz."

Afrodit tatlı bir gülümsemeyle "Kan emici canavar annendir," dedi.

Stevie Rae "Didişmeyi hemen kesmezseniz ben hepinizi ısıracağım," diye bağırdı ve yüzünü buruşturdu. Acı içinde nefes almaya çalışırken, nefesi kesilmiş gibi sesler çıkarıyordu.

Hızlı hızlı "Millet, sizin yüzünüzden Stevie Rae'nin canı daha fazla acıyor. Üstelik kafasını da şişiriyorsunuz," dedim. Stevie Rae'nin kötü gidişatı beni her geçen saniye biraz daha fazla endişelendiriyordu. "Stevie Rae kırmızı çaylaklarda sorun olmadığını söylüyor. Gece Evi'nde kopan kıyametten onlarla birlikte kaçtık ve yol üstünde hiçbirimizi yemeğe yeltenmediler. Bu yüzden söz dinleyin ve Stevie Rae'nin dediği gibi, gidip Venüs'ü bulun."

"Z, bu söylediğin onların lehine bir puan sayılmaz" dedi Damien. "Hepimiz canımızı kurtarmaya çalışıyorduk. Kimsenin kimseyi yiyecek zamanı yoktu."

"Stevie Rae, son kez soruyorum: Kırmızı çaylaklar güvenli mi?" dedim.

"Keşke hepiniz biraz daha kibar olmaya konsantre olsanız ve onları kabullenseniz... Ölmeleri ve ölümden dönmeleri onların suçu değil, biliyorsunuz."

"Gördünüz mü, onlarda bir sorun yok," dedim. Stevie Rae'nin kırmızı çaylakların güvenli olup olmadıkları soruma net bir cevap vermemiş olduğunu daha sonra hatırlayacaktım.

"Pekala ama sorumlu Stevie Rae'dir," dedi Shaunee.

"Evet. Üzerimize atlayan olursa, toparlandığı zaman bunun hesabını ona sorarız," dedi Erin.

"Kan ve şarap. Şimdi. Daha az çene. Çok iş," dedi Darius net olarak.

Hepsi aceleyle odadan çıktılar ve Darius, Afrodit, ben ve şu anda *en brochette* durumda olan en yakın dostumu baş başa bıraktılar.

Lanet olsun.

BÖLÜM ÜÇ

"Ciddiyim, Darius. Bunu yapmanın başka bir yolu yok mu? Daha hastane-vari bir yöntem. Ya da şu işi bir hastanede yapsak diyorum. Hani şu..." Stevie Rae'nin sırtından çıkan oku işaret ederek panikli bir sesle "Hani şu şeyi çıkarırken, yakınımızda, doktorlar, arkadaşlar için bekleme odası falan olsa..." dedim.

"Daha iyi bir yolu mutlaka vardır ama bu şartlar altında değil," dedi Darius. "Burada çok kısıtlı tedariğim var ve durup düşünecek olursan, rahibem, böyle bir gecede, hiçbirimizin yeryüzüne çıkmamamızın daha iyi olacağını sen de göreceksin, eminim."

Sessizce dudağımı dişledim. Haklı olduğunu biliyor ama daha az dehşet verici bir yöntem bulmaya çalışıyordum.

"Hayır. Hayatta yukarı çıkmam. Sadece Kalona ve o iğrenç yavru kuşları özgür oldukları için değil; gün doğduğunda yerin üstünde olmak istemiyorum. Ve güneşin doğmasına çok fazla zaman kalmadığını da biliyorum. Zaten acı çekerken güneşe dayanabileceğimi hiç sanmıyorum, Z. Bunu yapmak zorundasın," dedi Stevie Rae.

Afrodit, "Sen Stevie Rae'yi sıkıcı tutarken, benim oku itmemi ister misin?" diye sordu.

"Hayır, sanırım izlemek yardım etmekten daha zor olur," dedim.

"Çok fazla bağırmamak için elimden geleni yaparım," dedi Stevie Rae.

Çok ciddiydi ama onu dinlerken, kalbim, en az şimdiki kadar, acımıştı. "Ah, tatlım. İstediğin kadar bağır. Ben de seninle bağırırım." Darius'a baktım. "Sen hazırsan, ben de hazırım."

"Okun göğüs tarafından çıkan tüylü kısmını keseceğim. Ben bunu yaparken, sen de şunu tut." Bana alkolle ıslatılmış kalın bir gazlı bez uzattı. "Ve kesik uca bastır. Okun ön kısmını tuttuğumdan emin olunca senden itmeni rica edeceğim. Ben çekerken bütün gücünle it. Kolayca çıkacağını sanıyorum."

Stevie Rae cılız bir sesle "Ama biraz acıyabilir, değil mi?" diye sordu.

Darius iri elini Stevie Rae'nin omzuna yerleştirdi. "Rahibem. Birazdan fazla acıyacak," dedi.

"İşte ben bu yüzden buradayım ya," dedi Afrodit. "Acıyla debelenirken kıpırdayıp Darius'un planını bozmayasın diye..." Sonra duraksadı ve "Ama şunu da bil ki, acıdan deliye dönüp beni ısırırsan canına okurum," diye ekledi.

"Afrodit. Seni ısırmayacağım," dedi Stevie Rae.

"Haydi şu işi aradan çıkaralım," dedim.

Darius Stevie Rae'nin gömleğinden geriye kalanları tamamen yırtmadan önce "Rahibem, göğüslerinizi açmak zorundayım," dedi.

"Sen sırtımla uğraşırken bunu düşünüyordum zaten. Sen de bir tür doktor sayılırsın, değil mi?"

"Erebus'un Oğulları olarak hepimiz, yaralı kardeşlerimize yardım edebilmek için tıbbi eğitim alırız." Darius'un sert ifadesi

bir an için gevşedi ve gülümseyerek "Evet," dedi. "Beni bir tür doktor olarak düşünebilirsin."

"O zaman memelerimi görmende bir sakınca yok," dedi Stevie Rae. "Doktorlar bu tür şeyleri önemsememek üzere eğitim alırlar."

Afrodit "Umarım bu eğitim o kadar kapsamlı bir eğitim olmamıştır," diye mırıldandı.

Darius ona göz kırptı. Ben kusacakmışım gibi bir ses çıkarınca, Stevie Rae kıkırdadı ama canı acıyınca yüzünü buruşturdu. Bana güven vermek için gülümsemeye çalışıyordu ama bunu başaramayacak kadar solgun ve titrek haldeydi.

Ve işte o zaman, ciddi ciddi endişelenmeye başladım. Gece Evi'nde, ölümden dönmüş ölü Stark, Neferet'in baş belası emirlerini yerine getirip Stevie Rae'yi vurmuş, Stevie Rae'nin bedeninden endişe verici bir hızla –çevresindeki toprağa kanıyormuş gibi bir görüntü verecek miktarda– kan boşalmış ve bu sayede o aptal yoldan sapmış melek Kalona'yı zilyonlarca yıldır süren esaretinden kurtaracak kehanet gerçekleşmişti. Stevie Rae'nin vücudundaki bütün kan boşalmış gibi görünüyordu. Her ne kadar olaydan bu yana durumu son derece iyi idare etse de –ve bilinci açık halde bizimle konuşup gülüşse de– gözlerimizin önünde endişe verecek kadar beyazlaşmıştı.

Darius'un "Hazır mısın, Zoey?" sorusuyla yerimden sıçradım.

Korkudan dişlerim birbirine vurduğu için güçlükle "E-evet," diye geveleyebildim.

"Stevie Rae? Sen hazır mısın?"

"Ne kadar hazır olabilirsem," dedi Stevie Rae. "Ama şunu söyleyebilirim ki bu tür şeyler başıma gelmekten vazgeçse daha iyi olacağım."

"Afrodit?"

Afrodit yatağın önünde diz çöktü ve Stevie Rae'nin iki kolunu sımsıkı tutarken "Çok fazla çırpınmamaya çalış," dedi.

"Elimden geleni yaparım."

"Üçte," dedi Darius ve tel makasını, okun tüylü ucuna yerleştirdi. "Bir . . . iki . . . üç!"

Ve sonrası çok hızlı gelişti. Okun ucunu, incecik bir dalı budar gibi kolayca kesip atmıştı.

Bana "Üstünü kapat," talimatını verir vermez, gazlı bezi, okun Stevie Rae'nin göğsünün –memelerinin– ortasından çıkan bir iki santimlik ucuna bastırdım. Bu arada Darius da arka tarafına geçmişti. Stevie Rae gözlerini sımsıkı yummuştu. Kısa ve sık nefesler alıyordu. Yüzü gözü ter içindeydi. "Bir kez daha tam üçte... Bu defa okun ucunu iteceksin," dedi Darius. Her şeyi durdurup "Hayır, haydi onu bir şeye sarıp hastaneye götürmek için şansımızı zorlayalım," diye haykırmak istiyordum ama Darius saymaya başlamıştı bile. "Bir . . . iki . . . üç!"

Darius bir eliyle Stevie Rae'nin omzunu sıkıca tutup oku vücudundan tek ve seri bir hareketle –ve berbat bir ses eşliğinde– çekip çıkarırken, okun sert ve yeni kesilmiş ucunu var gücümle ittim.

Stevie Rae çığlık attı. Tabii ben de. Ve Afrodit de. Sonra Stevie Rae öne doğru, kollarımın arasına yığılıverdi.

"Gazlı bezi yaranın üstüne bastırmaya devam et," dedi Darius aceleyle ve becerikli hareketlerle Stevie Rae'nin sırtında yeni açılan deliği temizledi.

Hiç durmadan "Tamam. Geçti. Çıktı. Hepsi geçti," diye tekrarladığımı hatırlıyorum.

Geriye dönüp baktığım zaman, Afrodit'in de benim gibi hıçkırarak ağladığını anımsıyorum. Stevie Rae başını omzuma yasladığı için yüzünü göremiyordum ama tişörtümden içeri süzülen sıcak sıvıyı hissediyordum. Darius onu yavaşça

kucaklayıp yarasına pansuman yapabilmek için sırtüstü yatağa yatırdığı zaman içim korkuyla titredi.

Hayatta olup da Stevie Rae kadar solgun görünen birini daha önce hiç görmemiştim. Gözleri sımsıkı kapalıydı ama kırmızıya çalan gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken, neredeyse şeffaf sayılabilecek kadar renksiz yüzüyle tezat oluşturan pembe izler bırakıyorlardı.

"Stevie Rae? İyi misin?" Göğsünün hızla inip kalktığını görebiliyordum. Ama gözlerini açmıyor ve hiç ses çıkarmıyordu.

Uzun aralıklarla "Hâlâ . . . Buradayım," diye fısıldadı. "Ama . . . sanki . . . havada . . . süzülür gibiyim."

Afrodit alçak bir sesle "Kanaması durdu," dedi.

Darius göğsüne gazlı bez yapıştırırken "Akacak kanı kalmadı ki," dedi.

"Ok kalbini ıskalamış," dedim. "Amaç onu öldürmek değil, kanının akmasını sağlamaktı."

Darius "O çaylak hedefi ıskaladığı için çok şanslıyız," dedi.

Başka hiç kimsenin bilmediği bir şeyi bildiğim için, Darius'un bu sözleri zihnimde dönüp duruyordu: Stark'ın hedefini ıskalaması imkansızdı. Nyx'in ona bahşettiği yetenek sayesinde, sonuç zaman zaman dehşet verici olsa da, hedefini her zaman on ikiden vurabiliyordu. Tanrıçamız herhangi birisine bir yetenek bahşettiği zaman, asla geri almadığını bana bizzat kendisi söylemişti. Bu yüzden Stark'ın ölmüş olmasına ve kendisinin çarpıtılmış bir versiyonu olarak ölümden dönmesine rağmen, gerçek niyetinin bu olması halinde, Stevie Rae'yi kalbinden vurup öldürebileceğinden hiç şüphem yoktu. Yoksa bu, Stark'ın içinde, görünürdekinden daha fazla insanlık kaldığı anlamına mı geliyordu? Bana adımla hitap etmişti. Demek ki beni tanımıştı. Ölümünden hemen önce yaşadığımız yakınlığı hatırlayıp ürperdim.

"Rahibem? Yoksa beni duymadınız mı?" Darius ve Afrodit bana dik dik bakıyorlardı.

"Ah, üzgünüm. Dikkatim..." En yakın dostumu öldürmesine ramak kalan çocuğu düşündüğümü belli etmek istemiyordum.

"Rahibem, diyordum ki, Stevie Rae hemen kan içmezse, her ne kadar kalbini ıskalamış olsa da, yarası pekala öldürücü olabilir." Darius, Stevie Rae'yi dikkatle süzerken, başını sallıyordu. "Gerçi kesinkes iyileşeceğini de söyleyemem. Stevie Rae yeni bir vampir türü ve vücudunun nasıl bir tepki vereceğini kestirmek güç. Ama onun yerinde savaşçı kardeşlerimden biri olsaydı, çok endişelenirdim."

Derin bir nefes aldım ve "Pekala, tamam," demek için güç topladım. "İkizleri ve kan getirmelerini beklemek fikrini unutun," dedim. Stevie Rae'ye dönüp "Beni ısır," dedim.

Gözlerini kırpıştırarak açtı ve her nasılsa gülümsemeyi başardı. "İnsan kanı, Z," dedikten sonra gözlerini tekrar kapattı.

"Büyük ihtimalle haklı," dedi Darius. "İnsan kanının üzerimizdeki etkisi her zaman çaylak, hatta vampir kanından daha fazla olmuştur."

"O zaman ben bir koşu İkizler'i bulmaya gideyim," dedim. Gerçi ne tarafa doğru koşacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Darius "Taze kan buzdolabında saklanmış o lezzetsiz şeyden daha faydalı olurdu," dedi.

Afrodit'ten tarafa bakmamıştı ama Afrodit mesajı derhal almıştı. "Ah, Tanrı aşkına! Beni ısırmasına izin vermem mi gerekiyor? Bir kez daha?"

Ne diyeceğimi bilemeyerek gözlerimi kırpıştırdım. Neyse ki Darius imdadıma yetişti.

"Tanrıçanın senden ne yapmanı isteyeceğini kendine bir sor."

"Lanet olsun! Bu adamın gerçekten iyilerden biri olması berbat bir şey!" Afrodit iç geçirerek ayağa kalktı ve siyah kadife

elbisesinin kolunu sıyırdı. Bileğini Stevie Rae'nin suratına doğru tutarak "Pekala," dedi. "Haydi, durma. Isır beni. Ama bana borçlanıyorsun. Bir kez daha. Ve hayatını kurtarma işi neden hep bana düşüyor anlamış değilim. Yani demek istediğim, ben..." Cümlesi, küçük bir "ayyy" inlemesiyle yarıda kesildi.

Bundan sonra olanları hatırlayınca, şu anda bile canım sıkılıyor. Afrodit'in kolunu kavradığı anda, Stevie Rae'nin yüz ifadesinin nasıl değiştiğini gözlerimle gördüm. Bir anda tatlı en yakın dostumdan, öldürücü bir yabancıya dönüşüvermişti. Gözleri pis bir kırmızı renkle parlıyordu. Ürkütücü bir tıslama eşliğinde Afrodit'in bileğinin canına okumaya başladı.

Sonra, Afrodit'in *ayyy* sesi yerini rahatsız edici, şehvet uyandıran bir inleme sesine bıraktı. Stevie Rae'nin ağzı bileğine sımsıkı yapışıp, tenini hiç zorlanmadan aşarak kıpkırmızı kanının akmasına neden olur ve en iyi dostum vahşi bir hayvan gibi oburca kanını emip yutarken, Afrodit gözlerini sımsıkı yumdu.

Tamam, pekala. Rahatsız edici ve pis bir sahneydi ama aynı zamanda tuhaf biçimde erotikti. Hoş bir duygu olduğunu biliyordum; öyle olmalıydı. Vampirler böyle yaratılmıştır. Bir çaylak tarafından ısırılmak bile, hem ısırılana (insana) hem de ısırana (çaylak) yoğun bir cinsel zevkin gerçek coşkusunu yaşatır. Bizler böyle hayatta kalırız. Vampirlerin insanların gırtlaklarını parçalayıp kurbanlarını şiddet yoluyla ele geçirmeleri, birinin söz konusu vampiri fena halde kızdırması dışında, zırvalıktan başka bir şey değildir. Öyle bile olsa, her ne kadar gırtlağı parçalansa da, ısırılan, büyük ihtimalle bu durumdan hoşlanacaktır.

Her neyse, biz böyleyiz işte. Stevie Rae'yle Afrodit arasında geçenleri izlerken, kırmızı vampirlerin insana-zevk-verme fenomenine tam anlamıyla sahip olduklarını görmek mümkündü. Demek istediğim, Stevie Rae bileğini emerken, Afrodit davetkar bir tavırla Darius'a doğru uzanmış, Darius da kolunu onun omzuna dolayıp öpmeye başlamıştı.

Savaşçıyla Afrodit arasındaki öpüşme öylesine hararetliydi ki havada uçuşan kıvılcımları gözlerimle gördüğüme yemin edebilirdim. Darius, Afrodit'i, Stevie Rae'nin bileğini hızla çekmesin diye, büyük bir dikkatle tutuyordu. Afrodit boşta kalan kolunu, ona ne kadar güvendiğini gösterecek bir yakınlıkla Darius'un boynuna dolamıştı. Sahneye hakim olan inkar edilmez, seksi güzelliğe rağmen, onları izlerken suçlu hissettim.

"Pekala. Ucubik."

"Cidden. Bunu görmeden de yaşayabilirdim."

Başımı çevirince İkizlerin battaniyeyle örtülmüş kapının hemen iç tarafında durduklarını fark ettim. Erin'in kucağında kan torbası oldukları her hallerinden belli olan bir şeyler vardı. Shaunee ise bir şişe kırmızı şarap, bir bardak ve annemin buzlu çay için kullandığına benzeyen bir şişe taşıyordu.

Düşes yanlarından geçti ve köpeklere özgü paytak yürüyüşü ve peşinde Jack'le içeri girdi.

"Aman Tanrım. Kız kıza faaliyet ve adam kaymağını yiyor!" dedi Jack.

"İlginç... Bazı adamların bunu tahrik vesilesi olarak algıladıklarını düşününce..." Damien de içeri girmişti ve kucağında bir kese kağıdıyla, bilimsel bir deney izler gibi, Stevie Rae, Afrodit ve Darius'a bakıyordu.

Darius dudaklarını Afrodit'inkilerden ayırmayı başardı ve Afrodit'i kendine çekip göğsüne bastırdı. Alçak fakat telaşlı bir sesle "Rahibem, bu onun kendini kötü hissetmesine neden olacak," dedi. 'O' derken Afrodit'ten mi yoksa Stevie Rae'den mi bahsettiğini kestirmek için zaman kaybetmeme gerek yoktu. Daha Darius cümlesini tamamlamadan, İkizler'e doğru yürüdüm.

"Ben hallederim," dedim ve Erin'den bir torba kan aldım. Dikkatleri yatağın üstünde yaşananlardan tamamen uzaklaştırmak için, kan torbasını bir paket çikolatalı draje açar gibi –ve ağzıma bir miktar kanın dolmasına özen göstererek– dişlerimle

açtım. Shaunee'ye "Bardağı tut," dedim. Her ne kadar bana "ıykkk" tarzı bir bakış atsa da, Shaunee isteğimi ikiletmedi. Ona aldırmadan kanın büyük kısmını bardağa boşaltırken, dudaklarımı yalamaya başladım; ağzımdaki kırmızı rengin dikkatlerini esir alması için özel bir çaba harcıyordum. Torbayı kasten havaya kaldırdım ve kalan kanı şapırdatarak mideye indirdikten sonra, dümdüz olan poşeti bir kenara attım. Sonra Shaunee'nin elindeki kan bardağını aldım ve "Şimdi de şarap," dedim. Şişe açıktı; bu yüzden Shaunee'nin tek yapması gereken, mantarı çekip çıkarmak oldu. Bardağı uzattım. Dörtte üçünü kanla doldurmuştum; bu yüzden kanı ekleyip tamamen doldurmam çok sürmedi. Kısaca "Teşekkürler," dedim ve dönüp yatağa yürüdüm.

İşinin ehli biri gibi, Afrodit'i kolunun üst tarafından tuttum ve çekip Stevie Rae'nin şaşırtıcı derecede yumuşak tutuşundan kurtardım. Stevie Rae'nin önüne geçip kendimi, en yakın arkadaşımın yarı çıplak bedenine siper ederek, ağızları bir karış açık halde olup biteni izlemekte olan kalabalığın, başka bir deyişle İkizler, Damien ve Jack'in meraklı bakışlarına set çektim.

Stevie Rae bakışlarını yüzüme çevirdiğinde, gözleri parlıyordu ve dudakları sivri ve kana bulanmış dişlerini açığa çıkaracak şekilde geriye kıvrılmıştı. Canavarımsı görüntüsü karşısında şok olmama rağmen, sesimin sükunetini korumayı, hatta bir miktar rahatsızlık eklemeyi başardım. "Pekala. Bu kadarı yeter. Şimdi bunu dene bakalım."

Stevie Rae bana bakıp hırladı.

İşin tuhaf tarafı, Afrodit de Stevie Rae'nin tıpkısı bir ses çıkarmıştı. Bu da neyin nesiydi böyle? Afrodit'e dönüp ona neler olduğunu sormak istiyor ama dikkatimi hırlamakta olan en iyi arkadaşıma odaklamamın en doğrusu olacağını biliyordum.

"Bu kadarı yeter dedim!" Sesimin başkaları tarafından duyulmayacak kadar alçak çıkması için gayret ediyordum. "Kendine gel, Stevie Rae. Afrodit'ten yeterince kan içtin. Bunu

iç. Hemen şimdi." Kelimeleri üstüne basa basa telaffuz ettikten sonra kan ve şarap karışımı içeceği eline tutuşturdum.

Yüzü değişiverdi. Gözlerini kırpıştırdı. Bakışlarını odaklamakta zorlanır gibi bir hali vardı. Bardağı dudaklarına götürmesine yardım ettim. Koku burnuna dolar dolmaz, lıkır lıkır içmeye başladı. Büyük bir açlıkla içtiği için, Afrodit'e kaçamak bir bakış atma fırsatım oldu. Hâlâ Darius'un kolları arasındaydı, biraz sersemlemiş haline rağmen iyi görünüyordu. İri iri açılmış gözleriyle Stevie Rae'yi seyrediyordu.

Afrodit'in yüzünde sonrasında yaşanacakların uğursuz habercisi, şaşkın ifadeyi görünce, ensemden aşağı rahatsız edici bir ürpertinin indiğini hissettim. Ama kendimi toplayıp dikkatimi şaşkın gözlerle bizi izleyen arkadaşlarıma çevirmeyi başardım. "Damien," dedim keskin bir sesle. "Stevie Rae'nin bir gömleğe ihtiyacı var. Bir şeyler bulabilir misin?"

"Çamaşır sepeti," dedi Stevie Rae yutkunurken. "İçinde temiz gömlekler vardı." Yeniden eski haline dönmüş gibiydi. Titreyen eliyle kıyafet yığınını işaret ediyordu. Damien kafasını salladı ve hızla odanın içinde ilerledi.

Darius, Afrodit'e "Bileğine bakayım," dedi.

Afrodit tek kelime etmeden, İkizler ve Jack'e sırtını döndü ve kolunu Darius'a uzattı. Bu sayede, Darius'un ne yaptığını bir tek ben görebilecektim. Savaşçı, Afrodit'in bileğini ağzına götürdü. Gözlerini gözlerinden bir an olsun ayırmadan dilini uzattı ve hâlâ kan kırmızı renkteki ısırık izlerinin üstünde dolaştırdı. Afrodit'in nefesi kesilmişti sanki. Titrediğini görebiliyordum. Ancak daha Darius'un dili tenine temas eder etmez, kanı pıhtılaşmaya başlamıştı bile. Yakından izlediğim için, Darius'un gözlerinin birden iri iri açıldığını fark etmiştim.

"Ah, lanet olsun," dedi Afrodit yumuşak bir sesle. "Doğru, değil mi?"

Darius sadece Afrodit'in duyabileceği kadar alçak bir sesle "Doğru," dedi.

"Lanet olsun!" Afrodit çok üzgün görünüyordu.

Darius gülümsedi; gözlerinde muzip bir ışıltı görür gibi oldum. Sonra Afrodit'in bileğine nazik bir öpücük kondurdu ve "Bir önemi yok," dedi. "Bizi etkilemeyecek."

Afrodit "Söz mü?" diye fısıldadı.

"Sana söz veriyorum. Çok iyi iş çıkardın, güzeller güzelim. Kanın onun hayatını kurtardı."

Bir an için Afrodit'in savunmasız yüz ifadesini gördüm. Kafasını hafifçe salladı. Yüzünde dürüst bir merak ve biraz alaycı bir gülümseme belirmişti. "Stevie Rae'nin balkabağına benzeyen kıçını kurtarmak neden hep bana düşüyor, bilmiyorum," dedi. "Tek bildiğim, eskiden gerçekten çok ama çok kötü olduğum için telafi etmem gereken inanılmaz miktarda halt var." Gırtlağını temizledi ve titrek elinin tersiyle alnını kuruladı.

"İçecek bir şey ister misin?" diye sorarken ikisinin neden bahsettiklerini deli gibi merak ediyordum ama odadaki herkesin bilmesini istemedikleri her hallerinden belli olduğu için soramıyordum.

Stevie Rae, Afrodit adına cevap vererek beni şaşırttı. "Evet."

"İşte gömlek," dedi Damien. Yatağa yaklaşmıştı. Kadehindeki sıvıyı bitiren Stevie Rae'nin kısmen çıplak olduğunu görünce, bakışlarını kaçırdı.

"Teşekkürler." Ona hızla gülümseyip elindeki gömleği aldım ve Stevie Rae'ye attım. Sonra yeniden İkizler'e döndüm. İçtiğim birkaç yudum kan işe yaramaya başlamış, Gece Evi'nden kaçarken beş elementi çağırmak ve kontrol etmek zorunda kaldığım dakikaların ardından üzerime çöken bitkinlik biraz olsun dağılmaya başlamıştı. Düşünme yetim yerine gelir gibiydi. "Pekala, çocuklar, kanı ve şarabı buraya getirin. Afrodit için de bir bardağınız var mı?"

Onlar cevap vermeden, Afrodit söze girdi. "Ah, şey ben kan almayayım. Bunun için söyleyecek tek bir kelimem var: İğrenç. Ama alkole hayır demem."

"Yanımızda ikinci bir bardak yok," dedi Erin. "Köylü takımı gibi şişeden içmesi gerekecek."

Şişeyi Afrodit'e uzatırken Shaunee samimiyetsiz bir tavırla "Üzgünüz. Yani sayılır," dedi. "Bir insan olarak, kanının bir vampir tarafından emilmesinin nasıl bir his olduğunu söyleyebilir misin acaba?"

"Evet," dedi Erin. "Bu sorgulayıcı beyinler, bu sorunun cevabını merak ediyorlar çünkü hoşlanır gibi bir halin vardı. Senin o taraklarda bezinin olduğunu bilmezdik."

Afrodit şişeyi kafasına dikmeden önce "Siz ortak beyinliler Vampir Sosyolojisi dersine hiç mi kulak vermediniz?" diye sordu.

Damien "Ben *Çaylak El Kitabı*'nın fizyoloji bölümünü okumuştum," dedi. "Vampir salyasında insan ya da vampir beyinlerinin zevk bölgelerine etki eden pıhtılaşmaya neden ve engel olan maddeler ve endorfin var. Biliyor musunuz, bence Afrodit haklı. Siz ikiniz derslere biraz daha dikkat etmelisiniz. Okul sosyal aktiviteden ibaret görülmemeli." Damien sözlerini Jack'in heyecanlı kafa sallamaları eşliğinde tamamladı.

"Biliyor musun İkiz, yukarıda kopan onca patırtıdan –yoldan çıkmış kötü meleğin ve yardakçılarının serbest kalmasından– ve Gece Evi'nin panik halinden sonra, bir süre okul diye bir şey olmayabilir," dedi Shaunee.

"Çok doğru bir noktaya parmak bastın, İkiz," dedi Erin. "Bu da bir süreliğine Kraliçe Damien ve onun mürebbiyeliğine ihtiyaç duymayacağız demektir."

"Bu durumda onu yere yatırıp, ne bileyim işte, saçını falan çekebiliriz, değil mi? Ne dersin?" dedi Shaunee.

"Kulağa eğlenceli geliyor," dedi Erin.

"Harika. Ucuz bir kırmızı şarabı şişesinden içmek zorunda kalıyorum. Bayan Genç Taşra Vampiri az önce beni ısırdı. Bir kez daha. Ve şimdi de geyik sürüsünün patırtısını dinlemek zorunda kalacağım." Afrodit yeniden her zamanki huysuz sürtük havasına bürünerek dramatik bir iç çekti ve kendini, Darius'un yanına yatağa bıraktı. "Neyse, en azından, insan olmam içki içebilmem anlamına geliyor. Belki önümüzdeki on yılı bu şekilde geçirebilirim."

"Buna yetecek kadar şarabım yok." Hepimizin bakışları, peşinde arkasına öbeklenmiş diğerleriyle birlikte odaya giren kırmızı çaylağa yöneldi. "Ayrıca o ucuz bir şarap değil. Benimle ilgili hiçbir şey ucuz olamaz."

Bütün dikkatler konuşan kırmızı çaylakta toplanmıştı ancak ben Afrodit'in İkizler'den yakınmasını izlemekle meşguldüm (ve hepsine çenelerini kapatmalarını emretmeye hazırlanıyordum). Bu yüzden, kendini toplayıp sakin bir tavır takınmasından önce, Afrodit'in yüzünden geçen anlık utanç ve rahatsızlığı gözden kaçırmamıştım. "Geyik sürüsü, sizi Venüs'le tanıştırayım. Ahmak İkizler ve Damien, altı ay kadar önce ölen eski oda arkadaşımı hatırlıyorsunuzdur."

Güzel sarışın pürüzsüz bir sesle "Aslına bakarsan, öldüğümü ilan etmekte biraz aceleci davranmışlar," dedi. Ve sonra gerçekten tuhaf bir şey oldu. Venüs durup havayı kokladı. Demek istediğim, gerçekten çenesini havaya kaldırdı ve burnunu Afrodit'e doğru uzatıp birkaç defa havayı kokladı. Hâlâ arkasını kuşatmış olarak duran diğer çaylaklar da aynı şeyi yaptılar. Sonra Venüs'ün mavi gözleri irileşti ve çok eğlenir gibi "Vay vay vay..." dedi. "Ne kadar ilginç."

Stevie Rae "Venüs, sakın..." diyecek oldu ama Afrodit onu susturdu.

"Hayır. Önemi yok. Kimsenin bilmesinde sakınca görmüyorum."

Sarışın acımasız bir gülümsemeyle ekledi: "Diyecektim ki: Stevie Rae ve Afrodit'in Damgalanmış olması ne ilginç..."

BÖLÜM DÖRT

İkizler'in iç geçirişine katılmamak için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım.

"AmanTanrım! Damgalandılar mı? Gerçekten mi?" dedi Jack.

Afrodit omuz silkti. "Öyle görünüyor." Biraz fazla umarsız göründüğünü düşündüm. Stevie Rae'den tarafa bakmamak için kendini biraz fazla zorluyordu ama sanırım benim dışımda herkes, onun bu "her neyse" tavrına aldanmışa benziyordu.

Shaunee "Bana şaplak at ve bebeğim de," dedi.

Erin, "Şu şaplak duble olsun," diye şakıdı. Ve sonra ikisi birden yarı isterik birer kahkaha koyverdiler.

Damien kıkırdayan İkizler'e rağmen sesini duyurmaya çalışarak "Bence çok ilginç," dedi.

"Bence de," dedi Jack. "AmanTanrım tarzı bir tuhaflık."

Venüs güzelliğine sürüngenlere özgü bir hava katan bir gülümsemeyle "Sanırım Karma nihayet Afrodit'in yakasına yapıştı," dedi.

"Venüs, Afrodit az önce hayatımı kurtardı," dedi Stevie Rae. "Bir kez daha. Ve senin ona böyle çirkin davranman hiç doğru değil."

Afrodit nihayet Stevie Rae'ye baktı ve "Sakın bunu yapmaya başlama," dedi.

"Neyi?" diye sordu Stevie Rae.

"Beni savunmaya çalışmandan bahsediyorum. Lanet olası bir şekilde Damgalanmış olabiliriz ve bu yeterince kötü. *Ama sakın. Bana. En. İyi. Arkadaşım. Muamelesi. Yapma.*" Bunu ağır ağır, tane tane söylemişti.

"Böyle nefret dolu bir tavır takınman hiçbir şeyi değiştirmez," dedi Stevie Rae.

"Bak, böyle bir şey hiç olmamış gibi davranacağım." İkizlerin kıkırdamaları, Afrodit'in bakışlarını onlara yöneltti. "Sizi Ahmak İkizler, bana gülmeyi bir an önce kesmezseniz sizi uykunuzda boğazlamanın bir yolunu mutlaka bulacağım."

Doğal olarak, İkizlerin kıkırdamaları daha yüksek perdeden kahkahalara dönüştü.

Afrodit onlara sırt çevirip bana döndü. "Sözüm tam on defa son derece kaba bir şekilde kesilmeden önce de söylemeye çalıştığım gibi, baş belası Venüs, bu, Zoey. Hakkında çok şey duyduğundan emin olduğum çaylak. Ve bu da, senin gizli gizli oynaşmaya asla yeltenmeyeceğin, savaşçı Darius. Kendisi Erebus'un Oğulları'ndan biridir. Ve bu da Jack. O da seninle oynaşmayacaktır çünkü Jack, en az bir Fransız çöreği kadar gaydır. Jack'in diğer yarısı da, bana lanet olası bir fen projesiymişim gibi bakan Damien oluyor. Şurada kıkırdayıp duran iki kafanın İkizler olduğunu zaten anlamışsındır."

Venüs'ün bakışlarını fena halde üzerimde hissedince, gözlerimi Afrodit'ten (Damgalanmak ha? Hem de Stevie Rae'yle!) güçlükle de olsa ayırıp ona çevirdim. Beni, derhal savunma pozisyonu almaya itecek kadar yoğun bir ifadeyle süzüyordu. Venüs'e gösterdiğim bu olumsuz tepkinin kelimenin tam anlamıyla (bariz biçimde) bir sürtük olmasından mı, tünellerde Erik'le sürtmesinden mi, yoksa o konuştuğu zaman genel olarak

bütün kırmızı çaylaklar konusunda kötü bir hisse kapılmamdan mı kaynaklandığına karar vermeye çalışıyordum.

"Zoey ve ben daha önce karşılaşmıştık ama gayri resmi bir tanışmaydı. Onu son defa gördüğümde bizi öldürmeye çalışıyordu."

Elimi kalçama yerleştirip soğuk mavi bakışlarına karşılık verdim. "Madem Hafıza Yolu'nda küçük bir gezintiye çıkıyoruz, belki bir şeyleri doğru anlamak isteyebilirsin. Benim kimseyi öldürmeye çalıştığım yoktu. Ben, sizlerin yemeğe niyetlendiğiniz bir insanı kurtarmaya çalışıyordum. Senin aksine, ben, futbolcular yerine, IHOP'da[1] çikolata parçacıklı pankek yemeği tercih ederim.

Arkasındaki kırmızı çaylaklar huzursuzca kıpırdanırken, Venüs "Bu sözlerin öldürdüğün o kızın ölü olmasını değiştirmiyor," dedi.

"Z? Seni birini mi öldürdün?" diye sordu Jack.

Cevap vermek üzere ağzımı açtım ama Venüs benden hızlıydı. "Öldürdü. Soyadsız Elizabeth'i."

Her ne kadar, onlardaki bir şey ensemdeki tüyleri diken diken etse de, Venüs'ü ve kırmızı çaylakları yok sayarak, Jack'e "Başka seçeneğim yoktu," dedim. "Heath'le benim buradan canlı çıkmamızı engellemeye çalışıyorlardı." Sonra dikkatimi yeniden Venüs'e çevirdim. Soğuk bir güzelliği vardı. Tasarım işi dar kot pantolonu ve önüne kristal boncuklarla bir kafatası işlenmiş, sade kesimli siyah tişörtü içinde göz alıcı ve seksiydi. Saçları uzun, gür ve altını anımsatan bir sarıydı. Başka bir deyişle, Afrodit'le takılabilecek kadar muhteşemdi; çünkü Afrodit'in kendisi de muhteşemdi. Ve Venüs, tıpkı Afrodit'in eski hali gibi, nefret dolu kaltağın tekiydi ve büyük ihtimalle, ölüp ölümden dönmesinden önce de öyleydi. Ona gözlerimi kısarak baktım. "Bak, size geri çekilmenizi ve gitmemize izin vermenizi söylemiştim. Ama

1 IHOP: Amerika'da pancakekleriyle ünlü bir restoranlar zinciri.

bunu yapmadınız. Bu durumda ben de çok önemsediğim birini korumak için gerekeni yaptım. Ve hepiniz şunu iyi bilin ki, yine olsa aynı şeyi yaparım." İçimde yükselen, elementlerimi çağırma ve rüzgarla ateşten, savurduğum tehdidi desteklemelerini isteme ihtiyacını bastırmaya çalışarak kırmızı çaylaklara baktım.

Venüs de dimdik bana bakıyordu.

"Pekala. Hepiniz bir arada barınmayı öğrenmek zorundasınız. Dış dünyanın tamamen bize karşı ya da en azından korkunç öcü böcülerle dolu olabileceğini hatırlayanınız var mı acaba?" Stevie Rae'nin sesi yorgun ancak her zamanki gibiydi. Yattığı yerde doğruldu ve Dixie Chicks gömleğini düzelttikten sonra, Darius'un arkasına yerleştirdiği yastıklara dayandı. "Project Runway'de[2] Tim Gunn'un söylediği gibi, haydi, bunu başaralım."

"Ahhh, o programa bayılıyorum," dedi Jack.

Birkaç kırmızı çaylağın da hemfikir olarak mırıldandıklarını duydum ve Stevie Rae'nin TV programlarıyla ilgili tartışmalarımızda haklı olabileceğine karar verdim. Reality-show'lar dünyayı gerçekten daha iyi bir yer yapıyor ve insanoğluna barış getiriyorlardı.

"Bunu başarmak benim kulağıma da hoş geldi." Her ne kadar, iç alarmım kırmızı çaylakların sadece tatlılık ve ışıktan ibaret olmadığını fısıldayıp dursa da, Stevie Rae'ye gülümsedim. O da bana şirin gamzesini ortaya çıkaracak bir gülüşle karşılık verdi. Pekala, bir şekilde bir arada barınmayı başarabileceğimize gerçekten inanıyor gibi görünüyordu. Belki de benim iç alarmım, diğerleri şeytanın vücut bulmuş halleri oldukları için değil, sadece Venüs nefret dolu kaltağın teki olduğu için yanlış sinyaller gönderiyordu.

"İyi. Bu durumda, öncelikle şu kan ve şarap karışımından bir bardak daha alabilir miyim? Kanı bol olsun." Stevie Rae boş

2 Project Runway: ABD TV'lerinde yayınlanan, sunuculuğunu Heidi Klum'un üstlendiği, genç moda tasarımcılarının yarıştığı bir yarışma.

bardağını İkizler'e doğru uzattı. İkizler büyük bir memnuniyetle kırmızı çaylak topluluğundan uzaklaşıp, Stevie Rae'nin yatağına sokuldular. Damien ve Jack'in –tabii ki Düşes'de hemen yanıbaşındaydı– benim durduğum tarafa kaymış olduklarını fark ettim. Erin bardağını alınca Stevie Rae "Teşekkürler," dedi. "Şuradaki çekmecede makas var. Kan torbasını ağzınızla açmak zorunda değilsiniz." Bana bakıp gözlerini çevirdi. Erin ve Shaunee, Stevie Rae'ye biraz daha şaraplı kan hazırlamaya koyulurken, Stevie Rae'nin bakışları kırmızı çaylakların üstünde dolaşıyordu. "Bakın, bunu daha önce de konuştuk. Hepimiz, Zoey ve diğer çocuklara karşı nazik olmak zorundayız." Darius'a bakıp gülümsedi. "Yani çocuklara ve vampirlere."

"Hey, affedersiniz çocuklar, geçebilir miyim?"

Erik kapının önüne biriken kalabalığı yararak içeri girerken otomatik olarak diklendim. Birisi (Venüs) onu ısırmaya yeltenecek olursa, başka birisi (ben) canına okuyacaktı. Nokta.

Darius odadaki gerilimi yok sayarak "Radyo haberlerinde yukarıda olup bitenler hakkında neler anlatılıyor?" diye sordu.

Erik kafasını salladı. "Hiçbir kanalı bulamadım. Hatta bodrum katına kadar gittim. Hışırtıdan başka bir şey yok. Cep telefonum da çekmiyor. Fırtına gürültüleri duydum; şimşekler çakıyordu. Hava gittikçe soğuyor ama yağmur hâlâ devam ediyor. Bu demektir ki yağış yakında buza dönecek. Ayrıca deli gibi rüzgar esiyor. Bu, havanın doğal hali mi, yoksa Kalona ve o kuşlar yüzünden mi çözemedim. Her neyse, büyük ihtimalle radyo istasyonlarını ve cep telefonu vericilerini çökerten de havanın bu halidir. Bilmek istersiniz diye düşündüm, bu yüzden aşağı indim." Gözlerinin Darius'tan Stevie Rae'nin oksuz haline kaydığını ve gülümsediğini gördüm. "Daha iyi görünüyorsun."

Shaunee "Afrodit, Stevie Rae'nin kanını içmesine izin vererek onu kurtardı," dedi ve kıkırdadı.

"Evet ve şimdi ikisi Damgalandılar," dedi Erin hızlı hızlı ve Shaunee'nin kahkahasına katıldı

"Vay canına, şaka yapıyorsunuz, değil mi?" diye sorarken, Erik şok olmuş görünüyordu.

Venüs pürüzsüz sesiyle "Hayır, yapmıyorlar," dedi.

"Hah. Şey. Çok ilginç." Afrodit'e bakarken, Erik'in dudaklarının büküldüğünü fark ettim. Afrodit onu tamamen görmezden gelerek, sımsıkı tuttuğu şarap şişesinden bir yudum daha aldı. Erik kahkahasını bastırmak için öksürür gibi yaptı ama Venüs'ü fark edince, gözleri parladı. Kafasını yavaşça salladı ve her zamanki uysal ve popüler haline döndü. "Merhaba, Venüs."

Venüs bende onu bir böcek gibi ezme isteği uyandıran öldürücü bir gülümsemeyle "Erik," dedi.

"Afrodit tanıştırma faslına başlamakla iyi etti," dedi Stevie Rae ve Afrodit'e bir şey söyleme fırsatı bırakmadan sözlerine devam etti. "Ve bunu Damgalandığımız için söylemiyorum."

Afrodit "Bu konudan bahsetmeyi kessen diyorum," diye mırıldandı.

Stevie Rae onu duymamış gibi sözlerine devam etti. "Bence kibar olmak gerçekten iyi bir fikir ve insanları takdim etmek her zaman kibarlıktır. Hepiniz Venüs'ü tanıyorsunuz," dedi ve aceleyle ekledi. "Bu yüzden Elliott'la başlayacağım."

Kızıl kafalı bir çocuk öne çıktı. Pekala, ölmek ve ölümden dönmek bu çocuğa bir nebze bile ilerleme kaydettirmemişti. Havuç rengi tüylenmiş yün yumağını andıran kafasıyla, hâlâ tıknaz ve solgundu. Taranmamış saçları, kafasının tuhaf yerlerinden fışkırıyordu. "Ben Elliott," dedi.

Herkes onu selamladı. Stevie Rae "Ve Montoya," dedi.

Dökümlü pantolonu ve sayısız piercingiyle ciddi anlamda serseri görünüşlü, kısa boylu, İspanyol kökenli bir çocuk, kafasını –ve kafasını çevreleyen gür, koyu renk saçlarını– salladı.

Belli belirsiz bir aksan ve şaşırtıcı derecede şirin ve sevecen bir gülümsemeyle "Selam," dedi.

"Ve Shannon Compton." Stevie Rae bu iki ismi bir çırpıda söyleyince ortaya Shannoncompton gibi bir şey çıkmıştı.

Damien "Shannoncompton mu?" diye sordu. "Hey, geçen sene okul gösterisinde, *Vajina Monologları*'ndan bir bölüm okumamış mıydın?"

Kızın şirin suratı aydınlandı. "Evet, o bendim."

"Çok iyi hatırlıyorum çünkü *Vajina Monologları*na bayılırım. İnsana güç verir. Ve gösteriden sonra sen . . . şey . . ." Damien cümlesini tamamlayamadan sustu.

"Öldün mü diyecektin?"

"Evet, aynen öyle," dedi Damien.

Jack "Ah, Tanrım. Çok fena," dedi.

Afrodit iç geçirdi. "Sizi moronlar, kız artık ölü değil."

"Ve bu da Sophie," dedi Stevie Rae, daha şimdiden dili dolanmaya başlayan Afrodit'e kaşlarını çatarak. Uzun boylu, esmer bir kız öne çıktı ve bizlere çekingen ama dostcanlısı bir gülümsemeyle "Merhaba," dedi.

Hepimiz "Merhaba," dedik. Aslında artık birey olarak –ama bizi yalayıp yutmaya hazır bireyler olarak değil– karşımıza çıktıkları için kırmızı çaylaklar konusunda kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım (Ya da en azından o an için öyle görünüyorlardı).

"Sırada Dallas var." Stevie Rae, Venüs'ün yanında duran çocuğu işaret ediyordu. Çocuk kendi adını duyunca sarsak adımlarla öne çıktı ve "Selam"a benzeyen bir kelime geveledi. Bakışlarına yansıyan keskin zeka pırıltıları ve Stevie Rae'ye gönderdiği manidar gülümseme olmasa sıradan bir çocuk sayılabilirdi. *Hımmm,* diye düşündüm. *Burada bir şeyler dönüyor olabilir mi acaba?* "Dallas, Houston'da doğmuş. Ve

hepimiz bunu tuhaf ve kafa karıştırıcı buluyoruz," dedi Stevie Rae.

Çocuk omuz silkti. "Babamın, annemle ikisinin beni Dallas'ta peydahladıklarına dair iğrenç bir hikayesi vardı. Detayları hiçbir zaman öğrenmek istemedim."

Shaunee "Iykk," dedi. "Ebeveyn seksi."

Erin "Tamamen iğrenç," diye tamamladı.

İkizlerin bu yorumunun kırmızı çaylaklar arasında bir gülüşmeye neden olduğunu fark etmiştim. Bu sayede iki grup arasındaki gerginlik biraz olsun gevşemişti.

"Sırada hepimizin Ant diye hitap ettiğimiz Anthony var," dedi Stevie Rae.

Ant, tuhaf bir tavırla el salladı ve "Merhaba," dedi. Herkesin ona neden Ant diye hitap ettiğini anlamak zor değildi. Şu ufak tefek çocuklardan biriydi. Bilirsiniz işte, on dört yaşındayken ve ergenliğe girmiş olması beklenirken bile on yaşında gibi görünenlerden. Stevie Rae, tezat yaratmak ister gibi, sıradaki çocuğa geçti. "Ve Johnny B."

Johhny B. uzun boylu ve yapılıydı. Atletik cüssesi ve duruşundaki öz güvenle bana Heath'i hatırlatmıştı. "Hey," derken bembeyaz dişlerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle İkizler'e baktı. İkizler de kaşlarını kaldırmış, onu süzüyorlardı.

"Sırada Gerarty var. O tanıdığım en iyi ressamdır. Tünellerin bir kısmını dekore etmeye başladı bile. İşini bitirdiği zaman ortaya çok hoş bir şey çıkacak." Stevie Rae, sarışın kıza bakıp gülümsedi. Gerarty, Venüs'ün aksine uzun boylu ve Barbie bebek kılıklı değildi. Şirin bir kıza benziyordu ama sarı saçları platinden ziyade bulaşık suyunu andırıyordu ve yetmişlerden kalma bir modelle kesilmişti.

"Ve son olarak Kramisha."

Siyahi bir kız grubun arasından sıyrıldı. Onu o ana kadar fark etmemiş olmam, bütün dikkatimin Venüs, Afrodit ve Stevie

Rae'ye takılıp kaldığının bir ispatıydı. Üzerine oturan parlak sarı renkli bluzunun üst düğmeleri, içindeki siyah dantel sutyeni ortaya çıkaracak şekilde açık bırakılmıştı. Yüksek belli, daracık kesimli kot pantolonunu altın renkli kalın topuklu ayakkabılarıyla uyumlu bir kemerle tamamlamıştı. Yarısı turuncuya boyanmış saçları tepesinde kabarık duracak şekilde, geometrik bir kesimle biçimlendirilmişti.

"Şimdiden netleştirelim ki yatağımı kimseyle paylaşmaya niyetim yok," derken Kramisha hem sıkkın hem sinirli görünüyordu.

"Kramisha, sana en az zilyon defa söyledim: Sorun olmayan şeylerden sorun yaratmamalısın," dedi Stevie Rae.

"Ben sadece kendimle ilgili net olmak istiyorum," dedi Kramisha.

"Tamam. Netsin zaten." Stevie Rae duraksadı ve bana baktı. "Pekala, benim grubum bu kadar."

Ben kendi tanıştırma merasimime girişme fırsatı bulamadan, Darius "Kırmızı çaylakların tamamı bu kadar mı?" diye sordu.

Stevie Rae yanağının içini dişleyerek ve Darius'la göz göze gelmemeye özen göstererek "Evet, kırmızı çaylaklarım bu kadar," dedi.

Ah, hayır, bu Stevie Rae'nin gerçeğin-tamamını-söylemiyorum bakışıydı. Bunu biliyordum. Göz göze geldiğimizde, yalvaran bakışlarını gördüm ve çenemi tutmaya ve bütün dikkatlerin üzerimizde olmadığı bir ara, hikayenin kalan kısmını ağzından almaya karar verdim.

Fakat Stevie Rae'yi sorgulamayı ertelemem, o duygunun geri gelmesini ertelemiyordu. Kafamın içindeki alarm zilleri daha yüksek ve net bir sesle çalmaya başlamıştı. O kırmızı çaylaklarda kesinlikle bir şeyler vardı ve bunun iyiye işaret olduğunu hiç sanmıyordum.

Gırtlağımı temizledim. "Benim adım Zoey Kızılkuş." Her ne kadar hiç de öyle hissetmesem de olabildiğince kibar ve normal konuşmaya çalışıyordum.

"Size Zoey'le ilgili her şeyi anlatmıştım. Beş elementin beşini de içeren bir özelliği var. Değişimimi tamamlamamı ve hepimizin insanlıklarımızı geri kazanmamızı onun güçlerine borçluyuz." Stevie Rae'nin bunu söylerken doğrudan Venüs'ün gözlerinin içine bakıyor olması dikkatimden kaçmamıştı.

"Şey, aslında bu sadece benim sayemde olmadı. Arkadaşlarımın da payı büyük." Başımla, hâlâ şişeden şarap içmekle meşgul olan Afrodit'i işaret ettim. "Öyle görünüyor ki Afrodit'i tanıyorsunuz. O artık bir insan ama normal olmadığını söylemekle yetinelim." Biraz önce Stevie Rae'yle Damgalanmış olması konusundan özellikle uzak durmuştum.

Afrodit homurdandıysa da hiçbir şey söylemedi.

"Erin ve Shaunee, yani İkizler. Erin'in suyla, Shaunee'nin de ateşle ilgili bir özelliği var." İkizler başlarını hafifçe eğip merhaba dediler.

"Damien ve Jack birlikteler," dedim. "Damien'in özelliği havayla ilgili. Jack de bizim işitsel ve görsel aygıtlar konusunda uzman arkadaşımız."

Damien "Selam," dedi.

"Herkese merhaba," dedi Jack. Hâlâ elinde olan torbayı havaya kaldırdı. "Sandviç yapmıştım. Karnı aç olan?"

Venüs, Jack'in tamamen dostça davetini duymazdan gelerek "Birisi bu köpeğin burada ne işi olduğunu açıklayabilir mi, lütfen?" diye sordu.

Jack "Burada çünkü benim köpeğim," dedi. "Benimle kalıyor." Eğildi ve Düşes'in kulaklarını okşadı.

"Düşes, Jack'le kalıyor," derken Venüs'e sert bir bakış attım. Tanıştırma faslına devam etmeden önce, onu Düşes'in tasmasıyla

büyük bir zevkle boğabileceğimi düşündüm. "Ve bu da Erik Night."

Shannoncompton "Seni drama dersinden hatırlıyorum," dedi. Yanakları pembeleşmişti. "Gerçekten meşhursun."

"Merhaba, Shannon," dedi Erik kıza rahat bir tavırla gülümserken. "Seni yeniden görmek çok güzel.

"Ben de seni hatırlıyorum. Afrodit'le birlikteydin," dedi Venüs.

Afrodit aceleyle "O eskidendi," dedikten sonra Darius'a anlamlı bir bakış attı.

"Belli. Zaten artık bir çaylak da değilsin." Venüs gereğinden fazla ilgili, ipeksi bir sesle konuşmuştu. "Ne zaman Değiştin?"

"Sadece birkaç gün oldu," dedi Erik. "Avrupa Oyunculuk Akademisi'ne gitmek üzereyken, Shekinah, geçici olarak Profesör Nolan'ın yerini almamı teklif etti."

"Vay canına. Yüksek Rahibe'nin neden tanıdık geldiğini şimdi anladım. Gerçekten de Shekinah'mış demek!" dedi Shannoncompton. "Onu tam o kanatlı adama doğru yürümeden önce gördüm ve..." Durdu ve endişeli bir tavırla dudağını ısırdı.

Yarım kalan cümlesini "Ve Neferet tarafından öldürüldü," diyerek tamamladım.

Darius "Öyle mi? Bundan emin misin?" diye sordu.

"O öldü. Neferet'in onu öldürdüğünü gördüm. Sanırım onu zihin gücüyle öldürdü," dedim.

Damien "Kraliçe Tsi Sgili," diye mırıldandı. "Demek doğruymuş."

"Bütün bunları bana açıklamanız gerekecek," dedi Darius.

"Ve bu da Erebus'un Oğulları'ndan, savaşçımız Darius," dedim.

"Haklı," dedi Stevie Rae. "Bu gece olup bitenleri hepimize açıklamanız gerekecek."

"Sadece bu akşam olanları değil," dedi Darius. Bakışları sıradışı çaylaklara takılmıştı. "Sizleri korumak için bilgiye ihtiyacım var. Olup biten her şeyi bilmeliyim."

"Anlaştık," derken, grubumuzda Erebus'un Oğulları'ndan biri olduğu için memnun ötesiydim.

Jack "Yemeğimizi yerken konuşabiliriz," dedi. Dönüp ona baktığım zaman kocaman gülümsemesiyle karşılaştım. "Birlikte yemek yemek her zaman iyi gelir," dedi. "Yemek her şeyi kolaylaştırır."

Afrodit "Söz konusu yemek sen değilsen," diye homurdandı.

"Jack haklı," dedi Stevie Rae. "Neden hepiniz mutfaktaki yumurta kartonlarından, biraz cips ve diğer ıvır zıvırlardan almıyorsunuz? Yemeğimizi yerken konuşuruz."

"Diğer ıvır zıvırlar derken daha fazla kandan mı bahsediyorsun?" dedi Venüs.

Stevie Rae rahat bir tavırla "Evet, kandan bahsediyorum," dedi. Kan meselesini büyütmek istemediği her halinden belliydi.

"Tamam. Ben gidip biraz daha kan getireyim," dedi Venüs.

Afrodit "Hey, hazır gitmişken bana bir şişe daha şarap getirsene," diye seslendi.

Venüs "Hayır işleriyle aram yoktur, bilirsin," dedi. "Bana ödemen gerekecek..."

"Bilmem mi?" dedi Afrodit. "Herhalde sen de borçlarımı mutlaka ödediğimi hatırlıyorsundur."

"Eskiden öyleydin, evet ama bir hayli değişmişe benziyorsun."

"Ciddi misin? Herhalde insana dönüştüğümü daha yeni fark ettiğini söylemeyeceksin."

"Bahsettiğim o değildi." Venüs "Her neyse, sen şarabın yerine yenisini koy yeter," dedikten sonra odadan çıktı.

Stevie Rae, Afrodit'e "Hey, siz oda arkadaşı değil miydiniz?" diye sordu.

Afrodit, Stevie Rae'yi duymazdan gelmişti. Onu kollarından tutup sarsmamak ve *Onunla konuşmaman ve ondan tarafa bakmaman Damgalanmış olmanız gerçeğini değiştirmez,* dememek için kendimi zor tutuyordum.

"Evet, oda arkadaşıydılar," dedi Erik. Ve bana eskiden birlikte oldukları için, Afrodit'in o dönemdeki oda arkadaşını çok iyi hatırlamasının normal olduğunu hatırlattı.

Afrodit "Evet ama bazı şeyler değişiyor işte," dedi.

"İnsanlar gibi," derken bakışlarımı Erik'ten uzaklaştırdım.

Afrodit gözlerimin içine baktı. Dudakları hüzünlü ama alaycı bir gülümsemeyle bükülmüştü. "Hem de nasıl."

BÖLÜM BEŞ

"Bir bakalım, fıstık ezmeli ve reçelli, bolonez salamlı ve işlenmiş Amerikan peynirli sandviçlerimiz var." Jack "işlenmiş Amerikan peyniri" kısmını bize kurtçuk ve çamur ikram ediyormuş gibi bir edayla söylemişti. "Ve benim şahsi tercihim olan Şefin Bir Numaralı karışımı: Beyaz ekmek arası mayonez, fıstık ezmesi ve marul."

Shaunee "İğrenç bir şey, Jack," dedi.

"O lanet olası aklını kaçırdın mı yoksa?" dedi Erin.

"Bu beyaz gay çocuk bir tuhaf," dedi Kramisha bolonez salamlı ve peynirli sandviçlerden alırken.

İkizler kafalarını sallayıp eşzamanlı bir "Evet," sesi çıkardılar. Kramisha, yakındaki bir yumurta kutusunun üzerinde onlara katıldı.

Jack fena halde içerlemişe benziyordu. "Bence çok iyiler. Ve sandviçlerime saygısızlık etmeden önce tatlarına bakmalısınız."

"Ben denerim," dedi Shannoncompton tatlı bir sesle.

"Teşekkürler." Jack sırıttı ve kağıt havluya sarılmış bir sandviçi ona uzattı.

Stevie Rae'nin odasında sandviçler kapışılıp cips paketleri elden ele dolaşırken, her taraf kağıt hışırtılarıyla dolmuştu. Ortalıkta bu kadar çok yiyecek, cips ve kola (kola için koca bir

alkış!) olmasına inanamıyordum. Elden ele dolaşan kırmızı şaraplar ve kan torbalarıyla bir araya gelince, ortaya gerçeküstü bir tablo çıkıyordu. Afrodit, Darius ve şimdi artık daha iyi görünen Stevie Rae'yle birlikte yatağın üstünde oturuyordum. Yemek yiyip sohbet eden çocukların normal sesleri arasında, Gece Evi'ndeki köhne bir binada olduğumuzu hayal etmek ve şehrin altında bir tünelde olduğumuzu ve hayatlarımızın asla eskisi gibi olamayabileceğini unutmak hiç zor değildi. Bir an için, kimi dost, kimi yabancı, birlikte takılan bir grup çocuktan başka bir şey olmadığımızı düşündüm.

"Topraktan kalkan o yaratık ve peşindeki o kuşumsu şeyler hakkında ne biliyorsun?" Darius'un bu sorusu kafamdaki *öylesine–birlikte–takılıyoruz* kandırmacasını, iskambil kağıtlarından yapılma bir ev misali, yerle bir edivermişti.

"Ne yazık ki, onun hakkında istediğimiz kadar bilgiye sahip değiliz. Bildiklerimizi de Büyükannemden öğrendik," dedim. Büyükannemden bahsetmek bile, boğazıma bir şeyin düğümlenmesi için yeterliydi. "Büyükannem komada. Bu yüzden artık bize yardım edemez."

"Ah, Z! Çok üzüldüm! Ne oldu?" Stevie elini koluma yerleştirdi.

"Resmi bilgiye göre bir trafik kazası geçirdi. Ancak işin aslı, kazaya Alaycı Kuzgunlar neden olmuş; çünkü Büyükannem onlar hakkında çok şey biliyor," dedim.

Darius "Alaycı Kuzgunlar, hani şu kanatlı adamın ortaya çıkmasının hemen ardından topraktan çıkan yaratıklar mı?"diye sordu.

Başımla onayladım. "Onun çocukları. Yüzyıllar önce, büyükannemin halkına tecavüz etmesinin ardından dünyaya gelmişler. Kalona topraktan kopunca onlar da bedenlerini geri kazandılar."

"Ve sen bu yaratıkları Cherokee efsanesinden çıkageldikleri için tanıyorsun, öyle mi?"

"Aslında, bu şeylerden birkaç gün önce, Afrodit'e gelen bir görüş sayesinde haberimiz oldu. Gördüğü şeyin Kalona'nın geri dönüşüyle ilgili bir kehanet olduğunu keşfettik. Kehanet dediğim, büyükannemin elyazısıyla yazılmış bir şiirdi. Bu yüzden hemen onu arayıp durumu anlattık. Yapılan göndermeleri tanıdı ve bize yardım etmek üzere Gece Evi'ne geldi." Durdum ve sesimi kontrol etmeye çalışarak "Alaycı Kuzgunlar ona bu yüzden saldırdılar," diye ekledim.

"Keşke o kehanet elimizde olsaydı," dedi Darius. "Kalona artık özgür kalmışken bir göz atmak isterdim."

Afrodit "Hiç sorun değil," dedi. Şarabından büyük bir yudum aldı, hıçkırdı ve şiiri okumaya başladı.

Eski uyuyor ve kalkmayı bekliyor
Toprağın gücü kutsal kırmızıyla kanıyor
İşaret doğruyu gösteriyor,
Kraliçe Tsi Sgili planını yapıyor
Ve o, mezar olan yatağından yıkanıyor

Ölümün elinden özgür kalınca
Korkunç güzellik, korkunç bir manzara,
Yönetilecekler yeniden, uyacaklar kurala
Kadınlar diz çökecek karanlık kuvveti karşısında

Kalona'nın şarkısı ne hoş gelir kulağa,
Soğuk ısıyla katliamımızda

"Vay canına," dedi Jack el çırparak. "Aferin sana!"

Afrodit soylu bir tavırla başını eğdi ve "Teşekkürler, teşekkürler," dedi. "Önemli bir şey değildi. Gerçekten." Ve sonra yeniden şarabına döndü.

İçki olayına bir el atmam gerekeceğini aklımın bir köşesine not ettim. Tamam, son zamanlarda bir hayli strese maruz kalmış ve Stevie Rae tarafından ısırılmıştı. Hem de iki defa. Onunla Damgalanmanın da sinirlerine pek iyi gelmeyeceği malumdu. Ancak şu anda en son ihtiyaç duyacağımız şey, Görüş Kızı'nın Sarhoş Görüş Kızı'na dönüşmesiydi.

Darius düşünceli bir tavırla kafasını salladı. "Eski denilen, Kalona. Ama bu onun nasıl bir yaratık olduğunu izah etmiyor."

"Büyükannem onu en iyi, doğru yoldan sapmış bir melek olarak tarif edebileceğimizi söylemişti. Eski zamanlarda yeryüzünde dolaşan ölümsüz bir varlık. Pek çok kültürün mitolojisinde, onun gibi daha nicesi var. Eski Yunanlılar ve Eski Ahit'te mesela."

"Evet. Cennet ya da her neresiyse işte, oradan tatile geldiklerinde, kadınların seksi olduğuna karar verip onlarla çiftleşmişler," dedi Afrodit. Dili dolanıyordu. "Çiftleşmişler derken kibarca..."

"Teşekkürler Afrodit, bundan sonrasını ben hallederim," dedim. Sus pus surat asma halinden sıyrıldığı için seviniyordum ama sarhoş alaycılığının daha iyi olduğundan da emin değildim. Damien hiçbir şey söylemeden elime bir sandviç tutuşturdu ve başıyla Afrodit'i işaret etti. Sandviçi Afrodit'e uzatırken "Bir şeyler ye," dedim. Sonra da hikayeme kaldığım yerden devam ettim. "Yani Kalona, Cherokee kadınlarıyla birlikte olmaya başlamış ve tuhaf şekilde seks bağımlısı olmuş. Kadınlar onu reddedince onlara tecavüz etmeye ve kabiledeki erkeklere köle muamelesi yapmaya başlamış. Ghigua denilen bir grup bilge kadın, onu tuzağa düşürmek için bir araya gelip topraktan bir bakire yaratmışlar."

"Ha?" dedi Stevie Rae. "Çamurdan bebek gibi mi yani?"

"Evet ama onlarınki cazibeli bir bebek olmuş. Kadınların her biri bebeğe ayrı bir özellik bağışlamış. Sonra ona hayat üflemişler ve adını *A-ya* koymuşlar. Kalona, *A-ya*'yı istemiş, *A-ya* kaçmış ve Kalona'yı toprağın altındaki bir mağaraya çekmiş. Normalde yer altından uzak durmasına rağmen, Kalona mağaraya girmiş ve burada onu esir almayı başarmışlar."

"Demek bizi bu yüzden buraya, tünellere getirdin," dedi Darius.

Kafamı salladım.

"Yani Kalona'yı tehlikeli bir ölümsüz ve Alaycı Kuzgunları da onun hizmetkarları olarak düşünmemiz gerek. Kehanette adı geçen, Damien'in de bahsettiği Kraliçe Tsi Sgili neyin nesi?"

"Büyükanneme göre, Tsi Sgili'ler kötü Cherokee cadılarıymış. Ama aklına Wicca'lar ya da Rahibeler gelmesin. Hiç iyi değiller, şeytan gibiler. Tek farkları ölümlü olmaları ve psişik güçleriyle tanınmaları. Özellikle de zihin gücüyle birilerini öldürebilmeleriyle," dedim. "Kehanette bahsi geçen kraliçe, büyük ihtimalle Neferet'ti."

"Ama Neferet, sanki kendisi Nyx'in beden bulmuş haliymiş gibi, Gece Evi'ne, Kalona'nın yeryüzündeki Erebus ve onun refakatçisi olduğunu ilan etti. Demek istediğim, bu gece yaşananlara bir baksana. Herkes Stevie Rae ve kırmızı çaylakları gördü ama kimse ona sırt çevirmedi. Neferet Stark'a okunu atmasını söylediği zaman, Shekinah dışında gözünü kırpan dahi olmadı."

"Zaten Stark'ı Şikago Gece Evi'nden transfer ettirme nedeni de buydu," dedi Damien. Herkesin ona şaşkın şaşkın baktığını görünce, açıklamaya girişti. "Stark, yani James Stark, Yaz Oyunları'nda okçuluk dalında altın madalya kazanan çaylak. Neferet, Stevie Rae'yi vurmasını sağlamak için onu Tulsa Gece Evi'nden istedi."

"Kulağa mantıklı geliyor," dedi Afrodit. "Hepimiz, Neferet'in ölümden dönen çaylaklarla bağlantılı olduğunu biliyoruz. Görünüşe bakılırsa Stark'ı kullanmak istemiş. Planı işte yaramış. Çocuk ölümden dönmüş ve Neferet'in kontrolü altına girmiş." Afrodit bu zekice çıkarımından gayet hoşnut bir tavırla şarap şişesini kafasına dikti.

"Sanırım ölüp yeniden canlandıktan sonra nişan almak konusunda eskisi kadar başarılı olmadığı için çok şanslıyım," dedi Stevie.

"Bence öyle değil." Çenemi tutmayı başaramamıştım. "Kalbini bilerek ıskaladı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Stark ölmeden önce, bana Nyx tarafından bahşedilen yeteneğinden bahsetmişti. Hiçbir atışını ıskalamıyormuş. Iskalayamıyor. Hedefi her zaman on ikiden vuruyor."

"Yani eğer Stevie Rae'nin kalbini bilerek ıskaladıysa, tamamen Neferet'in kontrolü altında değil demektir," dedi Damien.

"Senin adını söyledi," dedi Erik. Delici mavi bakışları ruhumun içine işliyordu sanki. "Bunu çok net hatırlıyorum. Stevie Rae'ye nişan almadan önce, seni kesinkes tanıdı. Hatta senin için geri geldiğini söyledi."

Erik'in soran bakışlarını yanıtlamak için "Ölürken yanındaydım," derken, onun dışında bir erkekten etkilendiğim için suçlu hissediyormuşum gibi görünmemeye çalışıyordum. "Ölümünden hemen önce, Stark'a Gece Evi'ndeki çaylakların ölümden dönebildiklerini söylemiştim. Bundan bahsediyordu."

"İkinizin arasında bariz bir bağ var," dedi Darius. "Ve büyük ihtimalle, Stevie Rae'nin hayatını kurtaran da bu bağ oldu."

"Ama Stark tam olarak kendinde değildi," derken bakışlarımı Erik'ten kaçırdım. Stark'ı öpmemin ve onun kollarımın arasında can vermesinin üstünden sadece birkaç gün geçmişti ama bana

asırlar geçmiş gibi geliyordu. "Ne kadar direnmeye çalışsa da, Neferet'in etkisi altında olduğu her halinden belliydi."

Jack "Evet," dedi. "Sanki Neferet ona sihir ya da ona benzer bir şey yapmış."

"Bir dakika. Aklıma bir şey geldi," dedi Damien. "Kalona ortaya çıkınca herkesin sersemleştiğini ve tuhaflaştığını çok net hatırlıyorum."

Venüs, Afrodit'in en alaycı (ve en az çekici) halini anımsatan bir ses çıkardı. "Bizim dışımızda herkes." Eliyle kırmızı çaylakları işaret ediyordu. "Daha onu görür görmez kötü ve pislikle dolu olduğunu anladık."

"Nasıl?" diye sordum. "Nereden anladınız? Bizim dışımızda bütün çaylaklar onu görür görmez dizlerinin üstüne çöküverdiler. Hatta Erebus'un Oğulları bile karşı tavır almadılar." Ben de Kalona'ya doğru çekildiğimi hissetmiştim ama bunu Venüs'ün önünde itiraf etmek istemiyordum.

Venüs omuz silkti. "Çok belliydi. Tamam, seksi bir şey ama yapmayın yahu! Stevie Rae'nin yeri kan gölüne çevirmesinin ardından topraktan çıkıverdi."

Ona dikkatle bakarken, Kalona'nın kötülüğünü bu kadar kolayca ayırt etmesinin nedeninin kötülükle fazla içli dışlı olmasından kaynaklanabileceğini düşünüyordum.

"Bakın, kanatları vardı. Bu doğru bir şey değil," dedi Kramisha dikkatimi kendi üstüne çekerek. "Annem iyi bile olsalar, hiçbir beyaz çocuğa güvenmemem gerektiğini söylerdi. Bana göre kanla kaplı bir toprağın içinden yükseliveren yakışıklı bir beyaz çocuk, hele bir de çirkin kanatları varsa, duble bela demektir."

Jack "Haksız sayılmaz," derken kendisinin de yakışıklı bir beyaz çocuk olduğunu unutur gibiydi.

Damien "Paylaşmam gereken bir şey var," dedi. Hepimiz dikkatimizi Kramisha'dan ona çevirmiştik. "Eğer çemberin içinde, çevremde sizlerle olmasaydım ve Afrodit çemberden ayrılmadan

oradan uzaklaşmamız gerektiğini hatırlatıp durmasaydı ben de dizlerimin üstüne inebilirdim."

İçimde huzursuz bir kıpırtı belirmişti. İkizler'e döndüm. "Ya sizler kızlar?"

"Çok seksiydi," dedi Shaunee.

"Hem de fazlasıyla," dedi Erin. Shaunee'ye baktı. İkizinin başıyla onayladığını görünce "Bizi de etkisi altına alabilirdi," diye devam etti. "Afrodit o çirkin sesiyle çemberi bozmamamızı emredip durmasaydı hâlâ o karmaşanın ortasında olabilirdik."

"Ve bu hiç iyi olmazdı," dedi Shaunee.

"Söyleyecek söz bulamıyorum," dedi Kramisha.

Afrodit dili dolanarak "Bir kez daha geyik sürüsünü kurtarmışım," dedi.

"Sen sandviçini ye," dedim. Sonra Erik'e döndüm. "Ya sen? Sen de..." Nasıl ifade edeceğimi bilemediğim için cümlemi tamamlayamadım.

"Kalıp ona tapınır mıydım?" dedi Erik ve kafasını salladı. "Şey, gücünü gerçekten hissettim. Ama hatırlarsan ben Neferet'in bir iş çevirdiğini zaten biliyordum. Yani Neferet'in onunla bir ilgisi olduğu sürece, benim Kalona'yla işim olamazdı. Bu yüzden dikkatimi başka şeylere odakladım."

Göz göze geldik ve bir süre birbirimize baktık. Erik, Neferet'in temiz olmadığını biliyordu çünkü onunla yüzleşmeme şahit olmuştu. Ayrıca, o zaman itibariyle onu aldatmamın ve Vampir Şair Laureate Loren Blake'le birlikte olmamın tek nedeninin Neferet'in beni arkadaşlarımdan ayrı düşürmek için oyuna getirmesi olduğunu öğrenmişti.

Darius "Yani kırmızı çaylaklar Kalona'dan sıradan çaylaklar gibi etkilenmediler," dedi. "Gerçi, gerekli olması halinde, sıradan çaylaklar Kalona'nın üzerlerindeki etkisini kontrol edebilecek gibi görünüyorlar. Erik'in anlattıkları ve benim yaşadıklarım,

vampirlerin, Kalona'ya karşı çaylaklardan daha dirençli olabileceğini gösteriyor." Durdu ve Jack'e baktı. "Sen kalıp Kalona'ya tapınmak istedin mi?"

Jack kafasını salladı. "Hayır. Ama ona gerçekten baktığım söylenemez. Yani ben daha çok Stevie Rae için endişeliydim ve Damien'in yanında kalmaktan başka bir düşüncem yoktu. Ayrıca Düşes de S-T-A-R-K yüzünden çok üzgündü." Düşesi okşarken, Stark'ın adını olduğu gibi telaffuz etmek yerine hecelemişti. "Ve benim ona göz kulak olmam gerekiyordu."

Darius'a "Sen neden ondan etkilenmedin?" diye sordum.

Bakışlarının sandviçini gevelemekle meşgul olan Afrodit'e kaydığını gördüm.

"Aklımda başka şeyler vardı." Duraksadı. "Gerçi çekim gücünü hissetmedim değil. Ayrıca unutmayın ki benim savaşçı kardeşlerimden biraz farklı bir durumum var. Hiçbiri sizin grubunuza benim kadar yakın değildiler. Erebus'un Oğulları bir savunma görevi üstlendikleri zaman, arada güçlü bir bağ kurulur. Tıpkı benim sana ve Afrodit'e göz kulak olma görevini üstlendiğim zaman olduğu gibi. Genelde bir Yüksek Rahibe bütün hayatı boyunca aynı savaşçı grubu tarafından korunur. İsmimizi, Tanrıçamızın sadık refakatçisi Erebus'tan almamız tesadüf değil."

Gülümsedim ve Afrodit'in pislik gibi davranıp, Darius'un onurlu kalbini kırmamasını diledim.

Jack pat diye "Sizce yukarıda neler oluyor?" diye soruverdi.

Bütün gözler tünelin kavisli tavanına çevrilmişti. Yeryüzü ve "yukarıda olup bitenlerle" aramızda kalın bir toprak tabakası olduğu için sevinen bir tek ben değildim.

Her şeyin yoluna gireceğinden eminim, gibi anlamsız bir cümle kurmak yerine, dürüstçe, "Bilmiyorum," dedim. Düşündüm ve kelimeleri özenle seçerek, "Eski çağdan kalma bir ölümsüzün toprağın esaretinden kurtulduğunu biliyoruz. Ve yanında şeytana

benzeyen yaratıklar getirdiğini. Ve yeryüzüne son ayak basışında kadınlara tecavüz ettiğini ve erkekleri kendisine köle ettiğini. Yüksek Rahibemizin ve belki de Gece Evi'nden geriye kalanların, en kaba tabiriyle *Karanlık Tarafa* geçtiğini biliyoruz."

Bu sözlerimi izleyen sessizliğin ardından, Erik "Bir Yıldız Savaşları benzetmesi her zaman işe yarar," dedi.

Ona sırıtarak baktım ama sözlerime devam ederken, yeniden ciddileşmiştim. "Ancak Kalona ve Alaycı Kuzgunlar'ın şehre ve halka ne kadar zarar verdiğini bilmiyoruz. Erik, yağmur ve buz eşliğinde elektrikli bir fırtına yaşandığını söyledi ancak bunun sebebi doğa üstü güçler olacak diye bir şey yok. Burası Oklahoma. Burada hava her zaman bir gariptir."

"*Oooo-klahoma*! Kök söktüren toz ve buz fırtınalarının ana vatanı!" dedi Afrodit.

İç geçirmemek için kendimi zor tutarak, Damgalanmış Sarhoş Görüş Kızı'nı duymazdan geldim. "Bununla birlikte, bildiklerimiz hanesine ekleyebileceğimiz bir diğer madde, burada bir hayli güvende olmamız. Yiyeceğimiz, barınağımız ve diğer ıvır zıvırlarımız var." *En azından burada güvende olduğumuzu umuyordum.* Elimi, çok hoş yeşil bir nevresim takımıyla örtülü yatağa vurdum. Stevie Rae'ye "Hey, ıvır zıvır demişken, bunca şeyi buraya nasıl indirdiniz?" diye sordum. "Kabalık etmek istemem ama bu yatak, masan ve buzdolapları, bir ay kadar önce burada gördüğüm pasaklı paçavralar ve diğer iğrençliklere göre ciddi bir gelişme kaydettiğinizi gösteriyor."

Bana şirin Stevie Rae gülümsemesiyle baktı ve "Çoğu Afrodit sayesinde," dedi.

"Afrodit mi?" Herkes gibi ben de kaşlarımı kaldırarak bakıyordum.

"Ne diyebilirim ki? İyilikseverlerin reklam yüzü gibi oldum. Neyse ki çekiciyim." Afrodit bunu söyledikten sonra bir erkek gibi geğirdi. "Ooops, *scusa*."

Jack "*Scusa* mı?" diye sordu.

"İtalyanca, seni ahmak," dedi Afrodit. "O gay ufuklarınızı biraz genişletin."

Ciddi ciddi didişmelerine engel olmak için, "Buradaki eşyalarla, Afrodit'in ne alakası var?" diye sordum.

"Bunları o satın aldı. Aslında fikir de ondan çıktı," dedi Stevie Rae.

Sırıtışımı bastırmaya gerek dahi duymadan "*Scusa*?" dedim.

"İki gün boyunca burada kaldım. Bir lağım çukurunda yaşamamı beklemiyordun herhalde. Kredi kartın varsa, dekore etmeye yeter. Sanırım sek martiniyle birlikte bu da aile armamızın bir parçası. Utica Meydanı'nda bir Pottery Barn[3] var. Kapıya teslimat da yapıyorlar. Aynı şey Home Depot[4] için de geçerli; gerçi kırmızı ucubelerden biri beni aydınlatana kadar bundan haberdar değildim. Ne de olsa daha önce tesisat malzemeleriyle hiç işim olmadı."

"Onlar ucube değiller," dedi Stevie Rae.

"Ah, gel de bir yerimi ısır," dedi Afrodit.

"Isırdı bile," dedi Venüs.

Afrodit, Venüs'e doğru sersem bir bakış attı ama o sarhoş bir çıkış yapma fırsatı bulamadan Dallas denen çocuk "Home Depot'nun burada olduğunu bilen bendim," diye seslendi. Arkadaşlarımla birlikte ona baktık. Omuz silkti. "İnşaat işlerinden anlarım."

"Yani Home Depot ve Pottery Barn buraya teslimat mı yaptılar?" sorusu Erin'den geldi.

"Teknik anlamda, hayır," dedi Stevie Rae. "Ama hemen yanımızdaki Tribune binasına teslimat yapıyorlar. Ve arkadaşça bir ikna girişimiyle, eşyaları buraya indirmelerini ve sonra da

3 Pottery Barn: Her tür ev dekorasyon malzemesinin bulunduğu bir zincir mağaza.

4 Home Depot : Bir Yapı Market

her şeyi unutmalarını sağladık. Yani... Ta-ta-ta-taaam... Yeni eşyalar."

Damien "Hâlâ anlamıyorum," dedi. "İnsanları buraya inmeye nasıl ikna etmiş olabilirsiniz ki?"

İç geçirdim. "Kırmızı vampirler konusunda bilmen gereken bir şey var ki..."

Stevie Rae lafımın arasına girerek "Ve her ne kadar onlarda aynı derecede kuvvetli olmasa da, aynı şey kırmızı çaylaklar için de geçerli," dedi.

"Ve kırmızı çaylaklar konusunda," diye düzelttim. "İnsanlar üzerinde bir tür zihin kontrolleri var."

Stevie Rae, telaşla Darius'a döndü ve "Böyle söylenince, olduğundan daha kötü görünüyor," dedi. "Ben sadece o adamların hafızalarını zayıflattım. Zihinlerini kontrol etmedim. Bizler güçlerimizi nefretlik faaliyetler için kullanmayız." Kırmızı çaylaklara döndü. "Değil mi?"

Gruptan "Evet," homurtusu yükseldi. Ancak Venüs'ün cevap vermediği ve Kramisha'nın da suçlu bir tavırla yere baktığı dikkatimden kaçmamıştı.

"İnsanların zihinlerini kontrol edebiliyorlar. Direkt gün ışığına tahammülleri yok. İyileşme yetileri kusursuz. Tamamen rahat hissedebilmek için toprakla haşır neşir olmaları gerekiyor," dedi Darius. "Atladığım bir şey kaldı mı?"

"Evet," dedi Afrodit. "Isırıyorlar."

BÖLÜM ALTI

Kırmızı çaylaklar kahkahayı basarken Afrodit'e "Bu kadarı yeter. Artık sesini kesiyorum," dedim.

Kramisha "Afrodit, sarhoş ve Damgalanmış olmadığı zaman da deliydi," dedi. "Yine de hepimiz ona alışığız."

Sesimin kahkahaları bastırması için çaba harcayarak "Ama evet," dedim Darius'a, "Kırmızı çaylaklar hakkında bütün saydıkların doğru."

Stevie Rae yorgun ama gururlu bir sesle "Ve tek kırmızı vampir için," dedi. "Ah, bu arada ben güneşin tam olarak ne zaman doğacağını de söyleyebiliyorum." Duraksadı ve kafasını, cırcır böceklerini dinler gibi, yana yatırarak, "Altmış üç dakika var," diye ekledi.

"Bütün yetişkin vampirler, güneşin ne zaman doğacağını bilirler," dedi Darius.

"Her iddiasına girerim, gün doğuşu diğer vampirlerin uykusunu benimkini getirdiği kadar getirmiyordur," dedi Stevie Rae kocaman bir esneme eşliğinde.

"Hayır," dedi Darius, "Genelde getirmez."

"Ama benim gerçekten uykumu getiriyor," dedi Stevie Rae. "Özellikle bugün. Beni delip geçen o aptal okla da bir ilgisi olsa gerek."

Stevie Rae uykudan bahsedince, kanın sağladığı enerji takviyesinin etkisini kaybettiğini ve bitkin düştüğümü hissettim. Çevremdeki kırmızılı mavili gruba şöyle bir bakınca, çoğunun gözlerinin çevresine mor halkalar oturduğunu ve esnemelerini bastırmaya çabaladıklarını gördüm. Bir taraftan Kalona ve Gece Evi'ndeki sorunlar zihnimi kurcalarken, kırmızı çaylakların tamamen göründükleri gibi olmadıkları konusundaki hissim de her saniye biraz daha güçleniyordu ama şu anda bunlarla uğraşamayacak kadar yorgundum.

Gözyaşlarına boğulabilmeyi dileyerek gırtlağımı temizledim, dikkatimi topladım ve "Biraz uyusak, nasıl olur?" diye sordum. "Burada güvende sayılırız ve bu kadar yorgunken ve adeta ayakta uyurken, yukarıda olup bitenler konusunda hiçbirimizin elinden bir şey gelmez."

"Katılıyorum," dedi Darius. "Ama bence, senin de iznin olursa, Rahibem, her ihtimale karşılık, tünellerin girişine nöbetçiler yerleştirmeliyiz."

"Evet, sanırım, bu akıllıca bir fikir," dedim. "Stevie Rae, deponun içindeki ızgaradan başka bir giriş var mı?"

"Z, eski şehir merkezi binalarına bağlanan tüneller olduğunu bildiğini sanıyordum," dedi Stevie Rae. "Bu kısım da o sistemin bir parçası."

"Ama sizin dışınızda bu tünellere inen kimse yok, değil mi?"

"Şey, bu kısımda yok. Çünkü herkes burasının pis, eski ve terk edilmiş olduğunu sanıyor."

Afrodit alaycı bir tavırla "Gerçekten pis, eski ve terk edilmiş oldukları için olmasın?" diye yuvarladı. Sesini kesmesini söylememe aldırmadığını ve ikinci şişesine geçmiş olduğunu fark ettim.

"Bu doğru değil," dedi Kramisha. "Burası pis ya da terk edilmiş değil." Kaşları çatıktı. "Biz buradayız ve içerisini döşemeye

çalışıyoruz. Bunu en iyi senin biliyor olman lazım çünkü bu eşyaları alırken senin limitsiz gold kartını kullandık."

"O zaman da şimdi olduğu gibi yanlış bir cümle mi kurmuştun?" Afrodit, kafasını Darius'un arkasından uzatıp Kramisha'ya bulanık bir bakış attı.

"Bak, insan olduğunu ve az önce Stevie Rae'yle tuhaf biçimde Damgalandığını biliyorum. Ayrıca da sızmak üzeresin. Bu yüzden o kemikli kıçını tekmelemek için üstün kırmızı çaylak yeteneklerimi kullanmak istemem ama benimle ilgili tek kelime daha edersen, nezaket nedir unutacağım," dedi Kramisha.

"Arkadaşlar, birbirimizle didişmek yerine, bizi yemeğe çalışan kötü adamlara odaklansak, nasıl olur?" dedim. "Stevie Rae, diğer tünellerin bu tünellere bağlantısı var mı?"

"Evet ama mühürlüler. Ya da en azından herkes öyle sanıyor."

"Yani tünellerin bu kısmına, halka açık olanlara tek bir giriş mi var?" diye sordu Darius.

"Bildiğim kadarıyla," dedi Stevie Rae. "Zaten o giriş de ciddi anlamda kalın metal kapılarla bloke edilmiş. Ya siz? Başka giriş bulan var mı?"

"Şey, belki," dedi Ant.

"Belki mi?" dedi Stevie Rae.

"Keşfe çıkmıştım ve bir şey buldum ama o tünele giriş benim için bile fazla ufaktı. Bu yüzden geçmedim. Geri dönmeyi ve bir kazmayla kurcalamayı ya da Johnny B.'nin güçlü kaslarından faydalanmayı düşünüyordum ama henüz fırsat olmadı."

Johnny B. sırıttı ve kaslarını göstermek için kollarını havaya kaldırdı. Ben görmezden geldim ama İkizler hayran hayran kikirdemeye başlamışlardı bile.

"Yani, temel olarak söylemeye çalıştığınız, depo girişi dışında bu tünelleri diğerlerine bağladığından emin olduğumuz tek bir giriş var, öyle mi?" diye sordum.

"Doğru sanırım."

Darius "O zaman bu durumda iki bekçi görevlendirmeni tavsiye ederim," dedi. "Biri depo girişine, diğeri de diğer tünel sistemine geçilen noktaya."

"Pekala. İyi bir fikre benziyor," dedim.

"Ben depo girişinde ilk nöbete gönüllüyüm," dedi Darius. "Erik, sen nöbeti benden devralırsın. Bence en hassas nokta orası. Bu yüzden o kapıyı tam vampirler tutmalı."

Erik başıyla onayladı. "Tamamdır."

Damien "Jack ve ben de şehir merkezi tünellerine açılan mühürlü girişteki ilk nöbeti alalım," dedi. "Tabii sizlere de uyarsa çocuklar."

"Evet, bu arada birkaç mönü planlayıp mutfak için gerekli şeyleri not edebiliriz," dedi Jack.

"Katılıyorum," dedi Darius. "Shaunee ve Erin, siz de bir sonraki nöbeti üstlenir misiniz?"

İkizler omuz silktiler. "Bize uyar," dedi Erin.

"İyi. Gün içinde kırmızı çaylaklara nöbet tutturmamak yerinde olur," dedi Darius.

Johnny B. "Hey biz de birilerinin icabına bakabiliriz," dedi. Bu haliyle ağzına kadar testosteron yüklenmiş bir sporcu gibi görünüyordu.

Darius'un ne demek istediğini tahmin ederek, "Mesele o değil," dedim. "Geceleri, en güçlü olduğunuz saatlerde nöbet tutabilmeniz için, gün içinde sizleri dinlendirmeliyiz. Yani bu, sizlerin peşimize düşecek yaratıklardan daha güçlü olacağınızı umduğumuz anlamına geliyor." Söylemediğim şeyse şuydu: Darius kırmızı çaylakların gün ışığı sorununa değinmeseydi bile ben mutlaka bir şey söylerdim. Onlardan tamamen emin olana kadar kendimi Stevie Rae'nin çocuklarına emanet etmek gibi bir niyetim yoktu.

"Ah, şey. Harika. Öyle yapabiliriz. Rahibemizi ve grubunu korumaktan gurur duyarım," dedi Johnny B. bana kibirle göz kırparak.

Gözlerimi çevirmemek için kendimi zor tuttum. Kırmızı çaylak meselesi olmasaydı bile, hayatıma futbolcu kılıklı bir erkek daha sokmaya hiç niyetim yoktu. Bakışlarım Erik'e kaydı ve suçluluk duygusuyla irkilmemek için kendimi zorladım. Evet, beni seyrediyordu. Ah, harika. Tünellere girdiğimiz andan beri ben yokmuşum gibi davranıyordu ve bana dik dik bakmak için başka birinin benimle flört etmeye kalkıştığı anı seçmişti.

Jack uslu bir öğrenci gibi elini kaldırdı. "Şey, bir soru..."

"Evet, Jack," dedim.

"Nerede uyuyacağız?"

"İyi soru," dedim ve Stevie Rae'ye döndüm: "Nerede uyuyacağız?"

Johnny B., Stevie Rae'den hızlı davrandı: "Yatağımı paylaşmaya istekli olduğumu belirtmek isterim. Benim Kramisha'dan daha açık bir yüreğim var."

Kramisha "Senin paylaşmak istediğin yatağın değil," dedi.

Johnny B. zencileri taklit etmeye çalışarak (ve bunu başaramayarak) "Benden nefret etme bebeğim," dedi.

Kramisha gözlerini çevirdi. "Delinin tekisin."

Stevie Rae uykuya dalmak üzereymiş gibi bir sesle, araya girdi. "Birkaç uyku tulumumuz var. Venüs, Zoey ve diğerlerine uyku tulumlarının yerini gösterebilir misin? Sanırım kimin odasında isterseniz uyuyabilirsiniz." Durdu ve Kramisha'ya gülümsedi. "Yatağını paylaşmak istemeyen Kramisha dışında."

"Odamda kalabilirsiniz," dedi Kramisha. "Bana uyar. Ama yatağımda yatamazsınız."

"Hepinizin birer odası mı var yani?" Şaşkınlığımın sesime yansımasına mani olmamıştım. Her şey buraya ilk indiğim

zamanki halinden o kadar farklıydı ki. O zaman, bu çocuklara insanımsı demek bile çok zordu. Tüneller ise karanlık, kirli ve korkutucuydular. Oysa şimdi, içine doluştuğumuz odaya çok samimi bir hava hakimdi. İçerisi gaz lambaları ve mumlarla aydınlatılmıştı. Mobilyalar son derece rahat ve bariz biçimde yeniydi. Yatağın üstünde uyumlu yastıklar bile vardı. Her şey çok normal görünüyordu. Düşünemeyecek kadar bitkin olduğum için, bu çaylaklarda bir tuhaflık olduğunu ben uyduruyor olabilir miydim?

"Oda isteyen herkesin bir odası var," dedi Venüs. "Oda bulmak hiç sorun değil. Tünellerin bu kısmında bir yığın kör uç var. Buraları gerçek odalara dönüştürmeye çalıştık. Ve benim kesinlikle kendime ait bir odam var." Erik'e bakıp gülümsedi. Ateşi çağırıp salla-baş kafasındaki bütün saçları kökünden yakmanın hiç etik olmayacağını kendime hatırlatmak zorunda kaldım.

Damien "Sanırım Yasak döneminde, kaçak içkilerin büyük kısmının saklandığı yer burasıymış," dedi. "Çok mantıklı, çünkü tren rayları şuracıkta ve geceleri gizli gizli girip çıkmak hiç zor olmuyordur."

"Çok romantik ve hoş," dedi Jack iç geçirerek. "Yani 1920'lerin uçarı kızları, meyhaneleri ve gangsterleri..."

Damien, Jack'e anlayışlı bir gülümsemeyle baktı. "Aslında, Tulsa'da Yasak dönemi 1957'ye kadar sürdü."

"Her neyse. O kısmı çok romantik değilmiş. Daha çok gay İncil Kuşağı olayı gibi." Kıkırdadı. "Gay! Hi! Hi!"

"Çok komik ve şirinsin. Seni bu yüzden seviyorum," dedi Damien ve Jack'i dudaklarından öperek Düşes'in mutlu mutlu havlamasına neden oldu.

"Okey, hav," dedi Afrodit.

"Ah, bu arada bir sorum daha vardı," dedi Jack, Afrodit'e kaşlarını çatarak.

O elini kaldırırken ben "Evet, Jack," dedim. "Ne vardı?"

"Lazımlıklar nerede?"

"Lazımlık mı? Gerçekten lazımlık mı dedi bu?" Afrodit önce kıkırdadı sonra bir homurtu çıkardı. Hepimiz onu duymazdan geldik.

Stevie Rae devasa bir esneme eşliğinde, "Orası kolay," dedi. "Venüs, onlara gösterebilir misin lütfen?"

"Banyonuz da mı var?" Ne? Ne yani? Tünellerde çalışır durumda tesisat da mı vardı?

Venüs bana sandığın-kadar-çok-şey-bildiğin-yok diyen bir bakış attı. "Banyolarımız demek daha doğru olur. Duşumuz da var."

"Sıcak sulu duşlar mı?" derken Jack'in sesi çok heyecanlı çıkmıştı.

"Tabii ki. Barbar değiliz ya," dedi Venüs.

"Nasıl?" dedim.

"Üstümüzdeki depo binasındalar," dedi Stevie Rae. "Binada ciddi bir keşif yaptık. Her taraf tahtalarla kapatıldığı için, bodrumdaki giriş haricinde, içeri kimse giremiyor. Bu sayede gireni çıkanı takip edebiliyoruz."

Venüs biraz tehditkar bir tavırla "Ve hiç kimseyi içeri sokmuyoruz," dedi.

Pekala. Dürüst olmam gerekirse, ondan her saniye biraz daha az hoşlanıyordum. Ve bu defaki duygularımın Erik'e ağzının sularını akıtarak bakmasıyla bir alakası yoktu.

"Bize özeeeel...Tam bana göre..." dedi Afrodit ve geğirdi.

"Her neyse." Stevie Rae, Afrodit'e gözlerini çevirerek baktıktan sonra sözlerine devam etti. "Depoyu keşif turunda, biri kızlar, diğeri erkekler için, iki soyunma odası bulduk. Depo çalışanlarına ait olduklarını tahmin ediyoruz. Hatta yukarıda bir spor salonu bile var. İşin kalan kısmını da Dallas halletti."

Dallas'a eliyle haydi-durma-devamını-sen-anlat dercesine bir işaret yaptıktan sonra, kendini yastıklara bıraktı.

Dallas umursamaz bir tavırla omuz silkti ama sırıtışından müthiş bir iş çıkardığına inandığı belli oluyordu. "Deponun ana su bağlantısını bulup açtım. Borular hâlâ iyi durumdalar."

"Tek yaptığın bu değildi," dedi Stevie Rae.

Dallas ona bakıp sırıttı ve o anda aralarında bir şey olduğunu hissettim. Hımm... Stevie Rae'yi ilk fırsatta sorguya çekmem kaçınılmaz olmuştu.

"Şey, ayrıca elektriği nasıl devreye sokacağımı da keşfettim. Bu sayede su ısıtıcıları yeniden işlemeye başladı. Afrodit'in kredi kartıyla uzatma kabloları aldık ve böylece tünelin eski ışıklandırma sistemine bağlandım."

"Vay canına," dedi Jack. "Gerçekten müthiş."

"Etkileyici," dedi Damien.

Dallas sırıtmaya devam ediyordu.

Venüs "Şimdi, tesislerimizi kullanmak istiyor musunuz, istemiyor musunuz?" diye sordu. Bana biraz aksi görünmüştü ama belki de "sürtüğümsü" onun için daha uygun bir tabir olabilirdi.

"Evet," dedi Jack mutlu bir sesle. "Göreve çıkmadan önce sıcak bir duş çok iyi gelebilir doğrusu."

"Şey... Burada, aşağıda saç bakım ürünlerinin durumu nedir?" diye sordu Shaunee.

"Ah, şekerim, aklımı başıma toplar toplamaz ilk yaptığım şey o işi halletmek oldu. Endişelenme. Bendensiniz." Kramisha böyle söyleyerek ve kalçalarını sımsıkı saran kot pantolonuna dökülen kırıntıları silkeleyerek ayağa kalktı.

"Mükemmel," dedi Erin. "Haydi gidelim."

Herkes yavaş yavaş Stevie Rae'nin odasından ayrılırken, ben geriye kaldım.

"Hey, Z, yeniden oda arkadaşım olmak ister misin?" Stevie Rae bitkin görünüyordu ama bana her zamanki gülümsemesiyle bakıyordu.

"Kesinlikle." Bakışlarımız, Darius'a yaslanmış halde yatağın ucunda oturan Afrodit'e kaydı.

"Afrodit, git kendine bir uyku tulumu bul. İstersen sen de bu odada yatabilirsin," dedi Stevie Rae.

"Tamam, ama bak. Seninle birlikte yatmam söz konusu bile olamaz." Afrodit dilinin dolanmaması için büyük çaba harcıyordu. "Bizim Damgalanmamız o tarz bir Damgalanma değil. Ayrıca gay bile olsam –ki değilim– sen asla tipim değilsin."

"Afrodit, sana asıldığım falan yok. Çok aptalca," dedi Stevie Rae.

"Sadece bil diye söylüyorum. Ayrıca, bir yolunu bulur bulmaz, bu Damgalanma meselesine de bir son vereceğimden emin olabilirsin."

Stevie Rae iç geçirdi. "Sakın ikimizden birinin canını yakacak bir şey yapmaya kalkma. Canım bana uzun süre yetecek kadar yandı zaten."

Konuşmalarını samimi bir ilgiyle izliyordum. Yani demek istediğim, ben insan erkek arkadaşım Heath'le Damgalanmıştım ve bir insana kan sihriyle bağlanmanın nasıl bir şey olduğu konusunda az buçuk fikrim vardı. Ayrıca, Damgalanmanın bozulması konusunda da bir şeyler biliyordum ve bu, çok acı verici olabiliyordu.

"Zoey, bana aval aval bakmaktan vazgeçmeni istesem çok şey mi istemiş olurum?" Afrodit'in bu çıkışı beni yerimden sıçrattı.

"Aval aval bakmıyorum," dedim.

"Her neyse. Kes şunu."

Darius elini Afrodit'in omzuna yerleştirirken "Güzeller güzelim, Damgalanmak utanılacak bir şey değildir," dedi.

"Yine de çok acayip," dedi Afrodit.

Darius nazik bir gülümsemeyle "Pek çok Damgalanma şekli var," dedi.

"Bizimkinin kanını-içeyim-ve-seninle-seks-yapayım tarzı bir Damgalanma olmadığı kesin," dedi Afrodit.

"Tabii ki değil," dedi Darius onu alnından öperken.

"Yani, burada yatmaktan korkman için bir neden yok," dedi Stevie Rae.

"Ah, bir kez daha hayatta olmaz diyorum," dedi Afrodit. "Ayrıca ben Darius'la gidiyorum. Onunla nöbet tutacağım." Afrodit, yarısı boşalmış şarap şişesini ayyaşlara yakışacak tuhaf bir hareketle havaya kaldırırken, kararlı bir tavırla konuşmuştu.

"Darius'un tünel girişinde nöbet tutması gerek. Senin sarhoşluğunla uğraşacak hali olmayacak," dedi Stevie Rae.

"Ben. Darius. İle. Gidiyorum," dedi Afrodit inatçı bir tavırla.

"Benimle gelebilir," dedi Darius gülümsemesini saklamak için boş yere uğraşarak. "Onun için bir uyku tulumu alırım. Pek sorun çıkaracağını sanmam. Hem zaten yakınımda olması hoşuma gidiyor."

"Pek sorun çıkarmaz mı?" dedim. Stevie Rae ve ben aynı anda kaşlarımızı kaldırdık. Darius'un çıkık, belirgin elmacık kemiklerinin pembeleştiğine yemin edebilirdim.

"Başka bir Afrodit'ten bahsediyor olsa gerek. Bizim tanımadığımız bir Afrodit'ten," dedi Stevie Rae.

"Haydi," dedi Afrodit sallanarak ayağa kalkarken. "O aptal uyku tulumlarını nerede sakladıklarını biliyorum. Şunları boşver." Bize kaşlarını çatarak bakmak için giriştiği gülünç çaba, bir kez daha erkeksi bir geğirmeye dönüştü. Darius'u kolundan tuttu ve Stevie Rae'yle benim kahkahalarımız arasında, yalpalayarak odadan çıktı.

Darius kafasını eğerek battaniye kapının altından geçerken

omzunun üstünden arkaya baktı ve hâlâ odada olduğunu tamamen unuttuğum Erik'e, "Erik, biraz uyumaya çalış," dedi. "İkinci nöbet için seni uyandırırım."

"Olur. Ben..." Erik tereddütlüydü.

"Dallas'ın odası tünelin hemen aşağısında," dedi Stevie Rae. "Odasını seninle paylaşmaktan rahatsız olmayacağından eminim."

"Pekala, o zaman Dallas'ın odasında olacağım demektir."

Darius başını hafifçe eğdi. "Rahibem, Stevie Rae'nin yaralarının bandajlarını kontrol eder misin? Değiştirilmeleri gerekirse..."

"Değiştirilmeleri gerekirse ben hallederim," dedim. Ah, Tanrım, az önce göğsünden bir okun çıkarılmasına yardım etmiştim. Herhalde bir gazlı bezi dehşete kapılmadan değiştirmeyi becerebilirdim.

"Şey, bana ihtiyacın olursa, tek yapman gereken bir çaylağı..."

Savaşçının cümlesi, Afrodit'in onu odadan dışarı çekmesiyle yarıda kesildi. Sonra Afrodit'in kafası battaniyenin arasında belirdi. "İyi geceler. Bizi rahatsız etmeye kalkışmayın." Ve sonra o da gözden kayboldu.

Battaniyenin örtülmesini seyrederken Erik'in "Aman ben olmayayım da," diye mırıldandığını duydum. Gülümsememi saklamaya gerek görmedim. Erik'in Afrodit'le hâlâ ilgileniyor olmamasına sevinmiştim. Erik gözlerime baktı. Ve yavaşça, o da gülümsedi.

BÖLÜM YEDİ

"Hayır, siz ikiniz gidin. Diğerlerine yetişin. Ben uyuyacağım," dedi Stevie Rae çok dikkatli hareketlerle yan dönüp kıvrılırken.

Aksi bir *"miyavvv"* sesinin ardından, benim küçük, tombul turuncu tüy yumağım paytak adımlarla odaya girdi ve Stevie Rae'nin yatağına atladı.

"Nala!" Stevie Rae kedinin kafasını okşadı. "Hey, seni çok özlemişim."

Nala, Stevie Rae'nin suratına doğru hapşırdı ve yastığının üstünde, kafasının yanında kendi etrafında üç tur döndükten sonra, uzanıp mırlama makinesini devreye soktu. Stevie Rae ve ben, birbirimize sırıttık.

Pekala. ÖZEL NOT: Düşes, yani Jack'in sarı labradoru anormal bir durum. Stark, Şikago Gece Evi'nden Tulsa'ya transfer olurken köpeğini de yanında getirdi. Sonra o öldü ve Jack köpeği sahiplendi. Sonra Stark ölümden döndü ama kendinde değildi çünkü yaptığı ilk şey, Stevie Rae'ye bir ok fırlatmak oldu. İşte Düşes bu yüzden hâlâ Jack'in yanında. Ayrıca sanırım Jack köpeğe her geçen gün biraz daha fazla bağlanıyor.

Her neyse, Gece Evi'nden grup halinde kaçarken, kedilerimiz artı Düşes, peşimizden geldiler. Bu yüzden, Nala'nın rahat

bir pozisyon almaya çalışması, Stevie Rae ve benim için odanın rahat ve evimsi havasını perçinliyordu.

"Sen ve Erik gidin. Duş falan yapın..." Stevie Rae, Nala'ya iyice sokulurken uykulu bir sesle tekrar etti. "Nal ve ben küçük bir şekerleme yapacağız. Ah, hemen çıkıp sola dönerseniz ve sonra sağı takip ederseniz, diğerlerine yetişebilirsiniz. Deponun girişi, buzdolaplarını tuttuğumuz odanın hemen yanında."

"Hey, Darius bandajlarına göz kulak olmamı söyledi," diye hatırlattım.

"Daha sonra," dedi Stevie Rae esneyerek. "Gayet iyi durumdalar."

"Pekala, madem öyle diyorsun." Hissettiğim rahatlama duygusunu belli etmemeye çalışıyordum. Hemşire benzeri bir şey olabilmem hayatta mümkün değildi. "Biraz uyu. Ben biraz sonra dönerim," dedim. Size yemin ederim, daha Erik ve ben kareli battaniyenin altından geçmeden, Stevie Rae derin bir uykuya dalmıştı.

Sola döndük ve bir süre hiç konuşmadan yürüdük. Tüneller, daha önceki halleri kadar ürkütücü değillerdi ama klostorofobiden uzak, aydınlık ve neşeli göründükleri de söylenemezdi. Beton duvarlara, göz hizasına birkaç metre aralıkla çakılmış, büyük demiryolu çivilerini anımsatan çivilere fenerler asılmıştı ama rutubet her şeye nüfuz etmişti. Biraz yürümüştük ki, gözüme bir şey takıldı. Yavaşladım ve fenerlerin arasında kalan ağır gölgelere büyük bir dikkatle baktım.

Erik yumuşacık bir sesle "Ne oldu?" diye sordu.

Midem korkudan kaskatı kesilmişti. "Bilmiyorum. Ben..." Bir şey karanlıkta üstüme patlarken cümlem yarıda kesildi. Öldürücü kırmızı çaylaklar ya da daha kötüsü Alaycı Kuzgunlar dehşetiyle karşı karşıya olduğumu sanarak, bir çığlık atmak üzere ağzımı açtım ama Erik kolunu belime sardı ve beni yanımızdan hızla geçen yarım düzine kadar yarasanın yolundan çekti.

Yarasalar bizden uzaklaşınca, "Onlar da senden en az senin onlardan korktuğun kadar korkuyorlar," dedi.

Kalbimin normal temposuna dönmesi için derin nefesler alırken titriyordum. "Benden, benim onlardan korktuğum kadar korkmaları mümkün değil. Iykk... Yarasalar kanatlı sıçanlardan başka bir şey değiller..."

Yeniden yürümeye başladığımızda, Erik kıkır kıkır gülüyordu. "Oysa ben güvercinlerin kanatlı sıçanlar olduklarını sanıyordum."

"Yarasalar, güvercinler, kuzgunlar... Şu anda aralarındaki fark umurumda bile değil. Kanat çırpan, uçuşan hiçbir şeyle aram iyi olamaz."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi gülümseyerek. Gülümsemesi kalp atışımı yavaşlatmak konusunda hiç yardımcı olmuyordu. Ve yemin ederim, yürümeye devam ederken, kolunun sıcaklığını belimde hâlâ hissediyordum. Birkaç adım daha ilerleyince, tünelin şaşırtıcı olduğu kadar müthiş bir kısmına vardık. Durduk ve öylece baktık.

"Vay canına, cidden müthiş," dedim.

"Evet, vay canına," dedi Erik de. "Şu Gerarty denen kızın eseri olsa gerek. Stevie Rae onu tanıştırırken, tünelleri dekore eden bir ressam olduğunu söylememiş miydi?"

"Evet ama hiç böyle bir şey beklemiyordum." Yarasaları tamamen unutarak elimi, türlü çiçek, kalp, kuş ve her tür dairesel desenin bir araya gelmesinden oluşan ve bu iç karartıcı ve klostrofobik duvarlara adeta hayat üfleyen, parlak renklerdeki mozaiğin üstünde dolaştırdım.

"İnsanlar ve vampirler, böyle bir sanat eserine bir servet öderlerdi." Erik *tabii eğer dünyanın kırmızı çaylaklardan ve vampirlerden haberi olabilseydi, diye eklememişti ama bu düşünce ikimizin aklından da geçmişti.*

"Umarım bir gün öderler," dedim. "Kırmızı çaylakların günün birinde bütün dünya tarafından tanınmaları çok hoş olurdu." İçimden, *ayrıca, açığa çıkmaları halinde, güçleri ve eğilimleriyle ilgili zihnimi kurcalayan sorular da daha kolay yanıt bulabilirdi*, diye ekledim. Yüksek sesle, "Her neyse, bence vampirlerin ve insanların daha iyi ilişkileri olmalı," dedim.

"Sen ve insan erkek arkadaşın gibi mi?" Soruyu en ufak bir alaycılık kırıntısı taşımayan, sakin bir ses tonuyla sormuştu.

Gözlerine baktım. "Artık Heath'le birlikte değilim."

"Emin misin?"

"Eminim," dedim.

"Tamam. İyi." Bütün söylediği bu oldu. Sonra yeniden yürümeye başladık ve kendi düşüncelerimizde kaybolduk.

Tünelin hafifçe sağa kıvrılmasından biraz sonra, solda yine bir battaniyeyle örtülmüş ikinci bir kemerli kapı gördük. Kadife taklidi siyah bir kumaştan yapılma battaniyenin üstüne Elvis'in beyaz tulumlu, bayağı bir resmi basılmıştı.

"Dallas'ın odası herhalde," dedim.

Erik kısa bir tereddütten sonra, battaniyenin ucunu kaldırıp içeriye bir göz attı. Çok büyük sayılmazdı ve Dallas'ın bir karyolası yoktu. Yere üst üste istiflenmiş bir iki şiltenin üstüne kırmızı bir yorgan ve uyumlu kırmızı yastıklar yerleştirilmişti. Yorganın altındaki kabarıklığa bakılırsa, Dallas derin bir uykudaydı. Yeterli ışık olmadığı için masanın üstündeki nesneleri tam görememiştim. Odada bir iki tane de siyah armut koltuk vardı. Yatağın baş ucuna asılmış posterde... Görebilmek için gözlerimi iyice kıstım.

"Jessica Alba'nın *Günah Şehri*'ndeki hali. Çocuk gerçekten çok zevkli. Kadın çok seksi bir vampir aktris." Erik, Dallas'ı uyandırmamak için çok alçak sesle konuşuyordu.

Ona kaşlarımı çatarak baktım ve Elvis battaniyesini çekip kapattım.

"Hey, benim odamda asılı değil ya," dedi.

"Haydi diğerlerine yetişelim," diyerek yürümeye başladım.

Sessiz geçen birkaç dakikanın sonunda "Hey," dedi. "Sana büyük bir teşekkür borçluyum."

"Bana mı? Ne için?" Dönüp ona baktım.

Gözlerini gözlerime dikti. "Yukarıda o karmaşanın ortasında kalmama izin vermeyip beni kurtardığın için."

"Seni ben kurtarmadım ki. Sen bizimle kendi özgür iradenle geldin."

Kafasını salladı. "Hayır, beni senin kurtardığından eminim çünkü eğer sen olmasaydın, özgür irademde olmazdı."

Durdu, kolumu nazikçe tuttu ve beni ona çevirdi. Bir maskeyi andıran ve Clark Kent-Süpermen'e, Zorro'msu seksi bir hava veren yetişkin vampir İşaretiyle çevrelenmiş parlak mavi gözlerine baktım. Ancak Erik sadece süper yakışıklı biri değildi. Yetenekli, dürüst ve çok iyi bir çocuktu. Ayrılmış olmamızdan nefret ediyordum. Ve bu ayrılığın sorumlusunun benim olmamdan. Yaşananlara rağmen, yine kız arkadaşı olmak istiyordum. Ve Erik'in bana yeniden güvenmesini. Onu o kadar çok özlüyordum ki...

Gözlerinin iri iri açıldığını ve dudaklarının seksi bir gülümsemeyle büküldüğünü görünce, aklımdan geçen "Seni gerçekten çok özlüyorum," cümlesini yüksek sesle yumurtlayıvermiş olduğumu fark ettim.

"Buradayım ya işte."

Boynumdan yukarısı alev alev yanıyordu. Üstelik koyu kırmızı bir renge döndüğümün de farkındaydım. "Şey, burada olmanı kastetmedim," dedim aptal aptal.

Gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. "Beni nasıl kurtardığını öğrenmek istemiyor musun?"

"Evet, tabii ki istiyorum." Keşke yüzümü yelpazeleyip pancarımsı rengimin biraz dağılmasını sağlayabilseydim.

"Beni kurtardın çünkü Kalona'nın gücü tarafından hipnotize edilmek yerine, seni düşünmekle meşguldüm."

"Öyle mi?"

"O çemberi oluştururken ne kadar muhteşem göründüğünü biliyor musun?"

Kafamı sallarken, mavi gözlerindeki parlaklıkta kaybolduğumu hissediyordum. Nefes almak bile istemiyordum. Aramızdaki şeyi bozacak hiçbir şey yapmak istemiyordum.

"İnanılmazdın. Güzel, güçlü ve kendinden emin. Tek düşünebildiğim sendin."

Dudaklarımdan sadece "Ama elini kestim," kelimeleri dökülebildi.

"Kesmek zorundaydın. Ritüelin bir parçasıydı." Elini kaldırıp avucunu çevirince, baş parmağının avcuyla birleştiği etli bölgedeki incecik çizgiyi gördüm.

Parmağımı o pembe çizginin üstünde dolaştırdım. "Canını yakmaktan nefret ettim," dedim.

Elimi, ellerinin arasına aldı ve avcumdaki safir renkli dövmeleri ortaya çıkaracak şekilde çevirdi. Sonra, az önce benim yaptığım gibi, parmağının ucunu tenimde dolaştırmaya başladı. Ürperdim ama geri çekilmedim.

"Beni kestiğin zaman, hiç acı duymadım. Tek hissettiğim sendin. Ve vücudunun sıcaklığı. Kokun. Seni kollarımın arasına aldığım zaman hissettiklerimi hatırladım. O yaratığın beni etkileyememesi bu yüzdendi işte. Neferet'e inanmamam da. Beni sen kurtardın, Zoey."

"Aramızda geçen onca şeyden sonra, bunu nasıl söyleyebiliyorsun?" Gözlerim yaşarmaya başlamıştı, yaşların yanaklarımdan aşağı süzülmemesi için gözlerimi kırpıştırmak zorunda kaldım.

Erik'in derin bir nefes aldığını gördüm. Yüksek ve dik bir uçurumdan aşağı atlamaya hazırlanan bir dalgıç gibi görünüyordu.

Sonra, bir nefeste "Seni seviyorum, Z," dedi. "Aramızda geçenler, istesem de, bunu değiştiremedi." Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Zaten sana deli olduğum için, ne Neferet beni kandırabildi ne de Kalona beni hipnotize edebildi. Sen evet dersen, ben yine seninle birlikte olmak istiyorum, Z."

Bir an bile tereddüt etmeden "Evet," diye fısıldadım.

Eğildi ve dudaklarımız birbirini buldu. Ağzımı araladım ve aşina olduğum öpüşünü karşıladım. Tadı aynıydı. Dokunuşu da... Kollarımı yukarı kaydırdım ve geniş omuzlarına doladım. Vücudumu vücuduna bastırırken, beni affettiğine, beni hâlâ istediğine ve sevdiğine inanmakta güçlük çekiyordum.

"Zoey," diye fısıldadı. "Ben de seni çok özledim."

Sonra beni bir kez daha öptü. Yemin ederim ayaklarım yerden kesilmişti. Onun vampire dönüşmesinden ve benim bekaretimi bir başka erkeğe vermemden önceki öpüşmemizden farklıydı. Şimdi artık bir sırrı çözmüş gibiydi ama ben de o sırra dahildim. İniltisini duymaktan ziyade, hissediyordum. Beni kollarının arasında çevirip duvara hapsettiğinde, duvarın sert serinliğini sırtımda duydum. Belime yerleştirdiği eli, beni sıkıca ona bastırıyordu. Diğer elinin vücudumdan aşağı kaydığını, tören elbisemin üstünden aşağı inerek, etek ucuna ulaştığını hissediyordum. Erik'in parmakları eteğin altına süzülüp yukarı doğru çıkarken, elinin sıcaklığını çıplak tenimde hissettim.

Çıplak ten?

Sırtım bir tünelin duvarına yaslıyken?

Karanlıkta ellenmek?

Ve o anda olabilecek en kötü düşünceyle sarsıldım. *Yoksa Erik, sırf bir kez seks yaptım diye, Zoey'e çakma mevsiminin başladığını falan mı düşünüyordu?* Ah, lanet olsun!

Bunu yapmayacaktım. Burada olmazdı. Ya da bu şekilde. Tanrım, o işi tekrar yapmaya hazır olduğumdan bile emin değildim. Tek cinsel deneyimim felaketle sonuçlanmış ve

hayatımın en büyük hatası olarak kayda geçmişti. Ama beni bir tür seks manyağı fahişeye dönüştürmüş değildi!

Ellerimi Erik'in göğsüne yerleştirip hafifçe ittim. Umursamış gibi görünmüyordu. Hatta farkında olduğu bile söylenemezdi. Bana yaslanmaya ve dudaklarını boynumda dolaştırmaya devam ediyordu.

"Erik, lütfen dur," dedim nefes nefese.

"Immm, tadın o kadar güzel ki."

Sesi o kadar seksi, hali o kadar baştan çıkmıştı ki, bir an için gerçekten ne istediğimi ayırt edemez oldum. Demek istediğim, onunla yeniden birlikte olmayı gerçekten istiyordum. Erik çok seksi ve tanıdık ve...

Tam gevşemeye başlamışken, omzunun üstünden bir şey görür gibi oldum. Sadece karanlıktan ibaret bir hayalet misali, havada kıpırdanıp duran simsiyah bir şeyin parlak, kırmızı gözlerini görünce içime keskin bir korku saplandı.

"Erik! Dur! Hemen." Onu sertçe ittim. Sendeleyerek geri çekildi. Kalbim deli gibi çarparken, arkasında duran şeyin ne olduğunu görebilmek için hızla hareket ettim. Bana bakan parlak kırmızı gözler kaybolmuştu ama karanlığın içinde siyah bir gölgenin olduğuna yemin edebilirdim. Gözlerimi kırpıştırıp bakışlarımı odaklarken o tuhaf şey geriye sadece beni, Erik'i ve sessiz tüneli bırakarak ortadan kayboldu.

Tam o anda, tam aksi istikametten beton zeminde yankılanan ayak seslerini duydum ve derin bir nefes alarak kendimi, bu yüzsüz tehditle mücadelemde bana yardımcı olması için elementlerimi çağırmaya hazırladım. Ve işte o anda, gölgelerin arasında Kramisha çıkageldi. Erik'e dikkatle baktı ve "Demek tünellerde iş pişiriyorsunuz ha?" dedi. "Heyecana çok meraklısınız anlaşılan!"

Erik beni koltuğunun altına çekerek Kramisha'ya döndü. Yüzünde rahat bir gülümseme olduğunu bilmek için ona

bakmama gerek yoktu. Erik ciddi anlamda iyi bir aktördü. Kramisha'ya gösterdiği, gerekli dozda seksapel ve iş-üstünde-yakalandık mahcubiyeti içeren, kontrollü bir yüzdü.

"Selam, Kramisha!" dedi.

Diğer tarafta ise ben vardım. Konuşmayı bırakın, ayakta durmaktan bile aciz Zoey. Yüzümün pancar misali kıpkırmızı kesildiğini, dudaklarımın bereli ve nemli olduğunu biliyordum. Büyük olasılıkla kendim de bereli ve nemli görünüyordum. "Kramisha, tünelde, şu tarafta bir şey gördün mü?" diye sorarken çenemle, arkamızda kalan gölge kısmı işaret ettim. Ancak sesimin yarı porno yıldızı gibi, nefes nefese çıkmasına mani olamamıştım.

"Hayır, şeker, sadece seni ve yüzünü emen erkek arkadaşını gördüm," dedi Kramisha hızlı hızlı.

Biraz fazla hızlı cevap vermiş olabilir miydi?

"Ayyyy! Yoksa Erik ve Z öpüşüyorlar mıydı? Çok şeker!" Jack, yanında havlayan ve kuyruk sallayan Düşes'le, Kramisha'nın hemen arkasında belirivermişti.

"Z, korkma. Büyük ihtimalle gördüklerin yine yarasalardı," dedi Erik bana güven vermek ister gibi omzumu sıkarken. Sonra başıyla Jack'e işaret etti. "Hey, Jack. Çoktan sıcak duşa girmişsindir sanıyordum."

"Girecek ama havlu ve diğer ıvır zıvırları taşımama yardım etmeye geldi," dedi Kramisha. "Ve evet, burada kesinlikle yarasalar var. Biz onlarla uğraşmazsak onlar da bizimle uğraşmıyorlar." Sonra esnedi ve uzun, ince, siyah bir kediyi anımsatan ciddi anlamda etkileyici bir hareketle gerindi. "Madem buradasınız, Jack'in duş malzemelerini taşımasına yardım etmeye ne dersiniz? Böylece ben de güzellik uykuma çekilebilirim."

"Hiç sorun değil. Zevkle yardım ederiz," derken sesim normale dönmüştü ama karanlık bir tüneldeki birkaç yarasanın beni az kalsın altıma edecek kadar korkutmasına izin verdiğim

için tam bir moron gibi hissediyordum. Tanrım, gerçekten uykuya ihtiyacım vardı. "Erik'le ben de banyolara gidiyorduk."

Kramisha uykulu olmasının bir şeyleri kaçırmasına yetmeyeceğini gösteren bilmiş bir bakış attı. "Ah-ha. Gerçekten de banyolara gider gibi bir haliniz vardı."

Bir kez daha kıpkırmızı olduğumu hissettim.

Döndü ve ben onun tünelin derinliklerine doğru ilerlemesini beklerken, arkasındaki duvarın içinde kayboldu. Sonra bir kibritin yandığını duydum ve titrek bir fener ışığının Dallas'ınkinden birazcık daha ufak bir tünel girintisini aydınlattığını gördüm. Kramisha feneri duvardaki bir çiviye astıktan sonra omzunun üstünden bize baktı.

"Eee? Ne bekliyorsunuz?"

"Şey, tamam, peki," dedim.

Jack, Düşes, Erik ve ben Kramisha'nın peşinden bu yeni odaya girdik. Düz beton duvarlara ciddi ciddi raflar yerleştirilmişti ve içerisi gerçekten düzenli bir dolaba benziyordu. Tertemiz, katlı havlulara ve Düşes'in koklamakla meşgul olduğu kabarık bornozlara bakakalmıştım.

Kramisha "Bu köpek hijyenik mi?" diye sordu.

"Damien bir köpeğin ağzının, bir insanınkinden daha temiz olduğunu söylüyor," dedi Jack sarı labradorun kafasını okşarken.

Kramisha "Ama biz insan değiliz," dedi. "Bu yüzden, köpeğinin büyük ıslak burnunu eşyalarımızdan uzaklaştırırsan sevinirim."

"Tamam. Ama lütfen sen de, onun ciddi bir travma yaşadığını ve duygularının kolayca incinebildiğini unutma."

Jack, Düşes'i kenara çekip burnunu her şeye uzatmaması konusunda son derece ciddi bir konuşma yaparken, ben raflardaki eşyalara bakıyordum. "Hah. Burada bunca eşyanın olduğuna kim ihtimal verirdi ki?"

Kramisha, eli kolu havlularla dolu halde, "Afrodit," dedi. "Hepsinin parasını o ödedi. Ya da annesinin gold kartı. Krediniz limitsiz olduğu sürece, Pottery Barn'dan neler neler sipariş edebileceğinizi hayatta tahmin edemezsiniz. Bu tecrübe, gelecekteki kariyerim için ciddi kararlar almama vesile oldu."

Jack "Öyle mi? Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu. Düşes yanında kibar kibar oturuyordu. Jack havluları almak için kollarını uzattı.

"Yazar olacağım. Hani şu çok zengin ve gold kartı limitsiz olanlardan. Ciddi anlamda krediniz olduğu zaman insanlar nasıl farklı davranmaya başlıyor, bir bilseniz."

"Evet, tahmin ederim. Mağazalardaki insanların İkizlerin kıçlarını nasıl yaladıklarını gördüm," dedi Jack. "Onların ailelerinin de çok parası var." Bu son kısmı bir sırrı açıklar gibi, fısıldayarak söylemişti ama aslında sır falan değildi. Herkes, İkizlerin anne babalarının zengin olduğunu biliyordu. Tamam, Afrodit'inkiler kadar değillerdi. Ama bana doğum günüm için 400 $'lık çizme alabilmişlerdi. Bana göre bu kesinlikle zengin oldukları anlamına gelirdi.

"Ben de kıç yalama olayından çok hoşlandığımı fark ettim. Bu yüzden, kıçımı yalatmak niyetindeyim. Tamamdır, bu kadar havlu yeter. Haydi. Sizinle biraz yürüyeceğim ama odama ulaşınca, kendimi hemen yatağa atıyorum. Jack, sen duşlara giden yolu bulabilirsin, değil mi?"

"Evet," dedi Jack.

Kendiliğinden sağa kıvrılan tünel boyunca yürüdük. Bir sonraki battaniyeli kapıda yanar döner, mor renkli ipek bir kumaş sallanıyordu.

"İşte odam." Kramisha, kapı vazifesi gören kumaşa nasıl baktığımı görünce gülümsedi. "Pier One'dan[5] bir perde. Adrese teslimat yapmıyorlar ama limitsiz gold kartları kabul ediyorlar."

5 Pier One: Şık bir dekorasyon mağazası.

"Müthiş bir renk." Pier One'dan çıkma parçalarla dekore edilmiş bir mekanda, her köşede öcü böcüler hayal etmem gerçekten moronca bir yaklaşımdı.

"Teşekkürler. Ben renkleri severim. Dekorasyonun bir parçasıdır. Odamı görmek ister misiniz?"

"Evet," dedim.

"Kesinlikle," dedi Jack.

Kramisha bir Jack'e bir Düşes'e baktı. "Tuvalet eğitimi tamam mı?"

Jack "Tabii ki," dedi sertçe. "O tam bir hanımefendi."

Kramisha "Öyle olsa iyi olur," diye homurdandı ve perdeyi yana çekip boşta kalan eliyle, zarif bir "içeri buyurun" hareketi yaptı. "Odama girebilirsiniz."

Kramisha'nın odası, Stevie Rae'nin odasının iki katı büyüklükteydi. İçerisini, iki fener ve boya kokusuna limon ferahlığı katan bir düzine kokulu mum aydınlatıyordu. Görünüşe bakılırsa duvarlar daha yeni parlak limon kabuğu rengine boyanmıştı. Mobilyaları –karyolası, şifonyeri, komodini ve kitaplığı– koyu ahşaptandı. Sandalyesi yoktu ama odanın her tarafına büyük boy, koyu mor ve pembe renkli –yatak takımıyla uyumlu– saten minderler serpiştirilmişti. Yatağın üstünde yarım düzine kadar kitap duruyordu. Sanki hepsini eşzamanlı okuyormuş gibi, kitapların kimi açıktı, kiminin arasında da kitap ayraçları vardı. Kitaplıktaki kitaplar gibi, yataktaki bu kitapların da Dewey Sınıflandırma Sistemi'ne göre etiketlenmiş olduklarını fark etmiştim. Kramisha da benim etiketleri fark ettiğimi fark etmişti.

"Şehirdeki Merkez Kütüphane'den," dedi. "Hafta sonları çok geç saatlere kadar açıklar."

"Kütüphanenin bir seferde bu kadar çok kitap alınmasına izin verdiğini bilmiyordum," dedi Jack.

Kramisha huzursuzca kıpırdandı. "Vermiyorlar. Teknik olarak. Zihinlerini birazcık kurcalaman gerekiyor. Borders'a[6] ulaşıp kendi kitaplarımı alabildiğim zaman, bunları iade edeceğim."

İç geçirerek, kırmızı çaylakların alıkonulması gereken eylemlerin arasına, "kütüphane hırsızlığı"nı da ekledim ve kendi kendime kızdım. Kramisha, kütüphaneden kitap kaçırmak zorunda kaldığı için kendini suçlu hissediyor görünüyordu. Canavarca eğilimleri olan bir çocuk, ikinci derecede hırsızlık yüzünden kaygılanır mıydı acaba? Kendi kendime, *hayır, hayır, kesinlikle hayır,* diyerek kitaplara daha yakından bakmak için yatağa doğru yürüdüm. Shakespeare'in bütün eserlerinin kalın bir kopyası ve resimli, ciltli bir *Jane Eyre*, Tanith Lee'nin Silver *Metal Lover* adlı kitabının üstüne istiflenmişlerdi. Anne McCaffrey'nin *Dragonflight*'ı, altın yaldızlı ismi parlayan Noire adındaki bir yazarın *Thug-A-Licious*, *Candy Licker* ve *G-Spot* adlı kitaplarının yanında duruyordu. Bu üç kitabın inanılmaz derecede edepsiz görünüşlü kapakları açık duruyordu. Merakıma yenilerek elimdeki havlu öbeğini parlak pembe yatak örtüsünün üstüne bırakıp *Thug-A-Licious*'u elime aldım ve açık duran sayfayı okumaya başladım.

Yemin ederim, sahnenin sıcaklığından retinalarım yanmaya başladı.

Erik omzumun üstünden bakarak "Kitap pornosu," dedi. "Hoşuma gitti."

Kramisha kitabı parmaklarımın arasından çekip "Şey, bir araştırma için," derken, Erik'e ters bir bakış attı. "Ve az önce gördüklerime bakılırsa, senin yardıma ihtiyacın yok."

Yüzümün bir kez daha ısındığını hissedip iç geçirdim.

Jack'in "Hey, süper şiirler," dediğini duydum. Dikkatin dağılmasına sevinerek kafamı çevirince, Jack'in Kramisha'nın

6 Borders: Kitap, CD, DVD vs. satan mağazalar zinciri.

yeşil duvarlarına asmış olduğu posterleri işaret ettiğini gördüm. Posterler, hepsi farklı renklerde florasan kalemlerle ama aynı el yazısıyla yazılmış şiirlerle doluydu.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordu Kramisha.

"Evet, harikalar. Şiiri gerçekten severim," dedi Jack.

"Onlar benim. Ben yazdım," dedi Kramisha.

"Şaka mı yapıyorsun? Tanrım bir kitaptan falan alıntı olduklarını sandım. Gerçekten iyisin," dedi Jack.

"Teşekkürler. Yazar olmak istediğimi söylemiştim. Gold kart gücünü elinde tutan, ünlü, zengin bir yazar."

Erik'in de söze girdiğini duyar gibi oldum, çünkü dikkatim, kan kırmızı bir postere siyah harflerle yazılmış kısa bir şiire odaklanmıştı. Robert Frost'un mu, yoksa Emily Dickinson'un mu daha iyi olduğu konusundaki tartışmalarını böldüğüme aldırmadan, "Bunu da sen mi yazdın?" diye sordum.

"Hepsini ben yazdım," dedi. "Yazmaktan her zaman keyif aldım ama İşaretlendiğimden beri çok daha fazla yazar oldum. Satırlar öylece geliveriyorlar. Şiirlerden daha fazlasını yapabilmeyi umuyorum. Şiiri seviyorum tabii ama şairler doğru dürüst para kazanamıyorlar. Merkez Kütüphanesi'nde kariyerlerle ilgili bir araştırma yaptım. Bilirsiniz işte, kütüphaneyi geç saate kadar açık tuttukları için. Her neyse, şairler çok da fazla..."

"Kramisha," diyerek sözünü kestim. "Bunu ne zaman yazdın?" Midem bir tuhaftı ve ağzımın içi kupkuru olmuştu.

"Hepsini son birkaç gün içinde yazdım. Bilirsiniz işte, Stevie Rae aklımızı başımıza getirdikten sonra. Öncesinde insan yemekten başka bir şey düşünemez haldeydim." Özür diler gibi gülümseyip tek omzunu kaldırdı.

"Yani, şu siyah harflerle yazılı olanı da son birkaç gün içinde mi yazdın?"

Elimle şiiri işaret ediyordum.

Gölgeler, gölgelerin içinde,
O, aralarından izlemekte,
düşlemekte.
Afrika kadar siyah kanatlar
Taş gibi güçlü bir gövde,
Beklemekten bıkmış durumda,
Ve kuzgunlar onu çağırmakta

Şiiri ilk defa okurken, Jack'in ağzı bir karış açık kalmıştı.

Erik'in "Ah, Tanrıça!" diye mırıldandığını duydum.

"Çok kolay. Onu daha dün yazdım. Ben..." Tepkimizin nedenini anlayınca, Kramisha da donakaldı. "Kahretsin! Bu şiir... Onunla ilgili..."

BÖLÜM SEKİZ

"Bunu sana yazdıran neydi?" diye sorarken, gözlerim, siyah harflere kilitlenmişti.

Kramisha külçe gibi yatağına çöktü; birden en az Stevie Rae kadar bitkin görünmeye başlamıştı. Kafasını öne arkaya sallıyor, turuncu ve siyah saçlarının da sallanmasına ve pürüzsüz yanaklarına sürtünmesine neden oluyordu. "Yazdığım diğer şeyler gibi, öylece aklıma geliverdi. Bazı şeyler zihnimin içine doluveriyor, ben de kaleme sarılıyorum."

"Ne anlama geldiğini sandın?" Jack, Kramisha'nın kolunu, tıpkı Düşes'i okşadığı gibi, okşamaya başlamıştı.

"Hiç düşünmedim. Öylece geliverdi. Yazdım. Hepsi bu kadar." Durdu ve poster panosuna baktı. Sonra sanki onu korkutan şeyin ne olduğunu görmüş gibi, hızla gözlerini kaçırdı.

"Bu şiirlerin hepsini Stevie Rae'nin Değişiminden sonra mı yazdın?" Dikkatimi diğer şiirlere çevirdim. Yedi haiku[7] vardı.

Gözler her daim izliyor
Gölgelerin arasında gölgeler bekliyor

7 Genelde üçlü dizelerle yazılan ve doğa imgelerinin kullanıldığı Japon lirik şiir sanatı

Siyah bir tüy düşüyor
Önce kabul gören, sevilen,
Sonra ihanet edilen, suratına tükürülen.
İntikam tanecikler kadar tatlıyken

"Nyx aşkına..." Erik'in sadece benim duyabileceğim kadar alçak ama bir o kadar şok olmuş sesini hemen arkamda duydum. "Bunların hepsi onun hakkında..."

"'Tanecikler kadar tatlı' ne demek?" Jack, Kramisha'ya soruyordu.

"Bilirsiniz işte, hani şu küçük top top dondurmalar vardır ya. Ben onları çok severim," dedi Kramisha.

Erik ve ben, odanın içinde dolaşmaya başladık. Okudukça, midemdeki düğümler de çoğalıyordu.

Yanlış
Yaptılar
Bozuk ve bir kenara atılmış bir kalemden
Akan mürekkep misali.
Kullanılmış, tüketilmiş.
Ama o geri geliyor.
Geceyi giyinmiş,
Bir kral kadar zarif,
Kraliçesiyle birlikte
Yanlış
Doğruya dönüşüyor,
Tam bir doğruya...

"Kramisha, ya bunu yazarken ne düşündün?" Elimle okuduğum son şiiri işaret ettim.

Bir kez daha tek omzunu silkti. "Sanırım Gece Evi'nden çıktığımızı ama aslında çıkmamamız gerektiğini. Demek istediğim, bizim için en uygun mekanın yerin altı olduğunu biliyorum ama varlığımızdan sadece Neferet'in haberdar olması bana doğru gelmiyordu. O olması gerektiği gibi bir Yüksek Rahibe değil."

"Kramisha, bana bir iyilik yapıp bu şiirlerin hepsinin birer kopyasını çıkarabilir misin?"

"Her şeyi berbat ettiğimi düşünüyorsun, değil mi?"

Onu rahatlatmak için "Hayır, hiçbir şeyi berbat ettiğini düşünmüyorum," derken, iç sesimin beni doğru yönlendirdiğini ve bir kez daha karanlıkta yarasa kovalamadığımı umuyordum. "Bence Tanrıça sana bir yetenek bahşetmiş. Bu yeteneği doğru kullandığımızdan emin olmak istiyorum, o kadar."

"Bence Kramisha, Vampir Şair Laureate hamuruna sahip," dedi Erik. "...ve sonuncusundan kat be kat daha iyi."

Ona keskin bir bakış attım. Omuz silkip sırıttı. "Sadece bir fikirdi, o kadar."

Pekala, her ne kadar Loren'i düşünmek –hele ondan bahseden kişinin Erik olması– beni çok rahatsız etse de, söylediklerinin doğruluğunu içimde hissediyordum. Kramisha'nın özü konusunda, benim bitkin düşmüş tahmin yeteneğimden ve aşırı tepkili hayal gücümden çok daha doğru tespitlere ulaşmıştı. Nyx'in eli kesinlikle bu çocuğun üstündeydi. Kimin umurunda? Eldeki tek Yüksek Rahibe bendim ve resmi bir duyuruya yetkim vardı. "Kramisha, seni birinci Şair Laureate'imiz ilan ediyorum."

"Neeee? Şaka mı yapıyorsun? Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Şaka yapmıyorum. Biz yeni bir vampir türü grubuyuz. Daha medeni bir vampir grubu. Ve bir Şair Laureate'e ihtiyacımız var. Ve o kişi sensin."

"Z, sana katılıyorum ama sence de yeni Vampir Laureate'i Konsey'in oylaması gerekmez mi?"

"Evet ve Konseyim şu anda burada, benimle birlikte." Jack'in bütün vampirleri yöneten, Shekinah'ın başkanlık ettiği Nyx'in Konseyi'nden bahsettiğini biliyordum. Ama benim de bir Konseyim vardı. Okul tarafından tanınmış, ben, Erik, İkizler, Damien, Afrodit ve Stevie Rac'den oluşan bir Öğrenci Temsil Heyeti.

"Kramisha benim oyumu alır," dedi Erik.

"Gördün mü bak, resmiyet kazandı bile," dedim.

"Evet!" dedi Jack neşeyle.

"Delice bir fikir ama yine de hoşuma gitti," dedi Kramisha gülerek.

"Şimdi, yatmadan önce bu şiirleri benim için kopyalarsın, değil mi?" diye sordum.

"Bunu yapabilirim," dedi.

"Haydi, Jack. Şair Laureate'imizin uykuya ihtiyacı var," dedi Erik. "Hey, tebrikler, Kramisha."

"Evet, kocaman tebrikler," dedi Jack de Kramisha'yı kucaklarken.

"Şimdi hepiniz gidin. Halletmem gereken bir iş var. Sonra da dinlenmeliyim. Bir Şair Laureate olarak, her zaman iyi görünmeliyim," dedi Kramisha ciddi bir tavırla. Cümlesini kafiyeyle tamamlamayı ihmal etmemişti.

Erik ve ben, Jack ve Düşes'in peşi sıra odadan çıktık ve tünel boyunca yürümeye başladık.

Jack "Şiir gerçekten Kalona'yla mı ilgiliydi?" diye sordu.

"Sanırım hepsi onunla ilgiliydi," dedim. "Sence Erik?"

Ciddi bir tavırla kafasını salladı.

"Aman Tanrım! Bu da ne demek oluyor?" dedi Jack.

"Hiçbir fikrim yok. Ama Nyx işinin başında. Bunu hissediyorum. Kehanet bize şiir formatında geldi. Ve şimdi de bu. Tesadüf olamaz."

"Eğer bu Tanrıça'nın işiyse, bunu kendi yararımıza kullanmamızın bir yolu olabilir," dedi Erik.

"Evet," dedim. "Ben de aynı şeyi düşünüyorum."

"Tek yapmamız gereken bunu nasıl başaracağımızı bulmak."

"Bunun için kafası benden daha iyi çalışan birine ihtiyacımız olacak," dedim.

Kısa bir sessizlik oldu ve sonra üçümüz aynı anda, "Damien," dedik.

Ürkütücü gölgeler, yarasalar ve kırmızı çaylaklarla ilgili kaygılarımı geçici bir süreliğine unutup, Erik ve Jack'le birlikte, koşar adımlarla tünelde yürümeye başladım.

Jack bizi şaşırtıcı derecede evimsi bir mutfaktan kiler olarak kullanıldığı her halinden belli olan yan odaya geçirirken "Depoya açılan kapı şu tarafta," dedi (Gerçi ben eskiden burada şimdiki cips torbalarından ve kahvaltılık gevrek kutularından daha çok sıvı şeyler stoklandığına bahse girebilirdim). Tek bir duvar boyunca, çok düzenli olarak yan yana ve üst üste yerleştirilmiş şişkin uyku tulumları ve yastıklar sıralanmıştı.

"Yani depoya çıkılan yol burası," diyerek stok dolabının bir köşesinde duran ve açık bir kapıya çıkan çekmeli merdiveni işaret ettim.

"Evet, öyle," dedi Jack.

Önden Jack gitti. Arkasından da ben tırmandım ve kafamı sözüm ona terk edilmiş binaya uzattım. İlk izlenimim, birkaç dakikada bir, tahtalarla kapatılmış kapı ve pencerelerden içeri süzülen ani parlamalarla kesintiye uğrayan karanlık ve toz oldu. Fırtınanın gümbürtüsünü duyunca, Erik'in büyük bir fırtınayla ilgili söylediklerini hatırladım ve ne demek istediğini anladım. Gerçi böyle bir fırtına, Ocak ayının ilk günlerinde bile, Tulsa için sıradışı bir şey sayılmazdı.

Ama bu normal bir gün değildi ve ne yaparsam yapayım bunun da normal bir fırtına olmadığı hissinden kurtulamıyordum.

Çevreme bakınmadan önce, çantamdan cep telefonumu çıkardım ve açtım. Ama çekmiyordu.

"Benimki de çalışmadı. Buraya geldiğimizden beri çalışmıyor," dedi Erik.

"Benimki mutfakta şarj oluyor ama Damien'in buraya çıkınca kendi telefonunu kontrol ettiğini biliyorum, onunki de çekmiyordu."

Erik, hasta edici derecede endişeli yüz ifademe bakarak "Biliyorsunuz, kötü hava, vericileri nakavt edebiliyor," dedi. "Bir ay kadar önceki o büyük fırtınayı hatırlasanıza. Cep telefonum üç gün boyunca çekmedi."

"Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalıştığın için teşekkür ederim," dedim. "Ama ben... Bunun doğal bir fenomen olduğuna inanamıyorum."

"Evet," dedi alçak sesle. "Biliyorum."

Derin bir nefes aldım. Doğal olsun olmasın, bu şeyle baş etmek zorundaydık ve şu anda buraya tıkılıp kalmış olmamız konusunda elimizden hiçbir şey gelmezdi. Dışarıda kin kusan bir fırtına vardı ve henüz bu fırtınayla karşı karşıya gelmeye hazır değildik.

Her şeyin bir sırası vardı. Sırtımı dikleştirip çevreme bakındım. Bir duvarı yarım olan küçük bir odaya gelmiştik. Gerçek duvarlardan birine ise, banka memurlarının camlarına benzeyen, kararmış pirinç parmaklıklarla örtülü, küçük pencereler yerleştirilmişti. Bunların deponun bilet gişeleri olabileceğine karar verdim. Yerler mermer kaplıydı ve loş ışıkta pürüzsüz ve tereyağımsı görünüyordu. Gerçi duvarlar bir garipti. Yerden, benim boyumdan yaklaşık otuz santim yüksekliğe kadar olan kısım pütürlü ve çıplaktı ama sonrasında süslemeler

başlıyordu. Toz, zaman ve özensizlik sonucu, bulanıklaşmışlardı ve köşelerden örümcek ağları (ıykk, önce yarasalar, şimdi de örümcekler) sarkıyordu ama Amerikan Yerlilerinden hikayeler aktaran mozaik desenlerini, tüylü başlıkları, atları, derileri ve püsküllleriyle, coşkulu *Art Deco* renklerini görmek hâlâ mümkündü.

Çevreme, bu aşınmış güzelliğe baktım ve burası müthiş bir okul olabilirmiş, diye düşündüm. Büyüktü ve petrolün çıkışı ve *Art Deco* tarzı sayesinde, Tulsa şehir merkezindeki pek çok binayla eş bir zarafete sahipti. Bir gün olabilecekleri düşünerek boş lobiyi geçtim ve çevreme bakındım. Bu büyük odadan dört bir yana uzanan koridorlar başka odalara açılıyordu. Acaba burada pek çok sınıf kurmaya yetecek kadar oda var mıydı? Koridorlardan birinde ilerledik ve çift kanatlı cam bir kapıya çıktık. Jack başıyla işaret ederken "Spor salonu," diye açıkladı. Hepimiz zaman içinde leş gibi olmuş camlardan içeri baktık. Karanlıkta, tek gördüğüm, ölü bir dünyaya ait büyük uyuyan canavarları andıran karaltılar oldu. "Ve şu tarafta da erkeklerin soyunma odası var," dedi Jack spor salonunun sağ tarafında kalan kapalı kapıyı işaret ederek. "Kızlarınki de şurada."

"Pekala, ben kendimi duşa atacağım," dedim boş boş. "Erik, Jack'le birlikte, Damien'a Kramisha'nın şiirlerinden bahsedebilir misiniz? Benimle konuşması gerekirse, Stevie Rae'nin odasında ve umarım derin bir uykuda olacağımı da söylersiniz. Bekleyebilirse, hepimiz dinlendikten sonra neler yapabileceğimizi konuşmak üzere bir araya toplanırız." Uykulu gözlerimi ovuşturmak için kucağımdaki havlu ve bornozları diğer koluma aktardım.

"Dinlenmeye ihtiyacın var, Z. Sen bile, bunca şeyi yaşayıp uykusuz ayakta kalmaya devam edemezsin."

"Evet. Korkarım Damien benimle birlikte uyanık durmasa, nöbet sırasında uyuyakalabilirdim," dedi Jack ve cümlesini vurgulamak ister gibi esnedi.

Jack'e gülümseyerek baktım. "İkizler birazdan nöbeti devralacaklar. O zamana kadar dayanmaya bak." Gülümsememe Erik'i de dahil ettim. "Sonra görüşürüz. İkinizle de."

Tam dönüp gitmeye hazırlanırken, Erik kolumu tutup beni durdurdu. "Hey, yine birlikteyiz, değil mi?"

Erik'in gözlerinin içine baktım ve gülümsemesindeki rol icabı özgüvenin arasından, kırılganlığını gördüm. Yeniden birlikte olmayı kabul etmeden önce, seks meselesini konuşmamız gerektiğini söylesem bile, beni anlayamayacaktı. Bu, kalbi kadar egosunu da zedeleyecekti ve ben başladığım yere –ayrı olduğumuz için kendimi tekmelemek istediğim halime– geri dönecektim.

Bu yüzden, basitçe, "Evet, yine birlikteyiz," dedim.

Tatlı kırılganlığı, dudaklarıma kondurduğu öpücüğe de yansımıştı sanki. Bu öyle talepkar, şimdi-seks-yapacağız tarzı bir öpüşme değildi. Ilık, kibar ve yeniden-birlikte-olduğumuz-için-çok-memnunum tarzı bir öpücüktü ve kelimenin tam anlamıyla içimi eritmişti.

"Biraz uyu. Yakında görüşürüz," diye fısıldadı. Alnıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra, Jack'le birlikte erkeklerin soyunma odasının kapısında gözden kayboldu.

Bir süre orada durdum ve kapalı kapıya bakarak düşündüm. Erik'teki değişiklik konusunda yanılıyor muydum? Tünelde, tutkusunun ardında yatan şeyi yanlış anlamış olabilir miydim? Ne de olsa o artık bir çaylak değildi. Tamamen Değişmiş, yetişkin bir vampir olmuştu. Hâlâ, değişiminden bir önceki hafta olduğu gibi, on dokuz yaşında olabilirdi ama Değişim onu tam bir erkek yapmıştı.

Belki de aramızdaki cinsel gerilimin artması doğaldı ve nedeni bekaretimi kaybettiğim için bir sürtük olduğumu düşünüyor olması değildi. Kendi kendime, *Erik bir erkek*, diye tekrarladım. Loren Blake'le yaşadığım felaketten sonra, bir erkekle birlikte olmanın bir çaylak ya da bir delikanlıyla birlikte olmaktan farklı

olduğunu öğrenmiştim. Erik de, tıpkı Loren gibi, Değişime uğramış bir vampirdi. Bu düşünce, vücudumdan gergin bir ürpertinin geçmesine neden oldu. "Loren gibi" benzetmesi, pek uygun düşmemişti. Erik, Loren gibi değildi ki. Erik beni hiçbir zaman kullanmamış ya da yalan söylememişti. Erik Değişmişti, evet, ama hâlâ tanıdığım ve hatta belki de sevdiğim Erik'ti. Bu konuya boşu boşuna stres yaparak endişeye kapılmamalıydım. Seks olayı nasıl olsa kendiliğinden çözülürdü. Demek istediğim, eski çağdan bir şeytanın peşimize düşmesi, benim kırmızı çaylaklarda bir acayiplik olup olmadığını çözme endişem, Büyükannemin komada olması ve o pis Alaycı Kuzgunların Tulsa'yı kasıp kavurmasının yanında, Erik'in bana seks için baskı yapıp yapmaması sadece bir stres tatili ya da en azından bir stres molası olmalıydı. Öyle değil mi?

"Z! Demek buradasın. Haydi gelsene." Erin kızların soyunma odasının kapısından kafasını uzatmıştı. Arkasında büyük bir buhar dumanı vardı ve Erin'in üzerinde sadece bir sutyen ve külot (tabii ki Victoria's Secret etiketli bir takımdı) olduğunu görebiliyordum.

Erik'i aklımdan çıkarmak için şöyle bir silkinerek "Özür dilerim," dedim. "Geliyorum." Ve telaşla soyunma odasına daldım.

BÖLÜM DOKUZ

Pekala, su ve ateşle ilgili özellikleri olan kızlarla birlikte grup halinde duş almak acayipten, ilginçe oradan da bir hayli komiğe uzanan bir tecrübeydi.

Başlangıç tuhaftı çünkü her ne kadar hepimiz kız olsak da komün duşlarına alışkın değildik. Bu duşlar barbarca değildi. Yaklaşık yarım düzine duş başlığı (hepsi parlak, ışıl ışıl ve yepyeni) vardı. Eminim bu duşları Kramisha veya Dallas'a (ya da her ikisine birden) ve Afrodit'in kredi kartına borçluyduk. Her bir duş başlığına ait –yan yana sıralanmış– ayrı bir duş kabini vardı. Hayır, kabinlerde kapı, perde ya da ona benzer bir şey yoktu. Aslında her bölmenin üst kısmında bir boru vardı; bu yüzden eskiden perdelerinin olduğunu ama zamanla geriye bir şey kalmadığını tahmin etmiştim. Ah, bu arada, her ne kadar sürgülü kalmamakta direnseler, tuvalet kabinlerinin kapıları vardı. Yani kısaca, başlangıçta arkadaşlarımın önünde çıplak olmak garibime gitti. Ama hepimiz kızdık ve hetero kızlardık yani –erkekler anlamakta ne kadar zorlansalar da– birbirimizin memeleri ya da diğer şeyleriyle bir ilgimiz yoktu. Bu yüzden, işin acayiplik kısmı fazla uzun sürmedi. Ayrıca soyunma odasının tamamı yoğun bir buğuyla kaplıydı ve bu duman, mahremiyet yanılsamasına neden oluyordu.

Duş kabinimi gözüme kestirdikten ve birbirinden güzel banyo köpükleri ve saç ürünleri arasından seçimimi yapıp sabunlanmaya başladıktan sonra, birden kafama içerisinin fazla buharlı olduğu dank etti. Ve bu hiç doğal değildi. "Doğal değildi" kısmı, boş kabinlerdekiler de dahil olmak üzere, bütün duş başlıklarının son hızla sıcak su püskürtüyor olmasından ve sonuç olarak sıcak bir pusun havalanıp neredeyse duman kadar yoğun bir hal almasından kaynaklanıyordu.

Hımmm....

"Hey!" Kafamı kendi bölmemin üstünden dışarı uzatıp İkizler'i görmeye çalıştım. "Kızlar, yoksa suya bir şey mi yapıyorsunuz?"

Shaunee gözlerine dolan şampuan köpüklerini silerken, "Ha?" dedi.

Çevremi saran yoğun pusta kollarımı salladım. "Bu," dedim. "Bu her neyse, ateş ve suyu idare etmeyi bilen bazı arkadaşlarımızın katkısı olmadan mümkün olamaz."

"Biz mi? Yani Bayan Ateş ve Bayan Su?" dedi Erin. Buhar yüzünden sarışın kafasının tepesini güçbela görebiliyordum. "Sence ne demek istiyor, İkiz?"

"Sanırım sevgili Z'imiz, tanrıça vergisi yeteneklerimizi yaşayabileceğimiz en dehşet verici günün sonunda biraz olsun gevşemek için, koyu, ılık ve tatlı kokulu bir buhar yaratmakta kullandığımızı ima ediyor," dedi Shaunee sahte bir Güneyli Güzeli aksanıyla.

"Hiç öyle şey yapar mıyız, İkiz?" dedi Erin.

"Kesinlikle yaparız, İkiz," dedi Shaunee.

"Çok ayıp, İkiz. Çok ayıp," dedi Erin abartılı bir ciddiyetle. Ve ikisi de ikiz kıkırdamalar koyverdiler.

Gözlerimi çevirdim ama Shaunee'nin haklı olduğunu düşünüyordum. Buhar çok tatlı kokuyordu. Bana çiçeklerin ve

çimlerin taze kokularıyla yüklü bahar yağmurlarını hatırlatıyordu ve ılıktı. Hayır, kumsalda tembellikle geçen bir yaz günü kadar sıcaktı. Gerçek şuydu ki, odanın dışarıda çakan şimşeklerle aydınlanıyor olmasına ve fırtınanın rahatsız edici gürültülerine rağmen, İkizlerin yarattığı atmosfer son derece sakinleştiriciydi.

Ve işte ilginç kısım burada devreye girdi. İkizlerin kendimizi ılık, temiz ve rahat hissedebilmemiz için yeteneklerini kullanmalarında en ufak bir sakınca görmüyordum. Daha yeni dehşet verici bir tecrübeden çıkmış –insan-şeytan arası tuhaf yaratıklar tarafından evimizden kovulmuş– ve olağandışı şiddette bir fırtına ortalığı kasıp kavururken, dışarı çıkmadığımız sürece dış dünyayla en ufak bir iletişim şansımız olmadan, bu eski binaya ve altındaki tünellere tıkılıp kalmıştık. Ve hayır, fırtına olsun ya da olmasın, hiçbirimiz dışarı çıkmaya istekli değildik. O zaman kendimizi biraz şımartmanın ne sakıncası olabilirdi ki?

Saçlarımı ovalarken "Hey, bu şeyden erkeklerin soyunma odasına da gönderiyor musunuz?" diye sordum.

"Hayır," dedi Shaunee neşeyle.

"Nada," dedi Erin sırıtarak.

Ben de onlara gülümsedim. "Kız olmak ne güzel şey!"

"Birlikte kıçımıza kadar soyunmak ve bir dizi ahırı andıran bu duş kabinlerinde yıkanmak zorunda kalsak bile," dedi Erin.

Kıkırdadım.

"Ahır ha? Bu durumda siz de ihtiyar, huysuz atlar oluyorsunuz sanırım."

"İhtiyar, huysuz atlar mı?" dedi Erin.

"Ah, hayır bize ihtiyar atlar demedi!" dedi Shaunee.

Erin "Yakala şunu," diye bağırdı ve ellerini savurup dört bir yanıma suların fışkırmasına neden oldu.

Tabii ki canımı yakmadığı gibi, daha da fazla kıkırdamama neden olmuştu.

"Onu ısıtıyorum, İkiz," dedi Shaunee parmaklarını bana doğru şaklatarak. Ve birden tenimin sıcacık olduğunu hissettim. O kadar ki, duş kabinimdeki buhar iki kat yoğunlaştı.

Kıkırtılar arasında, "Rüzgar bana gel," diye fısıldadım ve daha o anda gücünün çevremi sardığını hissettim. Parmaklarımı beni sarmalayan sis perdesinde dolaştırırken "Rüzgar, hepsini İkizler'e geri gönder," diye emrettim. Sonra dudaklarımı büzdüm ve onlara doğru üfledim. Buhar, ısı ve su bir "fışşş" sesi çıkartarak çevremde, bir iki defa tur attıktan sonra doğruca, çığlık çığlığa kaçışan, kahkahalar atan ve direnmeye çabalayan İkizler'in üstüne çullandılar. Ama tabii ki İkizlerin kazanması imkansızdı. Demek istediğim, haydi ama! Beş elementin beşini birden çağırabilirdim ama bu, yastık / su savaşının hepimizin pestilini çıkarıp gülmekten nefesini kesecek kadar komik ve eğlenceli bir versiyonuydu.

Nihayet ateşkes ilan ettik. Pekala, daha net konuşmak gerekirse, İkizler'i defalarca "Pes ediyoruz! Pes ediyoruz!" diye bağırmak zorunda bıraktıktan sonra, teslim oluşlarını büyük bir zarafetle kabul ettim. O yumuşacık bornozlara bürünüp gıcır gıcır, tertemiz ve uykulu hissetmek tarifsiz bir duyguydu. Kıyafetlerimizi duş kabinlerine asıp suyu ve sisi onlara buhar banyosu yapmaları için geri çağırdık. Sonra ben ateş ve havadan, elbiselerimizi kurutmalarını rica ettim. Sonra üçümüz birlikte, dışarıda kopan çatırtı ve gürültülere kulak asmadan, hiç kimsenin bize bulaşmasına izin vermeyeceklerini çok iyi bildiğimiz toprak ve erkek vampirlerin korumasına şükrederek, tünellere indik.

Normal şartlarda, aşağı indiğimde Stevie Rae'yi ölü gibi uyurken bulduğumu söylerdim ama böyle bir cümle kurmak bile beni ürkütüyordu. Stevie Rae sinirlerimin kaldırmayacağı kadar çok ölmüş ya da ölümün kıyısından geçmişti. İtiraf ediyorum ki yatağın bana kalan tarafına uzanıp battaniyeyi üstüme çekmeden önce, parmaklarımın ucunda ilerleyerek nefes alıp almadığına baktım. Nala kafasını kaldırıp bana doğru hapşırdı. Uykusunun

bölünmesinden hoşnut olmadığı her halinden belliydi. Sonra mahmur mahmur bana doğru yürüdü ve yastığımın üstüne kıvrılırken, küçük beyaz patilerinden birini yanağıma yerleştirdi. Ona gülümsedim ve temiz, sıcak ve çok ama çok yorgun bir Zoey olarak hemen uykuya daldım.

Ve sonra beni şimdiki zamana getiren o dehşet verici rüyayı gördüm. Son birkaç saatte yaşananları zihnimde yeniden canlandırmanın koyun sayma etkisi göstereceğini ve yeniden (bu defa rüyalardan arınmış olacağını umduğum) uykuya dalmama yardım edeceğini sanmıştım. Ama hiçbir faydası olmadı. Kalona beni fena halde ürkütüyordu ve bundan sonra ne yapmam gerektiği konusunda fazlasıyla endişeliydim.

Cep telefonum baş ucumda duruyordu. Telefona uzanıp saate baktım. Öğleden sonra 2:05. Harika. Demek ki koskoca (!) bir üç saat boyunca uyuyabilmiştim. Neden gözlerimin içine kum dolmuş gibi hissettiğimi şimdi anlıyordum. Kola. Biraz kola içmeye fena halde ihtiyacım vardı.

Odadan çıkmadan önce, bir kez daha –bu defa uyandırmamaya özen göstererek– Stevie Rae'yi kontrol ettim. Yatağın kendisine ait olan tarafına kıvrılmış, usul usul horluyordu ve bu haliyle on iki yaşında bir kız çocuğu gibi görünüyordu. Kan kırmızısı gözleri ve tehditkar bir hırlaması olduğuna, Afrodit'i, ikisinin Damgalanmasına neden olacak kadar büyük hararetle dişlediğine inanmak güçtü. İç geçirdim. Bütün dünyanın yükünü sırtımda taşıyormuşum gibi hissediyordum. Bunca şeyle nasıl baş edebilirdim? Hele iyiler zaman zaman kötü görünürken ve kötüler çok... Çok... Gözlerimin önünden Kalona ve Stark'ın görüntüleri geçip gidiyor, kafamın fena halde karışmasına ve stres yüklenmeme neden oluyorlardı.

Kendi kendime *Hayır,* dedim. *Stark'la ölümünden hemen önce öpüştün. Neferet onu ele geçirmeden önce bambaşka*

bir çocuktu. Ama şimdi, Neferet'in etkisinde ve bunu asla unutmamalısın. Kalona'yla bir kabusu paylaştın. Nokta. Hepsi bundan ibaret.

Kabusumda Kalona'nın benim *A-ya* olmam konusunda ısrar etmesi delilikten başka bir şey değildi. Bu doğru olamazdı. Tamam, ona çekildiğimi hissetmiştim ama herkes benzer bir duyguya kapılmıştı. Ayrıca, ben, bendim. *A-ya* ise, Ghigua kadınları ona hayat üfleyene ve özel yetenekler verene kadar, çamurdan yapılma bir bebekti. Her ne kadar bu ihtimal çok tuhaf olsa da, ona benziyor olabilirim, dedim kendi kendime. Ya da belki de Kalona, sırf aklımı karıştırmak için, *A-ya*'ya benzediğimi söylemişti. Neferet'in ona benim hakkımda bir şeyler anlatmış olabileceğini düşününce, bu seçenek, olası ötesiydi.

Nala bir kez daha Stevie Rae'nin yanındaki yastığa kıvrılmıştı ve gözleri kapalı mırlıyordu. Görünüşe bakılırsa, ortalıkta tuhaf gece yaratıkları dolanmıyordu çünkü aksi takdirde Nala huzursuzlanırdı. Bu düşünceyle huzur bularak kedimin ve Nala'nın başlarını okşadıktan sonra –ki ikisi de gözlerini açmadılar– kafamı eğerek battaniyeli kapıdan geçip hole çıktım.

Tünellerde kesin bir sessizlik hakimdi. Gaz lambalarının hâlâ yanıyor olmalarına sevinmiştim. Şu aralar karanlıkla aramız pek iyi değildi. Ayrıca, lambaların arasında kalan karanlık bölgelerde yarasa ve buna benzer şeyler aramaktan geri durmasam da, yer altında ve ayışığıyla aydınlanan çayırlardan ve üzerlerine hayaletvari gölgelerin tünediği ağaçlardan çok uzakta olduğum için sevindiğimi itiraf etmeliyim. Ürperdim. Hayır, sakın bunları düşünme.

Mutfağa giderken, Kramisha'nın kapısında duraksadım ve ses çıkarmadan içeri baktım. Mor yorgan ve pembe yastıklardan oluşan kabarıklığın arasında sadece kafasını seçebilmiştim. İkizler uyku tulumlarında zom gibi uyurken, kindar kedileri Beelzebub da ikisinin arasına, yere kıvrılmıştı.

İkizleri nöbet saatlerinden önce uyandırmak istemediğim için battaniye kapıyı yavaşça örttüm. Aslında, kendime bir kola kapıp Damien ve Jack'i azat etmem ve İkizler'in uyumaya bırakmalarını söylemem yapılacak en doğru şey olurdu. Ne de olsa, bir süre –mesela uzun seneler boyunca– uykuyla işim olmayacağa benziyordu. Tamam, şaka yapıyorum.

Mutfakta kimse yoktu. Tek ses, buzdolaplarından yükselen –evi hatırlatan– homurtuydu. İlk buzdolabını açınca, şok içinde geri kaçmak ihtiyacı duydum. Dolap ağzına kadar sızdırmaz kan torbalarıyla doluydu. Ciddiyim. Ve tabii ki ağzım hemen sulanmaya başlamıştı.

Kapıyı çarparak kapattım.

Sonra durup düşündüm ve kapıyı geri açtım. Kararlı bir tavırla bir torba aldım. Neredeyse hiç uyumamış sayılırdım. Büyük stres altındaydım. Aptal ve ölümsüz yoldan çıkmış meleğin teki peşimdeydi ve bana çamurdan yapılma, ölü bir kızın ismiyle hitap ediyordu. Kabul edelim, günü atlatabilmek için koladan fazlasına ihtiyacım vardı.

Makası mutfağın ortasında duran kasap tezgahının altındaki çekmecede buldum ve kan torbasının ağzını, suçluluk duygusunun galip gelmesine fırsat bırakmadan kesip torbayı kafama diktim.

Biliyorum. Biliyorum. Kanı, karton bir kutudan meyve suyu içer gibi yalayıp yutmam çok iğrençti ama çok da lezzetliydi doğrusu. Tadı kan gibi değildi; ya da en azından İşaretlenmemden önce aldığım o bakırımsı ve tuzlu tada benzemiyordu. Çok leziz ve heyecan vericiydi: Tıpkı nadir bulunan bir gurme balının şaraba (tabii eğer şarap seviyorsanız) ya da Red Bull'a karıştırılması (ama kesinlikle daha lezzetlisi) gibiydi. Bütün bedenime yayıldığını ve bana kabusumdan arta kalan korkuyu savuşturan bir enerji kattığını hissedebiliyordum.

Boş torbayı buruşturup odanın köşesinde duran büyük çöp kutusuna attım. Sonra bir kutu kola ve bir paket peynirli Doritos

kaptım. Nefesim kan yüzünden çok iğrenç kokuyordu zaten. Pekala kahvaltıda Doritos yiyebilirdim.

Ve sonra fark ettim ki; bir, Damien ve Jack'in nerede olduklarını bilmiyordum, iki, Rahibe Mary Angela'yı arayıp Büyükannemin durumunu sormam gerekiyordu.

Evet, bir rahibeyi arayacak olmamın kulağa çok acayip geldiğini ben de biliyorum. Hatta Büyükannemin canını bir rahibeye emanet etmiş olmam, daha da tuhaf. Gerçekten. Ancak, Tulsa'nın Benediktin rahibelerinin başı Rahibe Mary Angela'yı tanıdığım anda bunun tuhaf bir şey olduğunu düşünmekten vazgeçmiştim. Rahibelere özgü angaryaların (dua etmek falan gibi) yanı sıra, Rahibe Mary Angela ve manastırında yaşayan diğer rahibeler, Tulsa'nın Sokak Kedileri Derneği'ni işletiyorlardı. Zaten onunla bu vesileyle tanışmıştım. Gece Evi çaylaklarının, toplumda daha aktif olmaları gerektiğine karar vermiştim. Demek istediğim, Gece Evi beş yılı aşkın bir süredir Tulsa'daydı ama sanki özel bir adada yaşıyor gibiydik. Biraz sağ duyusu olan herkes, izole edilmenin ve cehaletin önyargıya denk olduğunu bilir. Ayrıca, ben ikinci sınıfın başında, Martin Luther King Jr.'ın "Birmingham Hapishanesi'nden Mektup"unu okumuş biriyim. Her neyse. İki vampirin hunharca katledilmesinin ardından, Shekinah, bir hayır kurumuyla ortaklaşa çalışma fikrimi –sıkı korunmamız kaydıyla– onaylamıştı. Darius'un benimle ve grubun kalan kısmıyla alakası da böyle başlamış oldu. Sokak Kedileri Derneği'ni, Gece Evi'ndeki yığınla kediyi düşünerek seçmiştim.

Rahibe Mary Angela'yla daha ilk tanıştığımız anda kaynaştık. O çok hoş ve ruhani bir kadın. Ayrıca bilge ve önyargıdan uzak. Hatta Nyx'in, Meryem Ana'nın farklı bir versiyonu olduğunu bile düşünüyor (ki Meryem Ana, Benediktin Rahibeleri için çok ama çok önemlidir). Bu yüzden sanırım Rahibe Mary Angela'yla benim dost olduğumuzu ve Büyükannem Alaycı Kuzgunların saldırısına maruz kalıp komaya girince ve St. John's hastanesine

kaldırılınca, yanında oturması ve onu Alaycı Kuzgunların saldırısından koruması için, Rahibe Mary Angela'yı aradığımı söyleyebiliriz. Gece Evi cehenneme dönüp Neferet Shekinah'ı öldürünce ve Stark, Stevie Rae'yi vurup Kalona'nın uyanmasına ve Alaycı Kuzgunların bedenlerine kavuşmalarına neden olunca, Büyükannemi yer altına saklayan da yine Rahibe oldu.

Ya da en azından teoride, Büyükannemi ve diğer rahibeleri yer altına saklamış olması gerekiyordu. Dün gece, cep telefonlarının kesilmesinin hemen öncesinde yaptığımız son görüşmeden sonra onunla bir daha konuşamamıştım.

Bu yüzden, önem derecelerine göre sıralayınca ilk iş Rahibe Mary Angela'yı aramam (telefonumun çekeceğini varsayarak) sonra da Damien ve Jack'e talimatlar verip nöbeti devralmam gerekiyordu. Bir taşla iki kuş vurabileceğimi düşünerek, geldiğim yoldan geri döndüm ve bodrumdaki girişe, Darius'un nöbet noktasına yürüdüm. Çocuklara nasıl ulaşacağımı en iyi o bilirdi. Ayrıca telefon bodrum katında çekebilirdi. Tabii eğer yeryüzündeki hayat tamamen post-apokaliptik hale dönüşmediyse ve cep telefonları sonsuza dek hizmet dışı kalmadılarsa. Neyse ki midemi kanla doldurmak biraz da olsa iyimserleşmeme neden olmuştu ve iğrenç (ve cazibeden yoksun) bir *Ben Efsaneyim* tarzı bir dünya bile gözüme o kadar umutsuz görünmüyordu.

Her şeyi sırası geldikçe ele alacaktım. Sırası geldikçe. Önce, Büyükannemin nasıl olduğunu öğrenmeliydim. Sonra nöbeti devralacaktım. Ve sonra da o korkunç kabustan kurtulmanın bir yolunu düşünecektim.

O karanlık meleğin sesini, bana dokunduğu ve "aşkım" diye seslendiği zaman acıyla zevkin nasıl bir bütün oluverdiklerini hatırladım. Ve hemen sonra bu düşünceyi zihnimden kovalamaya çalıştım. Acı zevke denk olamazdı. Rüyamda hissettiğim şey de, adı üstünde, sadece bir rüyaydı. Ve rüya (ya da kabus) denen şey gerçek değildi. Ve ben kesinlikle Kalona'nın aşkı falan değildim.

İşte bunu düşünürken, içimdeki gerilimin nedeninin, Kalona'yla bir alakası olmadığını, sadece ödlekliğimden kaynaklandığını düşündüm. Kafam onunla meşgulken, vücudumun bilinçaltımdan kaynaklanan kasılmasını yok saymıştım. Kalp atışlarım bir kez daha hızlanmıştı. Midem dönüyordu. Bariz ve korkutucu biçimde, izlendiğim duygusuna kapılmıştım.

Çevremde –en azından– yarasaların uçuştuğunu görmeyi bekleyerek hızla arkama döndüm. Ama arkamda ıssız ve fener ışıklarıyla aydınlatılmış tünellerin sessizliğinden başka bir şey bulamadım.

Kendi kendime, yüksek sesle "Kafayı yemek üzeresin," diye söylendim.

Ve o anda en yakınımdaki fener sönüverdi.

İçim korkuyla doldu ve tünel boyunca geri geri yürümeye başladım. Hayal gücümün ürünü olmanın ötesine geçebilecek hiçbir şeyi kaçırmamak için gözümü dört açmıştım. Geri geri ilerleyerek, deponun bodrum katına çıkan, duvara monte edilmiş çekmeli merdivene kadar gittim. Tünellerin sonunu bulmanın verdiği rahatlamayla, bir kolumun altına kola kutumu, diğerinin altına da kahvaltılık Doritos paketimi kıstırdım. Tam tırmanmaya başlamıştım ki yukarıdan güçlü bir erkek kolu uzandı ve ödümü patlattı.

"Hey, kola ve cipsleri bana ver. Hem onları hem merdiveni tutayım derken poponun üstüne düşüvereceksin."

Kafamı kaldırınca gülümseyerek bana bakan Erik'i gördüm. Telaşla yutkundum ve neşeli bir sesle "Teşekkürler," dedim. Kolayı ve cipsi ona uzattıktan sonra, merdivenin kalan kısmını çok daha kolay tırmanabildim.

Bodrum katı, tünellerden birkaç derece daha serindi. Serinlik korkudan ısınmış suratıma iyi gelmişti doğrusu.

Erik "Hâlâ kızarmana neden olabildiğimi görmek çok hoş," dedi sıcak yanağımı okşarken.

Az kalsın tünellerdeki gölgelerden ve görünmez öcülerden korktuğumu yumurtlayıverecektim ama bana güleceğini ve beni yarasalardan boşu boşuna korkmakla suçlayacağını tahmin ediyordum. Hem, ya gördüğüm rüya yüzünden aşırı hassaslaşmışsam? Erik'e ya da başka birine Kalona'dan bahsetmeyi gerçekten istiyor muydum?

Hayır.

Bu yüzden "Yukarısı soğukmuş," demekle yetindim. "Hem bilirsin, kızarmaktan nefret ederim."

"Evet, ısı son birkaç saat içinde ciddi anlamda düştü. Dışarısı buz tutmuş olmalı. Bu arada, pembe yanaklarına bayıldığımı biliyorsun."

"Yeryüzünde böyle düşünen bir Büyükannem, bir de sen varsınız," dedim çekingen bir gülümsemeyle.

"Pekala, bu durumda ben de sevdiklerin listesine dahil oluyorum desene." Ben etrafıma bakınırken, Erik bir cips almak için pakete uzandı. Burası da son derece sessizdi ama bu, aşağıdaki o aptal tünellerdeki kadar ürkütücü bir sessizlik değildi. Erik girişin yanına bir sandalye çekmişti. Hemen yanında bir çift gaz lambası (bir hayli ışık saçıyorlardı), yarım şişe Mountain Dew[8] (ıyyk) ve şok, şok, arasından bir kitap ayracının çıktığı Bram Stoker'ın *Drakula*'sı duruyordu. Erik'e kaşlarımı oynatarak baktım.

"Ne? Kramisha'dan ödünç aldım." Yüzündeki suçlu gülümseme ona daha şirin bir hava katmıştı. "Pekala, itiraf ediyorum. Favorilerinden biri olduğunu söylediğin günden beri, bu kitabı merak ediyordum. Daha yarısındayım, o yüzden sakın neler olduğunu söyleme."

Drakula'yı benim yüzümden okuduğunu duymak gururumu okşamıştı. Sırıttım. "Ah, yapma," diye takıldım. "Kitabın nasıl bittiğini bal gibi biliyorsun. Herkes bilir." Erik'in her tür kitap

8 Kafein oranı yüksek bir meşrubat markası

okuyan ve eski Yıldız Savaşları filmlerini izleyen iri yarı, uzun boylu ve seksi bir çocuk olması çok hoşuma gidiyordu doğrusu. Sırıtışım bütün suratımı kapladı. "Eeee, hoşuna gitti mi bari?"

"Evet, gitti. Gerçi gideceğini sanmıyordum." O da sırıtıyordu. "Yani, haydi ama. Vampirlerin canavar olması falan, biraz modası geçmiş bir hikaye."

Aklım bir anda, güzel bir surete bürünmüş bir canavar olarak gördüğüm Neferet'e ve kırmızı çaylaklarla ilgili cevaplanmayan sorularıma kayıverdi. Ancak karanlığın, Erik'le paylaştığım bu özel anı gölgelemesini istemediğim için, silkindim. Dikkatimi yeniden Drakula'ya vererek, "Şey, evet," dedim. "Drakula canavar olarak kabul ediliyor ama ben ona üzülüyorum."

"Ona üzülüyor musun?" dedi Erik. Belli ki şaşırmıştı. "Z, adam kötülüğün diğer adı."

"Biliyorum ama Mina'yı seviyor. Tamamen kötülükten ibaret bir şey, sevmeyi nasıl bilebilir ki?"

"Hey, daha oraya gelmedim. Açık verme!"

Gözlerimi çevirdim. "Erik, Drakula'nın Mina'nın peşine düştüğünü biliyor olmalısın. Onu ısırıyor. Sonra Mina değişmeye başlıyor ve Kont'un izi Mina sayesinde sürülüp zamanla..."

"Dur!" dedi Erik gülerek. Beni tuttu ve eliyle ağzımı kapattı. "Şaka yapmıyordum. Nasıl bittiğini gerçekten bilmek istemiyorum."

Ağzımın üstü örtülüydü ama gözlerimin gülümsediğini biliyordum.

"Elimi çekersem uslu duracağına söz verir misin?"

Kafamı "evet" der gibi salladım.

Elini yavaşça çekti ama benden uzaklaşmak için herhangi bir girişimde bulunmadı. Ona yakın olmak çok hoştu. Bana bakarken dudakları ufak bir gülümsemeyle bükülmüştü. Ne kadar seksi olduğunu ve yeniden birlikte olduğumuz için ne kadar mutlu

olduğumu düşündüm. "Kitabın nasıl bitmesini tercih edeceğimi söylememi ister misin?"

Kaşlarını kaldırdı. "Tercih mi dedin? Yani bu, kitabın gerçekten nasıl bittiğini söylemeyeceğin anlamına mı geliyor?"

"Yemin ederim." Otomatik olarak göğsüme bir haç çizdim. Birbirimize o kadar yakın duruyorduk ki elimin dış yüzeyi onun göğsüne de sürtünmüştü.

"Söyle," derken sesi boğuk ve sıcacıktı.

"Keşke Drakula herkesin Mina'yla aralarına girmesine izin vermeseydi. Mina'yı ısırmalı, ondan hoşlanmasını sağlamalı ve sonra sonsuza dek mutlu yaşamaları için uzaklara götürmeliydi."

"Aynı ve birbirlerine ait oldukları için," dedi Erik.

Erik'in inanılmaz mavi gözlerine baktım ve artık şaka yapmadığını gördüm.

"Evet, geçmişlerindeki kötü olaylara rağmen. Kötü şeyler için birbirlerini affetmeleri gerekirdi evet, ama bence bunu başarabilirlerdi."

"Başarabileceklerinden eminim. Sanırım birbirlerine yeterince değer veren iki insan için, her şey affedilebilir."

Görünüşe bakılırsa, ne Erik ne de ben, bir romanın kurgulanmış kahramanlarından bahsetmiyorduk. Kendimizden bahsediyor, ilişkimizin yürüyüp yürüyemeyeceğini görebilmek için birbirimizi test ediyorduk.

Benim Erik'i beni Loren'la bastıktan sonra çok kötü davrandığı için affetmem gerekiyordu. Evet gerçekten çok kötü davranmıştı ama işin aslı, ben onu, onun beni incittiğinden daha fazla incitmiştim. Ve tek mesele Loren değildi. Erik'le ilk çıkmaya başladığım günlerde, insan erkek arkadaşım Heath'le olan ilişkim de devam ediyordu. İkisini aynı anda idare etmem, Erik'i çok kızdırmıştı ama zaman içinde aklımı başıma toplayacağıma

ve Heath'in eski hayatıma ait olduğunu ve gelecekteki hayatıma Erik kadar uygun düşmediğini anlayabileceğime inanmıştı.

Ve haklıydı. Şimdi artık Heath'le aramızdaki Damgalanma bozulmuştu. Birkaç gün önce Charlie'nin Tavuk Restoranı'nda (hem de) karşılaştığımız zaman yaşadığımız o tatsız sahne sayesinde, bundan emindim. Loren'la seks yapma aptallığım hayatımdaki pek çok şeyi mahvetmek konusunda domino etkisi yaratmıştı. Heath'le Damgalanmamızın acı verici bir biçimde bozulması bu felaketlerden biriydi ve Heath beni bir daha asla görmek istemediğini çok net olarak ifade etmişti. Heath'i Alaycı Kuşlar ve Kalona'nın özgür kalması konusunda uyarmış ve kendisini ve ailesini güvenli bir yere atmasını söylemiştim, tabii ki ama Heath'le aramızdaki şey tamamen bitmişti. Tıpkı Loren'le aramızdaki şeyin (onun ölümünden önce) bitmesi gibi (zaten olması gereken de buydu).

Erik'in gözlerine bakmaya devam ederek "Benim Drakula versiyonumu beğendin mi?" diye sordum.

"Sonunu sevdim. İkisinin de vampir olmasını ve sonsuza dek mutlu yaşamalarını. Özellikle de birbirlerini geçmiş hatalarını bertaraf edecek kadar önemsemelerini."

Erik dudaklarında gülümsemeyle beni öpmek için kafasını eğdi. Dudakları yumuşacık ve sıcaktı. Doritos ve Mountain Dew tadı aldım ama sandığınız gibi kötü bir tat değildi. Beni kollarıyla sardı ve iyice kendine çekti. Kollarının arasında olmak çok iyi gelmişti. O kadar ki, başlangıçta, Erik'in eli kalçama doğru kayarken, zihnimdeki tehlike çanlarını susturmayı bile başarabildim. Ama sonra vücudumu vücuduna yaslayıp beni biraz fazla sıkıştırmaya başlayınca, yarattığı o hoş sis yavaş yavaş dağılmaya başladı. Bana dokunmasından hoşlanıyordum. Ama dokunuşunun birdenbire fazla saldırgan ve ısrarcı bir hal almasından, çok fazla *o benim, onu istiyorum ve ona şimdi sahip olacağım* havasına bürünmesinden hoşlanmamıştım.

Gerildiğimi hissetmiş olacak ki geri çekildi ve tatlı bir gülümsemeyle "Yukarıda ne arıyorsun bakalım?" diye sordu.

Gözlerimi kırpıştırdım. Bu ani değişimi aklımı karıştırmıştı. Ondan bir adım uzaklaştım ve kola kutumu bıraktığı sandalyenin üstünden alıp büyük bir yudum içerken toparlanmaya çalıştım. Nihayet "Şey, Darius'la konuşmaya ve cep telefonumun çekip çekmeyeceğini kontrol etmeye gelmiştim," dedim. Elimi cebime attım ve tam bir ahmaktan beklenecek bir hareketle telefonu havaya kaldırdım. Sonra ekranına baktım ve üç çizginin aydınlandığını görünce "Sanırım çekiyor olabilir," dedim.

"Yağmurun buza dönüşmesi kısa süre önce durdu," dedi. "Bir süredir fırtına sesleri de duymuyorum. Bu berbat hava dalgasına tekrar maruz kalmazsak, telefon bağlantısı bozulmayabilir. Umarım bu iyiye işarettir."

"Evet, bence de. Rahibe Mary Angela'yı arayıp Büyükannemin durumunu kontrol edeceğim." Şimdi çok daha rahat konuşuyor, bir taraftan da Erik'i süzüyordum. Her zamanki hali gibi, çok tatlı ve normal görünüyordu. Yoksa öpüşüne aşırı tepki mi göstermiştim? Loren'la yaşadıklarım beni fazla mı hassaslaştırmıştı? Erik'in bana soran gözlerle bakmaya başladığını görünce, sessizliği bozmak için "Darius nerede?" diye sordum.

"Nöbeti erken devraldım. Uyandım ve geri uyuyamadım. Ordumuzun ondan ibaret olduğunu göz önüne alarak daha fazla dinlenmesinin iyi olacağına karar verdim."

"Afrodit hâlâ uyuyor muydu?"

"Sızmıştı. Darius onu taşımak zorunda kaldı. Uyandığı zaman feci bir başağrısı çekecek." Bu ihtimal onu sevindirmişe benziyordu. "Darius uyumak için Dallas'ın odasına gidiyordu. Gideli çok olmadı. Belki de onu uyandırmana bile gerek kalmaz."

"Şey, ben aslında Damien ve Jack'i nasıl bulacağımı soracaktım. Ben de uyuyamadım ve nöbeti onlardan devralıp

İkizler'in biraz daha uyumasına izin verebilirim diye düşünmüştüm."

"Ah, bu kolay. Sana onları nerede bulacağını ben de söyleyebilirim. Daha önce kullandığımız depo girişine çok uzak sayılmazlar," dedi Erik.

"İyi. Dinlenmeye çekilmişse, Darius'u rahatsız etmek istemem doğrusu. Haklısın. Ordumuzun uykuya ihtiyacı var." Durdum ve biraz fazla kaygısız bir ses tonuyla "Hey, buraya gelirken tünellerde bir tuhaflık hissetmedin, değil mi?" diye sordum.

"Tuhaflık mı? Ne gibi?"

Siyahlık demek istemiyordum çünkü ne de olsa tünellerden bahsediyorduk ve karanlık olmaları tuhaf değildi. Ayrıca, daha önce de tahmin ettiğim gibi, böyle söyleyerek, Erik'in bana yarasalardan boşu boşuna korktuğumu hatırlatmasına neden olabilirdim. Bu nedenle "Fenerlerin pat diye sönmesi gibi," deyiverdim.

Omuz silkip kafasını salladı. "Hayır, ama bence bu da çok tuhaf bir şey değil. Bence kırmızı çaylakların gazyağını sık sık doldurmaları gerekiyordur ve bu son olaylardan sonra düzenlerinin bozulmuş olmasına şaşırmam doğrusu."

"Evet, mantıklı," dedim. Gerçekten de mantıklıydı. Bu yüzden, her ne kadar bunun gerçek bir rahatlama olmadığını bilsem de, küçücük bir an için içimin rahatlamasına izin verdim. Erik'e sırıttım. O da bana gülümsedi; böylece karşılıklı olarak sırıtmaya başladık. Kendi kendime Erik'in müthiş bir erkek arkadaş olduğunu hatırlattım. Yeniden birlikte olmamıza sevinmiştim. Hâlâ da seviniyordum, değil mi? Sevinmeye devam etmem ve benden şu anda ona verebileceklerimden fazlasını bekleyeceğinden korkarak aramızdaki iyi şeyleri mahvetmemem ne iyi olurdu, değil mi?

Birden aklıma Stark'la öpüşmemiz ve Kalona'nın kabus ziyareti ve bana hissettirdiği –hiçbir erkeğin yakınından geçe-

meyeceği– duygular düşüvermişti.

O kadar büyük bir hızla ayağa kalktım ki az kalsın sandalyeyi deviriyordum. "Rahibe Mary Angela'yı aramam gerek!"

Erik bana tuhaf tuhaf baktıysa da sadece "Tamam, şöyle biraz ileri git ama kapıya fazla yaklaşma," dedi. "Dışarıda takılan birileri varsa, seni duymalarını istemem."

Kafamı salladım ve suçlu görünmediğini umduğum bir gülümsemeyle Erik'e baktım. Sonra bodrumda ilerledim. Burası da son gördüğüm hali kadar tiksindirici değildi. Stevie Rae ve grubu çok sıkı bir temizlik yapmışlar ve daha önce burada takılan evsizlerin eşyalarından kurtulmuşlardı. Va daha da güzeli, içerisi artık idrar kokmuyordu ve bu müthiş bir gelişmeydi.

Rahibe Mary Angela'nın numarasını tuşladım ve telefon çalarken . . . çalarken . . . içimden dua ettim. Bir kere, iki kere, üç kere derken, tam midem sancımaya başlayacakken, telefon açıldı. Bağlantı çok kötüydü ama en azından Rahibe Mary Angela'yı anlayabiliyordum.

"Ah, Zoey! Aramana çok sevindim," dedi.

"Rahibe, iyi misiniz? Büyükannem iyi mi?"

"O iyi. Hepimiz iyiyiz. Biz..." Sesi kesik kesikti.

"Rahibe sizi duyamıyorum. Neredesiniz? Büyükannemin bilinci açık mı?"

"Büyük . . . açık. Manastırın altındayız ama..." Hışırtılar duyuluyordu. Sonra Rahibenin sesini daha net duydum. "Havayı sen mi etkiliyorsun, Zoey?"

"Ben mi? Hayır! Ya Büyükannem? Manastırın bodrumunda güvende misiniz?"

" . . .İyi. Endişelenme, biz..."

Ve hat kesildi.

"Lanet olsun! Hat o kadar kötü ki!" Onu tekrar aramaya çalışırken sıkıntıyla bir ileri bir geri gidip geliyordum. Ama

sonuç alamadım. Telefonum çekiyordu ama ekranda sürekli BAŞARISIZ ÇAĞRI yazıyordu. Defalarca denedim ama sonunda ona ulaşamayacağımı kabul etmek zorunda kaldım. Üstelik telefonumun şarjı da tükeniyordu. Bir kez daha "Lanet olsun!" dedim.

Erik yanıma gelmişti. "Ne dedi?"

"Pek fazla bir şey değil. Çünkü hat kesildi ve geri ulaşamıyorum. Ama onun da Büyükannemin de iyi olduklarını duymayı başardım. Hatta sanırım nihayet bilinci de açılmış."

"Bu gerçekten harika bir haber! Merak etme, her şey yoluna girecek. Rahibeler, büyükanneni yer altında güvenli bir yerde tutuyorlar, değil mi?"

Kafamı salladım. Aptalca bir ağlama isteğiyle dolmuştum ama Büyükannem için taşıdığım korkudan ziyade, çok bunaldığım için böyle hissediyordum. Rahibe Mary Angela'ya çok güveniyordum ve eğer o iyi olduğunu söylüyorsa Büyükannem gerçekten iyi demekti. "Neler olduğunu bilmemek çok zor. Sadece Büyükannemden bahsetmiyorum. Dışarıda olup biten her şey..." Baş parmağımla yukarısını işaret ettim.

Erik yanıma sokuldu ve sıcak elini elimin üstüne örttü. Beni yüzüm ona bakacak şekilde çevirdi ve baş parmağını avcumu kaplayan yeni dövmelerin üstünde dolaştırmaya başladı. "Hey, bunu atlatacağız. Nyx iş başında, unuttun mu? Onun seni ne kadar gözettiğini hatırlamak için ellerindeki dövmelere bakman yeterli. Evet, küçük bir grubuz ama güçlüyüz ve doğru tarafta olduğumuzu biliyoruz."

Tam o anda telefonumdan, kısa mesaj geldiğini haber veren bir "bip" sesi yükseldi. "Ah, iyi. Belki de Rahibe Mary Angela'dır." Kapağı açtım ve tam olarak anlayamadığım mesaja bakakaldım. *Bütün çaylak ve vampirler derhal Gece Evi'ne döneceklerdir.*

Gözlerimi telefonun ekranından ayıramayarak "Bu da neyin nesi?" diye söylendim.

"Bir bakayım," dedi Erik. Okuması için telefonu ona uzattım. Bu kısa mesaj aklından geçen bir düşünceyi doğrularmış gibi, kafasını ağır ağır sallıyordu. "Neferet. Her ne kadar okul geneline gönderilen kısa mesajlardan biri gibi görünse de, doğrudan bize hitap ettiğine bahse girebilirim."

"O olduğundan emin misin?"

"Evet, numarasını tanıyorum."

"Sana telefon numarasını mı verdi?" Duyduğum rahatsızlığı sesime yansıtmamaya çalıştım ama başarılı olduğumu sanmıyordum.

Erik omuz silkti. "Evet. Ben Avrupa'ya gitmeden önce vermişti. Herhangi bir ihtiyacım olursa onu arayabileceğimi söylemişti."

Bir homurtu çıkardım.

Erik gülümsedi. "Yoksa kıskandın mı?"

"Hayır!" diye yalan söyledim. "Herkesi idare etmeyi seven bir kaltak olması beni deli ediyor."

"Evet, Kalona'yla ciddi bir pisliğe battığı kesin."

"Evet, bundan eminim. Ve Gece Evi'ne dönmeyeceğiz. En azından şimdilik."

"Bence bu konuda haklısın. Bir sonraki hamlemizi yapmadan önce olup bitenler hakkında daha fazla bilgi sahibi olmalıyız. Ayrıca iç sesin okuldan uzak durmamız gerektiğini söylüyorsa, öyle yapmalıyız."

Kafamı kaldırıp ona baktım. Bana güven vermek ister gibi bakıyordu. Saçlarımı kulağımın arkasına itti. Bakışları sekse kafayı bozmuş ve sahiplenici değil, sıcacık ve nazikti. Tanrım, kendime çekidüzen vermeliydim. Erik kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu. Ve inanarak konuşuyordu. Üstelik bana inanıyordu.

"Teşekkürler," dedim. "Bana inanmaya devam ettiğin için teşekkür ederim."

"Sana her zaman inanacağım, Zoey," dedi. "Her zaman." Ve beni kollarının arasına çekip öpmeye başladı.

Dışarıya açılan kapı bir anda ardına kadar açıldı ve içeri fırtınalı bir öğleden sonranın kasvetli ışığı ve buz gibi hava doldu. Erik hızla dönerken beni arkasına sakladı. Katıksız korkuyla kalbimin deli gibi çarpmaya başladığını fark ettim.

"Aşağı in! Darius'u bul!" Erik kapıda dikilen karaltıya doğru yürürken bana talimatlar yağdırıyordu.

Bodruma inen merdivenlere doğru koşmaya hazırlanırken, Heath'in sesiyle durdum.

"Hey, sen misin, Zoey?"

BÖLÜM ON

"Heath!" Gelenin dehşet verici bir Alaycı Kuzgun ya da daha kötüsü –gece göğü gibi gözleri ve yasak bir sır gibi sesi olan, eski çağdan kalma bir ölümsüz– değil, Heath olduğunu görmenin verdiği büyük rahatlama hissiyle adeta şakıyarak ona doğru hamle yaptım.

"Heath mi?" Erik benim kadar hoşnut görünmüyordu. Yanından geçip gidememem için beni kolumdan tuttu. Kaşlarını çattı ve koruyucu bir tavırla önümde durarak "İnsan olan erkek arkadaşından mı bahsediyoruz?" diye sordu.

Heath ve ben aynı anda "Eski erkek arkadaş," dedik.

"Hey, sen şu Erik denen çocuk değil misin? Zo'nun eski çaylak erkek arkadaşı?" dedi Heath. Bodrum katına inen üç basamaklık merdiveni yok sayarak aşağı atladı. Her santimiyle (ki burada bir seksen küsür boyunda, bir tür dalgalı, kum rengi saçlı, güzel gözlü ve hayal edebileceğiniz en güzel erkek gamzelerine sahip bir futbolcudan bahsediyoruz) oyun kurucu cüssesinin hakkını veriyordu. Evet, hiç çekinmeden itiraf ediyorum ki, lisedeki erkek arkadaşım tam bir klişeydi ama en azından çok hoş bir klişeydi.

"Erkek arkadaşı," dedi Erik kuru bir sesle. "Eski değil. Ayrıca vampir, çaylak değil."

"Ah, Zo'yla barıştığın ve kendi kanında boğulmadığın için tebrik etmek isterdim ama samimi olmayacağım için saçmalıktan başka bir şey olmazdı. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi ahbap?" Bunları Erik'in çevresini dolaşıp bileğimi tutmak için uzanırken söylemişti ama daha beni tutup çekme fırsatı bulamadan avuçlarımı kaplayan yeni dövmeleri fark etti. "Vay canına! Bu gerçekten müthiş! Yani Tanrıçan seni hâlâ gözetiyor, öyle mi?"

"Evet," dedim. "Gözetiyor."

"Buna sevindim," dedi ve beni, tahmin ettiğim gibi kucakladı. "Lanet olsun! Seni o kadar çok merak ettim ki!" Sonra beni bir kol mesafesinde tuttu ve baştan ayağa süzdü. "Bir şeyin yok ya?"

"İyiyim," dedim, biraz nefesim kesilerek. Demek istediğim, son görüşümde Heath beni terk ediyordu. Ayrıca beni kucakladığı zaman kokusunu duymuştum ve gerçekten müthiş kokuyordu. Ev, çocukluğum ve lezzetli, heyecan verici bir şeyin karışımı gibi kokuyordu ve teninin tenime dokunduğu her noktadan beni çağırıyordu. Beni çağıran şeyin ne olduğunu biliyordum: Kanı. Ve belada olan sadece başım değildi.

"Harika." Heath kolumu bıraktı ve ben hızlı bir adımla ondan uzaklaşıp Erik'e sokuldum. Heath'in gözlerinden bir hüzün ışığının geçip gittiğini görür gibi oldum ama hemen sonra, artık sadece arkadaş olduğumuz için, az önceki kucaklaşmamızın bir önemi yokmuş gibi umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Pekala, iyi olduğunu tahmin etmiştim. Demek istediğim, aramızdaki o kan olayının bozulmuş olmasına rağmen, başına kötü bir şey gelse mutlaka bilirdim." 'Kan olayı' kelimelerini, Erik'in huzursuzca kıpırdanmasına neden olan seksi bir vurguyla telaffuz etmişti. "Yine de kendi gözlerimle görmeye ihtiyaç duydum. Ayrıca, dün geceki o tuhaf telefon konuşması da neyin nesiydi diye sormak istedim."

"Telefon konuşması mı?" Erik'in gözlerine bir perde inmişti sanki.

"Evet, telefon konuşması," derken çenemi dikleştirdim. Erik yenidenerkekarkadaşımolabilirdiamabenisahiplenmesineveböyle kıskançlık triplerine girmesine izin verecek değildim. Zihnimde, aramızda geçenlerden sonra, Erik'in bana güvenemeyebileceği ihtimali süzülmeye başlamıştı ve saplantılı kıskançlığına tahammül etmek zorunda kalabilirdim. Ne de olsa bunu hak etmiştim. Ama sakin bir sesle "Heath'i Alaycı Kuzgunlar konusunda uyarmak ve ailesiyle birlikte güvenli bir yere sığınmalarını söylemek için aradım," dedim. "İkimiz artık birlikte değiliz ama bu ona kötü bir şey olmasını isteyeceğim anlamına gelmez."

"Alaycı Kuzgunlar mı?" dedi Heath.

Erik resmi bir sesle "Dışarıda neler oluyor?" diye sordu.

"Neler mi oluyor? Ne demek istiyorsun? Gece yarısından beri devam eden büyük fırtınanın buz felaketine dönüşmesinden mi bahsediyorsun, yoksa çete rezilliğinden mi? Bu arada Alaycı Kuzgunlar da neyin nesi?"

"Çete rezaleti mi? Ne demek istiyorsun?" diye sordu Erik sertçe.

"Hayır, siz benim soruma cevap verene kadar tek kelime daha etmem."

"Alaycı Kuzgunlar, Cherokee Efsanesi'nden şeytanvari yaratıklar," diye cevap verdim. "Dün gece yarısına kadar sadece kötü ruhlardı ama babalarının, yani Kalona adlı bir ölümsüzün toprağın altındaki hapsinden salınıverilmesiyle her şey değişti. Kalona şimdi Tulsa Gece Evi'ni kendine mesken ediniyor."

"Bütün bunları ona anlatman gerçekten iyi bir fikir mi sence?"

"Hey, bana neyi söyleyip neyi söylemeyeceğine bırak da Zoey karar versin," dedi Heath. Erik'e bir yumruk indirmek için can atıyormuş gibi bir hali vardı.

Erik de kabardı ve "Sen bir *insan*sın," dedi. İnsan kelimesini cinsel yolla bulaşan bir hastalıktan bahseder gibi telaffuz etmişti. "Bizim baş edebildiğimiz şeylerle sen baş edemezsin. Daha birkaç ay önce, o aptal insan kızını bir avuç vampir hayaletinin elinden benim kurtardığımı hatırlasan iyi olur."

"Beni Zoey kurtardı, sen değil! Ve Zoey'le senin onu tanımandan zilyon yıl öncesinden beri baş ediyorum."

"Öyle mi? Peki İşaretlenmesinden bu yana o aptal insan kızın Zoey'nin başını hangi sıklıkla belaya soktu, sorabilir miyim?"

Bu soru Heath'in havasını söndürmüştü. "Bak, buraya gelmekle onu tehlikeye atmadım. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. Birkaç defa aramaya çalıştım ama cep operatörleri darmaduman halde."

"Heath, buraya gelerek beni değil, kendini tehlikeye atmandan endişeleniyorum," dedim ve Erik'e sert bir çeneni-kapatsan-iyi-olacak bakışı attım.

"Evet. Buraya son gelişimizde beni mideye indirmeye çalışan o pis çaylakları biliyorum. Olup bitenleri çok net hatırlamıyorum ama hatırladığım kadarı, beni bunu getirmeye itti." Elini Carhartt marka kamuflaj desenli montunun cebine attı ve tehlikeli görünüşlü, kalkık burunlu siyah bir silah çıkardı. "Babamın," dedi gururla. "Hatta yanımda fazladan fişek de var. Beni yeniden yemeğe kalkarlarsa, senin haklayamadıklarını ben vururum diye düşünmüştüm."

"Heath lütfen bana cebinde dolu bir silah taşıdığını söyleme," dedim.

"Zo, tabancanın emniyeti kapalı ve namlu boş. O kadar da moron değilim."

Erik alaycı bir homurtu çıkardı. Heath ona gözlerini kısarak baktı.

İkisi birbirlerinin göğüslerini yumruklamaya başlamadan önce testosteron yüklü sessizliği bozmak için telaşla, "Çaylaklar

artık insan yemiyorlar, Heath," dedim. "Bu yüzden hiç kimseyi vurman gerekmeyecek. Senin güvenliğinden endişe duyduğumu söylerken, Alaycı Kuzgunları kastetmiştim."

"Ve Zoey sorunu yanıtladı. Şimdi çete rezilliğini açıklama sırası sende."

Heath omuz silkti. "Haberler bununla çalkalanıyor. Tabii ki elektrik kesilip duruyor; cep telefonları gibi aptal kablo yayını da gün boyunca iptaldi. Fakat dün gece bir çetenin ortalığı karıştırmasından bahsediliyor; Yeni Yıl girişimi gibi bir şeymiş. Fox Haberler'den Chera Kimika ortalığın kan gölüne döndüğünü söyledi. Fırtına yüzünden polisler müdahale etmekte çok geç kalmışlar. Şehir merkezinde ölenler olmuş. Bu da insanları dehşete düşürdü çünkü şehir merkezi çetelerin takıldığı bir yer sayılmaz. Beyaz zenginlerden bir grup kafayı yemişler. Son izlediğim haberlerde, polislerin her şeyin kontrol altında olduğunu belirtmelerine rağmen, Ulusal Güvenliği göreve çağırıyorlardı." Durdu. Zihnindeki çarkların son hızla işlediklerini görür gibiydim. "Hey! Orası Gece Evi'nin olduğu yer!" Heath önce bana, sonra Erik'e, sonra tekrar bana baktı. "Yani aslında çete rezilliği falan değildi. O kuzgun zımbırtılarıydı!"

"Zekice," dedi Erik.

"Evet, gerçekten de Alaycı Kuzgunlardı," dedim, Erik'le ikisi bir kez daha didişmeye başlamadan. "Biz Gece Evi'nden kaçarken saldırıya geçtiler. Haberlerde acayip yaratıkların insanlara saldırdıklarından bahsetmediler mi?"

"Hayır. Bir çetenin insanlara saldırdığını söylediler. Bazılarını gırtlaklayarak öldürmüşler. Alaycı Kuzgunlar da öyle mi yaparlar?"

Gece Evi'nde bana saldıran ve Afrodit'in gırtlağım kesilerek öldüğümü gördüğü görüşleri gerçeğe dönüştürmesine ramak kalan kuzgunu düşündüm. Üstelik o saldırı, kuzgunların bedenlerini geri kazanmalarından önceydi. Ürperdim. "Evet,

öyle yapıyorlar gibi görünüyor. Ama haklarında çok fazla bilgim yok. Büyükannem daha çok şey biliyor ama onun da bir trafik kazası geçirmesine neden oldular."

"Ah, Zo, Büyükanne kaza mı geçirdi? Kahretsin! Çok üzgünüm. İyi olacak mı?" Heath samimi olarak üzülmüştü. Büyükannemin favorilerindendi ve lavanta çiftliğini sayamayacağım kadar çok kez ziyaret etmişti.

"İyi olacak," dedim kararlı bir sesle. "Olmak zorunda. "Benediktin Rahibeleri ona, Lewis'le Yirmi Birinci Cadde'nin köşesindeki manastırlarının altındaki bodrumda göz kulak oluyorlar."

"Bodrum mu? Rahibeler mi? Ha? Hastanede olması gerekmez mi?"

"Kalona'nın kalkmasından ve Alaycı Kuzgunların yarı insan, yarı kuş bedenlerini geri kazanmalarından önce hastanedeydi."

Heath'in yüzü bir kez daha buruştu. "Yarı insan-yarı kuş mu? Kulağa çok kötü geliyor."

"Hayal edebileceğinden bile daha çirkinler. Ayrıca çok da büyükler. Ve kötü. Bak, Heath beni iyi dinlemelisin. Kalona ölümsüz ve doğru yoldan sapmış bir melek."

"Doğru yoldan sapmış derken artık iyi biri olmadığını ve ortalıkta arp çalarak dolaşmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Kanatları var," dedi Erik. "Büyük, siyah kanatlar. Ama iyi biri değil ve sahip olduğumuz bilgiler onun her zaman kötü olduğunu işaret ediyor."

"Hayır, hep kötü değilmiş." Pekala, bunu o koca ağzım söylemişti ama aslında söylemek niyetinde değildim.

İkisi de bana şaşkın şaşkın baktılar. Gergin bir gülümsemeyle "Şey, Büyükannemin anlattıklarına göre, Kalona eskiden bir melekmiş," dedim. "Bundan yola çıkarak iyi biri olması gerektiği sonucuna vardım. Demek istediğim, çok uzun zaman önce..."

"Bence onu sadece kötü olarak düşünmeliyiz. Fena halde kötü," dedi Erik.

"Dün gece bir grup insan yaralandı. Kaç kişi öldü bilmiyorum ama çok kötüydü. Eğer bu olayın arkasında Kalona varsa, bence kesinlikle kötü biri," dedi Heath.

"Tamam, evet, belki de haklısınız," dedim. Benim derdim neydi? Kalona'nın ne kadar kötü olduğunu herkesten daha iyi biliyordum. Karanlık gücünü hissetmiştim. Neferet'in ona kapıldığını –Nyx'e sırtını çevirecek kadar– biliyordum. Ve bütün bunlar bir araya gelince ortaya kesinlikle K-Ö-T-Ü kelimesi çıkıyordu.

"Dur bir dakika. Az kalsın unutuyordum." Erik hızlı adımlarla sandalyesine yürüyünce, Heath'le ben de peşinden gittik. Sandalyenin yanındaki gölgeden kocaman bir radyo-kasetçalar çıkardı. "Bakalım bir şey yakalayabilecek miyim?" Aygıtın kocaman düğmelerini kurcalamaya başladı ve biraz sonra fazla hışırtılı bir Kanal 8 yakaladı. Spiker çok ciddi bir ses tonuyla hızlı hızlı konuşuyordu.

"Dün gece Tulsa Şehir Merkezi'nde yaşanan çete şiddetiyle ilgili özel haberimizi tekrar edecek olursak, Tulsa Polis Birimleri şehrin güvende, durumun kontrol altında olduğunu bir kez daha vurguladılar. Polis Şefi'nin ifadesiyle 'Olay, kendilerine Kuzgunlar adını veren yeni bir çetenin kuruluş ritüeliymiş. Çete liderleri tutuklandı ve Tulsa sokakları emniyetini geri kazanmış bulunuyor.'" Spiker sözlerine devam etti. *"Tabii ki Tulsa ve çevresi yarın akşama kadar sürmesi beklenen çok ciddi bir kış fırtınasıyla karşı karşıya. Bu nedenle, acil durumlar dışında yola çıkmamanızı tavsiye ediyoruz. En az on beş santim daha buzla karışık yağmur bekleniyor ve bu durum Tulsa Kamu Hizmetleri'nin dün geceden beri elektrik kesintisi yaşayan pek çok mahallesine elektrik sağlama çabalarını olumsuz etkileyecek. Gelişmeler ve tam bir hava durumu raporu için,*

yarım saat sonraki beş haberlerimizde bizden ayrılmayın."

"Bu arada bir başka cemiyet haberimiz daha var. Olumsuz hava şartları nedeniyle, bütün Gece Evi personeli ve öğrencileri okula geri çağrıldı. Tekrar ediyoruz, Gece Evi'nin bütün personel ve öğrencilerinin okula geri dönmeleri istendi. Gelişmeler için bizimle kalın. Şimdi olağan yayın akışımıza kaldığımız yerden devam ediyoruz."

"Dün gece şehir merkezinde çete falan yoktu," dedim. "Bugüne kadar duyduğum en saçma sapan şey!"

Erik son derece ciddi bir ifadeyle "Bunu o uydurdu," dedi. "Basını ve büyük ihtimalle kamu yetkililerini manipüle ediyor."

Heath "O derken, benim zihnimi de karmakarışık eden Yüksek Rahibe'den mi bahsediyorsun?" diye sordu.

"Hayır," dedi Erik.

Aynı anda ben "Evet," demiş bulundum. Erik'e kaşlarımı çatarak baktım. "Kendini koruyabilmesi için gerçeği bilmesi gerek."

"Ne kadar az şey bilirse, onun için o kadar iyi olur," dedi Erik ısrarla.

"Hayır, anlamıyor musun? Daha önce ben de aynı böyle düşünüyordum. Herkesin bana o kadar öfkelenmesinin nedeni buydu. Bu yüzden çok büyük hatalar yaptım." Bakışlarımı Erik'ten Heath'e çevirdim. "O kadar çok sır saklamasaydım ve arkadaşlarımın kendi başlarının çaresine bakabileceklerine güvenseydim, daha fazla konuşabilir ve daha az saçmalığa neden olurdum."

Erik iç geçirdi. "Tamam, ne demek istediğini anlıyorum." Heath'e baktı. "Adı Neferet. Gece Evi'nin Yüksek Rahibesi. Güçlü. Çok güçlü. Ve psişik yetenekleri var."

"Evet. Zihniyle bir şeyler yapabildiğini zaten biliyorum. Beni de böyle allak bullak etti ya zaten. Olanları unutmamı sağladı. Yeni yeni hatırlıyorum."

"Başının ağrımasına neden oluyor mu?" Neferet'in zihnime yerleştirdiği hafıza bloklarını kırmak için uğraşırken hissettiğim acıyı hatırlamıştım.

"Evet. Ağrıtıyor ama gittikçe düzeliyor." Bana çok iyi tanıdığım, affedici gülümsemesiyle baktı. Kalbimin ezildiğini hissettim.

Erik "Neferet ayrıca, Kalona'nın gözünde bir tür Kraliçe," diye devam etti.

"Desenize kadın baştan ayağa kötü haber."

"Hem kötü haber, hem tehlike. Bunu sakın unutma," dedim. "Ayrıca Kalona yer altında kalmaya dayanamıyor. Cherokee kadınları tarafından yer altına kapatılmasından önce de dayanamıyormuş ama şimdi kaçtığı için, toprak konusunda daha da temkinli olacağını tahmin ediyorum. Yani, sakın unutma yer altında güvendesin."

"Ya Alaycı Kuzgunlar?"

Kafamı salladım. "Bilmiyoruz. Hiçbiri buraya, aşağıya inmedi ama bunun pek bir anlamı yok." Tünellerdeki karanlığı ve bana verdiği kötü hissi hatırladım ama bu kötün hissin kaynağının tam olarak ne olduğunu bilmiyordum: Kırmızı çaylaklar mı? Alaycı Kuzgunlar mı? Ya da Kalona'nın üstümüze saldığı başka çehresiz varlıklar mı? Yoksa sadece hayal gücümün ürünü mü? Emin olduğum tek şey şuydu: Bir yığın belkiyi gevelemem halinde mızmız aptalın teki gibi görünecektim ve bu, en azından şimdilik, çenemi tutmam anlamına geliyordu.

"Şey, bugün cumartesi. Kış tatilinden dolayı çarşambaya kadar okul yok ve eğer bu fırtına böyle sürecek olursa –ki süreceğini söylüyorlar– bütün hafta boyunca tatil olabiliriz," dedi Heath. "Alaycı Kuzgunlar yeniden saldırıya geçseler ve saldırılarını şehir merkezinden Kırık Ok'a kaydırsalar bile, güvenli bir yerde kalmak sorun olmayacaktır."

Midemin yandığını hissettim. "Ki kaydırabilirler. Neferet benim Kırık Ok'tan geldiğimi biliyor. Ve orada hâlâ sevdiğim insanların olduğunu..."

"Yani sırf senin canını sıkmak için Alaycı Kuzgunları Kırık Ok'a gönderebilir mi?"

Başımı "evet" der gibi salladım. "Özellikle ben ve arkadaşlarım okula geri dön çağrısına uymayınca."

"Ama bir dakika, Z. Okulda vampirlerin arasında olmanız gerekmiyor mu? Aksi takdirde bütün çaylaklar hastalanmazlar mı?"

"Ben buradayım," dedi Erik araya girerek. "Ayrıca bir vampirimiz daha var. Stevie Rae'den bahsetmiyorum bile."

"O iğrenç ve ölümden dönen kız değil mi?" diye sordu Heath.

"Artık değil," dedim. "Farklı bir vampir türüne Değişti. Kırmızı dövmeleri olan bir vampir türü. Ve seni yemeğe çalışan o iğrenç çaylaklar da artık kırmızı çaylaklar ve iğrenç değiller."

"Hah," dedi Heath. "Neyse, en yakın dostunun iyi olmasına sevindim."

"Ben de," diyerek gülümsedim.

"Yani üç yetişkin vampir sizi hasta olmaktan korumaya yetecek mi?"

"Yetmek zorunda," dedi Erik. "Heath artık gitmelisin."

Heath de, ben de ona baktık. Heath'e çok fazla sırıttığımın ve ikimizin yeniden konuşmaya başlamamızdan gerçekten hoşnut olduğumun farkındaydım.

"Buz fırtınası," dedi Erik. "Burada kalması hiç akıllıca olmaz. Gün batarken hâlâ burada olursa başka şansı kalmayacak." Duraksadı ve "Güneşin batmasına yarım saat var," dedi. "Kırık Ok'tan buraya gelmen ne kadar sürdü?"

Heath kaşlarını çattı. "Neredeyse iki saat. Yollar çok kötü."

Normal şartlarda, evinden depoya ulaşması yarım saati geçmemeliydi. Erik haklıydı. Heath'in eve gitmesi gerekiyordu. Sadece Kalona yüzünden karşı karşıya olduğumuz tehdidin boyutlarından habersiz olmakla kalmıyorduk; Heath'in kırmızı çaylakların arasında güvende olacağından da emin değildim. Kafamdaki soru işaretleri bir yana, Heath bünyesinde ağızlara layık, ılık, seksi ve pompalanan kan taşıyan (bunu düşünürken bile ağzım sulanıyordu), yüzde yüz insandı ve kırmızı çaylakların irade güçlerinin sınırları konusunda bilgi sahibi değildim.

"Erik doğru söylüyor, Heath. Bu gece burada kalamazsın; hele şehir merkezine bu kadar yakınken. Buzlanma bir yana, Alaycı Kuzgunların ne durumda olduklarını da bilmiyoruz."

Heath, ikimiz başbaşaymışız gibi, sadece bana bakarak "Benim için endişeleniyorsun," dedi.

Boğazımın kuruduğunu hissettim. Bu, Erik'in önünde yapmak isteyeceğim bir konuşma değildi. "Tabii ki senin için endişeleniyorum. Uzun süredir arkadaşız." Erik'in bakışlarını üstümde hissediyordum. Huzursuzca kıpırdandım ve "Arkadaşlar birbirleri için endişelenirler," dedim.

Heath'in gülümsemesi ağır ve samimiydi. "Arkadaşlar. Tabii ya."

Erik kızgın bir sesle "Gitme zamanın," dedi.

Heath, Erik'ten tarafa bakmadan "Zo gitmemi istediği zaman giderim," dedi.

Aceleyle "Gitme zamanın geldi, Heath," dedim.

Heath'in gözleri birkaç saniye boyunca bana kilitli kaldı. "Pekala, her neyse," dedi. Sonra Erik'e döndü. "Artık gerçek bir vampirsin demek."

"Evet."

Heath, onu baştan ayağa süzdü. İki erkek, hemen hemen aynı boydaydılar. Erik biraz daha uzundu ama Heath'in daha kaslı bir

vücudu vardı. Yine de bir kavga çıkması halinde, ikisi de başının çaresine bakabilirdi. Gerildiğimi hissettim. Yoksa Heath, Erik'e yumruk atmaya mı hazırlanıyordu?"

"İnsanlar, erkek vampirlerin rahibelerini korumak konusunda çok ciddi olduklarını söylerler. Doğru mu?"

"Doğru," dedi Erik.

"İyi. Bu durumda Zoey'in güvenliğini sağlamanı bekleyeceğim."

"Ben hayatta olduğum sürece, ona hiçbir şey olmayacak," dedi Erik.

"Olmamasını sağla." Heath'in sesi, genelde taşıdığı o cazibeli ve uysal tınıyı kaybetmişti. Sertleşmiş ve tehlikeli bir hale dönüşmüştü. "Çünkü ona bir şey olmasına izin verirsen, seni bulurum ve vampir olup olmamana aldırmadan canına okurum."

BÖLÜM ON BİR

Hızla harekete geçerek aralarına girdim. "Kesin şunu!" diye haykırdım. "Şu anda kaygılanacak o kadar çok derdim var ki, bir de ikinizi birbirinizden ayıracak halim yok. Tanrım, toyluk bu olsa gerek!" Kafamın üstünden birbirlerine dik dik bakmaya devam ediyorlardı. "Kesin şunu dedim!" Ve göğüslerine vurdum. Bu hareketim dikkatlerini bana çevirmelerini sağlamıştı. Şimdi dik dik bakma sırası bendeydi. "Biliyor musunuz, şu şişinmeniz ve testosteron yüklü tavırlarınızla gerçekten çok aptal görünüyorsunuz. Elementleri çağırıp ikinizin de canına okutturabilirim!"

Heath huzursuzca kıpırdandı. Utanmış görünüyordu. Sonra annesinden azar işitmiş küçük, şirin bir oğlan çocuğu gibi sırıttı. "Özür dilerim, Z. Başında büyük bir bela olduğunu unutuverdim sanırım."

"Evet, üzgünüm," dedi Erik de. "Sen ve o konusunda endişelenmeme gerek olmadığını biliyorum." Ve Heath'e yapmacık bir gülümseme gönderdi.

Heath bana *şey, aslında endişelenmene gerek var, Erik, çünkü Heath'ten hâlâ hoşlanıyorum,* dememi bekler gibi baktı.

Ama demedim. Yapamazdım. Erik'le aramda ne geçerse geçsin, Heath eski dünyama aitti ve bugünümden ya da geleceğimden çok, geçmişime yakışıyordu. Heath'in yüzde yüz insan olması, bize bir şeyin saldırması halinde yüzde yüz daha fazla zarar göreceği anlamına geliyordu.

"Pekala, gidiyorum," dedi Heath tuhaf sessizliği bozarak. Hızla döndü ve dışarıya açılan kapıya yürüdü. Sonra durdu ve bana bakarak "Ama önce seninle konuşmam gerek, Zo," dedi. "Yalnız."

Erik "Hiçbir yere gitmiyorum," dedi.

"Kimse senden bir yere gitmeni istemedi," dedi Heath. "Zo, benimle biraz dışarı gelir misin?"

"Lanet olsun, hayır," dedi Erik sahiplenici bir tavırla yanıma yaklaşırken. "Seninle hiçbir yere gidemez."

Erik'e kaşlarımı çatarak bana patronluk taslayamayacağını söylemeye hazırlanırken, beni gerçekten, tamamen ve fazlasıyla öfkelendirecek bir şey yaptı. Heath'in peşinden gitmek için herhangi bir hamle yapmamış olmama rağmen, bileğimi tuttu ve beni hızla kendisine doğru çekti.

Otomatik bir refleksle bileğimi sertçe savurup elinden kurtardım.

Bana mavi gözlerini kısarak bakıyordu. O anda bana deli ve kötü biri gibi göründü; erkek arkadaşım değil, bir yabancıydı sanki.

"Onunla hiçbir yere gitmiyorsun," dedi bir kez daha.

Öfkem doruğa çıkmıştı. Kimsenin bana zorbalık taslamasına tahammül edemezdim. Annemin yeni kocasıyla iyi geçinememizin en önemli nedenlerinden biri buydu. Üvey zavallım özünde bir zorbadan başka bir şey değildi. Birden Erik'de aynı tavrın yansımasını görür gibi olmuştum. Bunun daha sonra kalbimi kıracağını biliyordum ama o anda öfkem o kadar hararetliydi ki, başka hiçbir duygu, tepkimi törpüleyemezdi.

Bağırmadım. Çığlık atmadım ya da içimden gelmesine rağmen, ona vurmadım. Tek yaptığım, kafamı sallamak ve olabildiğince sakin bir sesle, "Erik, yeter," demek oldu. "Yeniden bir araya gelmemiz, bana ne yapacağımı söyleyebileceğin anlamına gelmez."

Erik "Beni eski erkek arkadaşınla tekrar aldatmaman anlamına gelmez mi peki?" diye yapıştırdı.

Nefesim kesilmiş gibi bir ses çıkararak, suratıma bir tokat yemişim gibi, bir adım geri çekildim. "Benimle böyle konuşma hakkını nereden buluyorsun?" Midem öylesine kasılmıştı ki bir an kusacağımı sandım ama mideme aldırmayarak Erik'in öfkeli bakışına, kendi çelik bakışlarımla meydan okudum. "Kız arkadaşın olarak beni fena kızdırdın. Yüksek Rahiben olarak da hakaret ettin. Ve çalışan bir beyni olan biri olarak, sağduyunun son kırıntılarını da kaybettiğini düşünmeme neden oldun. Bir buz fırtınasının ortasında, Heath'le parkta dikilirken, iki dakikada ne yapabileceğimi sanıyorsun? Yere yatıp beni hemen oracıkta becermesine izin vereceğimi mi? Gerçekten öyle bir kız olduğumu mu düşünüyorsun?"

Erik hiçbir şey söylemeden bana dik dik bakmaya devam ediyordu.

Bu gerilim dolu sessizlikte, Heath'in kıkırtısı süper-alaycıydı. "Hey, Erik, izin ver sana Zo'yla ilgili bir tavsiyede bulunayım. Ona bir şey yapmasını söylemenden gerçekten ama gerçekten nefret eder. Ve ne bileyim, sanırım üçüncü sınıftan beri hep böyleydi. Hatta Tanrıçasından şu vampir olayını almasından çok önce bile, ona patronluk taslanmasından nefret ederdi." Heath bana elini uzattı. "Şimdi, gözlerden uzak konuşabilmemiz için, benimle bir iki dakikalığına dışarı gelecek misin?"

"Evet, evet, geleceğim. Sanırım biraz temiz havaya ihtiyacım var." Erik'in öfkeli bakışını ve Heath'in bana uzattığı eli görmezden gelerek, önceki haline göre çok daha kapalı ve sağlam görünen

ızgaraya ağırlığımı verip, zorlanarak da olsa kenara çektim ve çok nahoş bir kış akşamına adım attım. Soğuk hava, sıcak yanaklarıma iyi gelmişti. Derin nefesler alarak sakinleşemeye ve Erik'e duyduğum öfkeyle çığlık atmamak için kendimi tutmaya çalıştım.

Önce yağmur yağıyor sandım ama hemen sonra, gökyüzü buz parçacıkları tükürüyormuş gibi bir durumun söz konusu olduğunu fark ettim. Yoğun bir yağış değildi ama sürekliydi ve park alanı, raylar ve eski deponun yan tarafı, buzla kaplanmanın bir sonucu olarak tuhaf, sihirli bir görüntüye bürünmeye başlamışlardı bile.

"Kamyonum şu tarafta." Heath, park yerinin diğer ucunda, bir zamanlar depoyu çevreleyen kaldırıma süs olsun diye dikilmiş bir ağacın altında bekleyen kamyonetini işaret etti. Ağaç senelerce ihmal edildiği ve budanmadığı için, betonun içindeki yuvarlak yuvasına sığmaz olup, gereğinden fazla büyümüş ve kökleriyle çevresindeki kaldırımın çatlamasına neden olmuştu. Buzla kayganlaşan dalları, tehlikeli bir duruşla, eski granit binaya doğru sallanıyor, hatta dalların bir kısmı çatıya yaslanıyordu. Kafamı kaldırıp ağaca bakmak bile, korkuyla sinmeme yetmişti. Buz yağmaya devam ederse, zavallı ağaç, büyük ihtimalle zilyonlarca parçaya dağılacaktı.

"Al bakalım," Heath paltosunun ucunu kafamı örtmek üzere kaldırdı. "Haydi, kamyonete gidelim de rahat rahat konuşalım."

Çevreme, gri ve kasvetli manzaraya baktım. Ortalıkta korkunç ya da ürkütücü hiçbir şey –yarı insan, yarı kuş iğrençliği gibi– yoktu. Dışarısı ıslak, soğuk ve bomboştu.

"Pekala, evet," dedim ve Heath'in beni kamyonetine götürmesine izin verdim. Büyük ihtimalle, buz kaplı kaldırımda kayıp düşmemek için koluna sımsıkı tutunurken beni iyice kendine çekip, başımı paltosuyla örtmesine izin vermemem gerekirdi ama onunla olmak bana o kadar tanıdık ve kolay geliyordu ki,

bir an bile tereddüt etmedim. Kabul edelim ki, Heath ilk okuldan beri hayatımda. Büyükannem dışında, hiç kimsenin yanında onun yanında olduğum kadar rahat edemezdim. Aramızda olup bitenlere –ya da olmayanlara– rağmen, Heath benim ailem gibiydi. Hatta ailemin büyük kısmından daha yakındı. Ona bir yabancı gibi resmi davranmaya çalışmak tuhaf geliyordu. Ne de olsa Heath, erkek arkadaşım olmasından önce de dostumdu. Vicdanım, *ama bir daha asla sadece dostun olamayacak; aranızda her zaman daha fazlası olacak,* diye fısıldıyordu ama duymazdan geldim.

Kamyonete ulaşınca, Heath bana kapıyı açtı ve bir anda o garip ve tanıdık Heath ve Armor All[9] karışımı kokuyla sarmalandım (Heath kamyoneti konusunda manyak sayılacak kadar titizdir, koltuklarını rahatça tabak olarak kullanabilirsiniz). İçeri girmek konusunda tereddütlüydüm. Kamyonette yanında oturmak gereğinden fazla yakınlık demekti ve bana kız arkadaşı olarak geçirdiğim seneleri fena halde hatırlatıyordu. Bu yüzden biraz geri kayıp koltuğun ucuna yarı oturur, yarı yaslanır gibi iliştim. Bu sayede buz yağmurundan yarı kuru kalacak kadar korunabilecektim. Heath, onunla yeniden bir araya gelme ihtimaline direndiğimi anlamış gibi, bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı ve açık kapının iç tarafına yaslandı.

"Pekala, benimle ne konuşmak istiyordun?"

"Burada olman hoşuma gitmiyor. Her şeyi hatırlamıyorum ama aşağıdaki tünellerin kötü haber anlamına geldiğini bilecek kadar şey hatırlıyorum. Ölümden dönen çocukların değiştiklerini söylediğini biliyorum ama yine de aşağıda onlarla birlikte olmandan hoşnut değilim. Bana hiç güvenli gelmiyor," derken son derece ciddi ve endişeli görünüyordu.

"Şey, aşağısının tiksindirici olduğunu düşündüğün için seni suçlayamam. Ama gerçekten çok değişmiş. Çocuklar da öyle.

9 Armor All: Araba temizlik malzemesi markası

İnsanlıklarını geri kazanmışlar. Ayrıca şu anda bizim için en güvenli yer orası."

Heath yüzümü uzun uzun süzdükten sonra, derin bir iç çekti. "Rahibe falan olan sensin, bu yüzden herhalde ne yaptığını biliyorsundur. Ama bana tuhaf geliyor. Gece Evi'ne geri dönmenin daha iyi olmayacağından emin misin? Belki de bu yoldan çıkmış melek düşündüğün kadar kötü biri değildir."

"Hayır, Heath, o kötü biri. Lütfen bu konuda sözüme güven. Ayrıca Alaycı Kuzgunlar da ciddi anlamda tehlikeliler. Okula dönmek güvenli değil. Topraktan kalkışını görmedin. Çaylakları ve vampirleri büyülemiş gibiydi. Gerçekten çok ürkütücüydü. Neferet'in ne kadar güçlü olduğunu sen de biliyorsun. Şey, sanırım Kalona ondan da güçlü."

"Çok kötü," dedi Heath.

"Evet."

Kafasını salladı ama başka bir şey demedi. Bana bakıyordu. Ben de ona baktım ve her nasılsa, tatlı kahverengi gözlerine takılıp kaldım. Orada bir süre oturduktan sonra, gözlerinin içine bakarken, Heath'in varlığını yoğun olarak hissetmeye başladığımı fark ettim. Heath kokuyordu. Birlikte büyüdüğüm hoş ve sabunvari Heath kokusu. Bana çok yakın durduğu için, vücudundan yükselen sıcaklığı da hissedebiliyordum.

Yavaşça, tek kelime dahi etmeden elimi tuttu ve avcumun içindeki detaylı dövmelere bakabileceği şekilde çevirdi. Parmağını desenin üstünde dolaştırdı.

Elimi incelemeye devam ederken, "Bunun sana olması inanılmaz," dedi yumuşacık sesiyle. "Bazen sabahları uyandığımda, senin İşaretlendiğini ve Gece Evi'nde olduğunu unutuyorum ve düşündüğüm ilk şey cuma akşamki maçta beni izlemeye geleceğin için sabırsızlandığım oluyor. Ya da okuldan önce seni Daylight Donuts'da sosisli çörek ve kola alırken göreceğim için ne kadar mutlu olduğum." Bakışlarını kaldırıp gözlerimin içine

baktı. "Sonra kendime geliyorum ve senin bu yerlerden hiçbirinde olmayacağını hatırlıyorum. Damgalandığımız dönemde, o kadar kötü değildi. Çünkü hâlâ bir şansımın olduğunu hissediyordum. Senden bir parçaya hâlâ sahip olduğumu. Ama şimdi, onu da kaybettim."

Heath içimi titretiyordu. "Üzgünüm, Heath. Ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Bunların hiçbirini değiştiremem."

"Evet, değiştirebilirsin." Heath elimi kaldırdı ve avcumu siyah Kırık Ok Kaplanları tişörtüne, kalbinin tam üstüne bastırdı. "Kalp atışlarımı hissedebiliyor musun?"

Kafamı salladım. Kalp atışlarını hissedebiliyordum. Biraz fazla hızlı ama güçlü ve istikrarlı. Bana damarlarında pompalanan inanılmaz derecede leziz kanını ve ondan küçücük bir ısırık almanın ne müthiş bir şey olacağını hatırlatıyordu. Ve şimdi benim kalbim onunkinden iki kat daha hızlı çarpmaya başlamıştı.

"Seni son gördüğümde, seni sevmenin canımı çok yaktığını söylemiştim. Ama yanılıyormuşum. İşin aslı, seni sevmemek canımı daha çok yakıyor," dedi Heath.

"Heath. Hayır. Bunu yapamayız." Hissettiğim arzuyu bastırmaya çalışırken, sesim boğuk çıkmıştı.

"Tabii ki yapabiliriz, bebeğim. Birlikte çok iyiyiz. Bu konuda çok pratik yaptık." Bana bir adım sokuldu. Göğsüne bastırdığı elimi indirdi ve parmağını manikürlü tırnaklarımın çevresinde dolaştırmaya başladı. "Tırnaklarının insanın derisini kesecek kadar keskin oldukları doğru mu?"

Kafamı salladım. Hemen oradan uzaklaşmam ve tünellere ve beni orada bekleyen hayata dönmem gerektiğini biliyordum ama yapamıyordum. Heath de beni bekleyen bir hayattı ve doğru ya da yanlış, ona sırt çevirmem imkansızdı.

Heath parmağımı tuttu ve tırnağımı boynuyla omzunun birleştiği yumuşak bölgeye bastırdı.

"Kes beni, Z. Kanımı em." Sesi boğuk ve sertti. "Aramızda zaten bir bağ var. Ve her zaman da olacak. Bizi yeniden, olması gerektiği gibi Damgala..."

Tırnağımı tenine iyice bastırıyordu. İkimiz de hızlı hızlı nefes alıp veriyorduk. Tırnağım tenini zedeleyip küçük bir çizik açınca, açık renk teninin üstünde bir çizgi halinde beliren kıpkırmızı kan damlalarına büyülenmiş gibi baktım.

Ve sonra koku burnuma doluverdi. Heath'in o tanıdık, bildik kokusu. Bir zamanlar Damgaladığım o kan. Hiçbir şey taze insan kanının kokusuyla karşılaştırılamaz. Ne başka bir çaylağın, ne de yetişkin bir vampirin kanının kokusu, insan kanı kadar baştan çıkarıcı olamaz. Ona doğru eğilmekte olduğumu fark ettim.

Heath belime yerleştirdiği eliyle beni kendine doğru çekerken fısıldadı. "Evet, bebeğim, evet. Haydi, kanımı iç, Zo. Ne kadar güzel olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

Sadece bir kerecik tadına bakamaz mıydım? Bir kez daha Damgalanırsak ne olurdu sanki? Lanet olsun, tabii ki Damgalanırdık. Ve bu o kadar da kötü bir şey değildi. Onunla Damgalanmış olmak hoşuma gidiyordu. Onun da hoşuna gidiyordu, ta ki.

Ben aramızdaki Damgalanmayı bozup kalbini kırana kadar.

Onu sertçe ittim ve kendimi kamyonetten dışarı atıp yanından geçtim. Buzlu yağmurun yüzüme düşmesi çok iyi geliyor, kanşehvetimin hararetini de alıyordu.

"Gitmem gerek, Heath," derken nefesimi ve deli gibi çarpan kalbimi kontrol altına almaya çabalıyordum. "Senin de eve, ait olduğun yere dönmen gerek. Ve ait olduğun yer kesinlikle burası değil."

"Zoey, sorun nedir?" Bana doğru bir adım attı. Ben de bir adım geri kaçtım. "Ne yaptım ki?"

"Hiçbir şey. Sorun... Sen değilsin, Heath." Islak saçlarımı arkaya ittim. "Sen harikasın. Her zaman da öyle oldun ve seni

çok seviyorum. Bu yüzden bunu bir daha yaşayamayız ya zaten. Benimle Damgalanman senin için hiç iyi değil; hele böyle bir zamanda."

"Neden izin vermiyorsun, benim için neyin iyi neyin kötü olduğuna ben karar vereyim?"

"Çünkü söz konusu sen ve ben olduğumuz zaman doğru dürüst düşünemiyorsun," diye bağırdım. "Damgalanmamızın bozulmasının ne kadar acı verici olduğunu hatırlasana. Nasıl ölmek istediğini söylediğini..."

"O zaman sen de bir daha bozma."

"O kadar basit değil. Hayatım artık o kadar basit değil!"

"Belki de durumu fazla karmaşıklaştıran sensin. Sen varsın, ben varım. Birbirimizi seviyoruz. Çocukluğumuzdan beri. Birlikte olmalıyız. Son."

"Heath. Hayat bir kitap değil. Mutlu son garantisi yok!"

"Sen olduğun sürece, garantiye falan ihtiyacım yok benim."

"Konu da bu ya zaten. Ben senin için yokum, Heath. Olamam. Artık olmaz." Kafamı salladım ve yeni bir şey söylemeye hazırlandığını görünce elimi havaya kaldırıp onu susturdum. "Hayır. Şu anda bunu yapamam. Şimdi hemen kamyonetine binmeni ve Kırık Ok'a dönmeni istiyorum. Ben de aşağıya ineceğim. İnsanlarımın ve vampir erkek arkadaşımın yanına."

"Ah, yapma! Sen ve vampir pislik ha? Onun pisliğine asla ayak uyduramazsın Zoey."

"Konu sadece Erik ve ben değiliz. Asıl sorun artık senin ve benim birlikte olmamız. Beni unutmalı ve hayatına devam etmelisin. İnsan hayatına." Ona sırtımı döndüm ve uzaklaşmaya başladım. Peşimden geldiğini duyunca arkama bakmadan seslendim. "Sakın! Gitmeni istiyorum, Heath. Ve geri dönmemeni. Asla!"

Nefesimi tuttum ve ayak seslerinin kesildiğini fark ettim. Hâlâ dönüp bakmıyordum. Bunu yaparsam, arkama bakarsam,

kendimi, ona koşmaktan ve kendimi kollarına atmaktan alıkoyamayabilirdim.

İlk gaklama sesini duyduğumda eski metal ızgaraya varmak üzereydim. Ses, beni tuğla bir duvara toslamışım gibi, durdurmuştu. Heath kamyonetine birkaç metre mesafede, dondurucu yağmurun altında dikiliyordu. Ona anlık bir bakış attıktan sonra gözlerim hızla, buzun ağırlığıyla eğilen ağacın karanlık dallarına döndü.

Çıplak dalların arasındaki gölgede karanlık bir şey kıpırdandı. Bana bir şeyi hatırlatmıştı. Gözlerimi kırpıştırarak ve buna benzer bir şeyi daha önce nerede gördüğümü hatırlamaya çalışarak, dikkatle baktım. Sonra karaltı kıpırdandı . . . değişti. Karaltının görünür hale gelmesiyle nefesim kesildi. Neferet! Ağacın, deponun çatısına yaslanan kalın, buzla kaplı bir dalına sımsıkı sarılmış haldeydi. Gözleri koyu kırmızı bir renkle parlıyordu ve saçları çevresinde –sanki rüzgara tutulmuş gibi– deli deli uçuşuyordu.

Neferet bana gülümsedi. Yüzünde o kadar "kötü" bir ifade vardı ki, olduğum yerde donakaldım.

Ve sonra, ben dehşet içinde bakarken, görüntüsü bir kez daha hareketlendi, dalgalandı ve biraz önce Yüksek Rahibenin korkutucu siluetinin durduğu yerde, bu kez kocaman bir Alaycı Kuzgun belirdi. Deponun çatısına doğru tüneyen şey, ne insan ne de hayvandı. Her ikisinin değişime uğramış, korkutucu bir karışımıydı. Bana kan rengi ve bir insanınkine benzeyen gözlerle bakıyordu. Devasa bir kuzgunun bedeninden çıkan insan kolları ve bacakları, çıplak ve iğrenç görünüyorlardı. Çatallı dilini ve o dehşet verici kursaktan açlıkla damlayan salyalarının parlaklığını görebiliyordum.

"Zoey, neler oluyor?" dedi Heath. Ona bunu yapmamasını söylememe fırsat bırakmadan, bakışlarımı takip etti ve deponun çatısına uzanan buzla kaplı ağaç dallarına baktı. "Bu da neyin..?"

Ancak o yaratığın ne olduğunu idrak ederken, kuşumsu şeyin bakışları Heath'ten bana kaydı.

"Zzzoooeey?" Adımı, tıslar gibi, bana çok yanlış ve insanlıktan uzak gelen bir sesle söylemişti. "Seni arıyyyorduk..."

Vücudum buz kesmiş, zihnimin içinde, *beni arıyorlarmış*, çığlıkları cirit atmaya başlamıştı. Ancak ağzımdan tek bir söz, Heath'i uyaracak tek bir kelime çıkmıyordu. Gırtlağını dolduran tiz kız çığlığını bile dillendiremiyordum.

Alaycı Kuzgun "Ssseni ona sssunduğumda, babam çok sssevinecek..." diye tıslarken, kanatlarını, havalanıp beni kapmaya hazırlanır gibi, iki yana açtı.

Heath "Korkarım o rezil planına 'hayatta olmaz' demek zorundayım," diye bağırdı.

BÖLÜM ON İKİ

Dehşet içindeki bakışlarımı Alaycı Kuzgundan güçlükle de olsa ayırmayı başarınca Heath'in benden birkaç adım ötede durduğunu gördüm. Silahını çıkarmış, namlusu ağaçtaki yaratığa dönük halde, önünde tutuyordu.

Yaratık "Seni çelimsssiz insssan!" diye tısladı. "Eskiden kalma bir ölümsüzü durdurabileceğini mi sanıyorsun?"

Ve sonra her şey (bant hızla ileri sarılıyormuş gibi) çarçabuk olup bitti. Yaratık daldan atlarken, bedenim çözüldü ve ileri doğru fırladım. Heath'in tetiği çektiğini gördüm, tabancanın kulakları sağır eden patlamasını duydum, evet, ama Alaycı Kuzgun insan ötesi bir hızla hareket ediyordu. Yana çekildi ve kurşun boşluğu delip geçerken –ve buz tutmuş ağacın gövdesine saplanırken– Heath'in asıl hedeflediği nokta anlamını yitirdi. Yaratık Heath'e doğru uçarken, sivri pençelerinin kıskaçlara dönüştüğünü gördüm ve sadece ruhtan ibaret oldukları zamanda, buna benzer bir yaratığın gırtlağımı parçalamasından son anda kurtulduğumu hatırladım. Alaycı Kuzgunlar bedenlerini geri kazanmışlardı ve hemen bir şey yapmazsam, bu şey Heath'i öldürecekti.

Korkuma ve öfkeme ses veren bir çığlıkla Heath'e doğru atıldım ve onu, Alaycı Kuzgun ona ulaşmadan tam önce yere

serdim. Yaratık, Heath yerine bana çarpmıştı. O anda hiç acı hissetmedim; sadece tenimde, sol omzumun üstünden başlayıp sağ omzuma kadar, göğsümün üst kısmını boydan boya kesen garip bir basınç oluşmuştu. Çarpmanın etkisiyle kendi etrafımda yarım tur döndüğüm için, Kuzgun üstümüzden uçarak geçip, korkunç insan bacaklarıyla yere konarken, yüzüm ona dönüktü.

Bana iri iri açtığı kan kırmızı gözlerle bakıyordu. Aklı başında bir varlıktan beklenmeyecek bir sesle "Hayır!" diye bağırdı. "O ssseni canlı issstiyor."

"Zoey! Ah, Tanrım, Zoey! Arkama geç." Heath buzla kaplı ve bir şekilde ıslak bir kırmızıya dönüşmüş zeminde ayağa kalkmaya çalışırken, can havliyle bana bağırıyordu. Ayağı kaydı ve çok kötü düştü.

Ona baktım ve sesinin, hemen yanı başımda olmasına rağmen, çok uzun bir tünelin diğer ucundan sesleniyormuş gibi, uzak ve boğuk gelmesine şaşırdım.

Nedenini anlamamıştım ama dizlerimin bağı çözüldü ve kaldırıma yığıldım. Alaycı Kuzgun'un kocaman kanatlarının çıkardığı o berbat hışırtı dikkatimi yeniden ona çekti. Tahmin edileceği üzere, kanatlarını yine açmıştı. Ve görünüşe bakılırsa üstüme üstüme geliyordu. Ağır ve sıcak gelen elimi kaldırdım. Şöyle bir baktım ve elimin kan içinde olduğunu görünce şaşırdım. Kan mı? Yoksa yerleri kaplayan şey de kan mıydı? Ama bu çok tuhaftı. Kan gölünü bir tarafa bırakarak, bağırdım. "Rüzgar bana gel!"

En azından bağırdığımı sanmıştım. Oysa ağzımdan çıkan şey, olsa olsa bir fısıltı sayılırdı. Neyse ki rüzgar iyi bir dinleyiciydi ve derhal çevremde dönmeye başlamıştı.

"O şeyi yerde tut," dedim. Rüzgar derhal itaat etti ve çok hoş bir mini-hortum gülünç kuş adamın çevresini sarıverdi ve kanatlarını etkisiz hale getirdi. Yaratık korkunç cırtlak bir ses çıkararak kanatlarını arkasına topladı ve mutasyon geçirmiş

kafasını rüzgara karşı öne eğerek, bana doğru bezgin bezgin yürümeye başladı.

"Zoey! Lanet olsun, Zoey!" Heath yanımda belirmiş, güçlü kolunu bana dolamıştı. Bunun iyi geldiğini söyleyebilirim çünkü kendimi bırakma isteği duyuyordum.

Neden ağladığını merak ederek gülümsedim. "Bir dakika. Şu şeyin işini bitirmem gerek." Kendimi çok bitkin hissederek dikkatimi yeniden kuş adama çevirdim. "Ateş, sana ihtiyacım var." Sıcaklık hemen gelivermiş, çevremde dönmeye başlamıştı. Sonra yukarıda durmaya devam ettiğim kanlı elimin parmağıyla Heath ve bana her an biraz daha yaklaşan o şeyi işaret ettim. "Şunu yak!" diye emrettim.

Çevremi saran sıcaklığın temposu değişiverdi ve yumuşacık bir sıcaklıktan, yok edici bir aleve dönüştü. Parmağımın ve irademin işaret ettiği istikameti takip ederek, Alaycı Kuzgunun üstüne saldırdı ve onu sarı alevleriyle hapsetti. Hava berbat bir kızarmış et ve yanık tüy kokusuyla dolmuştu. Kusacağımı sandım.

"Ah, ıyykk... Ateş, teşekkür ederim. Rüzgar, gitmeden önce, şu korkunç kokuyu alıp götürebilir misin, lütfen?" Bütün bunları çok yüksek bir sesle söylediğimi düşünürken, aslında sadece fısıldıyor olmam çok garipti. Elementler bana yine de itaat ettiler; bu iyi bir şeydi çünkü üzerime rahatsız edici bir sersemlik çöküyordu ve birden daha fazla dik duramayacağımı hissedip, Heath'e yaslanma ihtiyacı duydum.

Bana ne olduğunu anlamaya çalışıyordum ama düşüncelerim çamura bulanmıştı sanki ve her nedense, ne olduğunu anlamak o kadar da önemli gelmemeye başlamıştı.

Çok uzakta koşan birinin ayak seslerini duydum; sonra gözlerimi kaldırıp bakınca, Heath'in gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü gördüm. "Yardım et!" diye bağırıyordu. "Buradayız. Zoey'nin yardıma ihtiyacı var."

Ve biraz sonra, Erik'in yüzü de Heath'e katıldı. Tek düşünebildiğim, *Ah, harika, şimdi yine birbirlerine hırlamaya başlayacaklar*, oldu. Ama hırlamadılar. Aslına bakarsanız, Erik'in yüzündeki ifade beni endişelendirmişti. Ama kendimi olayları uzaktan izler gibi kopuk hissediyordum.

"Kahretsin!" dedi. Erik'in beti benzi atmıştı. Tek kelime daha etmeden üzerindeki gömleği (ki son ritüelde giydiği, uzun kollu siyah, şık Polo'dan bahsediyordum) parçalarcasına çıkarırken düğmelerin dört bir yana saçılmasına neden oldu. Şaşkın şaşkın gözlerimi kırpıştırarak, beyaz atletinin içinde çok iyi göründüğünü düşündüm. Demek istediğim, ciddi anlamda seksi bir vücudu vardı. Diğer yanıma çöktü.

"Üzgünüm, büyük ihtimalle canın yanacak." Gömleğini buruşturup göğsümün üstüne bastırdı.

Acı içimi delip geçince inledim.

"Ah, Tanrıça." Erik sürekli, "Üzgünüm, Z, çok üzgünüm," diye tekrarlıyordu.

Canımı neyin acıttığını görmek için kafamı eğdim ve bütün vücudumun kan içinde olduğunu görünce şaşırıp kaldım.

"Bu . . . bu ne..." Sorumu şekillendirmeye çalışıyordum ama acı gittikçe artan uyuşukluk hissine karışırken, konuşmam her saniye biraz daha güçleşiyordu.

"Onu Darius'a götürmeliyiz. O ne yapılacağını bilir," dedi Erik.

"Ben onu taşırım. Sen bana Darius denen adamın yolunu göster, yeter," dedi Heath.

Erik kafasını salladı. "Gidelim!"

Heath bana baktı. "Seni hareket ettirmem gerek, Z. Dişini sık, olur mu?"

Kafamı sallamaya çalıştım ama hareket edince, bir kez daha nefesim kesildi. Heath ben kucakladı, hızlı büyümüş bir çocuğu

taşır gibi bağrına bastırdı ve kaygan zeminde düşmemek için büyük çaba harcayarak Erik'in peşinden yürümeye başladı.

Tünellere geri inişimiz, asla unutamayacağım bir kabus gibiydi. Heath, bodrum katında Erik'in arkasından koşar adımlarla yürüyordu. Tünel sistemine inen merdivene vardıklarında, sadece kısa bir an duraksadılar.

"Onu sana aşağıya uzatacağım," dedi Heath.

Erik kafasını salladı ve delikte gözden kayboldu. Heath deliğin kenarına yaklaştı ve "Üzgünüm, bebeğim," dedi. "Bunun senin için berbat bir şey olduğunu biliyorum." Yere çöküp beni bir şekilde altımızda duran Erik'e uzatmadan önce, alnımı öptü.

"Bir şekilde," diyorum çünkü ben acı dolu çığlıklar atmakla meşguldüm ve olup bitenlere kafa yoracak durumda değildim.

Sonrasında ilk hatırladığım şey, Heath'in tünele atlayışı ve Erik'in beni ona geri verişi.

"Ben önden koşup Darius'u bulacağım. Sen ana tüneli takip et. Sakın bir yere sapma. En aydınlık bölgede kal. Darius'la birlikte geri geleceğim."

Heath "Darius da kim?" diye sordu ama boşluğa konuşmuştu. Erik fırlayıp gitmişti bile.

"Sandığımdan daha hızlıymış," demeye çalıştım ama ağzımdan çıkan tek ses karman çorman bir fısıltı oldu. Ve tünellere inmemden hemen önce söndüğünden emin olduğum fenerin yeniden yanmakta olduğunu fark ettim. "Tuhaf şey," demek istedim. Oysa kendi sesimin daha çok "tuuuuğayf şiyyy"e benzer bir homurtu şeklinde çıktığını duydum.

"Şışşt." Heath beni yeniden çığlık atmama neden olacak şekilde sarsarak koşarken, bir taraftan da beni sakinleştirmeye çalışıyordu. "Benimle kal, Z. Sakın gözlerini kapatma. Beni izlemeye devam et. Benimle kal." Heath hiç durmadan konuşuyordu. Bu çok rahatsız ediciydi; çünkü göğsüm çok

fena acıyordu ve tek yapmak istediğim gözlerimi kapatmak ve uyumaktı.

"Dinlenmem gerek," diye mırıldandım.

"Hayır! Dinlenmek falan yok! Hey, hani şu defalarca seyrettiğin Titanic filmindeymişiz gibi yapalım. Hani şu Leonardo DiAptalio'nun oynadığı."

"DiCaprio," diye düzeltirken, Heath'in çocukken aşık olduğum Leonardo'ya –ya da benim o zaman hayal etmekten zevk aldığım adıyla erkek arkadaşım Leonardo'ya– bunca yıl sonra bile garez beslemesine kızmıştım.

"Her neyse," dedi. "Rose'un yerinde olsan, gitmesine asla izin vermeyeceğini söylerdin, hatırlıyor musun?" "Pekala, şimdi bir canlandırma yapalım. Ben o gay kılıklı DiCaprio olayım, sen de Rose. Gözlerini açık tutman ve benden ayırmaman gerek. Yoksa beni kaybedersin ve ben kocaman, gay bir lolipopa dönüşürüm."

"Salak," diyebildim.

Heath sırıttı. "Beni sakın bırakma, Rose, olur mu?"

Pekala bu çok saçma bir canlandırmaydı ama itiraf etmeliydim ki beni kandırmıştı. Filmi ilk seyrettiğimde deli olmuş ve gözlerim yerlerinden çıkana kadar (sarsıla sarsıla) ağlamıştım. O aptal Rose onu asla bırakmayacağını söylüyor ama sonra bırakıyordu. Hem neden kenara çekilip suyun üstünde süzülen tahtada Leo / Jack'e yer açamamıştı sanki? Yeterince yer vardı. Gittikçe dumanlanan zihnim, favori filmlerimden birine ait o iç parçalayıcı sahneyi tekrar tekrar canlandırırken, Heath beni kollarında sımsıkı tutarak koşuyordu.

Erik bizi bulduğunda, tünellerdeki yumuşak bir dirseği yeni dönmüştük. Darius da hemen arkasındaydı. Heath durdu ve soluk soluğa olduğunu ancak o zaman fark ettim. Hah. Acaba ağır olduğum için utanmam gerekir miydi?

Darius bana bir bakış attı ve Erik'e emirler yağdırmaya başladı.

"Onu Stevie Rae'nin odasına götüreceğim. Oraya sizden çok önce gitmiş olurum ama bu insanın da benimle gelmesini istiyorum. Bu yüzden ona yolu göster. Sonra da İkizler'i ve Damien'i getir. Afrodit'i uyandır. Ona da ihtiyacımız olabilir." Darius, Heath'e döndü. "Zoey'i ben alayım."

Heath tereddütlüydü. Beni bırakmak istemediği belliydi. Darius'un sert bakışları yumuşayıverdi. "Korkma. Ben Erebus'un Oğulları'ndan biriyim ve sana yemin ederim, onu her zaman koruyacağım."

Heath istemeye istemeye de olsa beni Darius'un güçlü kollarına aktardı. Savaşçı bana ciddi bir ifadeyle bakıyordu. "Hızlı hareket edeceğim. Bana güvenmen gerektiğini sakın unutma."

Takatimin kesildiğini hissederek kafamı salladım. Ve sonrasında olacakları bilmeme rağmen, Darius hızla harekete geçip, bütün görüntüleri karman çorman ve beni sersem edecek bir hızla ilerlerken, bir kez daha hayrete düşmekten kendimi alamadım. Darius'un bir noktadan bir noktaya taşınmak konusundaki akıl almaz yeteneğine daha önce bir kez şahit olmuştum ama ikinci defa da daha az nefes kesici değildi doğrusu.

Darius, Stevie Rae'nin odasının battaniyeyle örtülmüş kapısına geldiğinde, aradan en çok birkaç saniye geçmişti. Hızla içeri girdi. Stevie Rae yatağında doğrulmuş gözlerini ovuşturuyor ve bize mahmur gözlerle bakıyordu. Sonra ağzı bir karış açıldı ve yataktan hızla fırladı.

"Zoey? Ne oldu sana?"

"Alaycı Kuzgun," dedi Darius. "Masanın üstündeki şeyleri kaldır."

Stevie Rae masanın üstündeki ıvır zıvırları yere fırlatıp yatağının ucuna çöktü. Böyle bir karmaşa yaratmasına hiç gerek olmadığını söylemek istedim. Yani demek istediğim, bir iki bardak kırdığından ve birkaç DVD'nin havada uçuşmasına ne-

den olduğunun farkındaydım ama sesimim işlerliğini kaybetmesi bir yana, Darius beni masaya yatırırken göğsüme saplanan acı yüzünden bayılmamak için mücadele vermekle meşguldüm.

Stevie Rae hiç durmadan "Ne yapabiliriz? Ne yapabiliriz?" diyordu. Kaybolmuş küçük bir kıza benziyordu ve o da ağlamaya başlamıştı.

"Elini tut. Onunla konuş. Bilincinin açık kalmasını sağla," dedi Darius ve hızla arkasını dönüp ilk yardım çantasının içindeki malzemeleri etrafa saçmaya başladı.

"Zoey, beni duyabiliyor musun?" Stevie Rae'nin elimi tuttuğumu zar zor hissediyordum.

Bana göre insan ötesi bir çaba harcamam gerekmişti ama yine de "Evet," diye fısıldamayı başardım.

Stevie Rae elimi daha da sıkı tuttu. "İyi olacaksın. Tamam mı? Sana hiç bir şey olamaz; çünkü ben sensiz..." Sesi bir hıçkırıkla kesildi. Sonra toparlanıp devam etti: "Ölemezsin çünkü sen her zaman bana inandın ve ben de inandığın gibi biri olmaya çalıştım. Sen olmazsan, korkarım benim içimdeki iyilik de ölür ve karanlığa yenik düşerim. Ayrıca halâ sana anlatmam gereken çok şey var. Önemli şeyler."

Ona saçmalamamasını söylemek istedim, mantıklı konuşmadığını ve hiçbir yere gitmediğimi ama hissettiğim acı ve uyuşukluk arasında, tuhaflaşmaya başlıyordum. İçinde bulunduğum durumu ancak şöyle ifade edebilirdim: Bir şeyler yanlıştı. Her ne olduysa ve bana neler oluyorsa, bu yanlışlığın nedeni oydu. Ve bu yeni his, bana, bir yerlere gitmeme neden olabilecek kadar büyük bir sorunumun olduğunu, her tarafıma bulaşan kandan ve arkadaşlarımın yüzlerindeki endişeden daha fazla düşündürüyordu.

Ve sonra acı azalmaya başladı. Ölmek böyle bir şeyse, yaşamaktan ve deli gibi acı çekmekten daha iyi bir şey olmalıydı.

Heath odaya daldı ve doğruca yanıma gelip boştaki elimi tuttu. Stevie Rae'ye bakmamıştı bile. Yüzüme dökülen saçları arkaya itti.

"Nasılsın, bebeğim? Dayanıyorsun, değil mi?"

Ona gülümsemeye çalıştı ama o kadar uzak görünüyordu ki, ifademdeki değişikliğin ona ulaşmasını sağlayabildiğimden emin olamıyordum.

İkizler, hemen arkalarında Kramisha'yla içeri daldılar.

"Ah, hayır!" Erin benim yattığım yere birkaç adım kala durdu ve elini ağzına bastırdı.

"Zoey?" Shaunee afallamış gibi görünüyordu. Sonra gözlerini kırpıştırdı; bakışları vücudumda dolaştı ve birden ağlamaya başladı.

"İyi görünmüyor," dedi Kramisha. "Hem de hiç." Sonra durdu ve bakışları, gözlerini benden bir an olsun ayırmayan Heath'e kaydı. Yemin ederim, o anda içeri üzerine beyaz bir türlü giymiş dev bir fil bile girse, fark etmeyebilirdi. "Bu, daha önce de buraya gelen şu insan çocuk değil mi?"

Nedenini bilmiyorum ama artık bana ait olmadığını hissettiğim bedenim dışında, çevremde olup biten her şeyin fazlasıyla bilincinde olduğumu hissediyordum. İkizler el ele tutuşuyor ve sümükleri akacak kadar çok ağlıyorlardı. Darius hâlâ ilk yardım çantasını karıştırmaya devam ediyordu. Stevie Rae kolumu sıvazlıyor ve ağlamamaya çalışıyor ama başaramıyordu. Heath, bana Titanik'ten alıntı saçma replikler fısıldıyordu. Başka bir deyişle, herkes bana odaklanmıştı. Kramisha dışında. O aç gözlerle Heath'e bakıyordu. Beynimde tehlike çanları çalmaya başlamıştı ve vücudumun üzerindeki kontrolümü geri kazanmak için boşuna uğraşmaya başladım. Heath'i dikkatli olması konusunda uyarmalıydım. Başına kötü bir şey gelmeden önce, buradan bir önce gitmesini söylemem gerekiyordu.

"Heath," diye fısıldamayı başardım.

"Buradayım, bebeğim. Hiçbir yere gitmiyorum."

Zihnimde gözlerimi çevirdim. Heath ve şu kahramanca tavırları çok şekerdiler ama Stevie Rae'nin çaylaklarına yem olmasına neden olacak gibi görünüyorlardı.

"Hey, sen buraya daha önce de gelen şu çocuk değil misin? Hani Zoey'nin peşinden geldiği?" Kramisha, Heath'e yaklaşıyordu. Gözleri kocaman bir uyarı sinyali sayılabilecek kırmızı bir renge bürünmüştü. Onun Heath'e bakışındaki tehdidi bir tek ben mi görebiliyordum?

Nihayet "Darius!" demeyi başardım.

Neyse ki Darius, ilk yardım çantasını karıştırmayı bırakıp bana baktı. Gözlerimi, Kramisha'nın ağzını suyu akarak Heath'i izlemekte olduğu tarafa çevirdim. Darius ne demeye çalıştığımı hemen anlamıştı.

"Kramisha. Odadan çık. Hemen!" dedi.

Kız tereddüt etti. Sonra kırmızı bakışlarını Heath'ten bana çevirdi. Dudaklarımla, Git, diye işaret ettim. Gözleri değişmedi ama kafasını salladı ve hızlı adımlarla odadan çıktı.

Ve hemen ardından, Afrodit battaniye kapıyı savurarak büyük girişini yaptı. Ciddi anlamda bok gibi görünüyordu. Asık bir suratla bakışlarını odanın içinde gezdirdi.

"Lanet olsun. Bu Damgalanma olayı tam bir baş belası. Stevie Rae lütfen kendini ve o lanet olası duygusallığını kontrol altına alıp, aramızdaki akşamdan kalmışlara birazcık saygı..." Bulanık görüşü nihayet beni görebileceği kadar netleşmişti. Zaten solgun olan bol bakışlı yüzü bir anda o kadar beyazlaştı ki bayılacak sandım. "Ah, Tanrıçam. Zoey!" Koşar adımlarla bana doğru gelirken kafasını öne arkaya sallıyordu. "*Ah, hayır,* Zoey, böyle olsun istemedim." Benimle büyük bir samimiyetle konuşuyordu. "Bunu hiç görmedim. Bana gelen ilk ölüm görüşünü aşmıştın. İkincisinde böyle bir yaran yoktu. Boğuluyor olman gerekiyordu. Hayır! Bu doğru değil!"

Bir şey söylemeye çalıştım ama Afrodit hışımla Heath'e dönmüştü.

"Sen? Burada ne halt ediyorsun?"

Heath "Ben... Ben iyi mi diye bakmaya gelmiştim," diye geveledi. Belli ki Afrodit'in harareti onu ürkütmüştü.

Afrodit kafasını bir kez daha salladı. "Hayır. Burada olmaman gerekiyordu. Bu doğru değil." Durdu ve Heath'e gözlerini kısarak baktı. "Buna sen sebep oldun, değil mi?"

Heath'in gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördüm. "Evet, sanırım ben sebep oldum."

BÖLÜM ON ÜÇ

Damien, Jack ve Erik peşlerinde Düşes'le birlikte odaya koştular. Jack bana bir bakış attı ve kız gibi bir çığlık koyverdikten sonra bayıldı. Damien onu tam düşecekken yakalayıp kafasını yere vurmasına engel oldu. Zavallı şaşkın labrador iri iri açılmış kahverengi, endişeli gözleriyle bir bana, bir Jack'e bakarken, Damien erkek arkadaşını yatağa yatırdı. Sonra başıma üşüşen diğerlerinin arasına katıldı. Darius grubun arasına daldı ve kendisi Musa'nın vampir versiyonu, çocuklar da Kızıl Deniz çaylaklarıymış gibi, kollarıyla onları ikiye ayırdı.

Ve Afrodit'e "Bir çember oluşturmaları ve elementlerinin iyileştirici güçlerini Zoey'ye odaklamaları gerek," dedi.

Afrodit kafasını salladı, alnıma dokundu ve arkadaşlarıma emirler yağdırmaya başladı.

"Geyik sürüsü! Yerlerinizi alın. Çemberi oluşturalım."

Shaunee ve Erin ona boş gözlerle bakıyorlardı. Sesi ağlamaklı bir hal alan Damien "Ben..." dedi. "Doğu ne taraf bilmiyorum."

Stevie Rae elimi sıktı. "Ben biliyorum. Kuzeyin neresi olduğunu her zaman bildiğim için sana doğuyu gösterebilirim," dedi Damien'a.

Darius "Masanın etrafında bir çember oluşturun," dedi. "Ve bana şu yatağın üstündeki çarşafı verin."

Damien, Stevie Rae'nin yatağının üstündeki çarşafı kaptı ve kendine gelen ve sürekli ağlayan Jack'e her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Sonra çarşafı Darius'a uzattı.

Darius "Benimle kal, rahibem," dedi. Heath ve Erik'e baktı. "Onunla konuşmaya devam edin, ikiniz de."

Erik, Stevie Rae'nin bıraktığı elimi tuttu. "Buradayım, Z." Parmaklarını parmaklarıma kenetledi. "Bunu aşmak zorundasın. Sana ihtiyacımız var." Durdu ve güzel gözleriyle gözlerime baktı. "Sana ihtiyacım var ve daha önceki her şey için özür dilerim."

Sonra Heath diğer elimi dudaklarına götürüp usulca öptü. "Hey, Z, son iki aydır tek bir içki bile içmediğimi söylemiş miydim?"

İkisinin de yanımda olmaları çok tuhaftı. Birbirlerinin göğsünü yumruklamadıkları için minettardım ama bunun illa ki iyi bir anlama gelmesi gerekmediğini biliyordum. Demek ki sandığımdan da kötü yaralanmıştım.

"Bu çok iyi, değil mi? İçmeyi tamamen bıraktım," dedi Heath.

Ona gülümsemeye çalıştım. İyi bir şeydi tabii. İşaretlenmemden hemen önce Heath'ten ayrılma nedenim onun içki içmesiydi. Tamamen kontrolden çıkmıştı ve...

Darius, Erik'in göğsüme yerleştirdiği gömlek tomarını çekti ve elbisemin üst kısmını hızla parçaladı. Bir anda tünelin serin havasını kanla ıslanan bedenimde hissettim.

"Ulu Tanrıçam, hayır!" dedi Erik.

"Kahretsin," dedi Heath kafasını öne arkaya sallarken. "Bu kötü. Gerçekten kötü. Hiç kimse böyle..."

Darius memelerimin üstüne bir çarşaf örterken (çok şükür) "Hiçbir insan böyle bir yarayla hayatta kalamaz ama o bir insan değil ve ben ölmesine asla izin vermeyeceğim," diye çıkıştı.

Aşağıya doğru bakma gafletinde bulundum. Belki de, çığlık atacak enerjimin olmaması iyi bir şeydi. Sol omzumun üst tarafından başlayıp, bütün göğsüm boyunca –memelerimin birkaç santim üzerinden geçecek şekilde– uzanan ve sağ omzumun derisini ikiye açana kadar son bulmayan derin bir yaram vardı. Kesik derin ve tırtıklıydı. Derim çirkin bir şekilde ikiye ayrılmıştı ve hiçbir zaman görmemem gerekecek kadar çok kas, yağ ve deri katmanı görmüştüm. Bu korkunç yaradan boylu boyunca kan sızıyordu ama böyle bir manzaradan bekleyeceğim kadar çok kan yoktu. Yoksa kanama, kanım tükenmeye başladığı için mi azalmıştı? Kahretsin! Büyük ihtimalle kan kaybından ölecektim. Nefes alıp verişim isterik biçimde hızlanmıştı.

"Zoey, bana bak," dedi Erik. Ben ısrarla Darius'ın kalın gazlı bez öbekleri bastırdığı yaraya bakmaya devam ederken, Erik çenemi tuttu ve yüzümü çevirip beni ona bakmaya zorladı. "İyi olacaksın," dedi. "İyi olmak zorundasın."

"Evet, Z. Yarana bakma yeter," dedi Heath. "Bilirsin işte, futbolda başıma iş açtığım zaman bana hep söylediğin gibi. Bana hep derdin ya, "Bakmazsan, o kadar acımaz."

Erik çenemi bırakınca kafamı sallayabildim. Konuşabilecek durumda olsaydım, ikisine *Ah, hayır,* demek isterdim. *Bir daha hayatta bakmam*! Ödüm kopmuştu zaten. Aynı suda ikinci kez yıkanmanın bir anlamı yoktu.

Darius "Çember oluşturun," dedi.

"Hazırız," dedi Damien.

Çevreme (kendime bakmamaya kesinlikle özen göstererek) bakındım ve Damien, İkizler ve Stevie Rae'nin çevremizde bir çember oluşturacak şekilde durduklarını gördim.

"Çemberi kurun!" dedi Darius sert bir sesle.

Sessizlik olunca, Erin sonunda "Ama çemberi hep Zoey kuruyor," dedi. "Biz hiç kurmuyoruz ki."

"Ben yaparım," dedi Afrodit çemberi yararak ve doğruca Damien'in yanına gitti. Damien benim bile şüphe dolu olduğunu görebildiğim bir ifadeyle bakıyordu. "Çember oluşturmak için çaylak ya da vampir olman gerekmiyor," dedi Afrodit. "Nyx'e bağlı olman yeter. Ve ben Nyx'e bağlıyım. Ama sizin de arkamda olmanıza ihtiyacım var. Arkamda mısınız?"

Damien duraksayıp bana baktı. Bana gücümün son damlasını da tüketir gibi gelen bir gayretle kafamı salladım. Gülümsedi ve o da kafasını salladı.

"Ben arkandayım," dedi Afrodit'e.

Afrodit, İkizler'e döndü. Erin ikisinin adına "Biz de seninleyiz," dedi.

Afrodit son olarak gözlerini kurulayıp bana güç veren bir gülümsemeyle bakan Stevie Rae'ye döndü. Stevie Rae ona "İki defa hayatımı kurtardın," dedi. Aynı şeyi Zoey için de yapabileceğine güveniyorum."

Afrodit'in yanaklarının al al olduğunu, çenesini ve sırtını dikleştirdiğini gördüm. Grup tarafından kabul edildiğini uzun zamandır ilk defa bu kadar çok hissediyor olmalıydı.

"Pekala, iş başına," dedi Afrodit. "O ilk element. İlk nefesimizden son nefesimize hep onunla var oluruz! Rüzgarı çemberimize davet ediyorum." Ani bir esintinin Afrodit ve Damien'in saçlarını havalandırdığını gördüm. Afrodit bariz bir rahatlamayla yoluna devam edip, Shaunee'nin yanına gitti.

Sonra dikkat etmeyi bıraktım. Ya da en azından dikkatim dağılmaya, görüş alanım grileşip tünelimsi bir hal almaya başladı.

Darius göğsüme biraz daha gazlı bez bastırırken "Zoey? Hâlâ bizimle misin?" diye sordu.

Ona cevap veremiyordum. Kafam gerçekten hafiflemiş gibiydi ama bedenimin kalan kısmı, moronun teki üzerime bir Mack kamyonu park etmiş gibi, inanılmaz derecede ağırdı.

"Z?" diyordu Erik. "Z, bana bak!"

"Zoey? Bebeğim?" Heath yine ağlamaya başlayacak gibi görünüyordu.

Pekala, gerçekten de kendilerini iyi hissetmelerini sağlayacak bir şeyler söylemek istiyordum ama imkansızdı. Vücudumu hareket ettiremiyordum. Çevremde dönen bir oyunun mesafeli gözlemcisi olmuştum sanki. İzleyebiliyordum ama oyuna katılamıyordum.

"Ruh dışında bütün elementler çağrıldı," dedi Afrodit. Darius'un yanında duruyordu. "Bu, her zaman Zoey'inin canlandırdığı bir element, bu yüzden ruhu onun yerine çağırıyor olmak bana tuhaf geliyor."

"Çağır haydi," dedi Darius. Kafasını kaldırıp bana ve çemberdeki diğer arkadaşlarıma baktı. "Elementlerinizin gücünü Zoey'nin üstüne yoğunlaştırın. Onu güçle, sıcaklıkla ve hayatla doldurduğunuzu hayal edin."

Varlığının bana normal şartlarda getirdiği hareketlenmeyi hissetmesem de, Afrodit'in ruhu harekete geçirişini hayal meyal duyabildim. Kısa süreli, uzak bir sıcaklık hisseder gibi oldum ve bir an için yağmurun ve biçilmiş çimenlerin kokusunu aldığımı sandım ama çabucak gittiler ve görüşümü çevreleyen grilik gittikçe koyulmaya başladı.

"Sen Zoey'nin Damgalandığı insan mısın?" Darius'un Heath'le konuştuğunu duyabiliyordum. Dinledim ama neden bahsettiklerine aldıracak takatim kalmamıştı.

"Evet," dedi Heath.

"İyi, kanın ona Afrodit'inkinden bile daha iyi gelecektir."

Afrodit gözlerini elinin tersiyle kurularken, "Bu, asırlardır duyduğum en iyi haber," diye mırıldandı.

"Zoey'nin kanını emmesine izin vermeye istekli misin?"

"Tabii ki," dedi Heath. "Bana sadece ne yapmam gerektiğini söyleyin yeter."

"Şuraya otur. Zoey'in başını kucağında tut. Sonra bana kolunu uzat."

Heath masanın ucunda oturdu. Erik ve Darius'un da yardımlarıyla başımı dizine yasladı. Darius, Heath'in öne uzattığı kolunu sıkıca tuttu. Darius arkasına uzanıp ilk yardım kutusundan çok amaçlı bir makas / bıçak / şişe açacağı alana, bıçağını açana ve keskin kısmı Heath'in kaslı ön kolunun iç kısmına bastırana kadar, yaptıklarına bir anlam veremedim.

Kanının kokusu, leziz bir sis gibi üzerime iniverdi.

"Zoey'nin ağzını koluna bastır," dedi Darius. "İçmesini sağla."

"Haydi, bebeğim. Biraz iç. Sana iyi gelecek."

Pekala, rasyonel tarafım Erik'in, diğer en yakın arkadaşlarımla birlikte bizi izlemekte olduğunu biliyordu. Normal şartlar altında, Heath'in kanı ne kadar lezzetli, çekici ve müthiş koksa da, bu yaptığımı asla yapmazdım.

Ama şu anda yaşadıklarımın normal şartlarla uzak yakın ilgisi yoktu. Bu yüzden, Heath kanayan kolunu dudaklarıma bastırınca ağzımı açtım ve dişlerimi etine batırıp emmeye başladım.

Heath inledi ve diğer kolunu da bana sardı ve ben kanını emerken, yüzünü saçlarıma gömdü. Kanı içime akarken, dünya bir anda, içine sadece ben ve Heath'i alacak kadar daralmıştı. Daha ilk birkaç damlada, göğsüm yeniden his kazandı ve öyle keskin bir acı duydum ki eğer Heath beni tutan kolunu sıkılaştırmasa ve kulağıma "Hayır, duramazsın! Ben dayanabiliyorsam, sen de dayanmalısın, Zo," diye fısıldamasa, kesinlikle ağzımı teninden koparırdım.

Görüyorsunuz ya, ona sadece bir insanın kanını emmenin hem vampire hem de kurbana yaşattığı tarifsiz zevki yaşatmadığımı biliyordum. Bir kez daha Damgalanmıştık. Berbat halime rağmen, bunu anlayabilmiştim. Heath'in kanıyla birlikte, farkındalığı da içime akıyordu ve insanla vampir arasındaki ihtiyaçla dokunan

o sihirli kumaş aracılığıyla, aramızda Damgalanma denilen o bağ yeniden kuruluyor ve bir bütün oluyorduk. Ama ben onun sadece kanını içmiyordum. Hayatta kalmak denen doğal içgüdünün neden olduğu delilikle ondan besleniyordum. Heath de aramızdaki bağ aracılığıyla, acımı, korkumu ve ihtiyacımı –ölüme yaklaşmanın şokuyla uyuştuğumda hissetmez olduğum her şeyi– benimle birlikte hissediyordu. Kanı, durumumu değiştirmişti. Beni yeniden canlandırmıştı ve bunu yaparken ölüm öncesi şokunu söküp almış ve beni içimi parçalayan bir acının ve ölüme, tehlikeli sayılacak kadar yaklaştığım bilgisinin içine atmıştı.

Kanını emmeye devam ederken, ona hissettirdiklerimi bilmenin acısıyla inledim.

Tabii ki o da benim ne hissettiğimi, canını yaktığım için ne kadar üzgün olduğumu biliyordu.

Acıyla arzunun yoğun karışımına karşı dişlerini sıkarak, kulağıma "Sorun değil, bebeğim. Kötü değil, gerçekten," diye fısıldadı.

Göğsümdeki kesiğin fena halde acımasına rağmen, vücudumun ısındığını ve bana bahar yağmurlarının ve samanla dolu çayırların kokusunu taşıyan ılık bir esintinin tenimi okşamakta olduğunu fark ettiğimde aradan ne kadar zaman geçmişti, bilmiyorum. Ruhum da canlanmış gibiydi ve Heath'in kanının sağladığı enerji sayesinde, vücuduma iyi gelirken, ruhumu da okşayan elementlerin şifa veren yardımlarını kabul edebilir hale gelmiştim.

Hemen hemen aynı anda, Heath'in konuşmayı bıraktığını fark ettim. Gözlerimi açtım ve ona baktım. Üzerime yığılmış gibi görünüyordu ama Darius'un, omuzlarını sımsıkı tutan güçlü elleri sayesinde kendini tam olarak bırakmamıştı. Gözleri kapalı, yüzü solgundu.

Ağzımı derhal kolundan çektim. "Heath!" Yoksa onu öldür-

müş müydüm? Panik halde, doğrulup oturmaya çalıştım ama vücudumun her bir zerresine hücum eden acı beni durdurdu.

"O iyi, Rahibem," dedi Darius beni sakinleştirmek için. "Kolundaki kanamayı durdurun ki daha fazla kan kaybetmesin."

Otomatik olarak dilimi Heath'in kolundaki ince kesiğin ve dişlerimle açtığım daha büyük yaranın üstüne sürterken, İyileş, diye düşünüyordum. Artık kanama. Geri çekildiğim zaman, bıçak yarasının da, tıpkı diş izlerim gibi, artık kanamadığını gördüm.

Darius, beni saklamaya gerek görmediği bir merakla seyreden Afrodit'e "Çemberi kapatabilirsin," dedi.

Ona, *Görüyor musun*, demek istiyordum. Damgalanma'nın sayısız çeşidi var. Benim Heath'le yaşadığım şey, senin Stevie Rae'yle yaşadığın şeyle kesinlikle aynı değil. Ama bu kelimeleri telaffuz edecek gücü toplayamıyordum. Aslına bakarsanız, bana soracağından adım gibi emin olduğum zilyonlarca soruya hazır değildim. Ve sonra, teşekkür etmek ve elementleri geri göndermeye başlamak üzere Stevie Rae'ye dönmeden önce, Darius'a vaat dolu, seksi bir gülümsemeyle baktığını gördüm ve Heath'le yaşadığım ilk Damgalanmanın Loren'le seks yaptığım için bozulduğunu hatırladım. Afrodit'in sorularının muhatabı ben değil, Darius olacaktı. Darius'un gülümsemesine bakılırsa o bu sorgulamadan benden kat kat fazla hoşlanacağa benziyordu.

Pekala, iğrenç.

Sırıtan Afrodit çemberi kapatırken, Darius yeniden Heath'e ve bana döndü.

"Erik, onu yatağa taşımama yardım et," dedi.

Suratı taşa dönmüş Erik, başını Heath'in kucağından kaldırdı. O ve Darius, Heath'i yakındaki yatağa taşıdılar ve hareketsiz bedenini, daha az önce iri iri açılmış gözleriyle olup bitenleri izleyen –ve bu arada Düşes'i okşamaktan bir an bile vazgeçmeyen– Jack'in oturduğu yere yatırdılar.

"Hemen yiyecek içecek bir şeyler getir," dedi Darius, Jack'e. "Ah, bu arada Venüs'ün şarabından da biraz bul. Ama kırmızı çaylaklara buradan uzak durmalarını söyle." Jack kafasını sallayıp, yanında Düşes'le birlikte odadan dışarı fırladı.

Stevie Rae "Heath'e saldırmayacaklar," dedi. Yanıma gelip elimi tuttu. "Özellikle de yeniden Zoey'le Damgalanmışken. Kanının kokusu kötü."

Darius "Şu anda bunu sınayacak zamanım yok," dedi. Yeniden yanıma geldi ve yaramı incelemeye başladı. "İyi, kanaması tamamen durmuş."

"Sanırım bu konuda sana güvenmek zorundayım. Yarama bir daha bakmaya cesaretim yok." Biraz titrek ve zayıf çıksa da, sesimi geri kazandığım için acayip mutluydum. Arkadaşlarıma "Çocuklar, çember için teşekkürler," dedim. Bana sırıtarak baktılar ve masaya yaklaşmak için hamle yaptılar.

"Hayır!" Darius elini havaya kaldırdı ve onları durdurdu. "Çalışmak için yere ihtiyacım var. Afrodit, ik yardım çantasından kelebek bandajlardan bul ve bana getir."

Savaşçıya "Hey yıtttım mı?" diye sordum.

Darius gözlerini yaramdan ayırıp bana çevirdi. Bakışlarına yansıyan rahatlama, yırtamama durumuna ne kadar yaklaştığımın bir göstergesiydi.

"Yırttın." Daha fazlasını söylemek üzereyken vazgeçmiş gibi durdu.

"Ama?" diye bastırdım.

Stevie Rae aceleyle "Aması falan yok," dedi. "Yırttın. Nokta."

Darius bakışlarımı üzerinden ayırmadığımı görünce nihayet cevap vermek zorunda kaldı. "Ama tamamen iyileşmek için, benim sağlayabileceğim yardımdan daha fazlasına ihtiyaç duyacaksın."

Afrodit elinde bir avuç dolusu tuhaf yara bandıyla Darius'un yanına sokulurken "Daha fazla derken?" diye sordu.

Darius derin bir iç çekti. "Zoey'nin yarası çok ağır. O insanın kanı, kaybettiği kanı telafi ederek ve onu elementlerin enerjisini kabul edebilecek kadar güçlendirerek hayatını kurtardı. Ancak Zoey bile, bu kadar ciddi bir yarayı tek başına atlatamaz. O hâlâ bir çaylak. Gerçi tam bir vampir olsaydı bile böyle bir yaranın iyileşmesi kolay olmazdı."

"Ama şimdi çok daha iyi görünüyor," dedi Damien. "Bizimle konuşuyor."

"Evet," dedim. "Artık burada değilmişim gibi hissetmiyorum."

Darius kafasını salladı. "Bu iyi bir şey ama işin aslı, yaranın kapanıp iyileşebilmesi için pek çok dikişe ihtiyacın olacak."

Afrodit kelebek biçimli yara bantlarını Darius'a uzattı. "Ya bunlar? Bunlara yarası için ihtiyaç duyduğunu sanmıştım."

"O bandajlar sadece geçici çözüm. Zoey'nin gerçek dikişlere ihtiyacı var."

"O zaman dik beni." Her ne kadar Darius'un etimi diktiğini düşününce içimden kusmak, ağlamak ya da her ikisi birden gelse de, olabildiğince cesur görünmeye çalışıyordum.

Darius "İlk yardım çantasmda dikiş malzemesi yok," dedi.

Erik "Bir yerden bulamaz mıyız?" diye sordu. Konuşurken, benim dışımda her yere baktığını fark etmiştim. "Heath'in kamyonetiyle St. Johns'un eczanesine gidebilirim. Stevie Rae de oradaki doktora şu zihin oyalama numarasını yapar. Neye ihtiyacın varsa alıp getiririz, sen de onu dikersin."

"Evet, bunu yapabiliriz," dedi Stevie Rae. "Hatta istersen bir doktor bile kapıp getirebilirim. Geri götürdüğümüz zaman da hafızasını sıfırlarım."

"Pekala, Stevie Rae bu çok nazik bir teklif," derken teklifinin

adam kaçırma ve beyin yıkamaya kadar uzanmasından rahatsız olmuştum. "Ama bence hiç iyi bir fikir değil."

"Sorunu çözmek bu kadar basit değil zaten," dedi Darius.

"O zaman anlat da basitleşsin." Heath dirseklerinin üstünde doğrulmuştu ve bana gülümseyerek bakıyor olmasına rağmen, berbat görünüyordu.

"Zoey'in bir doktorun bakımından daha fazlasına ihtiyacı var. Vücudundaki zararın öldürücü hal almaması için, yetişkin vampirlerin arasında olması gerek."

"Dur bir dakika, az önce yırttığımı söylediğini sanıyordum," dedim.

"Bu yara yüzünden ölmekten yırttın evet, ama vampirler meclisine girmezsen –ki meclis derken iki ya da üç vampirden fazlasını kastediyorum– vücudunun gördüğü zarar güç rezervlerini eritecek ve Değişimi reddetmeye başlayacaksın." Darius, söylediklerini hepimizin idrak edebilmemiz için bir süre durdu. "Ve öleceksin. Belki Stevie Rae ve diğer çaylaklar gibi bize geri gelebilirsin ama gelmemen de olası."

"Ya da Stark denen o aptal çocuk gibi geri gelir ve bize saldırmaya başlayan kafayı yemiş bir gerizekalıya dönüşürsün," dedi Afrodit.

"Yani gerçekten fazla seçeneğin yok," dedi Darius. "Seni Gece Evi'ne götürmek zorundayız."

"Ah, lanet olsun," dedim.

BÖLÜM ON DÖRT

"Ama oraya dönemez! Kalona orada," dedi Erin.

"Alaycı Kuzgunları da unutmamak gerek," dedi Shaunee.

"Bunu ona onlardan biri yaptı," dedi Erik. "Öyle değil mi, Heath?"

"Evet ve o şey iğrençti," dedi Heath. Bir taraftan Jack'in ona uzattığı kutudan kola içerken bir taraftan da Doritosları ağzına tıkıştırıyordu. Çok daha iyi, neredeyse tamamen kendisi gibi görünüyor olmasına seviniyordum doğrusu. Onun bu hali kola ve Doritos'un ne kadar sağlıklı gıdalar olduklarını ispatlıyordu.

"Ona yine saldırırlar; yani Zoey'i oraya götürmemiz onu kurtarmak anlamına gelmez. Sadece onu öldürme işini tamamlamalarına olanak sağlar," dedi Erik.

"Şey, belki de sağlamaz," dedim isteksiz bir sesle. "Alaycı Kuzgun bana gerçekten saldırmadı ya da en azından kasten saldırmadı. Heath'e saldıracaktı ve ben araya girdim." Heath'e özür diler gibi gülümsedim. "Aslında canımı yaktığı için bir hayli korkmuştu."

"Çünkü babasının seni aradığını söylüyordu," dedi Heath. "Hatırlıyorum. Seni yaraladıktan sonra telaşa kapıldı. Zoey, bebeğim, az kalsın ölümüne neden oluyordum. Çok üzgünüm."

Afrodit, Heath'e adeta hırlayarak "Ben sana söylememiş miydim?" diye çıkıştı. "Olanlar senin hatandı. Burada olmamalıydın."

"Vay canına, Afrodit, dur biraz," dedim. Sakinleşmesini işaret etmek için elimi kaldırmaya yeltendim ama Darius bana "kıpırdama" bakışı atınca vazgeçtim. Ayrıca çok hareket ettiğimde canım gerçekten acıyordu. Bu yüzden el kol hareketi yapmadan, sadece sözcüklerle yetinmek zorundaydım ki bu bana bir hayli tuhaf geliyordu. "Heath'i daha önce de suçlayıp durdun. Bunu neden yapıyorsun?"

Afrodit dönüp bana baktı. Yemin ederim, huzursuzca kıpırdanıyordu. Afrodit ve huzursuzca kıpırdanmak...

Kaşlarımı çattım. "Sorun ne, Afrodit?"

O hiçbir şey söylemeyince, Stevie Rae iç geçirdi ve "Çünkü o her şeyi bilmesiyle ünlü Görüş Kızı ve bu defa karanlıkta kaldı," dedi.

Afrodit, Stevie Rae'ye "Zihnimin içine girmekten vazgeç!" diye bağırdı.

"O zaman Z'in sorusuna cevap ver. Senden cevap kopartamayacak kadar bitkin durumda," dedi Stevie Rae.

Afrodit, Stevie Rae'ye arkasını döndü. "Ben sadece öleceksen, önceden bir uyarı gelir diye tahmin etmiştim."

"Ha?" Ona gözlerinde soru işaretiyle bakmakta olan hepimiz adına konuşmuştum.

Gözlerini çevirdi. "Alo? Tam iki kez öleceğini gördüm. Bu durumda ölüme gülünç sayılacak kadar yaklaşman halinde, benim bunu önceden bilmemi beklemek mantıklı değilse ne? Ama Nyx bana en ufak bir ipucu göndermedi, ben de bu yüzden Futbolcu Joe'nun her şeyi mahvettiğini düşünüyorum. Çünkü Tanrıça onun olmaması gereken yerlerde dolaşıp her şeye burnunu sokacağını tahmin edememiş olmalı." Heath'e kaşlarını çatarak baktı ve kaşlarını tiksintiyle çattı. "Demek istediğim, haydi ama!

Özürlü müsün yoksa, özel hizmetler biriminden mi geliyorsun? Daha önce de ölümden dönmemiş miydin sen?"

"Evet ama Zoey beni kurtardığı için işlerin kötüye gitmesi halinde onun yine süper kahramanlık yapacağını ve iyi olacağımızı düşündüm," dedi Heath. Sonra şirin ve budalaca ifadesi değişti ve doğum günü elinden almış bir çocuk gibi bakmaya başladı. "Ama Zoey'in ölümüne neden olabileceğimi düşünemedim."

"Bir de futbolcuların zeki olamayacaklarını söylerler. Bunu da nereden çıkarmışlar acaba?" Afrodit'in sesi alaycıydı.

"Pekala, bu kadarı yeter," dedim. "Heath, ölümüme neden falan olmadın. Ölümüme o aptal Alaycı Kuzgun neden oluyordu. Ama buna razı gelebileceğimi sandıysan, yanılmışsın!"

"Ama ben..." diyecek oldu.

Sözünü kestim. "Heath, sen orada olmasaydın da kafamı eninde sonunda yerin üstüne uzatırdım. O iğrenç kuş adam beni aradıklarını söyledi. Yani beni eninde sonunda bulacaklardı ve onlarla savaşmam gerekecekti. Nokta. Son. Ve Afrodit, sana birtakım görüşlerin gelmesi her şeyi bileceğin anlamına gelmiyor. Bazen senin bile öngöremeyeceğin şeyler olabilir. Buna alış ve bu kadar kaba davranmaktan vazgeç. Ayrıca mesele sadece Alaycı Kuzgunlardan ibaret değil." Sözlerimi bir çırpıda "O şey bana saldırmadan önce Neferet'e benziyordu," diyerek bitirdim.

"Ne?" dedi Damien. "Neferet'e nasıl benzeyebilir ki?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama seni temin ederim ki kafamı kaldırdığımda Neferet oradaydı. Bana dehşet verici ve ürkütücü bir gülümsemeyle baktı. Gözlerimi kırpıştırdım ve sonra gitmişti. Yerinde de bir Alaycı Kuzgun duruyordu. Bütün bildiğim bu." Olanlar hakkında hatırlamam gereken bir şey daha olduğunu biliyordum ama beynim acıyla uğulduyordu. Tamamen bitkin halde kendimi bıraktım.

"Onu hemen Gece Evi'ne götürmeliyiz," dedi Darius.

"Ve Neferet'in ellerine verelim öyle mi? Bana hiç akıllıca gelmiyor," dedi Heath.

"Yine de oraya gitmesi şart."

Darius'a baktım. "Başka bir yolu yok mu?"

"Hayatta kalmak istiyorsan, hayır," dedi.

"O zaman Zoey'in okula dönmesi gerek," dedi Damien.

Afrodit "Ah harika. Böylece Neferet ve Alaycı Kuzgunlar onu ellerinin altında tutabilirler," diye bağırdı.

Afrodit'e baktım ve bir zırh gibi kuşandığı o nefret dolu duruşunun arkasında benim için beslediği samimi endişeyi gördüm. Korkuyordu. Onu suçlayamazdım. Ben de korkuyordum, hem kendim, hem dostlarım için. Lanet olsun, bütün dünya için korkuyordum!

"Beni orada istiyorlar ama canlı olmamı istiyorlar," dedim ciddi bir sesle. "Bu da demek oluyor ki başka bir şey yapmadan önce, beni iyileştireceklerdir."

Damien "Gece Evi'nin şifacısının Neferet olduğunu unuttun mu yoksa?" diye sordu.

"Tabii ki unutmadım," dedim sinirle. "Ben sadece Kalona'nın beni canlı istediğini umuyorum."

Afrodit "Peki ya Neferet seni iyileştirdikten sonra çok kötü şeyler yaparsa?" diye sordu.

"O zaman sizin yardımıma gelmeniz gerekecek," dedim.

"Ah, Zoey," dedi Damien. "Oraya tek başına dönebileceğini düşünür gibi konuşuyorsun."

"Evet," dedi Erin. "Hayatta olmaz."

"Seni gözümüzün önünden bir an bile ayırmayız," dedi Shaunee.

"Sen nereye, biz oraya," dedi Jack.

"Bu doğru. Bu işte birlikteyiz," dedi Stevie Rae. "Hatırlasana, Afrodit'in senin ölümünü gördüğü iki görüşün tek ortak noktası

yalnız olmandı. Yani seni asla yalnız bırakmayız."

Erik'in sesi araya girdi. "Hepimiz onunla gidemeyiz."

Afrodit "Bak, Erik," diye tısladı. "Senin Bay Kıskanç olduğunu ve kız arkadaşını başka bir çocuğu emerken görmeyi içine sindiremediğini biliyoruz ama ne yazık ki bununla baş etmeyi öğrenmek zorundasın."

Erik onu tamamen yok saydı. Gözlerimin içine baktığında elini bir kez daha hile torbasına daldırıp yabancı maskesini takınmış olduğunu gördüm. Onu dikkatle süzerken, beni tutkusu ürkütücü bir kıvam alacak kadar çok isteyen o adamdan en ufak bir iz dahi bulamadım. Hatta, Heath'in canına okumak ve bana patronluk taslamak için can atan o sahiplenici mağara adamını da göremedim. Bütün bu farklı yüzlerini ve duygularını saklamayı o kadar iyi beceriyordu ki, gerçek Erik'in hangisi olduğunu çözemez olmuştum.

"Stevie Rae seninle gelemez. O gelirse kırmızı çaylakların başında kim kalacak? Afrodit de gelemez. O sadece bir insan ve her ne kadar bir şeylerin onu yemesini çok istesem de, sen ve Nyx'in onun hayatta kalmasını tercih edeceğinizi sanıyorum."

"Bu adam daha fazla saçmalamadan önce, şunu söyleyeyim ki, ne olursa olsun ben seninle geliyorum," dedi Heath.

Erik gözünü bile kırpmadan "Evet git de o aptal insan kıçını belaya sok ve hatta Afrodit'ten bile daha çabuk öl. Büyük ihtimalle bu defa kendinle birlikte Zoey'i de öldürtmeyi başarırsın. Zoey geri gitmek zorunda, çünkü gitmezse ölecek. Onunla gitmesi gereken tek kişi Darius. Başka herkes büyük bir risk almış olur. Gidenlerin Gece Evi'nde kapana kısılacakları kesin. Hatta belki de öldürülebilirler."

Her zamanki gibi, bütün arkadaşlarım Erik'in bu duygusuz açıklaması karşısında kendi hiç-de-olumlu olmayan görüşlerini aynı anda belirtmeye koyulunca, oda birbirine girdi.

"Çocuklar... Çocuklar..." Gürültülerini bastırmayı denedim ama yeterince enerjim yoktu.

Darius "Sessizlik!" diye çıkışınca, hepsi –nihayet– çenelerini kapattılar.

Darius'a "Teşekkürler," dedim ve arkadaşlarıma baktım. "Bence Erik haklı. Benimle gelen herkes riske girmiş olacak ve hiçbirinizi kaybetmek istemiyorum."

Heath "Ama siz beşiniz birlikteyken daha güçlü olmuyor musunuz?" diye sordu.

"Evet, oluyoruz," dedi Damien.

Heath kafasını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Bu durumda elementlerle özel bir 'şey'i olanların Zoey'le gitmesi gerekmez mi?"

Damien "Elementlerle ilgili bir özellik," diye izah etti. "Böyle deniyor. Ve Heath'e katılıyorum. Çember bir arada kalmalı."

"Kalamaz," dedi Darius. "Stevie Rae'nin kırmızı çaylaklarla kalması şart. Kampüste kapana kısılırsa ya da en kötü senaryoyla öldürülürse, Değişim geçirmiş bir vampir olarak Erik'in varlığının onların sağlıklarını korumaya ve onları kontrol altında tutmaya yeteceğinden emin olamayız. Fark eden sadece Zoey ve ben isek, şunu belirteyim ki Kramisha, Heath karşısında kendini kontrol etmekte güçlük çekiyor gibiydi. Stevie Rae'nin yokluğunun neden olabileceği dalga etkisi felakete neden olabilir. İşte bu yüzden çember bir arada kalamaz."

"Bekle. Belki de kalabilir," dedi Afrodit.

"Ne demeye çalışıyorsun?" diye sordum.

"Şey... Ben artık toprağı temsil edemiyorum. Bu özellik Değiştiği zaman Stevie Rae'ye iade edilmişti ve toprağı çağırmayı denediğimde element kızıp beni yakmıştı."

Kafamı salladım. Nyx'in onu terk ettiğini sanmanın –ki aslında terk etmemişti– Afrodit için ne kadar üzücü olduğunu hatırlıyordum.

"Ama," dedi Afrodit. "Zoey diğer elementleri harekete geçirebildiği gibi, toprağı da harekete geçirebilir. Değil mi?"

Kafamı salladım. "Doğru."

"Ve ben az önce ruhu hiç sorunsuz harekete geçirebildim. Demek istediğim, konumlarımızı değiştirsek? Zoey toprağı üstlenir, ben de ruhu. Az önce işe yaradı. Sanırım Zoey yakınımda olup ruhu bana doğru ilettiği sürece, bunu yine başarmamamız için bir neden yok."

"Haklı," dedi Stevie Rae. "Bu sayede, çember bensiz de tamamlanmış olur. Seninle kalmayı ne kadar çok istesem de, Darius haklı. Buraya, çaylaklarımın yanına dönmeme riskini alamam."

Darius "Hepiniz, Zoey'le dönememenizin diğer nedenini unutuyorsunuz," dedi Darius. "Neferet ve belki de Kalona, zihinlerinizi okuyabiliyorlar. Yani kırmızı çaylaklar ve bu güvenli sığınakla ilgili bildiğiniz her şeyi öğrenebilirler."

"Ah, benim bir fikrim var, millet," dedi Heath sesini yükselterek. "Tamam ben bu ıvır zıvırlar hakkında çok fazla şey bilmiyorum, bu yüzden yanılıyor da olabilirim ama sizler elementlerinizden aldığınız güçle, zihinlerinizin çevresine bir tür duvar öremiyor musunuz?"

Heath'e şaşkın şaşkın baktım ve sırıttım. "Önemli bir nokta yakalamış olabilirsin. Ne dersin, Damien?"

Damien heyecanlanmış gibiydi. "Sanırım bunu bizler düşünemediğimize göre aptal olmalıyız." Heath'e gülümsedi. "Aferin sana!"

Heath omuz silkti ve çok yakışıklı görünerek "Sorun değil," dedi. "Bazen bazı şeyleri çözmek için dışarıdan bakan birinin görüşüne gerek oluyor."

Darius "Bunun gerçekten işe yarayabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

"Yaramalı," dedi Damien. "En azından, elementlerle ilgili özelliklere gerçekten sahip olanlar için. İkizler ve ben, elementlerimizi bizi korumaları ve savunmaları için daha önce de çağırmıştık. Zihinlerimizin çevrelerine bariyerler kurmalarını istemek çok zor olmasa gerek." Tereddüt içinde Afrodit'e baktı. "Ama sen yapabilir misin? Yani ruhla ilgili gerçek bir yeteneğin yoktu. Kabalık etmek istemiyorum ama çemberde Zoey'nin yerinde durup elementi çağırabilmen ruhu tek başına harekete geçirebileceğin anlamına gelmiyor."

"Zihnimi korumak için ruhu harekete geçirmeme gerek yok," dedi Afrodit. "Neferet İşaretlendiğim günden beri zihnimi okuyamıyor, tıpkı Zoey'ninkini de okuyamadığı gibi. Ayrıca, yeniden insan oldum diye benimle uğraşmanızdan bıktım artık."

"Pekala, zihin okuma konusunda haklısın. Özür dilerim," dedi Damien "Ama Gece Evi'ne budalaca bir giriş yapmadan önce ruhun Afrodit'te gerçekten işe yarayıp yaramayacağından emin olmalıyız."

"Evet, Afrodit," dedi Jack. "Yeniden insan olduğun için önyargılı davranıyor değiliz. Ruh olayının işleyip işlemediğinden emin olmak zorundayız, hepsi bu."

Aklıma bir fikir gelmişti. "Afrodit'in ruhu çember ayini dışında harekete geçirip geçirememesinin bir önemi yok. Çünkü bunu ben yapabilirim. Ruh," dedim yumuşak bir sesle. "Bana gel." Elementi nefes alır gibi zorlanmadan harekete geçirmiş ve harika varlığını hissetmeye başlamıştım. "Şimdi de Afrodit'e git. Onu koru ve ona hizmet et." Parmaklarımı Afrodit'e doğru şaklattım ve ruhun benden hızla uzaklaştığını hissettim. Bir an sonra Afrodit'in güzel mavi gözleri iri iri açıldı ve gülümsedi.

"Hey," dedi. "İşe yarıyor!"

Erik "Bunu ne kadar sürdürebilirsin?" diye sordu.

Sesindeki duygu yoksunluğundan rahatsız olmuştum. "Ne kadar gerekirse."

Yani çember bozulmayacak," dedi Damien.

"Evet, hepimiz Z ile birlikte okula dönüyoruz," dedi Erin.

"Beşimiz, hep beraber," dedi Shaunee.

Afrodit "Kendimi o ahmak silahşorlardan biri gibi hissediyorum," dedi ama o da gülümsüyordu.

"O zaman anlaştık," dedi Darius. "Beşiniz ve ben geri dönüyoruz." Stevie Rae, Erik, Heath ve Jack burada kalıyorlar.

Erik "Ah, hayır," dedi nihayet biraz duygu göstererek. "O burada kalamaz."

"Ahbap, nefesini tüketmene gerek yok. Burada kalacak değilim zaten. Ben Zoey'le gidiyorum."

"Gelemezsin, Heath. Çok tehlikeli olur," dedim.

"Afrodit de insan ama gelebiliyor. O zaman ben de gelirim," dedi inatla.

"Moron futbolcu bozuntusu. Öncelikle, ben insan olabilirim ama ayrıca özel biriyim ve bu yüzden gidebilirim. İkincisi, sen gidemezsin çünkü seni Zoey'den intikam almak için kullanabilirler. Onunla yeniden Damgalandınız. Senin canını yaktıkları zaman, Zoey'nin canını da yakmış olurlar. Bu yüzden biraz sağduyu göster ve o lanet kıçını banliyöne götür."

"Ah, hiç böyle düşünmemiştim," dedi Heath.

"Heath, eve dönmelisin," dedim. "Her şey yoluna girince konuşuruz."

"Burada, sana daha yakın olacağım bir yerde kalmam daha doğru olmaz mı? Böylece bana ihtiyacın olursa çabucak ulaşabilirsin."

Erik'in ölü gibi bir suratla izlediğini ve kendi iyiliği için Heath'i bir daha hiç görmememin daha doğru olduğunu bilmeme rağmen, evet demek istiyordum. Damgalanmamız inanılmaz derecede –ilk Damgalanmamızdan bile fazla– güçlüydü. Onu bütün tatlılığı ve bildik haliyle çok yakınımda hissediyordum ve

bunu yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen, yanımda kalsın istiyordum. Ama sonra Kramisha'nın ona koca bir ısırık almak ister gibi bakışını hatırladım. Damgalandığımız için kanının diğer vampir ve çaylaklara tuhaf geleceğini biliyordum ama bunun kırmızı çaylakları da etkileyeceğinden emin olamazdım. Bir başkasının Heath'in kanını emdiğini düşünmek bile ciddi anlamda kızmama neden oluyordu.

"Hayır, Heath," diye bastırdım. "Eve gitmelisin. Burası senin için güvenli değil."

"Güvende olup olmamak umurumda değil. Tek istediğim senin yakınında olmak," dedi.

"Biliyorum ama güvende olup olmaman benim umurumda. Bu yüzden eve dön. Seni elimden geldiğince çabuk arayacağım."

"Tamam ama aradığın anda buraya döneceğimi bil," dedi.

Stevie Rae "Onunla çıkışa kadar yürümemi ister misin?" diye sordu. "Tüneller yolu bilmeyenler için biraz fazla karmaşık olabiliyor."

Ayrıca, ondan ısırık almayı düşünen kırmızı çaylaklara da mani olabilirim. Dile getirilmemiş olsa da, ikimizin de aynı şeyi düşündüğümüzü biliyordum.

"Tamam. Teşekkürler, Stevie Rae," dedim.

"Erik, sen Zoey'i kaldır. Afrodit sen de şu bandajı sarma işini tamamla. Sanırım ben de Heath'le gitsem iyi olacak," dedi Darius.

Darius'a "Alaycı Kuzgun kamyonun üstündeki ağacın üstündeydi. Deponun üstüne uzanan dallara tünemiş gibiydi," dedim.

"Dikkatli olurum, Rahibem," dedi Darius. "Haydi, evlat. Evine dönmelisin."

Stevie Rae "Hemen döneriz, Z," dedi.

Heath, Darius ve Stevie Rae'nin peşinden odadan çıkmak yerine benim yanıma geldi. Ellerini yanaklarıma yerleştirdi ve

gülümseyerek "Kendine iyi bak, olur mu?" dedi.

"Elimden geleni yaparım. Sen de kendine iyi bak," dedim. "Ve Heath, hayatımı kurtardığın için çok teşekkür ederim."

"Her zaman, Z. Çok ciddiyim. Her zaman." Ve sonra bizi ağızları bir karış açık halde izleyen arkadaşlarımla (ve erkek arkadaşımla) dolu bir odada değilmişiz de baş başaymışız gibi, eğilip beni öptü. Tadı, Doritos, kola ve Heath gibiydi. Bu tadın arasından, sadece benimle Damgalanmış olan –ve bu yüzden dünyanın gerçek anlamda en büyüleyici ve leziz kokusunu taşıyan– kanının belirgin kokusunu duyabiliyordum.

"Seni seviyorum, bebeğim," diye fısıldadı. Ve beni bir kez daha öptü. Giderken arkadaşlarıma el salladı. "Sonra görüşürüz, çocuklar." Jack ve Damien'in "Güle güle," diye seslenmeleri ve İkizler'in öpücük sesleri çıkarmaları beni şaşırtmıştı. Demek istediğim, Heath şirin bir çocuktu. Gerçekten şirin. Kafasını eğip battaniyenin altından geçmeden önce, yanımda duran Erik'e baktı. "Hey, ahbap, herhangi bir şey Zoey'nin canını yakacak olursa seni şahsen sorumlu tutarım, haberin olsun." Sonra Erik'e büyüleyici ve çarpık gülümsemelerinden bir tane gönderdi "Ah, bu arada işimi kolaylaştırmaya ve ben buralarda yokken ona biraz patronluk taslamaya ne dersin?" Ve sonra kıkırdayarak odadan çıktı.

Afrodit gülüyor ama gülüşünü bir öksürüğün arkasına saklamaya çalışıyordu.

Shaunee "Şu eski erkek arkadaşının kendine has bir tarzı var," dedi.

"Evet, var, İkiz," dedi Erin. "Şirin poposundan bahsetmiyorum bile."

"Ah, işte bu çok tuhaf..." dedi Jack "Kızlar?"

BÖLÜM ON BEŞ

İkizler özür dilerken Erik'e suçlu suçlu baktılar. Taştan oyulmuş gibi görünen Erik, Afrodit'e, "Ben Zoey'i biraz kaldırayım ki bandajı çevresinden dolaştırabil," dedi.

"Bana uyar," dedi Afrodit.

Erik gözlerime bakmadan ellerini omuzlarımın altına kaydırdı ve bedenimin üst kısmını nazikçe kaldırdı. Duyduğum acı yüzünden dişlerimi sıkarken ve Afrodit bandajı sararken, Heath ve Erik konusunda ne halt edeceğimi merak ediyordum. Erik ve ben sözüm ona yeniden bir araya gelmiştik ancak bodrumda yaşanan o sahneden sonra bir arada olmamız gerektiğinden yüzde yüz emin değildim. Demek istediğ'm, beni sevdiğini söylüyordu; bu iyi bir şeydi, tamam; ama beni sevmesi, sahiplenici bir pisliğe dönüşmesini gerektirir miydi? Ayrıca, aramızdaki şey Heath'le damgalanmamı –hele artık soyut bir düşünce değilken– kaldırabilecek kadar güçlü müydü gerçekten? Heath'le beni bir arada gördükten sonra, Erik'le birlikte olmamız gibi bir olasılık kalmış mıydı?

Beni büyük bir dikkatle tutarken, ona baktım. Bakışlarımı hissedince, mavi gözlerini bana çevirdi. Artık bir taş adama benzemiyor, sadece üzgün görünüyordu. Gerçekten üzgün.

Erik'in kız arkadaşı olmayı hâlâ istiyor muydum? Gözlerinin içine bakmaya devam ettikçe, *belki de istiyorum* düşüncem ağırlık kazanıyordu. İyi de, Heath'le durumumuz ne olacaktı? İkisini de aldatıp Loren'in beni bekaretimi almak üzere kandırdığı günlere mi dönüyorduk?

O zaman çok rahatsız edici bir erkek arkadaş üçgeninin arasında kalmıştım ama şimdi durum daha beterdi. İyi ama ne yapacaktım? Gerçek şuydu ki, ikisini de çok ama çok önemsiyordum.

Tanrım, ben olmak cidden bunaltıcı bir şeydi.

Afrodit'in bandajlama işi bitince, Erik, Jack'ten yataktan bir yastık getirmesini rica etti ve başımı ve sırtımı yastığın yumuşak yüzeyine nazikçe yerleştirdi.

İkizler, Damien ve Afrodit'e "Sizler gitmeye hazırlansanız iyi olur," dedi. "Darius'un Zoey'i Gece Evi'ne bir an önce döndürmek isteyeceğinden eminim."

"Yani Kramisha'nın odasından çantalarımızı almalıyız," dedi Shaunee.

"Yeni kış sezonu koleksiyonu Ed Hardy çantamı bırakır mıyım hiç, İkiz?" dedi Erin.

"Tabii ki bırakmazsın, İkiz. Diyorum ki..." Koşar adımlarla odadan çıkarlarken sesleri de duyulmaz olmuştu.

Jack ağlamaklı bir sesle "Ben de sizinle gelmek istiyorum," dedi.

"Ben de gelmeni isterim," dedi Damien. "Ama çok tehlikeli. Tam olarak neyle karşı karşıya olduğumuzu anlayana kadar, burada Erik ve Stevie Rae'yle birlikte kalmalısın."

"Aklım anlıyor ama kalbim bambaşka şeyler söylüyor," dedi Jack kafasını Damien'in omzuna yaslarken. "Sadece... Sadece..." Derin bir nefes aldı ve bir hıçkırık eşliğinde "Gelemiyor olmam çok tatsız," dedi.

Damien "Tünel boyunca biraz yürüyelim," derken kolunu Jack'in omzuna attı. "Darius'a söyleyin hazır olunca seslenmesi yeterli." Ve sonra bitap durumdaki Jack ve peşlerinden üzgün üzgün yürüyen Düşes'le birlikte dışarı çıktı.

Afrodit "Gidip kedimi bulayım," dedi. "Senin turuncu yaratığı bulabilecek miyim, bir bakayım."

"Sence kedileri burada bırakmamız daha doğru olmaz mı?" diye sordum.

Afrodit sarı kaşlarından tekini kaldırdı ve "Ne zamandan beri kedilere ne yapmaları gerektiğini söyleyebilir olduk?" diye sordu.

İç geçirdim. "Haklısın. Zaten peşimizden gelip onları bıraktığımız için yıllarca sızlanırlar."

"Darius'a hemen döneceğimi söyle." Afrodit battaniye kapının altından geçip gözden kayboldu.

Ve böylece Erik'le ben baş başa kaldık.

Erik benden tarafa bakmadan kapıya doğru yürüdü ve "Ben de gidip..."

"Erik, gitme. Biraz konuşamaz mıyız?"

Sırtı bana dönük halde durdu. Kafasını öne eğmiş, omuzları düşmüştü. Yenilgiye uğramış gibi görünüyordu.

"Erik, lütfen."

Dönüp baktığında gözlerinde biriken yaşları gördüm. "O kadar kızgınım ki ne yapacağımı bilemiyorum! Daha da kötüsü şu şey..." Eliyle göğsümdeki bandajı işaret ediyordu. "Benim suçum!"

"Senin suçun mu?"

"Bodrum katında sahiplenici bir pislik gibi davranmasaydım Heath'le dışarı çıkmazdın. Sen onu göndermeye çalışıyordun ama ben üstüne gidip seni kızdırdım ve sen de onunla dışarı çıktın." Elini koyu renk saçlarının arasından geçirdi. "Mesele şu ki Heath

kıskançlık duygularımı ayağa kaldırıyor! O seni çocukluğundan beri tanıyor. Benşe sadece..." Durdu, çenesi kasılmıştı. "Ben seni bir kez daha kaybetmek istemedim ve bir pislik gibi davrandım. Az kalsın ölümüne neden oluyordum ve seni kaybediyordum!"

Gözlerimi kırpıştırdım. Demek taş adam suretine umursamadığı ya da bana çok kızdığı için bürünmemişti. Duygularını bastırmaya çalışıyordu çünkü bütün bunların onun hatası olduğunu düşünüyordu. Tanrım... Hiç anlamamıştım.

Elimi uzattım. "Erik, gel buraya." Ağır adımlarla yanıma geldi ve elimi tuttu.

"Pislik gibi davrandım," dedi.

"Evet, davrandın. Ama benim de biraz sağduyulu davranıp Heath'le dışarı çıkmamam gerekirdi."

Erik bir şey söylemeden önce bana uzun uzun baktı. "Seni onunla görmek çok zordu. Kanını emişini izlemek."

"Keşke başka yolu olsaydı," dedim. Bunu gerçekten –ama sadece Erik'in bizi izlemesi çok rahatsız edici olduğu için değil– isterdim. Heath'i seviyordum ama onunla yeniden birlikte olmama ve bir daha asla Damgalanmama kararı almıştım. Bizim için, hele Heath için, en iyisinin birbirimizin hayatlarından çıkmak olduğunu biliyordum ve planım da buydu. Ne yazık ki hayatım ancak nadiren planladığım gibi gidiyor. İç geçirdim ve hislerimin bir kısmını söze dökmeye çalışarak "Heath'i sevmemek elimde değil," dedim. "Çok uzun zamandır hayatımda yeri var ve her ne kadar böyle olmasını istemediysem de, şimdi yeniden Damgalandığımız için benden bir parça taşıyor."

"İnsan erkek arkadaşına ne kadar tahammül edebilirim, bilmiyorum," dedi.

Gözlerimi Erik'in sabit bakışlarından ayırmıyordum. *Az kalsın ben de senin bu sahiplenici tavrına ne kadar tahammül edebileceğimi bilmiyorum*, diyecektim ama çok yorgundum. Bunu sonraya, her şeyi düşünmek için fırsatımın ve enerjimin

olacağı bir zamana saklayacaktım. Bu yüzden sadece "O benim erkek arkadaşım değil," dedim. "Birlikte Damgalandığım insan. Arada büyük fark var."

"Refakatçi," dedi. "Buna Yüksek Rahibe'nin refakatçisi deniyor. Pek çok yüksek rahibenin refakatçisi vardır. Hatta çoğunun birden fazla refakatçisi olur."

Şaşkın şaşkın gözlerimi kırpıştırdım. Vampir Sosyolojisi kitabında o kısma henüz gelmemiştim demek. Acaba bu vampir refakatçisi olayı, *Çaylak El Kitabı*'nda geçiyor muydu? Sanırım o şeyi daha dikkatli okumam gerekecekti. Heath'le benim resmi ayrılık sahnemizi yaşadığımız gün, Darius'un Yüksek Rahibe'yle haşır neşir olmanın bir insan için çok zor olduğunu anlattığını ve "refakatçi" kelimesini kullandığını hatırlıyordum. "Hım.. Şey... Yani bu bir Yüksek Rahibenin vampir eşi olmayacağı anlamına mı geliyor?"

"Eş," dedi Erik alçak sesle. "Eğer Yüksek Rahibeyle Damgalanan kişi bir insansa, o zaman 'refakatçi' deniyor. Ama vampirse, Yüksek Rahibe'nin eşi unvanını alıyor. Ve hayır. Bu Yüksek Rahibenin hem eş, hem de refakatçiye sahip olamayacağı anlamına gelmiyor.

Bu iyi habere benziyordu. Belli ki Erik için aynı derecede iyi haber değildi ama en azından ben diğer rahibelerin de benzer erkek arkadaş stresleri yaşadıklarını anlamaya başlıyordum. Belki de şu dünyanın-sonu-zımbırtısını hallettikten sonra bu konuda daha çok şey okuyabilir ya da Darius'u çaktırmadan sorgulayabilirdim. Şimdilik konunun üstüne bir yara bandı yapıştırıp sonuçlarını daha sonra temizlemeye karar verdim. Tabii eğer daha sonra diye bir şey varsa. "Pekala, Erik. Heath konusunda ne yapacağımı ben de bilmiyorum. Şu anda diğer meselelerin yanında bir de bununla uğraşmam çok zor. Daha seninle ilgili ne yapacağımı bile bilmiyorum."

"Birlikteyiz," dedi Erik yumuşak bir sesle. "Ve birlikte kalmamızı istiyorum."

Bunun iyi bir fikir olduğundan emin olmadığımı söylemek üzere ağzımı açtım ama Erik beni öpmek üzere eğilince, yorumum bana kaldı. Sonra biri boğazını temizledi ve kafamızı çevirince, ikimiz de kapıda durmuş bize bakan solgun ve kızgın Heath'i gördük.

"Heath! Burada ne arıyorsun?" Konuşmamızın ne kadarını duyduğunu deli gibi merak ederken, sesimin fazla tiz ve suçlu çıkmış olmasından nefret ediyordum.

"Darius, size yolların çok kötü olduğunu haber vermemi istedi. Bu akşam Kırık Ok'a dönmem mümkün değil. O ve Stevie Rae seni ve diğer çaylakları Gece Evi'ne götürebilecek bir dört çeker aramaya gittiler." Durdu. Sesinde o güne kadar sadece bir iki defa duyduğum bir tını vardı. Çok kızdığı belliydi ama bir o kadar da kırgındı. Bu ses tonunu son duyduğumda bana Loren'la seks yapıp aramızdaki Damgalanmayı bozduğum zaman, ruhunun yarısını öldürdüğümü söylüyordu. "Hey, devam edin. Beni yok sayın. Sizi rahatsız etmek istememiştim."

"Heath," dedim ama tam o anda Afrodit, Nala'nın ve Malefiz adlı sevimsiz İran kedisinin de aralarında olduğu bir grup kediyle içeri girdi.

"Tuhaf," dedi. "Yine." Bir bana, bir Erik'e, bir de Heath'e bakıyordu.

İç geçirdim ve başımın da en az göğsümdeki kesik kadar ağrımaya başladığını fark ettim. Sonra İkizler ve Kramisha da içeri girdiler.

"Ah," dedi Shaunee.

"Eski erkek arkadaşın burada ne arıyor?" diye sordu Erin.

"Yollar çok kötüymüş. Heath eve gidemiyor," dedim.

"Yani burada mı kalacak?" dedi Kramisha, Heath'i süzerken.

"Mecburen. Burada Gece Evi'nden daha güvende olur," derken gözümü Kramisha'dan ayırmıyordum. İçimden *Burada güvende olacağından da emin değilim ya*, diye geçirdim. Önlem olsun diye "İkimiz yeniden Damgalandık," dedim.

Kramisha dudağını büktü. "Biliyorum. Kanında senin kokunu duyuyorum. Artık senin oyuncağın olmak dışında bir işe yaramaz."

"O benim..." diyecek oldum ama Heath'in keskin sesi araya girdi.

"Hayır. Kız haklı. Senin için oyuncaktan başka bir şey değilim."

"Heath, ben seni öyle düşünmüyorum," dedim.

"Ya, evet ama bu konuda tek kelime daha etmek istemiyorum. Ben senin kan vericinim, o kadar." Arkasını döndü. Birinin yatağın baş ucuna bıraktığı şarap şişesini alıp kafasına diktiğini gördüm.

Damien, şiş gözlü Jack ve Nala dışındaki bütün kedilerin deli gibi tıslamalarına neden olan Düşes odaya daldılar.

"Hey, Heath," dedi Jack. "Senin eve dönüş yolunda olduğunu sanıyordum."

"Eve dönemiyorum. Tünellerde bırakılacak olanlarla birlikte burada tıkılıp kalacağım gibi görünüyor."

Jack kaşlarını çattı ve yine ağlamaklı bir sesle "Damien beni burada bırakmıyor," dedi. "Yani tamamen değil. Sadece şu anda onunla gidemiyorum, o kadar."

"Bu doğru. İlk fırsatta yeniden bir araya geleceğiz," dedi Damien kolunu Jack'in omzuna dolarken.

"Pekala. Bu gay-çocuk romantizmine mani olmak istemem ama uyanınca birkaç şiir daha yazdım ve bilmek istersiniz diye düşündüm," dedi Kramisha.

Ve bu açıklamasıyla, Heath ve Erik meselesini bir tarafa itmeme neden oldu. "Haklısın. Görmek isterim," dedim. "Damien,

Jack sana Kramisha'nın şiirlerinden bahsetme fırsatı bulabildi mi?"

"Evet. Hatta Kramisha yatmaya gitmeden önce şiirlerin bir kopyasını alıp nöbet sırasında okudum," dedi Damien.

Afrodit "Siz neden bahsediyorsunuz?" diye sordu.

"Sen sarhoş ve darma duman haldeyken Z, Kramisha'nın odasının duvarlarına yazılmış şiirleri keşfetmiş," dedi Erin.

"Kramisha tarafından yazılmış şiirler ama hepsi Kalona'dan bahseder gibiler," dedi Shaunee. "Ve bu çok ürkütücü."

"Sanki Kramisha, Kalona'yla ilgili soyut imgeleri aktarıyor," dedi Damien. "Bana sorarsanız, odasındaki şiirlerin bizim dikkatimizi çekmesi gerekiyordu. Bu yüzden Kramisha'nın yazdığı her şeyi dikkatle incelememizde fayda var."

"Ah, harika," dedi Afrodit. "Tek ihtiyacımız buydu! Biraz daha kasvetli ve sıkıcı şiir."

"Şiir demişken, iki yeni şiirim burada," dedi Kramisha elindeki kağıtları bana uzatmaya çalışarak. Ama kağıtları almak için kolumu kaldırmak bile müthiş bir acı duymama yetmişti.

"Al," dedi Erik kağıtları Kramisha'dan alıp yanıma gelirken. Sonra ben, Damien, İkizler, Jack ve Afrodit'in aynı anda okuyabileceğimiz şekilde, havaya kaldırdı. İlk şiir şaşırtmalıydı.

Bir zamanlar onu alıkoyan
Şimdi onu uçuracak
Gücün mekanı beşliyi bir araya koyacak

Gece
Ruh
Kan
İnsanlık
Toprak

Ele geçirmek için değil
Yenmek için birleşen.
Gece Ruh'a çıkıyor
Kan İnsanlığa bağlanıyor
Ve Toprak bütünlüyor

"Başıma ağrı girdi. Yani zaten ağrıyordu ama şimdi tam oldu. Şiirden ne kadar nefret ettiğimi anlatamam," dedi Afrodit.

Damien'a "Bu konuda bir fikrin var mı?" diye sordum.

"Sanırım Kalona'yı nasıl kaçıracağımız –yani tüymesini nasıl sağlayacağımız– konusunda yön gösteriyor."

"Kaçmanın tüymek anlamına geldiğini biz de biliyoruz, sayın bay kelime dağarcığı."

"Öldürmek yerine kaçırmak demesi can sıkıcı," dedi Jack.

"Kalona'yı öldürmek imkansız," dedim otomatik olarak. "O ölümsüz. Kapana kısılabilir. Kovalanabilir. Gerçi herhangi bir şeyin kaçmasına neden olabileceğini düşünmek bile zor. Ama asla öldürülemez."

"Şu beş şey bir araya gelip, gücün yerinden kaçmasına neden oluyorlar," dedi Jack.

"Orası her neresiyse ve o beş şey her neyse artık," dedim.

"Bence bu beş şeyi temsil eden insanlardan bahsediyor. Ya da en azından ilk tahminim bu. Görüyor musunuz, baş harfleri büyük yazılmış. Bu genelde özel isimlerde olan bir şey," dedi Damien.

Kramisha "Bunlar isim," dedi.

Damien "Bu konuda başka bir bilgin var mı?" diye sordu. "Kim olduklarını söyleyebilir misin?"

Kramisha kafasını sallarken bunalmış görünüyordu. "Hayır. Sen insanlar olabileceklerini söyleyince, bana da doğru geldi."

Damien "Ya bu?" diye sordu. "Belki buna anlam vermemize faydası olur."

Dikkatimi diğer kağıda çevirdim. Yeni şiir uzun değildi ama tüylerimi diken diken etmişti.

Geri geliyor
Kandan kana
Geri geliyor
Derin bir kesikle
Benim gibi
İnsanlık onu kurtarıyor
Ama o beni kurtarabilecek mi?

Kramisha'ya "Bunu yazarken ne düşündün?" diye sordum.

"Hiçbir şey. Daha doğru dürüst uyanamamıştım bile. İkisinde de zihnime doluşan kelimeleri öylece yazıverdim."

"Hiç hoşuma gitmedi," dedi Erik.

"Şey, diğer şiir konusunda bir yardımı olmayacağı kesin. Aslında bence bu şiir senden bahsediyor, Zoey," dedi Damien. "Bence yaran ve Gece Evi'ne dönüşün konusunda kehanette bulunuyor."

"Ama konuşan kim? Onu kurtarıp kurtaramayacağımı soran?" Gücüm her saniye biraz daha tükeniyordu ve uzun ince yaram, kalp atışlarımla eşzamanlı solarak zonklamaya başlamıştı.

Afrodit "Kalona olabilir. İlk şiir ondan bahsediyor," dedi.

"Evet ama Kalona'nın bir zamanlar kaybedebileceği bir insanlığa sahip olup olmadığını bilmiyoruz," dedi Damien.

Her ne kadar içimden Kalona'nın her zaman şimdiki halinde olmadığını söylemek gelse de, büyük bir özenle çenemi tuttum.

Damien devam etti: "Diğer taraftan, Neferet'in Nyx'e sırt

çevirdiğini ve bunun kendisini ya da insanlığını kaybetmesi anlamına geldiğini biliyoruz. Neferet'ten bahsediyor da olabilir."

"Iykk," dedi Erin.

"Bence o lanet olası aklını kaybettiği kesin," dedi Shaunee.

Erik ağır ağır "Şu yeni ölen çocuktan bahsediyor olması size de mantıklı gelmiyor mu?" diye sordu.

"Doğru bir nokta yakalamış olabilirsin," dedi Damien. Zihnindeki çarkların dönmeye başladıklarını görür gibiydim. "Derin kesik ve benim gibi kısmı, ölümüyle ilgili bir benzetme olabilir. Zoey'nin yarası kesinlikle hayatını tehdit eder cinsten. Ve ikisi de kan nedeniyle Gece Evi'ne çekilmişler."

"Ve Stark'ın insanlığı kaybolmuş. Tıpkı diğer kırmızı çaylaklar gibi," dedi Afrodit.

"Hey, neden bahsettiğini bilmiyorum. Bende bol miktarda insanlık var," dedi Kramisha. Alındığı her halinden belliydi.

Damien "Ama ilk uyandığında insanlığın yoktu, değil mi?" diye sordu.

Sesi o kadar doktorvari çıkmıştı ki, Kramisha'nın kabaran tüyleri bir anda iniverdi. "Hayır. Bu konuda haklısın. Başlangıçta bende sağduyudan eser yoktu. Hiçbirimizde yoktu," dedi.

"Bence bu ikinci şiirin anlamı konusunda gayet yerinde bir tahmin olur," dedi Damien. "Ve Kramisha bizim tarafımızda olduğu için, kelimelerle oynama yeteneği sayesinde olası geleceği görebilme şansı yakalıyoruz. İlk şiire gelince... Hiç bilemiyorum. Düşüneceğim. Bence olası anlamlar üzerinde beyin fırtınası yapmaya zaman ayırmamız çok iyi olurdu ama şu anda hiç zamanımız yok. Fakat bundan bağımsız olarak Kramisha'nın yeteneğini takdir etmeliyiz."

"Hey, hiç sorun değil," dedi Kramisha. "Bu da Şair Laureate olmanın bir parçası."

"Şair kim?" dedi Afrodit.

Kramisha, Afrodit'e sert bir bakış attı. "Zoey beni yeni Vampir Şair Laureate ilan etti."

Afrodit ağzını açtı ama ben ondan hızlı davrandım. "Aslında, yeri gelmişken, Öğrenci Temsil Heyeti olarak Kramisha'nın yeni Vampir Şair Laureate olmasını oylamaya sunabiliriz." Damien'e baktım. "Senin oyun nedir?"

"Kesinlikle evet," dedi Damien.

"Ben de evet diyorum," dedi Shaunee.

"Aynen öyle. Şair Laureate'imizin kadın olmasının zamanı çoktan gelmişti," dedi Erin.

"Ben oyumu evet olarak kullanmıştım zaten," dedi Erik.

Hepimiz Afrodit'e baktık.

"Evet, evet, her neyse," dedi.

"Ve Stevie Rae'nin de evet oyu kullanacağından eminim," dedim. "Yani karar resmiyet kazandı."

Hepimiz kendinden son derece hoşnut görünen Kramisha'ya gülümsüyorduk.

"Pekala, özetlemek gerekirse," dedi Damien. "Her ne kadar şiirin sunduğu detayları tam olarak anlayamasak da, Kramisha'nın ilk şiirinin ana hatlarıyla Kalona'nın kaçışından bahsediyor olabileceğine karar vermiş bulunuyoruz. İkinci şiirse Zoey'nin Gece Evi'ne dönüşünün Stark'ı kurtarabileceğini ima ediyor."

"Evet sanırım öyle görünüyor," dedim. Şiirlerin yazılı oldukları kağıtları Afrodit'e uzattım. "Şunları çantama koyabilir misin, lütfen?" Kafasını salladı, kağıtları özenle katlayıp küçük, şirin çantamın içine tıkıştırdı. "Keşke iki şiirde de daha fazla talimat olsaydı."

"Sanırım işe Stark'a özel ilgi göstererek başlayabilirsin," dedi Damien.

"Ya da en azından, onun yakınındayken daha dikkatli olmalı,"

dedi Erik. "Şiir kesikten bahsediyor ve şu an itibarıyla bu, şiirsel bir benzetmeden öteye geçmiş bulunuyor."

Damien'in ona kısmen katıldığını görebiliyordum. Gözlerimi Erik'in delici bakışlarından kaçırıp Heath'in hüzünlü kahverengi gözlerine baktım.

"Dur, tahmin edeyim. Stark da başka biri, değil mi?" diye sordu.

Cevap vermediğimi görünce, şarap şişesinden bir yudum daha aldı.

"Şey, Heath," dedi Jack, yatağın üstüne, Heath'in yanına çökerken. "Stark, ölmeden önce Zoey'yle bir anlamda arkadaş olan bir çaylaktı. Sonra ölümden döndü. Yeni bir çocuktu; bu yüzden hiçbirimiz onu tam olarak tanıma fırsatı bulamamıştık."

"Ama sen onun hakkında kimsenin bilmediği şeyler biliyordun," dedi Damien bana. "Mesela gözüne kestirdiği hedefi asla ıskalamaması gibi, değil mi?"

"Evet, onun hakkında Neferet ve profesörlerden başka hiç kimsenin bilmediği bir şeyler biliyordum," derken Heath'in şarap içişine takılmamaya ve Erik'in delici bakışlarına denk gelmemeye çalışıyordum.

"Ben bir profesörüm ama yeteneğinden haberim yoktu," dedi Erik.

Gözlerimi yumdum ve başımı yastığıma bıraktım. "Belki de bu da Neferet'in kendisine sakladığı bilgilerden biriydi," dedim dikkatle.

"O zaman bu kadar büyük bir sırrı, neden sana açsın?"

Sorgulayıcı tavrından rahatsızlık duyduğum için, hiçbir şey söylemedim ve kapalı gözlerimin önünde Stark'ın şirin ve kibirli çarpık gülümsemesini canlandırırken, aramızdaki beklenmedik bağı ve kollarımın arasında ölmeden önce onu öpüşümü hatırladım.

Afrodit araya girdi. "Bir düşünelim. Stark'ın Z'ye sırrını Z üst düzey bir çaylak olduğu ve onunla sırrını paylaşmak istediği için açtığını düşünmek, çok uçuk bir tahmin olmaz. Bütün bu sorularla onu ne kadar hırpaladığınızı göremiyor musunuz?"

Bütün arkadaşlarım –"refakatçim" ve olası "eşim" dışında hepsi– özürlerini mırıldanırken, gözlerimi kapalı tuttum ve bir an önce iyileşmeyi ne kadar istediğimi düşündüm. Çünkü görünen oydu ki, bir kez daha, "üç erkeğin" konu olduğu bir keşmekeşin içine düşmüştüm. Ve Kalona'yı saymıyordum bile.

Ah, lanet olsun...

BÖLÜM ON ALTI

Neyse ki Stevie Rae'nin dönüşü, Stark'la ilgili spekülasyonlara son noktayı koymuştu.

"Pekala. Erik'e Zoey'i taşımasını söylemem gerekiyor. Diğerleri de yanlarından ayrılmasınlar. Darius dışarıda, park yerinde bekliyor," dedi Stevie Rae.

"Ama hepimiz Heath'in kamyonuna sığışamayız," derken ağırlaşan gözkapaklarımı açık tutmakta güçlük çekiyordum.

"Buna gerek olmayacak. Çok daha iyi bir şey bulduk," dedi Stevie Rae. Ve ben daha fazla soru soramadan sözlerine devam etti. "Ayrıca Darius, Z'in çıkmadan önce Heath'i bir kez daha ısırması gerektiğini söyledi. Şu an itibariyle çok güçsüz düşmüş olman gerektiğini düşünüyor."

"Sorun değil. Ben iyiyim. Haydi gidelim," dedim çabucak. Evet, kelimenin tam anlamıyla bok gibi hissediyordum. Hayır, Heath'i bir kez daha ısırmak istemiyordum. Yani istemiyordum derken, gerçekten istemiyor değildim. Demek istediğim, ısırmamam gerektiğini biliyordum. Özellikle de bana böyle kızmışken.

"Isır gitsin," dedi Heath. Bir anda, elinde şarap şişesiyle baş ucumda bitmişti. Benden tarafa bakmıyordu bile. Dikkati Erik'e odaklanmıştı. "Haydi, kes beni." Kolunu Erik'e uzattı.

"Zevkle," dedi Erik.

"Hayır. Buna razı gelmiyorum," dedim.

Erik, Heath'in kolunu gözle takip edilemeyecek bir hızla, bir çırpıda kesmişti. Kanının kokusuyla sarsıldım. Aldığım her nefesle içime dolan arzu ve ihtiyaç dalgalarına karşı, gözlerimi yumma ihtiyacı duydum. Yavaşça kaldırıldığımı, Heath'in güçlü ve ılık bacağının başımın altına yerleşip yastığımın yerini aldığını hissettim. Kesik kolu tam burnumun altına gelecek şekilde bana sarıldı. İçimde avaz avaz haykıran arzuyu yok saymaya çalışarak gözlerimi açtım ve Heath'e baktım. O odanın karşı tarafına, boşluğa bakıyordu.

"Heath," dedim. "Vermeye gönüllü olmadığın hiçbir şeyi alamam."

Bana baktığında yüzünden, en belirgini tarifsiz bir hüzün olan, sayısız duygunun geçtiğini gördüm. En az benim hissettiğim kadar bitkin bir sesle, "Sana vermeye gönüllü olamayacağım hiçbir şey yok, Zoey," dedi. "Bunu ne zaman anlayacaksın? Keşke bende biraz olsun gurur bıraksaydın..."

Sözleri kalbimi kırıyordu. "Seni seviyorum, Heath. Bunu biliyorsun."

İfadesi buruk bir gülümsemeyle yumuşadı. "Bunu söylediğini duymak çok güzel." Sonra Erik'e baktı. "Onu duydun mu, vampir? Beni seviyor. Ve kendini ne kadar büyük ve kötü sanıyorsun bilmiyorum ama sakın unutma ki sen onun için böyle bir şey yapamazsın." Kolunu, Erik'in açtığı kesiği dudaklarıma bastıracak şekilde kıpırdattı.

"Evet, onun için neler yapabildiğini görüyorum. Buna katlanmak zorunda olabilirim ama gözüme sokulmasına izin veremem." Erik battaniyeyi kenara itip, hışımla odadan çıktı.

Heath saçlarımı okşarken yumuşak bir sesle "Onu düşünme," dedi. "Sen kanımı içmeye ve iyi olmaya bak."

Gözlerimi kapıdan Heath'in tatlı bakışına çevirdim ve küçük bir inleme eşliğinde, beni darmaduman eden ihtiyaca teslim oldum. Kanıyla birlikte içime enerji ve hayat, tutku ve arzu da doluyordu. Gözlerimi bir kez daha –ama bu defa Heath'in kanını içmemim neden olduğu yoğun arzu nedeniyle– kapattım. Heath'in inlemesinin benimkine karıştığını duyuyor, kolunu dudaklarıma iyice bastırırken bana iyice sarıldığını hissediyordum. Tam olarak anlayamadığım tatlı sözler fısıldıyordu.

Birisi Heath'i çekip benden uzaklaştırırken, başım dönüyordu. Yaram, göğsümün içinde bir kamp ateşi tutuşmuş gibi yansa da, kendimi çok daha güçlü hissediyordum. Ancak aynı zamanda başım sersemlemişti ve kıkırdama isteğiyle dolmuştum.

Kramisha "Hey, tuhaf görünüyor," dedi.

"Ama doğru hissediyorum. Ya da daha doğru mu demeliyim? Hangisi doğru Damien-Samien?" Duraksadım ve kıkırdadım ama göğsüm sancıyınca, kendimi durdurmak içim dudaklarımı birbirine bastırdım.

Jack "Zoey'in nesi var?" diye sordu.

Damien "Bir anormallik olduğu kesin," dedi.

Stevie Rae "Ben sorunun ne olduğunu biliyorum," dedi. "Zoey sarhoş oldu."

"I-ıh. Ben içki içmeyi sevmem ki," dedim ve hafifçe geğirdim. "Opps..."

"Erkek arkadaş sarhoş. Zoey az önce onun kanını içti," dedi Shaunee.

"Yani Zoey de kafayı buldu," dedi Erin. Shaunee'yle ikisi olduğu yerde sallanan Heath'i aralarına alıp yatağa götürdüler.

"Hey, ben sarhoş değilim. Henüz," dedi Heath. Ve sonra yatağa yığıldı.

"Vampirlerin insan kanından sarhoş olabildiklerini bilmiyordum," dedi Afrodit. "Gerçekten çok ilginç." Bana mikroskop altındaki bir canlı türünü inceler gibi bakarak çantamı uzattı.

"Bir ayyaş yiyip, akşamdan kalma bir baş ağrısı çekmenin ve günlerce ucuz şarap geğirmenin daha az ilginç olduğunu söyleyebiliriz," dedi Stevie. "Tek söyleyebileceğim, çok iğğğrenç."

Afrodit, İkizler, Damien, Jack ve ben Stevie Rae'e bakakalmıştık. Sonunda ben "Stevie Rae," demeyi başardım. "Lütfen daha fazla insan yeme," dedim dilim dolanarak. "Bu gerçekten çok ama çok ra-rahatsız edici."

"Bir ayyaş daha yemeyeceği kesin. Sonuncusunun tadı gerçekten beterdi," dedi Kramisha.

"Kramisha! Lütfen Zoey'i korkutma. Artık hiç kimsenin kimseyi yediği yok. Ben bu örneği Heath'in kafayı bulmasının Zoey'nin de kafayı bulmasına neden oluşunu izah etmek için verdim."

"Ah, evet," dedim Stevie Rae'ye gözlerimi çevirerek. "Artık hiç endişem kalmadı."

"Hey, sana bir söz verdim. Sen yokken insan yemek yok." Stevie Rae çok ciddi görünüyordu ve kalbinin üzerine bir X işareti çizer gibi yaptı. "Hayatımın üstüne yemin ederim."

Hayatının üstüne yemin mi ediyordu? Ah, hayır... Bütün kalbimle, bundan sonra hiç kimsenin ölmeyeceğini umuyordum. Beynimi bulandıran şarap sisine rağmen, güçlükle de olsa düşünerek ne yapmam gerektiğine karar verdim. Afrodit'e çakırkeyif bir gülümsemeyle bakarak "Hey, Afro," dedim. "Neden siz önden gidip Darius'a katılmıyorsunuz? Benim Stevie Rae'ye bir telefon numarası vermem gerek. Sonra gelirim."

"Tamam. Dışarıda buluşuruz. Ve sakın bana bir daha Afro deme." Afrodit bir "hıh" sesi çıkartarak İkizler, Damien, Jack ve

memnuniyetsiz kediler topluluğunu arkasına katıp odadan çıktı.

Onlar çıkarken, Erik içeri girmişti. Kollarını göğsünde kavuşturup duvara yaslandı ve beni izlemeye başladı. Sarhoşluğumu, onu yok saymak için bahane ettim.

Stevie Rae "Hey, odaklanmayı dener misin, lütfen?" dedi. "Telefonuma bir numara kaydetmemi mi istiyorsun?"

"Hayır," dedim inatçı bir tavırla. "Benim yazmam gerek."

Stevie Rae hızlı hızlı "Tamam, tamam," dedi.

Üzerine yazabileceğim bir şey bulmak için çevresine bakınırken, Kramisha yanına gitti ve ona bir kağıtla kalem uzattı. "Al sana yazacak bir şey."

Stevie Rae'nin kafası karışmışa benziyordu. Kafasını salladı ve "Z, bana söyleyemeyeceğinden..."

"Hayır!" dedim sertçe.

"Pekala, kızmana gerek yok," dedi ve kağıtla kalemi elime tutuşturdu. Bu arada masaya yaklaşan Erik'in bana dikkatle baktığını görebiliyordum. Ona kaşlarımı çattım. "Yazdıklarıma bakma!"

"Tamam, tamam!" Teslim olmuş gibi ellerini havaya kaldırdı ve Kramisha'nın yanına yürüdü. İkisinin kafayı bulunca ne kadar aksileştiğime dair bir şeyler söylediklerini duydum.

Heath'in bana aktardığı çakırkeyiflik arasında bir şeylere konsantre olmak çok zordu ancak ellerimi kıpırdattığım zaman duyduğum acı, biraz da olsa ayılmama neden olmuştu. Rahibe Mary Angela'nın telefon numarasını karaladıktan sonra, *Plan B: Herkesi manastıra aktarmaya hazırlıklı ol ama sakın bir şey söyleme. Hiç kimse bilmezse, Neferet de nerede olduğunuzu bilemez,* yazdım.

"Tamam," dedi Stevie Rae kağıdı elimden almaya çalışarak ama kağıdı sımsıkı tutttuğum için bunalıp bana bakmak zorunda kaldı. Gözlerinin içine bakarak ve olabildiğince ayık görünmeye

çalışarak "Harekete geç dediğim zaman geçeceksin," diye fısıldadım.

Bakışları karaladığım nota kaydı. Gözlerinin irileştiğini gördüm. Hızla bana baktı ve kafasını kimseye belli etmeden, "evet" der gibi salladı. Rahatlayarak gözlerimi yumdum ve çakırkeyif halime teslim oldum.

Erik "Gizli telefon numarası notu tamam mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Stevie Rae. "Numarayı telefonuma kaydeder kaydetmez, kanıtı yok edeceğim."

Heath yattığı yerden dili dolanarak "Belki de o kendi kendini imha eder," dedi.

Gözlerimi açıp ona baktım "Hey!"

"Ne?" dedi.

"Tekrar teşekkürler," dedim.

Omuz silkti. "Abartılacak bir şey yok."

"Bence var. Kendine dikkat et, tamam mı?"

"Bir önemi var mı ki?" diye sordu.

"Evet, var. Ama bir dahaki sefere içki içmemiş olmanı tercih ederim." Bir kez daha geğirdim ve bu hareketin neden olduğu acıyla yüzümü buruşturdum.

"Unutmamaya çalışırım," derken şarap şişesini yeniden dudağına dayadı.

İç geçirerek Stevie Rae'ye "Beni buradan çıkar," dedim. Çantama –ve içindeki şiirlere– sımsıkı tutunarak gözlerimi yumdum.

"Bu sanaydı, Erik," dedi Stevie Rae.

Birden Erik yanı başımda belirdi: "Canın yanacak, çok üzgünüm ama gerçekten de Gece Evi'ne dönmek zorundasın."

"Biliyorum. Gözlerimi kapatıp başka bir yerdeymişim gibi yapacağım, tamam mı?"

"İyi bir fikre benziyor," dedi Erik.

"Ben de geliyorum, Z," dedi Stevie Rae.

"Hayır, sen Heath'le kal," dedim telaşla. "Birinin onu yemesine izin verirsem, gerçekten acayip kızarım. Çok ciddiyim."

"Ben buradayım," dedi Kramisha. "Ve söylediklerini duydum. Erkek arkadaşını yemeyeceğim. Zaten tadı artık hoş değil."

"Zo öyle demiyor ama," dedi Heath, bir kez daha dili dolanarak ve neredeyse boşalan şişesini kadeh tokuşturur gibi havaya kaldırdı.

İkisini de duymazdan gelerek, Stevie Rae'ye bakmaya devam ettim.

"Endişelenme. Heath'e bir şey olmayacak. Ben ona göz kulak olurum," dedi Stevie Rae beni kucaklayıp öperken. "Kendine dikkat et."

"Yazdıklarımı unutma," diye fısıldadım. Kafasını salladı.

Erik beni olabildiğince nazikçe kucakladı ama vücudumu delip geçen acı o kadar keskindi ki, çığlık dahi atamadım. Gözlerimi yumdum ve Erik tünellerde koşar adımlarla –ve her şeyin yoluna gireceğini ve az kaldığını fısıldayarak– ilerlerken kısa nefesler almaya özen gösterdim.

Bodrum katına çıkan çekmeli merdivene vardığımızda Erik "Üzgünüm ama canın çok yanacak," dedi. "Dişini sık, Z. Çok az kaldı." Sonra beni havaya kaldırıp aşağı doğru uzanan Darius'un kollarına geçirdi.

Ve işte o anda bayılmışım.

Ne yazık ki, dondurucu yağmur ve buz gibi rüzgar suratıma bir kamçı gibi inerken kendime geldim.

"Şışşt, debelenme. Durumu daha kötüleştirirsin," dedi Darius. Beni kucağında taşıyordu. Erik de hemen yanında yürüyor ve endişeli gözlerle beni izliyordu. Park yerinde bekleyen siyah Hummer'a ulaştığımızda, Jack geniş arka koltuğa açılan kapının yanında duruyordu. Afrodit, ön koltukta; İkizler ve kedi sürüsü

en arkadaydılar. Damien ise arka koltukta oturuyordu.

"Kenara kay ve onu koltuğa yatırmama yardım et," dedi Darius.

Beni, bir şekilde Hummer'ın arka koltuğuna aktardılar ve başımı Damien'in kucağına yasladılar. Ne yazık ki tekrar bayılmadım. Darius kapıyı kapatmadan hemen önce, Erik kolumu sıktı.

"İyileşmek zorundasın, anlaştık mı?" dedi.

Güçlükle "Tamam," diyebildim.

Darius kapıyı kapatıp sürücü koltuğuna yerleşirken, Erik-Heath meselesine, hayatım yatışana ve onlarla baş edebilir hale gelene dek kafa yormama karar aldım. İtiraf ediyorum ki, onları müthiş bir rahatlama duygusuyla geride bırakıyordum.

Dönüş yolunun büyük kısmı, Tulsa'nın buzla kaplı yollarında, karanlık ve sessiz geçti. Darius, Hummer'i kaygan yolda tutabilmek için büyük çaba harcarken, Afrodit sadece yola düşmüş bir ağaç dalı gördüğünde ya da bir yola sapmak zorunda kaldıklarında ağzını açıyordu. Damien, gergin ve sessiz halde beni kucağında tutarken, İkizler hayatlarında ilk defa gevezelik etmiyorlardı. Acımı ve sersemliğimi kontrol altına alabilmek umuduyla gözlerimi kapatmıştım. Vücudum bir kez daha o bildik ve rahatsız edici uyuşukluğun etkisi altına girmeye başlamıştı. Tek fark bu defa onu tanıyor olmam ve uyuşukluğa teslim olmamın –ne kadar cazip ve huzurlu görünürse görünsün– çok tehlikeli olabileceğini bilmemdi. Bu uyuşukluğun, ölümün kılık değiştirmiş hali olduğunu öğrenmiştim. Kendimi, bütün vücuduma yayılan o keskin acıya rağmen, derin nefesler almaya zorluyordum.

Acı iyiydi. Demek istediğim, canım yanıyorsa, henüz ölmedim demekti.

Gözlerimi açtım. Gırtlağımı temizleyip kendimi konuşmaya zorladım. Şaraplı kanın neden olduğu sersemliğim gitmişti;

kendimi çok yorgun ve acıya yenik düşmüş hissediyordum. "Nasıl bir şeye adım attığımızı unutmamalıyız. Orası artık eski Gece Evi ve bizim yuvamız değil," dedim. Sesim bir yabancının sesine benziyordu. "Elementlerimizi yakınımızda tutarken, herhangi bir konuda sorgulandığımızda, gerçeğe olabildiğince sadık kalmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Mantıklı," dedi Damien. "Gerçeği söylediğimizi hissederlerse, zihinlerimizi daha fazla kurcalama ihtiyacı duymazlar."

"Hele söz konusu zihinler elementlerimiz tarafından korunuyorsa," dedi Erin.

"Onları sözüm ona bilgisizliğimizle geri püskürtebiliriz. O zaman Neferet bizi her zamanki gibi hafife alır," dedi Shaunee.

"Bu durumda, okula bizi geri çağırmak üzere gönderilen kısa mesaj yüzünden dönüyoruz," dedi Damien. "Ve Zoey yaralandığı için."

Afrodit kafasını salladı. "Evet, zaten gitmemizin nedeni de korkmuş olmamızdı."

"Ki bu kesinlikle doğru," dedi Erin.

"Kesinlikle," dedi Shaunee.

"Şunu unutmayın. Gerçeğe olabildiğince bağlı kalın ve kalkanınızı asla indirmeyin."

"Yüksek Rahibemiz haklı. Düşman kampına giriyoruz ve çevremizin o tanıdık görüntüsüne kendimizi kaptırmak gibi bir lüksümüz yok," dedi Darius.

Afrodit "İçimdeki his, hiçbir şeyin bunu unutturamayacağını söylüyor," diye mırıldandı.

"Ne tür bir histen bahsediyoruz?" diye sordum.

"Sanırım dünyamız tamamen değişti," dedi Afrodit. "Hayır, sanırım değil, biliyorum. Okula yaklaştıkça bu hissim daha da güçleniyor." Oturduğu yerde yan dönüp bana baktı. "Sen de hissedebiliyor musun?"

Kafamı hayır der gibi salladım. "Göğsümdeki kesik dışında hiçbir şey hissedemiyorum," dedim.

"Ben hissediyorum," dedi Damien. "Ensemdeki tüyler diken diken oluyor."

"Aynen öyle," dedi Shaunee.

"Midem çok fena," dedi Erin.

Derin bir nefes daha aldım ve bilincimi kaybetmemeye, konsantre olmaya çalışarak gözlerimi kırpıştırdım. "Nyx. O duygularla sizleri uyarmaya çalışıyor. Kalona'nın diğer çaylaklar üzerinde bıraktığı etkiyi hatırlıyor musunuz?"

Afrodit kafasını salladı. "Zoey haklı. Nyx, bu adama teslim olmamamız için bize böyle kötü şeyler hissettiriyor. Onda diğer çaylakları bu denli büyüleyen şey her neyse, kesinlikle direnmeliyiz."

Damien ciddi bir sesle "Karanlık tarafa asla geçemeyiz," dedi.

Darius Utica ve Yirmi Birinci Cadde'nin birleştiği kavşağı geçiyordu.

"Utica Meydanı'nın bu kadar karanlık olması gerçekten ürkütücü," dedi Erin.

"Ürkütücü, dehşet verici ve yanlış," dedi Shaunee.

"Hiçbir yerde elektrik yok," dedi Darius. "St. John's Hastanesi'nde bile tek tük ışık yanıyor. Jeneratörlerin gücüyle ayakta duruyor gibiler."

Darius, Utica Caddesi boyunca devam ederken, Damien'in iç geçirdiğini duydum. "Tulsa'daki ışıklı tek şeyin o olması gerçekten ürkütücü," dedi.

Gece Evi'nin nihayet görüş alanımıza girdiğini anlamıştım. "Beni kaldır," dedim. "Bunu görmeliyim."

Damien beni elinden geldiğince nazik hareketlerle kaldırmıştı ama buna rağmen, çığlık atmamak için dişlerimi sıkmak zorunda

kaldım. Ve sonra Gece Evi'nin tuhaf görüntüsü bana acımı geçici bir süreliğine unutturdu. Büyük bir şatoyu andıran yapı, gaz lambalarının titreşen ışıklarıyla ışıl ışıl parlıyordu. Her yer buzla kaplıydı ve fenerlerin içine hapsedilmiş alevler, parlak taş zeminlerde parlıyor ve yapının kocaman bir mücevher gibi, özenle yontulmuş gibi görünmesine neden oluyorlardı. Darius elini cebine atıp bir uzaktan kumanda çıkardı. Kumandayı okulun ferforje bahçe kapısına doğru tuttu ve düğmeye bastı. Kapı büyük bir gıcırtıyla açılırken, üzerinden dökülen buz parçacıkları araç yoluna yağmaya başladılar.

"Şu eski ve dehşet verici masallardaki sihirle buza döndürülmüş şatolara benziyor," dedi Afrodit. "İçinde kötü bir cadı tarafından zehirlenmiş bir prensesin yakışıklı prensi tarafından kurtarılmayı beklediği bir şato."

Bana artık müthiş yabancı gelen evime bakarken "Unutmayalım ki her zaman prensesi koruyan korkunç bir ejderha vardır," dedim.

"Evet, Balrog gibi korkunç bir şey," dedi Damien. "Yüzüklerin Efendisi'ndeki gibi."

"Korkarım, bu şeytan benzetmen istemeyeceğimiz kadar isabetli oldu," dedi Darius.

"Şu da ne?" diye sordum. Elimi kaldıramadığım için çenemle ileriyi, sol tarafı işaret etmiştim.

Ama hiçbir şey söylemesem de olurdu. Sadece birkaç saniye içinde Hummer'ın etrafı hepimizin görebileceği şekilde kuşatılmıştı. Bir göz kırpmalık zaman diliminde, gece kıpırdandı ve Alaycı Kuşlar üstümüze çöküverdiler. Sonra arkalarından, yüzünde yara izi olan, tanımadığım bir savaşçı belirdi. Çok ciddi ve tehlikeli görünüyordu.

"Bu kardeşlerimden, Erebus'un Oğulları'ndan biri olsa gerek. Düşmanımızla yan yana..." dedi Darius yumuşak bir sesle.

"Bu durumda Erebus'un Oğulları da düşmanımız demektir," dedim.

"Rahibem, üzülerek belirtmek isterim ki, en azından bu savaşçı konusunda sizinle hemfikir olmaktan başka seçeneğim yok."

BÖLÜM ON YEDİ

Araçtan ilk inen Darius oldu. Yüzünde güçlü ve kendinden emin görünmesini sağlayan ama okunması güç, boş bir ifade vardı. Ona korkunç gözleriyle dik dik bakan Alaycı Kuzgunları görmezden gelerek grubun tam ortasında duran savaşçıya hitaben, "Selam Aristos," dedi. Yumruğunu kalbine götürmesine rağmen, eğilmemişti. "Yanımda, içlerinde genç bir rahibenin de olduğu, bir çaylak grubu var. Rahibemin ciddi bir yarası var ve derhal tıbbi yardım alması gerekiyor."

Aristos cevap verme fırsatı bulamadan, Alaycı Kuzgunların en irisi başını yana eğdi ve "Gece Evi'ne dönen bu rahibe kim?" diye sordu.

Hummer'ın içinde olmama rağmen, yaratığın tüyler ürpertici sesi karşısında titremekten kendimi alamamıştım. Sesi, bana saldıran kuzgununkine göre daha insaniydi ama bu, onu daha da korkutucu kılıyordu.

Darius dikkatini Aristos'tan ayırıp ne insan ne kuş sayılabilecek, iki türün karışımı, değişim geçirmiş yaratığa çevirmek için –bilerek– hiç acele etmemişti. "Yaratık, seni tanımıyorum."

Alaycı Kuzgun, Darius'a gözlerini kısarak baktı. "İnsan evladı, bana Rephaim diyebilirsin."

Darius gözünü bile kırpmadan "Seni yine de tanımıyorum," dedi.

"Tanıyacaksın," dedi Rephaim tıslayarak ve gagasını, kursağını görebileceğim şekilde açtı.

Darius yaratığı yok sayarak bir kez daha Aristos'a hitap etti: "Ciddi bir yarası olan bir rahibem ve dinlenmeye ihtiyaç duyan birkaç çaylağım var. Geçmemize izin verecek misin?"

Aristos "Rahibe, Zoey Kızılkuş mu? Senin yanında mı?" diye sordu.

Bütün Alaycı Kuzgunlar ismimi duyunca, dikkat kesilmişlerdi. Gözlerini Darius'tan Hummer'a çevirdiler. Kanatlarını hareket ettirerek, bastırılmış enerjileriyle çarpılan anormal bacaklarının üstünde huzursuzca kıpırdanarak dik dik bakmaya başladılar. Hayatım boyunca, filmle kaplı camların varlığına bu kadar sevindiğimi hatırlamıyordum.

"Yanımda," dedi Darius lafı uzatmadan. "Geçmemize izin verecek misin?"

"Elbette," dedi Aristos. "Bütün çaylaklara kampüse dönme emri verildi." Eliyle okul binasını işaret etti. Hareket edince, boynunun yan tarafı ışığa maruz kalmıştı. Teninde, yakın zamanda yara aldığını gösteren, incecik kırmızı bir çizginin parladığını fark ettim.

Darius ters bir tavırla kafasını salladı. "Rahibeyi revire kadar götüreceğim. Yürüyecek durumda değil."

O araca doğru yürürken, Rephaim "Kırmızı olan da seninle mi?" diye sordu.

Darius dönüp ona baktı. "Kırmızı olan derken neden bahsettiğini bilmiyorum."

Rephaim bir anda kanatlarını açtı ve Hummer'ın tepesine

sıçradı. Ağırlığıyla ezilen metal tavanın çatırtısı, kedilerin topyekun tıslamaları arasında duyulmaz oldu. Rephaim, pençe biçiminde kıvrılmış insan elleriyle Hummer'ın tepesine tünemiş, Darius'a tepeden bakıyordu. "Bana yalan söyleme, insssan evladı! Kırmız vampirden bahssssettiğimi biliyorsssun." Öfkesi kabardıkça sesi insanlığını kaybediyordu.

Acımı bastırmak, tane tane ve sakin sakin konuşmak için çaba harcayarak "Elementlerinizi çağırmaya hazırlanın," dedim. Bırakın diğer elementleri kontrol edip yönlendirmeyi, kendimi Afrodit adına ruhu çağıramayacak kadar güçsüz ve sersem hissediyordum. "O şey Darius'a saldıracak olursa her şeyi onun üstüne salıp Darius'u buraya çekmemiz ve son hızla kaçmamız gerekecek."

Ancak görünüşe bakılırsa, Darius yaratıktan hiç etkilenmemişti. Ona sakin gözlerle bakıyordu. "Kırmızı vampir rahibe Stevie Rae'den mi bahsediyorsun?"

"Evet!"

"O benimle değil. Yanımda sadece mavi çaylaklar var. Ve daha önce de izah ettiğim gibi, aralarındaki rahibenin derhal yardım alması gerek." Darius bir kabustan çıkagelmiş gibi görünen yaratığa sakin gözlerle bakmaya devam ediyordu. "Son kez soruyorum: Geçmemize izin var mı, yok mu?"

Yaratık "Geçin tabii ki," diye tısladı. Hummer'ın tepesinden inmemiş, Darius'un yolcu kapısına ulaşmasına izin vermek için geri çekilmekle yetinmişti.

Darius, Afrodit'e yanına gelmesini işaret etti "Buraya gel." Ona elini uzattı. "Ve yakınımda kal." Afrodit hızla kafasını salladı. Darius'un yanına yapışmış halde, benim kapıma doğru yürüdü. Darius içeri eğildi ve gözlerimize bakarak "Hazır mısınız?" diye sordu. Bu sorunun arkasında, iki kelimenin taşıdığı anlamdan çok daha fazlası yatıyordu.

"Evet," dedi Damien ve İkizler bir ağızdan.

"Hazırım," dedim.

"Tekrar ediyorum. Birbirinizden ayrılmayın."

Darius ve Damien beni savaşçının kucağına geçirmeyi bir şekilde başardılar. Arabadaki bütün kediler Alaycı Kuzgunlar'a sessiz bakışlar atarak dışarı çıktılar ve sanki buzlu gölgelerde eriyip gittiler. Yaratıklardan hiçbirinin sevgili Nala'ma saldırmadığını görmek beni rahatlatmıştı. Nyx'e sessiz bir yakarış gönderdim: *Lütfen kedilere bir şey olmasın.* Afrodit, Damien ve İkizler'in Darius'la benim çevremi sardıklarını göremesem de hissediyordum ve sonra tek vücut halinde Hummer'ın yanından ayrılıp okul arazisi üzerinde ilerlemeye başladık.

Aristos bizi kampüsün ilk binasına –ki revirle birlikte, profesörlerin daireleri de bu binada yer alıyordu– götürürken, Rephaim de dahil olmak üzere, bütün Alaycı Kuzgunlar havalanmışlardı.

Darius beni, bende her zaman suyla kaplı bir hendeğin arkasında olması gerektiği hissini uyandıran büyük ahşap kapıdan geçirirken, buraya ilk gelişimin ve baygın halde revire götürülüp, orada gelecekte olacaklardan bihaber halde uyandığım o günün üstünden sadece birkaç ay geçtiğine inanamıyordum. İşin tuhaf tarafı, yine aynı yerde ve gelecekte beni nelerin beklediğinden habersizdim.

Arkadaşlarımın yüzlerine baktım. Herkes sakin ve kendinden emin görünüyordu. Ben sadece çok iyi tanıdığım için, Afrodit'in bir çizgi misali gerilmiş dudaklarına yansıyan korkuyu, Damien'in iki yanında yumruk yaptığı ellerinin titrediğini görebiliyordum. İkizler sağ tarafımda birbirlerine bitişik halde yürüyorlardı. O kadar ki, sanki bu temas cesaretlerini arttırıyormuş gibi, Shaunee'nin omzu Erin'inkine, Erin'inki de Darius'unkine sürtünüyordu.

Darius çok iyi tanıdığımız koridora saparken, kucağında olduğum için, gerildiğini hemen hissettim ve Darius'un Neferet'in

varlığını daha sesini duymadan algılamış olduğunu anladım. Bitkin bir tavırla kafamı kaldırınca, Neferet'in revirin kapısında beklediğini gördüm. Vücuduna oturan ve hareket ettiği zaman morumsu parıltılar saçan, ışıltılı bir kumaştan yapılma uzun siyah elbisesi içinde çok güzel görünüyordu. Koyu kestane saçları parlak dalgalarla beline kadar uzanıyor, yosun yeşili gözleri çeşitli duygularla ışıldıyordu.

"Ah, demek okulumuzun müsrif evladı geri döndü." Sesi müzikli ve biraz muzipti.

Gözlerimi derhal ondan uzaklaştırdım ve telaşla ama usulca "Elementleriniz!" diye fısıldadım. Arkadaşlarımın beni duymamış ya da anlamamış olmaları konusundaki endişem, sadece bir kalp atışı kadar sürdü çünkü hemen ardından ateşle ısınmış rüzgarı tenimde hissederken, serin bahar yağmurunun kokusunu duydum. Her ne kadar Neferet, Afrodit'in zihnini okuyamasa da, "Ruh, sana ihtiyacım var," diye fısıldadım ve elementim karşılık verirken içimde bir kıpırdanma hissettim. Fikrimi değiştirip ruhu, bencilce kendime saklamaya yeltenmeden önce, "Afrodit'e git!" diye emrettim ve element içine dolarken, Afrodit'in derin bir nefes aldığını gördüm. Arkadaşlarımın olabildiğince korunduklarından emin olunca, bu defa dikkatimi lekelenmiş Yüksek Rahibemize çevirdim. İncil'den alıntı yapmış olmasının ne kadar ironik olduğunu söylemek üzere ağzımı açtığım anda, Neferet'in durduğu noktaya birkaç adım mesafedeki kapı açıldı ve *o* dışarı çıktı.

Darius, yuları ancak oraya kadar uzanıyormuş gibi, pat diye duruvermişti.

"Ah," dedi Shaunee nefesi kesilerek.

"Kahretsiiiin!" dedi Erin derin bir iç çekerek.

Afrodit'in "Sakın gözlerine bakmayın," diye fısıldadığını duydum. "Göğsüne bakın!"

Damien yumuşak bir sesle "Hiç zor olmayacak," dedi.

Darius "Güçlü durun," dedi.

Ve sonra zaman durdu sanki.

Kendi kendime, *güçlü dur,* diye tekrarladım. *Güçlü dur.* Ama hiç güçlü hissetmiyordum. Kendimi bitkin, incinmiş ve yenilgiye uğramış biri gibi hissediyordum. Neferet beni rahatsız ediyordu. O kadar mükemmel ve güçlüydü ki. Kalona ise önemsizliğimi anlamama neden oluyordu. İkisi bir araya gelince, gölgelerinde kalan bir cüceye dönüşüyordum. Zihnim bir düşünceler kakofonosiyle fırıl fırıl dönüyordu. Ben sadece bir çocuktum. Tanrım, daha tam bir vampir bile değildim. Bu iki muhteşem varlıkla nasıl boy ölçüşebilirdim ki? Ve Kalona'yla gerçekten savaşmak istiyor muydum? Onun kötü olduğundan yüzde yüz emin miydik? Bulanıklaşan görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırpıştırdım ve ona dikkatle baktım. Kesinlikle kötü birine benzemiyordu. Kumaşı, gerçek makosenlerin yapıldığı kremimsi kahverengi geyik derisine benzeyen bir pantolon giymişti. Ayakları çıplaktı. Ve göğsü. Böyle söyleyince, kulağa çok saçma geliyor –yani koridorda yarı çıplak durmasından bahsediyorum– ama o anda hiç saçma gelmiyordu. Hatta doğru geliyordu. O kadar inanılmazdı ki! Teni her tür lekeden arınmıştı ve beyaz kızların solaryumla elde etmeye çalıştıkları ama bir türlü ulaşamadıkları altın rengindeydi. Saçları gür ve siyahtı. Uzundular ama Fabio'nunkiler kadar anlamsızca uzun değillerdi. Biraz kabarık ve şirin sayılabilecek kadar dalgalıydılar. Ona baktıkça, parmaklarımı saçlarının arasında gezdirme isteğim daha da artıyordu. Afrodit'in uyarısına aldırmadan, doğruca gözlerinin içine baktım ve gözleri beni tanıdığını belli edecek şekilde iri iri açılırken, içimden bir heyecan dalgasının geçtiğini hissettim. Bu heyecan dalgası, zaten yok sayılabilecek gücümün son kırıntılarını da alıp götürmüştü. Darius'un kolları arasında kendimi iyice bıraktım. Kafamı dik tutacak takatim bile kalmamıştı.

Kalona'nın sesi koridorda yankılandı. "Yaralanmış!" Neferet bile korkuyla sinmişti. "Neden tedavi edilmiyor?"

Büyük kanatların mide bulandırıcı hışırtısını duydum. Ve hemen ardından, Kalona'nın biraz önce çıktığı kapıda Rephaim belirdi. Alaycı Kuzgun'un içeri pencereden girdiğini düşününce ürperdim. *Yer üstünde bu dehşet verici yaratıkların ulaşamayacakları hiçbir yer yok muydu sahiden?*

"Baba, savaşçıya iyi bakılabilmesi için rahibeyi doğruca revire götürmesini emretmiştim." Majesteleri Kalona'nın sesinden sonra Rephaim'in doğallıktan uzak sesi kulağa çok daha iğrenç geliyordu.

"Ah, palavra!" Şok olarak, Alaycı Kuzgun'a en sürttükçe bakışlarından birini atmakta olan Afrodit'e baktım. "Bu kuş çocuk, *Kırmızı olan şu, kırmızı olan bu* diye, bizi o dondurucu yağmurun altında oyaladı durdu. Darius, Zoey'i içeriye bu şeyin *yardımına* rağmen taşıdı." Afrodit yardım kelimesini telaffuz ederken, havaya tırnak işaretleri çizmişti.

Koridora derin bir sessizlik çöktü. Sonra Kalona o güzel başını arkaya attı ve bir kahkaha koyverdi. "İnsan kadınların ne kadar eğlenceli olabildiklerini unutmuşum." Zarif bir el hareketiyle Darius'a işaret etti. "Genç rahibeyi buraya getir ki tedavisi başlasın."

Darius'un vücuduna yansıyan gerilim bu konuda ne kadar isteksiz olduğunu ele veriyordu. Yine de yanında arkadaşlarımla, Kalona'nın emrini yerine getirdi. Neferet'e ve revirin kapısına Kalona'yla aynı anda ulaştık.

"Görevin burada bitiyor, savaşçı," dedi Kalona, Darius'a. "Bundan sonra onunla Neferet ve ben ilgileniriz." Yoldan çıkmış melek, Darius'un beni ona aktarmasını bekler gibi, kollarını uzattı. Ve o ana kadar sırtında muntazam biçimde katlı duran kanatları o tek hareketle hışırdayarak yarı yarıya açıldılar.

Nedense uzanıp o kanatlara dokunmak isteğiyle dolmuştum. Bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar halsiz olmam iyi bir şeydi.

"Görevim bitmedi," derken, Darius'un sesi de en az bedeni kadar gergindi. Ben bu rahibeye göz kulak olacağıma yemin ettim. Bu yüzden yanında kalmalıyım."

"Ve ben de kalıyorum," dedi Afrodit.

"Ve ben de." Damien'in sesi cılız ve titrek çıkmıştı ama yumrukları hala sıkılıydı.

"Biz de," dedi Erin ve Shaunee ciddi bir tavırla kafasını salladılar.

Kahkaha atma sırası Neferet'e geçmişti. "Herhalde muayene boyunca Zoey'nin yanında kalacağınızı düşünmüyorsunuzdur, değil mi?" Sesine yansıyan eğlenceli tını bir anda kayboldu. "Saçmalamayı kesin! Darius, onu odaya götür ve yatağın üstüne bırak. Israr ediyorsan, burada koridorda bekleyebilirsin. Gerçi haline bakılırsa, bir şeyler yiyip üstüne başına çekidüzen versen daha iyi olacak. Sonuçta Zoey'i eve, güvende olacağı yere geri getirdin ve görevin tamamlandı. Ve diğerleri, yatakhanelerinize dönün. Şehrin insanlara ait kısmı basit bir fırtınayla felç olmuş olabilir; ama biz insan değiliz. Bizim için hayat devam ediyor. Ve bu, okulun da devam ettiği anlamına geliyor." Durdu ve Afrodit'e, yüzüne güzelliğinden eser bırakmayacak kadar soğuk ve sert bir ifade veren müthiş bir nefretle baktı. "Ama sen de artık bir insansın, değil mi, Afrodit?"

"Öyleyim," dedi Afrodit. Yüzü solgun ama çenesi dimdikti. Neferet'in bakışlarına meydan okurcasına karşılık veriyordu.

"O zaman artık buradan başka bir yere aitsin," dedi Neferet eliyle uzakları işaret ederek.

"Hayır, değil." Neferet'e konsantre olmak, Kalona'nın üzerimdeki etkisini dağıtmaya yaramıştı. Kendi sesimi tanımakta güçlük çekiyordum: Yaşlı ve titrek bir kadının cılız fısıltısı gibiydi

ama Neferet beni duymakta sorun yaşamamıştı. Dikkatini bana çevirdi. Görüşümü iyiden iyiye bulanıklaştıran gri noktalardan kurtulmak için gözlerimi kırpıştırma ihtiyacı duymama rağmen, "Afrodit hâlâ Nyx'in görüşlerine sahip. O buraya ait," diyebildim.

"Görüşler mi?" Kalona'nın derinden gelen sesi araya girdi. Bu defa ona bakmayı reddediyordum ama çok yakınımda olduğu için vücudundan yükselen o tuhaf soğukluğu hissedebiliyordum. "Ne tür görüşler?"

Afrodit sesini yükselterek "Gelecekte yaşanabilecek felaketlerle ilgili uyarılar," dedi.

"İlginç," dedi Kalona. "Neferet, kraliçem, bana Gece Evi'nde kahinlerin de olduğundan bahsetmemiştin." Neferet'e cevap verme fırsatı bırakmadan devam etti. "Mükemmel, mükemmel. Bir kahin çok işimize yarayabilir."

"Ama o artık ne bir çaylak ne de bir vampir ve bu yüzden Gece Evi'ne ait değil. Bu yüzden, gitmesi konusunda ısrar ediyorum." Neferet'in sesinde başlangıçta ayırt edemediğim bir tuhaflık vardı. Ama sonra gözlerimi kırpıştırıp görüşümü netleştirince, vücut diline –ki Kalona'ya asıldığı her halinden belliydi– daha dikkatli bakma şansım oldu ve surat astığını gördüm.

Ve sonra, büyülenmiş gözlerle Kalona'nın elini uzatıp Neferet'in yanağını okşamasını, avuç içini pürüzsüz boynunda dolaştırdıktan sonra önce omzuna, sonra sırtına kaydırmasını izledim. Neferet bu dokunuşla titredi. Gözleri, okşayışıyla uyuşuyormuş gibi iri iri açılmıştı.

"Kraliçem, bir kahin mutlaka işimize yarayacaktır," dedi Kalona.

Neferet gözlerini ondan bir an bile ayırmadan kafasını onaylar gibi salladı.

"Kalıyorsun, küçük kahin," dedi Kalona, Afrodit'e.

"Evet," dedi Afrodit. "Kalıyorum. Zoey'nin yanında."

Pekala, itiraf ediyorum ki Afrodit beni acayip şaşırtıyordu. Tamam çok kötü yaralanmıştım ve ciddi bir şok yaşıyordum; bu yüzden suçu yaşadığım fiziksel ve zihinsel değişikliğe atıp yoldan çıkmış bu meleğin yarattığı hipnotik etkinin ölümüme ramak kalmasından kaynaklandığını umabilirdim. Ancak görünüşe bakılırsa herkes Kalona'dan belli bir dereceye kadar etkilenmişti. Afrodit dışında herkes. O her zamanki kaltak tavrına sıkı sıkıya tutunuyordu. Ve ben buna bir anlam veremiyordum.

Kalona "Kahinim," dedi. "Gelecekteki olası felaketlerden haberler verdiğini mi söylemiştin?"

"Evet," dedi Afrodit.

"O zaman söyle bakalım, şu anda Zoey'i geri çevirecek olsak, gelecekte neler olur? Ne görüyorsun?"

"Görüş gelmedi ama Zoey'nin burada olması gerektiğini biliyorum. Çok kötü yaralandı," dedi Afrodit.

"O zaman benim de kehanet yeteneğim olduğunu söylememe izin ver." Kalona'nın, bende iyice kıvrılıp kulak verme isteği uyandıracak kadar hoş ve boğuk sesi değişmeye başlamıştı. Başlangıçta, belli belirsiz bir değişim hissettim ama sonra Kalona Afrodit'le konuşmaya devam ettikçe, tenim korkuyla ürpermeye başladı. Bariz memnuniyetsizliği sesine yansımıştı ve sonunda Darius bile yalpalayarak geri çekilme ihtiyacı duydu. "Ve sana yemin ederim, eğer dediklerimi yapmazsan, rahiben bu geceyi çıkaramaz. Şimdi bizi yalnız bırakın!"

Kalona'nın ağzından çıkan kelimeler içimi titretirken, zaten sersem halde olan hislerim iyice karmaşık bir hal aldılar. Darius'un omzuna yapıştım. "Ne diyorsa onu yap," dedim Afrodit'e. Sonra nefesimi düzene sokmak için duraksadım. "Haklı. Hemen yardım almazsam daha fazla dayanamayacağım."

"Rahibeyi bana ver. Bir kez daha söylemeyeceğim," dedi Kalona kollarını uzatırken.

Afrodit anlık bir tereddüt yaşadıktan sonra, uzanıp elimi tuttu. "Daha iyi hissettiğin zaman burada olacağız." Elimi sıktı ve birden ruhun yeniden vücuduma süzüldüğünü hissettim.

Ona hayır demek istedim, elementin onda kalmasına – korumasına– ihtiyacı olacaktı ama Afrodit çoktan Damien'a dönmüştü. Onu bana doğru hafifçe itti ve "Zoey'e veda et ve ona en güçlü *bir an önce iyileş* dileklerini ilet," dedi.

Damien'in Afrodit'e hızlı bir bakış attığını, Afrodit'in kafasını yavaşça eğdiğini gördüm. Sonra Damien da elimi tutup sıktı, "İyileş, Zoey," dedi ve elimi bıraktı. Ve o anda tatlı bir esintinin çevremi sardığını hissettim.

Afrodit, İkizler'e "Haydi çocuklar, siz de," dedi.

Shaunee bir elimi, Erin diğerini tuttu. "Senin için çekiliyoruz, Z," dedi Erin ve onlar dönüp giderken, yazın sıcaklığı ve arındıran yağmurun ferahlığıyla doldum.

"Bu kadar duygusallık yeter. *Şimdi* artık Zoey'i alayım." Ve bir nefes daha alma fırsatı bulamadan Kalona'nın kollarına geçiverdim. Çıplak göğsüne bastırılırken gözlerimi yumdum ve vücudunun muhteşem soğuğu karşısında titrerken elementlerimden güç almaya çalıştım.

Kapı hasta edici bir son nokta vurgusuyla arkadaşlarımın yüzlerine kapanırken ve beni düşmanımla, yoldan çıkmış bir melek ve onun eski şehvetinin yarattığı canavarımsı kuşla baş başa bırakırken, Darius'un "Burada bekleyeceğim," dediğini duydum.

Ve sonra, daha önce sadece iki kez yaptığım bir şey yaptım.

Bayıldım.

BÖLÜM ON SEKİZ

Bilincimi geri kazanırken algıladığım ilk şey, revir yatağının tertemiz çarşaflarının çıplak tenimi okşayan serinliği oldu. Yani kıyafetlerim üstümde değildi.

Algıladığım ikinci şey, iç sesimin gözlerimi kapalı tutmaya ve derin nefesler almaya devam etmemi tembihleyişiydi. Yani hâlâ baygınmışım gibi rol yapmalıydım.

Olabildiğince kıpırtısız durarak vücudumu yokladım. Pekala, göğsümdeki o uzun ve çirkin yara, bayılmamdan öncesine göre daha az acıyordu. Duyularımı (tabii ki görüşüm dışında) şöyle bir kontrol ettim ve ruhun, havanın, suyun ve ateşin çevremi saran kokularını ve varlıklarını hissedebildim. Elementler kendilerini tam olarak ortaya dökmüş ya da göze batacak kadar bariz değildiler ama rahatlatıcı ve güç veren –ve arkadaşlarımı deli gibi merak etmeme neden olan– varlıklarıyla çevremdeydiler. İçimden, *Diğerlerine dönün!* diye emrettim ve yanımdan isteksizce ayrıldıklarını hissettim. Ruh dışında hepsi gitmişti. İç geçirip gözlerimi çevirme isteğiyle doldum. Ama konsantre olmam daha önemliydi. *Ruh, Afrodit'e git ve yakınında kal.* Ve daha o anda, bu güçlü elementin benden ayrıldığını fark ettim. Ruh benden

uzaklaşırken, istemdışı bir hareket yapmış olmalıydım çünkü ayak ucumdan Neferet'in sesi yükseldi.

"Kıpırdandı. Birazdan bilincini geri kazanacağından eminim." Bir duraksama oldu. Sonra Neferet'in ayak seslerini duydum. "Hâlâ onu iyileştirmemem gerekirdi diye düşünüyorum. Zoey'nin ölümünü kolayca izah edebilirdik. Ne de olsa buraya geldiğinde ölüden farksızdı."

"Bana söylediklerin doğruysa ve beş element üzerinde hakimiyeti varsa, ortadan kaybolmasına izin verilmeyecek kadar güçlü demektir," dedi Kalona. Onun sesi de ayak ucumdan geliyordu sanki.

"Sana gerçeği söyledim," dedi Neferet. "Elementleri kontrol edebiliyor."

"O zaman onu kullanabiliriz. Neden onu da yeni gelecek vizyonumuza dahil etmiyoruz? Onun bağlılığı, Konsey'in bana boyun eğmeye razı gelmeyen üyelerinin aklını çelme konusunda faydalı olabilir."

Yeni gelecek vizyonu mu? Konsey üyelerinin aklını çelmek mi? Yüksek Vampirler Konseyi'nden mi bahsediyoruz? Lanet olsun!

Neferet'in yanıtı pürüzsüz ve özgüvenliydi. "Ona ihtiyacımız olmayacak, aşkım. Planımız başarıya ulaşacak. Zoey'nin gücünü asla bizden yana kullanmayacağını bilmelisin. Tanrıçaya gereğinden fazla düşkün."

"Ah, ama bu değişebilir." Kalona'nın boğuk sesi erimiş çikolata kıvamındaydı. Zihnim biraz önce duyduğum haberleri sindirmeye çalışırken, vücudum, Kalona'nın sesiyle pelteye dönmüştü. Onu dinlemek ne iyi geliyordu. "Tanrıça'ya düşkünlükleri bozulan başka rahibeler de tanıyorum."

"O çok genç ve benim aksime, gözünün daha cazip olasılıklara açılmasına izin veremeyecek kadar toy." Sesleri birbirlerine o kadar yakındı ki, Neferet'in Kalona'nın kolları arasında olduğunu

tahmin ettim. "Zoey bizim için sadece bir düşman olabilir. Senin ya da benim onu öldürmek zorunda kalacağımız günün çok uzak olmadığına inanıyorum."

Kalona kıkırdadı. "Sen ne kana susamış bir yaratıksın böyle! Genç rahibenin bize bir yararı olmazsa, tabii ki eninde sonunda ondan kurtulmamız gerekecek. O zamana kadar onu bağlayan zincirleri kırmak için ne yapabileceğime bir bakmak isterim."

"Hayır!" dedi Neferet sertçe. "Ondan uzak durmanı istiyorum!"

"Burada kimin efendi olduğunu unutmasan iyi edersin. Bundan sonra yönetilmek, emredilmek ya da tuzağa düşürülmek niyetinde değilim. Asla! Ve ben senin iktidarsız Tanrıçan gibi de değilim. Hoşnut tutulmazsam verdiklerimi geri almasını da bilirim!" Kalona'nın sesindeki ipeksi seksapel yerini korkunç bir soğukluğa bırakarak kaybolmuştu.

"Kızma..." Neferet yelkenleri derhal suya indirmişti. "Seni paylaşmaya dayanamıyorum, o kadar."

"O zaman keyfimi kaçırma!" diye bağırdı Kalona ama sesindeki öfke çözülmeye başlamıştı bile.

"Benimle birlikte bu odadan çıkarsan söz veriyorum, keyfini asla kaçırmam," dedi Neferet işveli bir tonlamayla. Öpüşmelerinin tiksinti uyandıran ıslak şapırtılarını duyabiliyordum. Neferet'in nefesi kesilmiş gibi inlemesi kusmam için yeterliydi.

Bir süre devam eden gereğinden fazla müstehcen ses efektlerinden sonra, Kalona sonunda "Dairemize git," dedi. "Benim için hazırlan. Birazdan yanına olurum."

Neferet'in *Hayır! Hemen şimdi benimle gel!* demesini beklerken, tatlı ve ihtiraslı bir sesle "Beni çok bekletme, karanlık meleğim," dediğini duyunca çok şaşırdım. Kıyafetinin hışırtısını bir kapının açılıp kapanma sesi takip etti.

Onu ciddi ciddi elinde oynatmaya çalışıyor. Acaba Kalona da bunun farkında mıydı? Ölümsüz bir varlık, bir vampir

Yüksek Rahibenin zihin oyunları (ve tabii vücut oyunları, ıykkk) karşısında ne yapması gerekeceğini bilirdi herhalde. Sonra Neferet'in depodaki spektral görüntüsünü hatırladım. Onu nasıl yapabilmişti? *Belki de Karanlık Taraf'a geçmek ona yeni güçler kazandırmıştı; belki o sadece yoldan çıkmış bir vampir Yüksek Rahibe değildi. Tsi Sgili Kraliçesi olmanın gerçekten ne anlama geldiğini, kim bilebilirdi ki?* Bu yeni düşünce beni dehşete düşürmüştü.

Yatağımın yanı başındaki bir hışırtı beni düşüncelerimden sıyırdı. Hareketsiz yatıyordum. Nefesimi tutmak istiyor ama derin ve düzenli nefesler almam gerektiğini biliyordum. Kalona'nın gözlerini üstümde hissettiğime yemin edebilirdim. Çarşafın göğüslerimi tamamen kapatacak şekilde örtülü ve vücudumun çevresine sımsıkı sarılı olmasından inanılmaz derecede mutluydum.

Vücudundan yayılan o tanıdık soğuğu hissediyordum. Büyük ihtimalle yatağımın hemen yanında duruyordu. Kuş tüylerinin uğursuz hışırtısını duyunca, o güzel, siyah kanatlarını açtığını hayal ettim. Beni, rüyamdaki gibi, yeniden kollarının arasına alıp sarmak için hazırlanıyor olabilirdi.

Ve buraya kadardı. İç sesimin çığlıklarına rağmen, gözlerimi daha fazla kapalı tutamadım. Göz kapaklarımı tarif edilmez güzellikteki kusursuz çehresiyle karşılaşma beklentisiyle araladığımda, karşımda Rephaim'in değişim geçirmiş hatlarını buldum. Alaycı Kuzgun üzerime eğilmişti; korkunç kuş suratıyla benimkinin arasında sadece birkaç santimlik bir mesafe vardı. Gagası açıktı ve dili bana doğru uzanıyordu.

Tepkim hızlı ve otomatikti ve bir çırpıda pek çok şey olup bitti. En delici kız çığlığımla bağırarak ve çarşafı göğsüme bastırarak geri kaçarken, kafamı karyolanın baş ucuna çarptım. Bu sırada, mide bulandırıcı Alaycı Kuzgun tıslayarak kanatlarını açtı ve tam üstüme çullanacağını sandığım anda, odanın kapısı hızla

açıldı. Darius içeri daldı ve üzerime eğilen kötü niyetli yaratığa bir bakış attıktan sonra, öldürücü olduğu kadar zarif görünen bir hareketle deri ceketinin içinde duran bıçağını çekti ve fırlattı. Bıçak Rephaim'in tam göğsüne isabet etmişti. Yaratık, bıçağın inci kakmalı sapını sımsıkı kavrayarak, bir çığlık eşliğinde arkaya doğru sendeledi.

"Oğluma saldırmaya cüret etmek ha!" Kalona sadece iki adımda Darius'a ulaşmıştı. Tanrılara özgü bir kuvvetle, savaşçıyı gırtlağından yakaladı ve ayaklarını yerden kesti. Kalona o kadar uzun boylu, bacakları o kadar uzun ve kaslıydı ki, Darius'u kolayca odanın tavanına çarpabilirdi. Darius düzensiz tekmeler savurup, Kalona'nın göğsüne etkisiz yumruklar indirirken, ölümsüz melek onu bir süre havada tuttu.

"Dur! Sakın ona zarar verme!" Çarşafımı da beraberimde sürükleyerek sarsak adımlarla onlara doğru ilerledim ama hâlâ ne kadar zayıf olduğumu ancak ayağa kalktıktan sonra hatırlayabildim. Kalona siyah kanatlarını açmıştı. Darius'a ulaşabilmek için, o kanatlardan birinin altına girmek zorunda kaldım. Yataktan hangi düşünceyle fırladığımı ben de bilmiyordum. Her zamanki sağlam halimle bile bu ölümsüz yaratıkla boy ölçüşemezdim. Hiç durmadan çığlık atmama ve yan tarafını yumruklamama rağmen onu en çok sinir bozucu bir sivrisinek kadar rahatsız ettiğimden emindim. Yine de bir şey oldu. Kalona'ya bakarken ışık saçan kehribar gözlerini ve ölümcül gülümsemesinin açıkta bıraktığı dişlerini gördüm ve Darius'un canını yavaş yavaş almaktan zevk aldığını anladım.

Ve o anda, Kalona'nın gerçek yüzü gözlerimin önüne serilmiş oldu. O iyi tarafını ortaya çıkarmak için aşkı bekleyen yanlış anlaşılmış bir kahraman falan değildi. Kalona'nın iyi tarafı yoktu. Başından beri böyle olup olmaması hiç önemli değildi. Dönüştüğü –yani şimdi olduğu şey– kötüydü. Üzerime oynadığı sihir, camdan yapılmış bir hayal misali tuzla buz oluvermişti.

Umutsuzca, bir daha asla bir araya gelemeyecek kadar ufalanmış olmasını umuyordum.

Derin bir nefes alarak ve çarşafın kayıp düşmesine –ve beni çıplak bırakmasına– aldırmayarak ellerimi avuçlarım dışa dönük olacak şekilde yukarı kaldırdım. Ve sonra gücümün son kırıntılarını kullanarak "Rüzgar ve ateş bana gelin, size ihtiyacım var," dedim. Ve daha o anda iki elementin varlığını ve elementlerin varlığının ötesinde, Damien ve Shaunee'yi hissedebiliyordum. Gözlerimin önünde, konsantre olmak ve irade güçlerini elementlerin gücüne katmak için gözlerini sımsıkı yummuş halleri belirip kayboldu. Bu ani güç takviyesi ihtiyaç duyduğum tek şeydi. Gözlerimi kıstım ve sahip olduğum her şeyi emrime katarak "Şu kanatlı adama Darius'u bıraktırın!" dedim. Ellerimi Kalona'ya doğru savururken elementlere odaklanmaya çalışıyor; ateş ve rüzgarın beni Alaycı Kuzgunlar'la düştüğüm benzer durumlardan nasıl kurtardıklarını hatırlayıp babalarının üstünde de etkili olacaklarını umuyordum.

Sıcak hava akımının etkisi hızlıydı. Kalona'nın açık kanatlarını yakaladı ve onu yukarı ve arkaya doğru savurdu. Isınan hava Kalona'nın çıplak tenine temas ederken, tuhaf bir vızıltı çıkmış ve çevresinde bir pus perdesinin oluşmasına neden olmuştu.

Darius bir külçe gibi yere düşmüştü. Ayağa kalkıp, Kalona ve Rephaim'le arama girmeye çabalarken, güçlükle nefes alıyordu. Bense nefesimi kontrol etmeye çalışmaktan ve gözümün önünde uçuşan tuhaf parlak noktacıklardan kurtulmak için gözlerimi kırpıştırmaktan başka bir şey yapamıyordum. Ateş ve rüzgar gitmişler ve güçlükle ayakta durabilen beni tek başıma bırakmışlardı.

Gözümün ucuna kapı tarafındaki hareketlilik takıldı. Stark'ın, yayına yerleştirdiği ölümcül okuyla odaya daldığını görünce hayretle iç geçirdim. Okunu, Darius'a nişan alacak şekilde kaldırdı. Sonra tereddüt etti, zihnini temizlemek ister gibi kafasını salladı ve bana baktı.

Onu gördüğüm ilk anda, müthiş bir mutlulukla dolmuştum. Yine eski haline dönmüş gibiydi. Gözleri kırmızı parıltılar saçmıyordu. Aklını kaçırmış gibi görünmüyordu; yanakları çökük değildi. Sonra ikimiz de birbirimizi süzerken, çıplak olduğumu hatırladım. Ayaklarımın dibine düşen çarşafı kaldırıp banyo havlusuna sarınır gibi çevreme doladım. Böyle bir karmaşanın ve çevremde yaşanan stresin ortasında bile, yüzümün utançtan kıpkırmızı olduğunu hissedebiliyordum. Bir şey, herhangi bir şey söylemeliydim ama beynim onun az önce beni çıplak gördüğü bilgisiyle donakalmıştı.

Stark benden daha hızlı toparlandı ve yayını bir kez daha doğrultup Darius'a çevirdi.

"Stark! Onu vurma!" diye haykırdım. Darius'la arasına girmeye gerek görmemiştim. Hedef alması halinde, onu ne olursa olsun vurabileceğini biliyordum. Asla ıskalamazdı. Kalona'nın aksine, benim Tanrıçam bahşettiği bir yeteneği asla geri almazdı.

"Beni odanın diğer ucuna savuran şeyi vurmak niyetindeysen, unutma ki okun savaşçıyı değil, rahibeyi vuracaktır," dedi Kalona. Ayağa kalkmıştı ve sesi çok normal çıkıyordu. Yüzü sakindi ama çıplak göğsü, güneşte fazla kalmış gibi kızarmıştı ve biraz tuhaf duruyordu. İki element de odayı terk etmişlerdi ama Kalona'nın cildinden cılız dumanlar yükselmeye devam ediyordu. "Ve öldürülmesini istediğim rahibe değil, savaşçı."

Stark ölümcül okunu çekmeden, Kalona'ya döndüm ve yalvarır gibi, "Darius sadece beni koruyordu. Bunu yapan bir Alaycı Kuzgun'du," dedim. Göğsümdeki artık açık olmayan ve öfkeli, ince bir çizgiye dönüşmüş yara izini işaret ediyordum. "Darius çığlık attığımı duyunca ve Rephaim'i üstüme eğilmiş halde görünce, doğal olarak yeniden saldırıya uğradığımı sandı." Kalona elini havaya kaldırıp Stark'ı durdurdu. Yoldan çıkmış meleğin bütün dikkatinin üstüme çevrildiğinden emin olunca

"Darius beni koruyacağına dair yemin etti," dedim. "O sadece görevini yapıyordu. Lütfen onu bu yüzden öldürmeyin."

Uzun süren sessizlikte nefesimi tutup bekledim. Kalona bana, ben ona bakıyordum. Daha önce hissettiğim tuhaf ve hipnotik çekim, geri gelmemişti. Onun hayatımda gördüğüm en muhteşem erkek olmadığını söylemiyorum. Çünkü öyleydi. Ve ona pürdikkat bakarken fark ettiğim değişiklikle ağzım bir karış açık kaldı.

Kalona gençleşmişti.

Toprakta hapsedildiği yerden ilk kalktığında da çok ama çok yakışıklıydı. Ama o zaman bir erkekti. Yani anormal derecede büyük ve simsiyah kanatları olan bir erkekti tabii ama yine de erkekti. Yaşı yokmuş gibi, otuzla ellili yaşlar arasında bir yerde, görünüyordu. Ama şimdi değişmişti. Yaşını tahmin edecek olsam, on sekiz olduğunu söylerdim. Kesinlikle yirmi birden büyük değildi.

Yani benim için en uygun yaştaydı.

Kalona bana bakmaktan nihayet vazgeçip odanın bir köşesine büzüşmüş olan Rephaim'e döndü. Çirkin insan elleri, hâlâ kuş göğsüne saplı duran bıçağın kabzasındaydı.

"Bu doğru mu, oğlum? Rahibenin yaralanmasına oğullarımdan biri mi sebep oldu?"

"Bilmem mümkün değil, baba. Henüz bütün muhafızlar dönmediler." Rephaim kısa ve kesik kesik nefeslerinin arasında güçlükle konuşmuştu.

"Doğru," dedi Darius.

"Tabii ki öyle diyeceksin, Savaşçı," dedi Kalona.

"Erebus'un Oğulları'ndan biri olarak yemin ederim ki doğruyu söylüyorum," dedi Darius. "Zoey'nin yarasını gördünüz. Herhalde çocuklarınızdan birinin pençesinin açtığı yarayı tanıyabilirsiniz."

Darius'un aptal bir ergenin (Erik ve Heath mesela) yapacağı gibi, yeniden şişinip savaşmaya hazırlanmamış olmasına sevinmiştim doğrusu. Sonra anladım. Darius hâlâ beni korumaya çalışıyordu. Kalona beni Alaycı Kuzgunlardan birinin öldürdüğünü öğrenecek olursa, olayın bir kazadan ibaret olduğunu bilmediği için, en azından beni onlardan biriyle baş başa bırakmamaya çalışır ve pis çocuklarını benden uzak durmaları için uyarırdı. Tabii eğer, beni hâlâ canlı istiyorsa.

Ama bu içsel gevezeliğime bir son vermenin zamanı gelmişti; çünkü Kalona aramızdaki mesafeyi hızla kapatıyordu. Bana yaklaşmasını hiç kıpırdamadan bekledim ve nihayet dokunacak kadar yakın bir mesafede durunca, gözlerimi çıplak göğsüne sabitledim. Tek parmağını, tenimi okşamadan, ağır ağır yara izimin üstünde dolaştırdı. Yine de vücudundan yükselen soğuğu tenimde hissedebiliyordum. Titrememek, korkudan sinmemek ya da gözlerimi gözlerine dikilip soğuk parmağının sıcak tenime rahatça değebilmesi için ona doğru eğilmemek için dişlerimi sıkmak zorunda kalmıştım.

"Bu benim oğullarımdan birinin izi," dedi. "Stark, bu defalık savaşçıyı öldürme." Derin bir oh çekmiştim ki Kalona'nın "Tabii ki sevgili oğlumu yaralamasının cezasız kalmasına göz yumacak değilim," demesiyle irkildim. "Ama cezasını bizzat kendim vermeyi tercih ediyorum."

Kalona'nın sesi o kadar sakin, o kadar umursamazdı ki ne demek istediğini ancak bir kobra gibi darbesini indirince anlayabildim. Daha savaşçı savunma pozisyonu alamadan, Kalona hızla döndü, Rephaim'in göğsündeki bıçağı çekip keskin kısmını Darius'un yüzüne boydan boya sürttü.

Darius bu darbenin etkisiyle sendeledi ve kan odanın dört bir yanına ağır ve kıpkırmızı bir yağmur misali saçılırken, yere düştü. Bir çığlık attım ve ona doğru gitmeye çalıştım ama Kalona'nun buz gibi eli bileğimi sarmış beni hızla kendine çekmişti. Kafamı

kaldırıp ölümsüz varlığa bakarken hissettiğim nefret ve dehşetin korkunç görüntüsünü yakıp geçmesini umuyordum.

Ve ondan hiç etkilenmemiştim. Sihri bende işe yaramıyordu. Genç ve insanüstü bir güzelliğe sahip olmasına rağmen, ben onu hâlâ tehlikeli bir düşman olarak görüyordum. Gözlerime yansıyan zafer hissini görmüş olmalıydı çünkü savaşı çağrıştıran yüz ifadesi gevşedi; ağır ve bilge bir gülümsemeye dönüştü. Eğildi ve sadece benim kulağıma "Unutma küçük *A-ya*'m," dedi. "Savaşçı seni benim dışımda herkesten koruyabilir. Elementlerinin gücü bile, eninde sonunda mutlaka benim olacak olanı ele geçirmeme mani olamaz." Sonra dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Vahşi tadı, beni delip geçen bir kar fırtınası gibi, direncimi uyuşturmuş, ruhumu, beni etkisiz hale getiren yasak bir duyguyla dondurmuştu. Öpüşü bana her şeyi ve herkesi unutturmuş, Stark, Darius ve hatta Erik ve Heath zihnimden silinip gitmişlerdi.

Beni bıraktığında, bacaklarım ağırlığımı taşıyacak halde değildiler. O peşinde yaralı ve en gözde oğluyla, kahkahalar atarak odadan çıkarken, yere yığıldım.

BÖLÜM ON DOKUZ

Darius'a doğru hıçkırarak emekledim. Tam yanına ulaştığım anda kapıdan gelen korkunç sesle irkildim. Kafamı kaldırınca Stark'ı gördüm. Yayı hâlâ elindeydi. Diğer eliyle kapının tokmağını öylesine sıkı tutuyordu ki, parmaklarının boğumları bembeyaz kesilmişti. Yemin ederim parmaklarının ahşapta gedikler açtığını görebiliyordum. Gözleri kıpkırmızı parlıyordu ve sanki midesi ona acı veriyormuş gibi iki büklüm olmuştu.

"Stark? Neyin var?" Elimin tersiyle gözlerimi kurulayarak görüşümü netleştirmeye çalıştım.

"Kan... Dayanamıyorum... Benim..." Kesik kesik konuşuyordu ve sonra, kendine hakim olamıyormuş gibi, sendeleyerek odanın içine doğru yürüdü.

Darius yanımda dizlerinin üstüne doğrulmuştu. Kalona'nın yere attığı bıçağı aldı ve Stark'a döndü. "Şunu bil ki kanımı sadece beni tatmaya davet ettiğim kişilerle paylaşırım." Darius'un sesi güçlü ve sabitti. Ona bakıyor olmasam yüzündeki korkunç yaradan bir kan nehrinin oluk oluk aktığını asla tahmin edemezdim. "Ve sana böyle bir davette bulunmadım, evlat. Burada yaşananlar daha beter bir hal almadan, hemen geri çekil."

Stark'ın içinde, beden diline de yansıyan karanlık bir mücadele vardı. Kırmızı ışıklar saçan sıcak gözlerinden, dudaklarındaki öldürücü kıvrıma ve vücudundan buram buram yayılan gerilime kadar her şeyiyle, patlamaya hazır görünüyordu.

Ama bir de şu vardı: Artık canıma yetmişti. Kalona'nın öpüşünün beni dehşete düşürdüğünü söylemem, *yılın hafife alması* ödülünü alabilirdi. Bütün vücudum sızlıyor, beynim uğulduyordu. O kadar zayıf düşmüştüm ki, o anda, ne bileyim Jack'le bilek güreşinden bile galip çıkamazdım. Darius yaralanmıştı ve durumunun ne kadar kötü olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ciddi olmam gerekirse, bunca stresin ardından bana bir çatal batırıp, çok iyi pişmiş diyebilirdiniz.

"Stark! Hemen buradan defol!" Sesimin hissettiğimden daha güçlü çıkmasına sevinerek, hızla ona döndüm. "Seni ateşle yakmak istemiyorum ama bir adım daha atacak olursan, yemin ederim kıçını yakarım."

Bu sözlerim ona ulaşmıştı. Kırmızı gözlerini bana kilitledi. Kızgın ve tehlikeli görünüyordu. Çevresinde onu tıpkı bir aura gibi saran, gözlerindeki kırmızılığın parlamasına neden olan bir karanlık vardı. Çarşafın vücuduma sımsıkı sarılı olmasına şükrederek ayağa kalktım, kollarımı ileri uzattım ve hazır durdum. "Beni sakın zorlama. Sana yemin ederim, öfkelenmem hiç hoşuna gitmeyecek."

Stark görüşünü netleştirmek ister gibi gözlerini kırpıştırdı. Gözlerindeki kırmızılık soldu, onu saran karanlık çözüldü ve titrek elini yüzünde dolaştırdı. "Zoey, ben..." derken sesi neredeyse normal çıkmıştı. Darius savunma pozisyonunu bozmadan bana yaklaştı. Stark, insandan çok bir hayvan gibi hırladı –gerçekten hırladı– hızla döndü ve odadan dışarı kaçtı.

Bir şekilde, yalpalayarak da olsa kapıya gitmeyi ve kapıyı çarparak kapatmayı başardım. Sonra Darius'un yanına dönmeden önce, yatağın yanındaki sandalyeyi alıp filmlerde gördüğüm gibi,

kapı tokmağının altına yasladım.

"Benim tarafımda olmana sevindim, Rahibem," dedi.

"Evet. Ben buyum! Sertimdir." *Project Runaway*'deki Christian'ı taklit ederek, bayılmaya ne kadar yakın olduğumu saklamaya çalışmıştım. Darius'un *Project Runaway*'le bir fen projesini birbirlerinden ayırt edemeyeceğinden emindim ama en azından onu güldürmüştüm. Birbirimize destek vererek yatağa kadar yürüdük. Darius bir külçe gibi yatağa çöktü. Ben bir sarhoş gibi sallanmamaya çalışarak yanında duruyordum. Ama ne yazık ki artık sarhoş değildim.

"Şuradaki dolapta ilk yardım malzemeleri olmalı." Uzaktaki duvarın ortasında kalan uzun, paslanmaz çelik dolabı işaret etti. Dolabın içine bir de lavabo monte edilmişti ve lavabonun yanındaki tezgahın üstündeki tepsilerin içinde, büyük bir intizamla dizilmiş, ürkütücü (çok keskin ve yine paslanmaz çelikten) hastane malzemeleri duruyordu.

Keskin şeyleri görmezden gelip çekmeceleri ve dolapları açmaya başlayınca, ellerimin deli gibi titrediğini fark ettim.

Darius "Zoey!" diye seslenince, omzumun üstünden arkama baktım. Berbat görünüyordu. Yüzünün sol tarafı kan içindeydi. Yarık şakağından çenesine kadar iniyor ve dövmesinin dikkat çekici geometrik desenini bozuyordu. Yine de gülümseyen gözlerle "İyi olacağım," dedi. "Çizikten biraz daha ciddi bir şey, o kadar."

"Şey, bayağı büyük bir çizik," dedim.

"Afrodit'in canı sıkılacak," dedi.

"Ha?"

Gülümsemeye çalıştı ama bu hareketi yaradan daha fazla kan boşalmasına neden olunca, yüzünü buruşturdu. Yüzünü işaret etti. "Yara izinden hoşlanmayacak."

Biraz bandaj, alkollü mendil, gazlı bez falan toplayınca yanına geri döndüm. "Sorun çıkarırsa, ben onun canına okurum,

merak etme. Tabii önce iyice dinlenmem gerek." Kanının leziz kokusunu duymazdan gelerek ve kusmamak için kendimi zor tutarak berbat durumdaki "çiziği" temizlemeye koyuldum.

Pekala, evet. Büyük bir çelişki gibi göründüğünün farkındayım: Kanın tadını ve kokusunu seviyorum ama bir arkadaşımın yarasından fışkırdığı zaman tiksiniyorum. Ama durun. Belki de çelişki değildir. Çünkü alo? Ben arkadaşlarımı yemem! Heath aklıma geldi ve bu son yorumumu biraz değiştirmek ihtiyacı duydum. Normal şartlar altında ve bana izin vermedikleri sürece, arkadaşlarımı yemem.

Darius "Kendim temizleyebilirim," dedi ve yumruk yaptığım avcumun içine tıktığım alkollü mendile uzandı.

"Hayır," dedim ve sonra sersemliğimden kurtulmak için kafamı sallayarak biraz daha sert bir tavırla tekrarladım: "Hayır. Bu çok saçma. Sen yaralısın; ben yaparım. Sen sadece neler yapmam gerektiği konusunda bana yol göster yeter." Devam etmeden önce kısa bir an duraksadım. "Darius, buradan gitmeliyiz."

"Biliyorum," dedi ciddi bir sesle.

"Nedenlerin hepsini bilmiyorsun. Kalona ve Neferet'in konuşmalarına kulak misafiri oldum. Yeni bir gelecek planından bahsediyorlardı ve konseyin aklını çelmekle ilgili bir şeyler söylediler."

Darius'ın gözleri iri iri açılmıştı. "Nyx'in Konseyi mi? Yani Vampirler Yüksek Konseyi?"

"Bilmiyorum. Bu konuda başka bir şey söylemediler. Belki de bu Gece Evi'nin Konseyi'nden bahsediyorlardı."

Darius yüzüme dikkatle baktı. "Ama öyle olduğuna inanmıyorsun?"

Kafamı salladım.

"Tanrıça aşkına! Bu mümkün olamaz!"

Kaşlarımı çattım. Keşke iç sesim onunla hemfikir olsaydı. "Korkarım mümkün olması gibi bir ihtimal var. Kalona'nın çok güçlü ve sihirli bir herkesi-kendine-çekme yeteneği var. Bak, işin özü, o ve şu kuş adam iğrenç planlarını –o plan her neyse– uygulamaya koyma peşindeyken burada, Neferet'in kontrolü altında hapis kalamayız." Aslında, iğrenç planlarını çoktan uygulamaya koymuş olmalarından korkuyordum ama bunu yüksek sesle dile getirmemin, gerçekleşmesine katkıda bulunmasından çekiniyordum "Yaranı temizledikten sonra, Afrodit, İkizler ve Damien'i alıp tünellere dönemez miyiz?" Gözyaşlarına boğulmak üzereydim. "Ben daha iyiyim. Ve sanırım buradan kurtulmak uğruna, kendi kanımda boğulma riskini alabilirim."

"Sana katılıyorum. Ve Neferet'in seni, çok sayıda yetişkin vampirin arasında olmasan bile, Değişim'i reddetme tehlikesini aşacak kadar iyileştirdiğini sanıyorum."

"Sen gidecek kadar iyi misin?"

"İyiyim derken doğruyu söylüyordum. Haydi yaramı temizleyelim ve burayı terk edelim."

"Tünelleri bin kez tercih ederim." Aklımdan geçenleri yüksek sesle itiraf etmem beni bile şaşırtmıştı ama Darius ciddi ciddi kafasını salladı.

"Çünkü orası daha güvenli geliyor," dedi. "Burası için aynı şeyi söylemek güç."

"Neferet'i fark ettin mi?" diye sordum.

"Rahibe'nin gücünün arttığını fark edip etmediğimi soruyorsan, evet, ettim."

"Harika. Hayal görmüş olmayı o kadar çok isterdim ki..." diye mırıldandım.

"İçgüdülerin çok güçlüler. Seni bir süredir Neferet konusunda uyarıyorlardı zaten." Duraksadı. "Kalona'nın

hipnotize etme yeteneği gerçekten sıradışı. Daha önce böyle bir şey hissetmemiştim."

Yüzündeki kanları silerken "Evet," dedim. "Ama sanırım benim üstümdeki gücünü bozdum." Hipnotize etme yeteneğinin ortadan kalkmasına rağmen öpüşünden fena halde etkilenmiş olduğumu kendime bile itiraf etmek istemiyordum. "Hey, Kalona sana da farklı göründü mü?"

"Farklı mı? Ne gibi?"

"Daha genç. Yani senden bile daha gençmiş gibi." Darius'un yirmili yaşlarının ortasında olduğunu tahmin ediyordum; en azından bana öyle geliyordu.

Darius bana uzun ve düşünceli bir bakış attı. "Hayır, bana onu ilk gördüğüm zamanki gibi geldi. Yaşı yokmuş gibi ama kesinlikle bir ergenle karıştırılacak kadar genç durmuyordu. Belki de senin hoşuna gitmek için dış görüntüsünü değiştirebilmek gibi bir yeteneği vardır."

Bunu inkar edebilmek isterdim ama Kalona'nın beni öpmeden önce nasıl hitap ettiğini hatırlamıştım. Kabusum sırasında da bana aynı isimle seslenmişti. Zihnim bir hain gibi, ruhum onu önceden tanıyormuş gibi, otomatik bir tepki verdi, diye fısıldadı. Vücudumdan, kollarımdaki ve ensemdeki tüyleri diken diken eden bir ürperti geçti. "Bana A-ya diyor," dedim.

"İsim bana tanıdık geldi. Ne demek?"

"Bu Ghigua kadınlarının Kalona'yı tuzağa düşürmek için yarattıkları bakirenin adı," dedim.

Darius derin bir iç çekti. "Şey, sanırım artık en azından seni korumak konusunda neden bu kadar ısrarcı olduğunu biliyoruz. Senin aşık olduğu bakire olduğunu sanıyor."

Kalona'nın A-ya'yı sevmiş olabileceği ihtimalini düşünmek bile istemeyerek "Sanırım onunki aşktan çok bir takıntıymış," dedim aceleyle. "Ayrıca unutmamalıyız ki A-ya onu tuzağa

düşürüp bin yıldan daha uzun bir süre yeraltına hapsolmasına neden olmuş."

Darius başını salladı. "Yani sana duyduğu arzu, kolayca şiddete dönüşebilir."

Midem düğüm düğüm olmuştu. "Aslında beni istemesinin tek nedeni, A-ya'dan intikamını almak da olabilir. Yani benimle tam olarak ne yapmayı planladığını bilmiyorum. Neferet beni öldürmekten yanaydı ama Kalona gücümü kullanabileceğini söyleyerek ona mani oldu."

"Ama sen hiçbir zaman Nyx'e sırt çevirip ona uymazsın," dedi Darius.

"Ve bunu fark ettiği zaman, yakınında olmak istemem."

"Seni, onu bir kez daha hapsetmenin yolunu bulabilecek güçlü bir düşman olarak görecek."

"Pekala. Yaranı iyileştirmek için ne yapmam gerektiğini söyle. Sonra diğerlerini bulup buradan hemen gidelim."

Darius, derin bıçak yarasının iğrenç olarak nitelenebilecek pansumanında bana yol gösterdi. Pansuman sırasında, Darius'un ifadesiyle *"Alaycı Kuzgun'un kanının neden olabileceği her tür enfeksiyonu gidermek için"* etine alkol dökmek zorunda bile kaldım. Aynı bıçağın Rephaim'in göğsüne de saplandığını ve üzerinde pis kuş-insan yaratığının kanını taşıdığını unutmuştum. Yarayı temizlememin ardından, Darius beni Dermabond denilen –ve sıvı dikiş olarak da bilinen– tuhaf fakat bir o kadar harika şeyi bulmam için yönlendirdi. O şeyi yarası boyunca düz bir çizgi halinde dolaştırdım, sonra yaranın iki tarafını birbirine bastırdım ve ta-ta-ta-tam! Henüz iyileşmemiş kesiğini saymazsak, Darius yeni sayılabilecek kadar iyi olmuştu. Ben aslında daha şüpheciydim ama (Darius'un da hatırlattığı üzere) sözüne güvenilirliği olan bir hemşire sayılmazdım.

Sonra birlikte dolapları karıştırmaya başladık çünkü ben üzerime sarılı çarşafla hiçbir yere gidemezdim. Tamam,

çekmecelerden birinde bulduğumuz iğrenç, kağıt gibi incecik ve sırtsız hastane önlüklerine (ah, yapmayın ama bu şeylere önlük demek için bin şahit ister!) inanamayacaksınız. Zaten kendinizi berbat hissederken, hastanelerin size bu çirkin ve her tarafınızı açıkta bırakan şeyleri giydirmekte ısrar etmeleri nedendir acaba? Her neyse... Sonunda üzerime çok büyük gelen –ama her neyse– yeşil bir takım bulduk (hani şu doktorların ameliyatta giydiklerinden). Bir çarşafa sarılı dolaşmaktan bin kat daha iyiydiler. Kıyafetimi bir çift hastane patiğiyle tamamladım. Darius'a çantamı görüp görmediğini sordum; o da bana hâlâ Hummer'da olduğunu tahmin ettiğini söyledi. Yaptığım büyük ihtimalle sığlıktı ama birkaç dakikamı, çantamı kaybetmem halinde yeni bir ehliyet ve cep telefonu almak zorunda kalacağım konusunda stres yaparak ve söylenerek geçirdim ve hatta yine yenisini almak zorunda kalacağım müthiş Ulta rujumun numarasını hatırlamaya çalıştım.

Doktor kıyafetini giydikten (ki ben giyinirken Darius'un sırtı dönüktü) ve çantamın kaybolmuş olmasından korkmaya başlamamdan bir süre sonra, yatağın üzerinde boşluğa bakarak oturmakta olduğumu ve neredeyse uykuya dalacağımı fark ettim.

Darius "Nasılsın?" diye sordu. "Biraz..." Berbat ve korkunç gibi kelimeler kullanmak istemediği için olsa gerek, cümlesini tamamlamamıştı.

Yardımcı olmak için "Yorgun mu görünüyorum?" dedim.

Kafasını salladı. "Evet."

"Şey, çok müthiş bir tesadüf sayılmaz çünkü gerçekten yorgunum. Hem de çok."

"Belki de beklemeli ve..."

"Hayır!" dedim. "Gitmek istediğimi söylerken ciddiydim. Ayrıca, burada olduğumuz sürece uyumam söz konusu bile olamaz. Kendimi güvende hissetmiyorum."

"Aynı fikirdeyim," dedi Darius. "Güvende değilsin. Hiçbirimiz değiliz."

Her ne kadar dile getirmesek de, ikimiz de Gece Evi'nde ayrılmayı başarsak bile güvende olamayacağımızın farkındaydık. Ama bunu yüksek sesle söylememek moral açısından daha iyi olacaktı.

"Tamamdır. Diğerlerini bulalım," dedim.

Odadan çıkmadan önce duvardaki saate baktım ve sabah dördü biraz geçtiğini gördüm. Zamanın nasıl akıp gittiğini görünce şaşırmıştım çünkü bu, uzun süre baygın kaldığım anlamına gelirdi ama ben dinlenmiş gibi hissetmiyordum. Gece Evi'nde normal hayat devam ediyorsa, çaylakların dersleri bitmiş olmalıydı. "Hey," dedim Darius'a. "Akşam yemeği saati geliyor. Kafeteryada olabilirler."

Darius başıyla onayladı ve yasladığım sandalyeyi çekip kapıyı yavaşça açtı.

"Koridor boş," dedi.

O koridordu kolaçan ederken, ben de ona bakıyordum. Bu yüzden peşi sıra odadan çıkmak yerine, kolunu tuttum ve onu geri çektim. Bana şaşkın şaşkın baktı.

"Ah, Darius. Bence kafeteryaya ya da benim yatakhaneme girişimizi yapmadan önce üstümüzü değiştirmemiz gerekecek. Demek istediğim, sen kan içindesin; bense üstüme kocaman bir çöp torbası geçirmişim gibi görünüyorum. Tam olarak dikkat çekmeyeceğimiz söylenemez."

Darius kendi üstüne başına baktı ve ceketini ve tişörtünü kaplayan kurumuş kan lekelerini gördü. Kan ve yüzündeki yeni kapatılmış yara bir araya gelince, üzerine bir de benim hastane kostümüm eklenince, ortaya kelimenin tam anlamıyla "dikkat çekici" bir tablo çıkıyordu ve Darius da bunu kabul etmekte gecikmedi.

"Merdivenlerden üst kata çıkalım. Erebus'un Oğulları orada kalıyorlar. Ben üstümü değiştirir, sonra da seni şunlardan kurtulabilmen için çabucak yatakhaneye götürürüm." Eliyle kıyafetimi işaret ediyordu. "Şansımız yaver giderse, Afrodit ve İkizler'i yatakhanede bulur, Damien'in izini sürdükten sonra okul arazisinden sıvışırız."

"Kulağa gayet iyi geliyor. O tünellere dönmek için can attığımı söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Ama şu anda olunabilecek en iyi yer orasıymış gibi geliyor."

Darius, erkek dilinde benimle aynı fikirde olduğu anlamına geldiğini tahmin ettiğim bir homurtu çıkardı. Peşinden, gerçekten bomboş olan koridora çıktım. Merdivenlere çok yakındık. Pekala, birkaç basamaklık merdivenleri çıkmak bile canıma okumaya yettiği için sonunda kendimi Darius'un koluna yaslanmış halde buldum. Gözlerindeki endişeli bakıştan beni kucaklamayı düşündüğünü ve o zamana kadar bir üst kata ulaşmış olmasak (bütün itirazlarıma rağmen) bunu zaten yapacağını anlamıştım.

Hızlı hızlı nefes alıp verirken "Söylesene, burası hep bu kadar sessiz midir?" diye sordum.

"Hayır," dedi ciddi bir tavırla. "Değildir." İçinde bir buzdolabı, büyük ekran bir TV, birkaç rahat kanepe ve bir iki halter, bir dart tahtası ve bir bilardo masası gibi erkekçe ıvır zıvırların olduğu bir ortak kullanım alanından geçtik. Darius, beni, yüzünde anlaşılması güç bir ifadeyle, bu geniş salonun açıldığı sayısız kapıdan birine götürdü.

Odası tam hayal edebileceğim gibi bir Erebus'un Oğlu odasıydı. Temiz, basit ve ortalıkta hemen hiç ıvır zıvırın olmadığı sade bir oda. Raflarda bıçak atma yarışmasında kazanılmış bir iki kupa ve Christopher Moore'un ciltli kitaplarının eksiksiz bir koleksiyonu duruyordu; ama ortalıkta birlikte bir tane bile aile ya da eş dost fotoğrafı yoktu. Duvarlardaki tek sanat eseri bir Oklahoma manzarasıydı ve büyük ihtimalle Darius bu odaya

yerleşmeden önce de orada asılıydı. Ah ayrıca Afrodit'inkine benzeyen küçük bir buzdolabı vardı; ki bunu görmek canımı biraz sıkmıştı. Ne yani? Benim dışımda herkesin kendine ait bir buzdolabı mı vardı? Odanın kalın perdelerle örtülmüş büyük bir penceresi vardı. Darius üstünü değiştirirken –Afrodit'in ikimizden birinin gözlerini oymasına fırsat vermemek için– pencereden dışarıya göz atmaya karar verdim.

Bu saatte ortalık bir hayli hareketli olurdu. Sınıflar dağıldığı için çocuklar okulun akademik bölümlerinden yatakhanelerine, hobi salonuna ya da kafeteryaya geçerler ya da yaşıtları gibi gruplar halinde bahçede takılırlardı. Oysa dışarıda bir binadan diğerine geçerken, kaygan zeminde düşe kalka ilerleyen bir iki kişiden başka bir şey göremedim.

İç sesim, olayın göründüğü kadar basit olmadığını söylese de, ben okulun ölümcül sessizliğinden hava şartlarını sorumlu tutmayı tercih ediyordum. Karanlık gökyüzünden buz gibi bir yağmur iniyordu ve fırtınanın ıssızlaştırıcı etkilerine rağmen, incecik buz tabakasının her şeye kattığı sihir havası beni büyülemişti. Ağaçlar, dallarına biriken kristalimsi ağırlıkla bel vermişlerdi. Gaz lambalarının sarımtırak ışığı kaygan duvarlarda ve kaldırımlarda parlıyordu. Ve en muhteşem görüntü, buzla kaplı çimlerdi. Dört bir yanı, ışığın doğru düştüğü noktalarda ışıl ışıl parlayan kırılgan çiviler sarmış gibiydi; zemin bir elmas tarlasına ev sahipliği yapar gibi görünüyordu.

"Vay canına," diye mırıldandım. "Buz fırtınasının başa bela olduğunu biliyorum ama gerçekten çok hoş. Her şeye bambaşka bir hava katıyor."

Darius temiz tişörtünün üstüne bir kazak geçirerek yanıma, pencereye geldi. Çatık kaşlarına bakılırsa, o, buz fırtınasının büyülü havasından daha çok baş belası halini görebiliyordu.

"Ortalıkta tek bir nöbetçi göremiyorum." Darius bunu söyleyince, çatık kaşlı bakışlarının karı değil, karın ötesindeki

okul duvarlarını hedef aldığını fark ettim. "Buradan en az üç ya da dört savaşçı kardeşimi görebiliyor olmamız gerekirdi ama bir kişi bile yok." Gerildiğini fark ettim.

"Ne oldu?"

"Konuşmakta acele etmişim. Haklıydın. Burası bambaşka bir dünya artık. Nöbetçiler var ama benim kardeşlerim değiller." Duvarın sol tarafımızda uzanan ve bulunduğumuz binanın tam karşısında kalan Nyx'in Tapınağı'nın arkasına doğru kıvrılan kısmını işaret ediyordu. Orada yaşlı bir meşe ağacıyla tapınağın arka duvarı arasında, karanlığın içinde, duvarın üstüne çömelmiş bir Alaycı Kuzgun duruyordu. "Ve şu tarafta." Darius duvarın üstündeki bir başka noktayı işaret ediyordu. Ben karanlığı fırtınalı gecenin doğal bir uzantısı olarak algılamıştım ama dikkatli baktığım zaman, karşımdakinin korkunç görünüşlü yeni bir kuş-adam olduğunu fark ettim.

"Her yerdeler," dedim. "Buradan nasıl çıkacağız?"

"Daha önce yaptığın gibi, bizi elementlerle saklayamaz mısın?"

"Bilmiyorum. Çok yorgunum ve tuhaf hissediyorum. Yaram daha iyi durumda ama gücüm sürekli azalıyor ve yerine yenisi dolmuyor." O anda fark ettiğim başka bir şey mideme kramp girmesine neden olmuştu. "Ateşi ve rüzgarı Kalona'yı senin üstünden atmak için kullandıktan sonra, benim göndermeme gerek kalmadı. Bir anda kayboldular. Daha önce böyle bir şey hiç olmamıştı. Ben onları gönderene kadar, yanımdan ayrılmazlardı."

"Kendini tüketiyorsun. Elementleri harekete geçirmek ve kontrol etmek senin yeteneğin ve her şey gibi, onun da bir bedeli var. Genç ve sağlıklısın. Normal şartlar altında bunun seni nasıl tükettiğini fark etmiyor olmalısın."

"Bu bitkinliği daha önce birkaç defa hissettim ama hiç böyle olmamıştı."

"Çünkü daha önce ölüme bu kadar yaklaşmamıştın. Buna bir de dinlenmek ve toparlanmak için zamanının olmaması eklenince, ortaya tehlikeli bir kombinasyon çıkıyor."

"Başka bir deyişle, buradan sıvışmamız konusunda benden medet ummayabiliriz."

"Sana C planı desek ve kendimize A ve B planları edinsek, nasıl olur?"

"Benden olsa olsa Z planı olur," diye homurdandım.

"Sadece geçici bir önlem bile olsa, faydası dokunacaktır." Buzdolabına gitti ve su şişesine benzeyen iki şişe çıkardı. Şişeler ne olduğunu çok iyi bildiğim kırmızı sıvıyla doluydu. Birini bana uzattı. "İç bakalım."

Şişeyi aldım ve ona kaşlarımı çatarak baktım. "Buzdolabında su şişesinde kan mı saklıyorsun?"

Kaşlarını kaldırdı ama yanağındaki yaranın neden olduğu can acısıyla, yüzünü buruşturmak zorunda kaldı. "Ben bir vampirim, Zoey. Sen de yakında bir vampir olacaksın. Bizim için şişelenmiş insan kanı bulundurmak su bulundurmak gibi bir şeydir. Tek fark, kan içme arzusunu daha sık duymamız." Şişesini bana doğru kaldırıp son yudumuna kadar mideye indirdi.

Zihnimi bütün düşüncelere kapatıp, aynısını yaptım. Her zamanki gibi kan, sistemimde bir patlama etkisi yarattı ve bir enerji yüklemesiyle kendimi çok canlı ve yenilmez hissetmemi sağladı. Başımdaki sersemlik dağıldı ve yaramdan dalga dalga yayılan acı kaybolurken acısız ve derin bir nefes almanın keyfini çıkardım.

"Daha iyi misin?"

"Kesinlikle," dedim. "Haydi, hazır kendimizi enerjik hissederken biraz gerçek kıyafet ve diğerlerini bulalım."

"Enerji demişken..." Buzdolabına döndü ve üçüncü bir şişe kapıp bana uzattı. "Cebine sok. Kan içmek uykunun ve vücudunun

iyileşmek için ihtiyaç duyduğu zamanın yerini tutamaz ama ayaklarının üstünde durmana yardımı olur. Ya da en azından ben öyle olacağını umuyorum."

Şişeyi dökümlü ameliyathane pantolonumun cebine soktum. Darius bıçak kılıfını kuşandıktan sonra temiz bir deri ceket kaptı. Birlikte odasından çıkıp merdivenleri indik ve binanın kapısına yürüdük. Bütün bunları hiç kimseye görünmeden yapmıştık. Bu işte bir tuhaflık var gibiydi ama bunu konuşarak zaman kaybetmek istemiyordum. Bizi orada gerekenden bir saniye daha fazla tutabilecek hiçbir şey yapmak ya da söylemek istemiyordum.

Darius binanın ön kapısına ulaşırken tereddütlüydüm. "Alaycı Kuzgunlar'ın ayaklandığımı ve ortalıkta dolaştığımı görmelerinin iyi bir fikir olacağını sanmıyorum." Görünürlerde bizden başka kimse olmamasına rağmen, sesimi alçak tutmaya özen gösteriyordum.

"Haklı olabilirsin," dedi. "Yapabilecek misin?"

"Şey, yatakhane pek uzak sayılmaz. Ayrıca hava zaten pis. Sadece bir pus çağırıp yağmuru hızlandıracağım. Bizi saklamaya faydası olacağını sanıyorum. Sadece ruhtan ibaret olduğunu düşünmen gerektiğini sakın unutma. Fırtınaya karıştığını hayal etmeye çalış. Bu genelde işimi kolaylaştırır."

"Çalışırım. Sen hazırsan ben de hazırım."

Göğsümün acıdan neredeyse tamamen arınmış olmasına şükrederek derin bir nefes aldım ve odaklandım. "Su, ateş ve ruh. Size ihtiyacım var," dedim. Tek kolumu, bir dostun kucaklamasını kabul eder gibi yana uzattım, diğerini de Darius'un koluna geçirdim. Üç elementin çevremi sardıklarını ve içime dolduklarını hissediyor, aynı şeyin Darius için de geçerli olmasını diliyordum. "Ruh, senden bizi bir pelerin misali örtmeni, saklamanı istiyorum. Bizi geceye karıştır. Su, bizi çevreleyen havayı doldur, bizi yıka ve gizle. Rüzgar senin birazcık, sadece buzu ısıtıp buhara dönüştürecek kadar esmene ihtiyacım var."

Aceleyle "Ama sadece bizim çevremizde değil," diye ekledim. "Bütün okul arazisini dolaş, her yere buğulu ve sihirli bir hava kat." Elementlerin, onlara verdiğim görevlerin heyecanıyla yerlerinde duramadıklarını fark edince gülümsedim. "Pekala, haydi bakalım," dedim ve başımı hafifçe eğdim. Darius kapıyı açtı ve rüzgar, ruh ve ateşle sarmalanmış halde, buz fırtınasına adım attık.

Bir konuda yanılmamıştım. Hava gerçekten pisti. Ilık ve kuru binanın içinden bakarken, kesinlikle çok daha hoş görünüyordu. Önceden de yeterince kötüydü zaten ama elementler emrime itaat ederlerken, fırtınanın yoğunluğu da arttı. Alaycı Kuzgunların bizi fark edip etmediklerini anlamak üzere çevreme bakındım ama elementler bir arada çok iyi iş çıkarıyorlardı ve Darius'la ben buza dönüşmüş, kör edici bir kar küresinin içinde yürür gibiydik. Buz ve rüzgar o kadar kötüydü ki, Darius bir kedinin reflekslerine sahip olmasa ve her ikimizi de ayakta tutmayı başaramasa, kıçımın üstüne oturmam işten bile değildi.

İkimiz donmuş kaldırımda, çevremizi tamamen saran ani bir pusun içinde, fırtınaya karşı kafalarımızı öne eğerek, hızlı ancak dikkatli adımlarla ilerlerken, ortalıkta tek bir kedinin bile olmadığını fark ettim. Tamam, hava cidden berbattı –hele benim küçük müdahalemden sonra daha da beter olmuştu– ve kediler ıslak olan hiçbir şeyi sevmezlerdi ama Gece Evi'nde geçirdiğim birkaç ay boyunca, kampüste birbirlerini kovalayan ya da oynaşan birkaç kedi görmediğim tek bir gece bile hatırlamıyordum.

"Ortalıkta hiç kedi yok," dedim.

Darius "Ben de fark ettim," dedi.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bela."

Ancak kedilerin yokluğunun ne anlama gelebileceği konusuna kafa yoracak (ve Nala'mın nerede olduğunu merak edecek) zamanım yoktu. Daha şimdiden, enerjimin çekildiğini

hissediyordum. Bütün gücümü ve dikkatimi rüzgar, ateş ve suya, sürekli talimatlar vererek onları yanımızda tutmaya odaklamalıydım. "Biz geceyiz, gecenin ruhu bizi örtsün... bizi pusla kapla . . . es rüzgar ve bizi kötü gözlerin görüşünden sakla..."

Yatakhaneye neredeyse varmıştık ki, kızın sesini duydum. Tam olarak ne dediğini çıkartamıyordum ama yüksek ve gergin ses tonu, bir şeylerin kesinlikle yolunda olmadığının habercisiydi. Darius'un kolundaki gerilime ve çevremizi saran element perdesinin ötesini görebilmek için bir o yana bir bu yana bakışına bakılırsa, sesi o da duymuştu.

Biz yatakhaneye yaklaştıkça ses de netleşiyor ve yükseliyordu ve nihayet kelimeler bir anlam ifade etmeye başladılar.

Kız ürkek bir sesle "Hayır, gerçekten!" diyordu. "Ben sadece odama gitmek istiyorum."

"Gideceksin. Ama seninle işim bittikten sonra."

Erkeğin sesini daha kız cevap vermeden tanıdığım için, donakalmış, Darius'u da durdurmuştum.

"Daha sonraya ne dersin Stark? Belki o zaman..." Kızın sesi pat diye kesilivermişti. Küçük bir çığlığın ardından bir iç çekiş duydum. Ve arkasından o korkunç ıslak ses geldi ve inlemeler başladı.

BÖLÜM YİRMİ

Darius beni de yanında sürükleyerek ileri doğru hamle yaptı. Kızlar yatakhanesinin girişindeki küçük sundurmaya ulaştık. Geniş merdivenlerin iki tarafında, bel hizasına kadar yükselen ve size yatakhaneye kadar eşlik eden erkek arkadaşınıza iyi geceler öpücüğü vermeden önce biraz oturmanız ve oynaşmanız için biçilmiş kaftan olan taş duvarlar vardı.

Stark'ın yapmakta olduğu şey, bu iyi geceler öpücüğünün çarpık bir versiyonundan başka bir şey değildi. Dişlerini boynuna kilitlemesinden saniyeler önce kızın ondan uzaklaşmaya çalıştığı çok bariz olmasa, Stark'ın sevgilisini kucaklamakta olduğu sanılabilirdi. Varlığımızdan bihaber olan Stark'ın saldırısına devam edişini dehşet içinde izliyordum. Kızın artık cinsel bir hazla inliyor olması durumu değiştirmiyordu. Demek istediğim, bir vampir birini ısırdığı zaman ne olduğunu hepimiz biliyoruz: Hem kurbandaki (ki bu durumda kız kesinlikle kurbandı) hem de vampirdeki seks alıcıları harekete geçer. Kız fiziksel olarak zevk duyuyor olabilirdi ama iri iri açılmış, dehşete düşmüş gözleri ve vücuduna yansıyan gerilim, elinde olsa, Stark'a karşı koymak için her şeyi yapacağını anlatıyordu. Stark kızın boynundan büyük yudumlar emiyordu. İnlemesi ürkütücüydü ve bir eliyle

kızı sımsıkı tutarken, diğer elini kızın eteğine uzatıyor; böylece bacaklarının arasında kendine yer açıp...

Darius "Bırak onu!" diye emrederken kolunu kolumdan çekti ve bizi saklamakta olan pusun koruyucu bulanıklığından sıyrıldı.

Stark, kızı bir litrelik boş bir Big Gulp[10] bardağını yere atar gibi, düşünmeden bırakıverdi. Kız ağlamaya başlamıştı, ellerinin ve dizlerinin üstünde sürünerek Stark'tan uzaklaşıp Darius'a doğru gitti. Darius cebinden çıkardığı eski usül bir mendili bana doğru attı ve "Kıza yardım et," dedi. Sonra kastan yapılmış bir dağ gibi, sinir krizi geçiren kızla Stark'ın arasına dikildi.

Yere çöktüm ve kızın Erik'ten hoşlanan dördüncü sınıf öğrencisi Becca Adams olduğunu görünce şaşırdım. Mendili kıza uzatıp, onu yatıştıracak sözler sarf ederken bir taraftan da Darius'un Stark'a meydan okuyuşunu izliyordum.

Stark "Sürekli yoluma çıkıyor, bana engel oluyorsun," dedi. Gözleri hâlâ kırmızı ışıklar saçıyordu. Ağzının kenarındaki kanı elinin tersiyle sildi. Bir kez daha çevresinde dalgalanan karanlığı gördüm. Bahsettiğim, tam olarak gözle görülebilir bir şey değildi; daha çok görüş alanıma bir girip bir kaybolan bir dalga gibiydi. Ve görmek için kendimi zorlamadığım zamanlarda daha kolay görebiliyordum.

Ve birden kafama dank etti. Bu tuhaf sıvı karanlığı daha önce nerede gördüğümü biliyordum. Tünellerdeki gölgelerde ve Neferet'in beni az kalsın öldüren o Alaycı Kuşa dönüşmeden önceki spektral görüntüsünün çevresinde de aynı dalgalanma vardı... Düşündükçe bu karanlığı daha da net hatırlıyordum. Aynı karanlığın, Stevie Rae'nin Değişiminden hemen önce, çevresinde, yaşayan bir gölge gibi dalgalandığından emindim. Ancak o anda en yakın arkadaşımın sıkıntısına ve mücadelesine odaklandığım için, arkadaşımın içinde hareket ettiği o karanlığı içsel bir oluşum

10 Big Gulp: Seven Eleven marketlerinde açık olarak satılan bir meşrubat markası.

olarak değerlendirmiştim. Tanrıçam! Çok aptaldım! Darius, Stark'ın karşısına dikilirken, bu yeni bilgiye bir anlam yüklemeye çalışıyordum.

"Belki de kimse sana erkek vampirlerin, insan, vampir ya da çaylak, hiçbir dişiyi taciz etmediklerini anlatmamıştır." Darius bir arkadaşıyla olağan bir sohbet eder gibi, sakin bir sesle konuşuyordu.

"Ben bir vampir değilim," dedi Stark ve alnındaki içi boş, kırmızı hilali işaret etti.

"Bu önemli bir detay değil. Biz..." Darius önce kendisini, sonra Stark'ı işaret ederek "Kadınları taciz etmeyiz," dedi. "Asla. Tanrıça bize bunu yapmamız gerektiğini öğretti."

Stark gülümsedi ama gülümsemesinde mizah duygusundan eser yoktu. "Sanırım buradaki kuralları biraz değişmiş bulacaksın."

"Evlat, sanırım sen de bazılarımız için kuralların buraya –kalbini işaret ediyordu– yazılı olduğunu ve bu kuralların çevremizdekilerin anlık hevesleriyle değişemeyeceğini göreceksin."

Stark'ın yüzü sertleşti. Arkaya doğru uzandı ve sırtındaki atkıdan yayını çekti. Sonra omzunda asılı duran ve bir erkek çantasına benzeyen (Stark'ın çanta taşıyacak biri olmadığını tahmin etmeliydim) kılıftan bir ok çıkardı. Oku yaya yerleştirdi ve "Sanırım, bir daha yoluma çıkmayacağından emin olmanın zamanı geldi," dedi.

"Hayır!" Ayağa kalktım ve Darius'un yanına gittim. Kalbim deli gibi çarpıyordu. "Sana ne oldu böyle, Stark?"

Hayaletimsi karanlık çevresini bir kez daha sararken, Stark yüzünü öfkeyle büzerek "Öldüm!" diye bağırdı. Şimdi artık o karanlığı çok net görebildiğim için, daha önce nasıl gözden kaçırabildiğimi anlayamıyordum. Gölgemsi kötülüğü görmezden gelerek ona meydan okumaya devam ettim.

"Bunu biliyorum!" diye bağırdım. "Ben de oradaydım, hatırlasana." Bu sözlerim duraksamasına neden olmuştu. Yayını biraz indirdi. Bunu iyiye işaret olarak kabul edip sözlerime devam ettim. "Düşes ve benim için geri geleceğini söylemiştin."

Köpeğinin adını telaffuz ettiğim anda, yüzünden bir acı dalgası geçti. Bu haliyle olduğundan çok daha genç ve kırılgan görünmüştü. Ancak bu, sadece bir an sürdü. Ben gözümü açıp kapayana kadar, yine tehlikeli ve alaycı Stark'a dönüşmüştü. En azından gözlerindeki kırmızı parıltı kaybolmuştu.

"Evet, döndüm. Ama artık her şey farklı. Ve daha büyük değişimler de yaşanacak." Darius'a tiksinti dolu bir bakış attı. "İnandığın o eski palavraların artık hiçbir anlamı yok. Seni güçsüzleştirmekten başka bir işe yaramazlar. Ve güçsüz düşersen, ölürsün."

Darius kafasını salladı. "Tanrıçanın yolunu onurlandırmak hiçbir zaman güçsüzlük olamaz."

"Ah, evet ama son zamanlarda ortalıkta tanrıçaya benzer bir şeyler gördüğümü söyleyemem. Ya sen?"

"Aslında ben gördüm," dedim sesimi yükselterek. "Nyx'i gördüm. Tam şurada göründü." Kızlar yatakhanesini işaret ediyordum. "Sadece birkaç gün önce."

Stark bana uzun uzun, sessizce baktı. Yüzünü dikkatle inceliyor, aramızda güçlü bir bağ olduğunu hissettiğim, kollarımın arasında ölmesinden hemen önce öptüğüm o çocuktan bir iz bulmaya çalışıyordum. Ama tek görebildiğim, ne yapacağını tahmin edemediğim bir yabancı oldu. Ve tek düşünebildiğim yayını çekmesi halinde hedefini asla ıskalamayacağıydı.

Ve hatırladım. Stark, Stevie Rae'yi öldürmemişti. Stevie Rae'nin hâlâ hayatta olması, Stark'ın onu öldürmeyi gerçekten istemediğinin kanıtıydı. Belki de içinde eski Stark'tan kalma bir şeyler hâlâ vardı.

"Bu arada Stevie Rae iyi," dedim.

"Umurumda değil," dedi.

Omuz silktim. "Onu bir şiş kebaba döndüren şey senin okun olduğu için, bilmek istersin diye düşündüm."

"Ben bana söyleneni yaptım. Patron *kanını akıt,* dedi. Ben de akıttım."

"Neferet mi? Seni o mu kontrol ediyor?"

Gözleri çakmak çakmak oldu. "Beni kimse kontrol etmiyor."

"Seni kanşehvetin kontrol ediyor," dedi Darius. "Kanşehvetinin kontrolünde olmasan, o çaylağa saldırmazdın."

"Ya? Öyle mi dersin? Ama yanılıyorsun. Ben kanşehvetimden hoşnudum. O kızla canımın istediğini yapmaktan da. Vampirler ortalıkta sinsi sinsi dolaşmayı bıraksalar iyi olacak. Bizler insanlardan çok daha zeki, güçlü ve iyiyiz. Kontrol onlarda değil, bizde olmalı!"

"O çaylak bir insan değil," dedi Darius. Çıplak bir bıçak gibi keskin sesi, bana onun sadece ağabey sevecenliği taşımadığını, aynı zamanda Erebus'un Oğulları'ndan ve yaşayan en güçlü savaşçılardan biri olduğunu hatırlatmıştı.

"Susamıştım ve kolayda bir insan hanımefendi yoktu," dedi Stark.

"Zoey, kızcağızı yatakhaneye götür." Darius gözlerini Stark'tan bir an bile ayırmıyordu. "Stark'ın zevkine yeterince hizmet etti."

Telaşla Becca'nın yanına gidip ayağa kalkmasına yardım ettim. Biraz yalpalıyordu ama yürüyebilecek durumdaydı. Yanına ulaştığımız zaman, Darius, Stark'la aramızda durmaya özen göstererek bizimle birlikte harekete geçti. Stark biz yanından geçerken, ensemden aşağı bir ürperti indiren öfkeli bir sesle konuştu:

"Biliyorsun tek yapmam gereken seni öldürmeyi düşünüp yayımı çekmek. Her nerede olursan ol, işin biter."

"Bunu yaparsan sadece bir ölü olurum," dedi Darius rahat bir tavırla. "Ama sen bir canavar olursun."

"Benim için canavar olmanın hiçbir sakıncası yok."

"Yüksek Rahibeme, dolayısıyla Tanrıçama hizmet ederken öldüğüm sürece, benim için de ölü olmanın sakıncası yok."

Stark'a "Ona zarar verirsen, her şeyimle üstüne saldırırım bilesin," dedim.

Stark bana baktı ve dudaklarını eskiden sahip olduğu şirin ve kibirli gülümsemenin ancak hayaleti olabilecek bir gülümsemeyle büktü. "Sen de biraz canavar sayılırsın, değil mi, Zoey?"

Bu çirkin yoruma cevap vermeye gerek dahi görmedim. Görünüşe bakılırsa, Stark da benimle hemfikirdi. Bizi Stark'ın yanından geçirip kapıyı itti ve Becca'nın içeri girmesine yardım etti. Fakat ben Becca'nın peşinden gitmek yerine, olduğum yerde durdum. İç sesim yapmam gereken bir şey olduğunu söylüyordu. Onu duymazdan gelmeyi ne kadar istesem de bunun iyi bir fikir olmadığını artık öğrenmiştim. Darius'a "Hemen geliyorum," dedim. Bana itiraz etmeye hazırlandığını görebiliyordum ama kafamı salladım ve dedim ki: "Güven bana. Bir iki saniye sonra oradayım."

"Kapının iç tarafında olacağım," dedi Darius, Stark'a buz gibi bir bakış atarken. Ve sonra içeri girdi.

Yüzümü Stark'a çevirdim. Söylemek üzere olduğum şeyle büyük bir risk aldığımın farkındaydım ama Kramisha'nın şiirini ve *İnsanlık onu kurtarıyor / Ama o beni kurtarabilecek mi?* dizelerini aklımdan çıkaramıyordum. En azından şansımı denemeliydim.

Giriş yapmaya gerek duymadan "Jack, Düşes'e bakıyor," dedim.

Gözlerinde yine aynı hüznü gördüm ama sesi etkilenmemişti. "Eee?"

"Eee'si sana köpeğinin iyi olduğunu söylüyorum. Zor bir dönem geçirdi ama şimdi iyi."

"Ben eski ben değilim, bu yüzden Düşes artık benim köpeğim değil." Bu defa sesinin titrediğini duyar gibi oldum ve bundan güç alarak ona doğru bir adım attım.

"Hey... Köpeklerin en iyi tarafı koşulsuz sevgi sunabilmeleridir. Şu anda nasıl biri olduğun Düşes'in umurunda bile olmaz. O seni yine de sever."

"Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun," dedi.

"Evet, biliyorum. Köpeğinle zaman geçirdim. Kocaman bir kalbi var."

"Ben onu kastetmemiştim. Kendimden bahsediyordum."

"Ben kırmızı çaylaklarla da zaman geçirdim. Değişim geçiren ilk kırmızı vampirin en yakın arkadaşım Stevie Rae olması da cabası. Stevie Rae de eski halinden farklı ama ben onu yine de seviyorum," dedim. "Belki sen de Stevie Rae ve diğer kırmızı çaylaklarla biraz vakit geçirsen, ne bileyim, belki kendini bulabilirsin. Çünkü onlar buldular." Bunu hissettiğimden daha büyük bir özgüvenle söylemiştim. Ne de olsa, Stark'ın çevresini saran o karanlığı, tünellerde ve kırmızı çaylakların çevresinde de görmüştüm ama kendimi, onu kötünün kolayca girip çıkabildiği bu yerden uzaklaştırmamın en iyisi olacağına inanmaktan alamıyordum.

"Tabii," dedi biraz fazla hızlı hızlı. "Neden beni Stevie Rae'ye götürmüyorsun? Bakalım neler olacak."

"Tabii," dedim ben de duraksamadan. "Neden yaylarını ve oklarını burada bırakıp, bana şu kuş ucubelere görünmeden kampüsten çıkmanın yolunu göstermiyorsun? Sonra da seni Stevie Rae'ye götürürüm."

Yüzü sertleşti ve bir kez daha o acımasız yabancıya dönüştü. "Yayım olmadan hiçbir yere gitmem. Ve hiç kimse kampüsü onların bilgisi dışında terk edemez."

"Bu durumda, seni Stevie Rae'ye götüremeyeceğim demektir."

"Bana Stevie Rae'nin yerini göstermene gerek yok. Onun saklandıkları küçük sığınaktan haberi var. Arkadaşını, istediği zaman, mutlaka ele geçirecektir. Yerinde olsam, Stevie Rae'yi beklediğimden daha erken görmeye hazırlanırdım."

Zihnimde tehlike çanları çalmaya başlamıştı ve Stark'ın bahsettiği "o"nun kim olduğunu sormama hiç gerek yoktu. Ancak Stark'ın bu açıklamasının beni ne kadar sarstığını belli etmemek için, sakin bir tavırla gülümsedim ve "Hiç kimsenin bir yere saklandığı falan yok," dedim. "Ben buradayım. Stevie Rae de Değiştiği günden beri hep aynı yerde. Büyük bir mesele değil yani. Ayrıca onu görmek her zaman çok iyi geliyor. Bu yüzden pat diye çıkıp gelmesi de harika olur."

"Ya, tabii. Büyük bir mesele değil. Ve ben de olduğum yerde kalmaktan memnunum." Bakışlarını benden uzaklaştırıp çevremizde tembel tembel salınan soğuk sise sabitledi. "Neden önemsediğini anlamış değilim."

Ve birden tam olarak ne söylemem gerektiğini anladım. "Ben sadece sana verdiğim sözleri tutuyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ölmeden önce iki söz vermemi istemiştin. İlki, senin unutmamamdı ve unutmadım. İkincisi de Düşes'e göz kulak olmaktı ki şimdi sana iyi olmasını sağladığımı söylüyorum."

"Jack denen o çocuğa söyle, Düşes artık onun köpeğidir. Ona de ki..." Bana bakmamakta ısrar ederek derin ve titrek bir iç çekti. "Ona Düşes'in çok iyi bir köpek olduğunu ve ona çok iyi bakmasını söyle."

İç sesime kulak vermeyi sürdürerek aramızdaki birkaç metrelik mesafeyi kapattım ve elimi –aynı öldüğü gece yaptığım gibi– omzuna koydum. "Biliyorsun, ne dersen de ve onu kime verirsen ver, Düşes her zaman senin köpeğin olacak. Sen ölünce

çok ağladı. Oradaydım. Gördüm. Ben unutmadım ve asla unutmayacağım."

Benden tarafa bakmadı ama yayını ağır hareketlerle yere bırakıp elini elimin üstüne koydu. Orada öylece durduk. Tek kelime etmeden, birbirimize dokunarak. Yüzüne büyük bir dikkatle bakıyordum ve dönüşümünü gördüm. Elini elime bastırırken uzun ve ağır bir nefes koyverdi. Yüzü gevşemişti. Gözlerindeki son kırmızı ışık da kaybolmuş ve o tuhaf ve gölgemsi karanlık buharlaşmıştı. Sonunda bana baktığında, karşımda çok etkilendiğim ve kollarımın arasında ölen ve bana geri döneceğini söyleyen o çocuğu buldum.

"Ya bende sevilmeye değer bir şey kalmamışsa?" Bu soruyu öyle cılız bir sesle sormuştu ki, hemen yanında duruyor olmasam onu asla duyamazdım.

"Bence ne olduğunu ya da neye dönüşeceğini seçmek hâlâ senin elinde. Stevie Rae insanlığını canavar haline tercih etti. Sanırım bu sana kalmış bir karar."

Bir sonraki hareketimin aptalca olduğunun farkındayım. Aslında bunu neden yaptığımı bile bilmiyorum. Demek istediğim, başımda henüz çözüme kavuşmamış Heath ve Erik meseleleri vardı. İhtiyaç duyacağım son şey, hayatımı iyice karmaşık bir hale getirecek yeni bir erkekti ama o an için sadece Stark ve ben vardık ve o yine eskisi gibiydi: Bir kaza sonucu akıl hocasının ölümüne neden olduğu için Nyx'in ona bahşettiği yetenek yüzünden müthiş bir sıkıntı çeken, başkalarına zarar verme ihtimaliyle dehşete düşen bir çocuk. Bir anda aramızda çok derin ve beklenmedik bir bağ kurulduğunu hissettiğim, sayesinde ruh eşi diye bir şeyin varlığına inanmaya başladığım ve sadece birkaç saniye için bile olsa, benim ruh eşim olabileceğini düşündüğüm çocuk... Kollarının arasına girerken, tek düşündüğüm bunlardı. Eğilip, çekingen bir tavırla dudaklarını dudaklarıma örttüğü zaman, gözlerimi yumdum ve ona yumuşacık ve tatlı bir öpüşle

karşılık verdim. Bana kırılmamdan çekinirmiş gibi nazikçe sarılırken, o da beni öptü.

Sonra gerildiğini hissettim. Kendini geri çekti ve arkaya doğru birkaç adım attı. "Beni unutmalıydın!" diye haykırmadan önce gözlerinde birkaç damla yaş gördüğüme yemin edebilirdim. Yerdeki yayını aldı ve fırtınalı gecenin içinde, yıldırım hızıyla kayboldu.

O gittikten sonra, bir süre olduğum yerde kalakaldım. Derdim neydi benim? Daha birkaç dakika önce bir başka kıza saldıran bir adamla nasıl öpüşebilmiştim? İnsandan çok canavar olabilecek biriyle aramda nasıl olup da bir bağ hissedebilmiştim? Belki de artık kendimi bile tanıyamıyordum. Dönüşmekte olduğum insanı tanımadığım kesindi.

Ürperdim. Gecenin soğuk rutubeti kıyafetimin içine işleyip tenime ve kemiklerime kadar ulaşmıştı. Ve yorgun hissediyordum. Çok ama çok yorgun.

"Teşekkürler, ateş, hava ve su," diye fısıldadım beni dinlemekte olan elementlerime. "Bu akşam çok iyi iş çıkardınız. Artık gidebilirsiniz." Sis ve buz çevremde son bir kez daha döndükten sonra, beni gece, fırtına ve karmaşayla baş başa bırakarak gittiler. Yorgun adımlarla yatakhaneye yöneldim. İçeri girip sıcak bir duş alabilmeyi ve yatağıma kıvrılıp günlerce, gecelerce uyuyabilmeyi o kadar isterdim ki...

Doğal olarak, bu isteğim, sadece bir hayal olarak kalacaktı.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Ben daha elimi uzatırken, Darius kapıyı açtı. Keskin bakışları, Stark'la aramızda geçen sahneyi izleyip izlemediğini merak etmeme neden olmuştu. Ve bütün kalbimle izlemediğini umuyordum.

Eliyle onu takip etmemi işaret ederken tek söylediği, "Damien ve İkizler içerdeler," oldu.

"Önce cep telefonunu ödünç almam gerek," dedim.

Ne tereddüt etti ne de kimi ve neden aramam gerektiğine dair can sıkıcı sorular sordu. Bana telefonunu uzattı ve ortak kullanıma açık salona doğru, önümden yürüdü. Stevie Rae'nin numarasını tuşladım ve telefonun açılmasını nefesimi tutarak bekledim. Nihayet cevap verdiğinde, Stevie Rae'nin sesi teneke bir kutunun içine doğru konuşuyormuş gibi geliyordu ama en azından onu duyabiliyordum.

"Hey, benim," dedim.

"Z! Tanrım, sesini duyduğuma çok sevindim. İyi misin?"

"Evet, daha iyiyim."

"İyi. Orada neler..."

"Daha sonra anlatırım," dedim sözünü keserek. "Şu anda beni dinlemelisin."

"Tamam," dedi.

"Sana söylediğimi yap."

Kısa bir sessizlik oldu ve sonra "Notta yazdığın şeyden mi bahsediyorsun?" diye sordu.

"Evet, tünellerde izleniyorsunuz. Orada sizinle olan bir şey var."

Korkup çığlık atmasını bekledim ama sakin bir sesle "Tamam, anlıyorum," demekle yetindi.

Hızlı hızlı devam ettim. "O kuşumsu şeylerin, sizi, yeryüzüne çıkmanızı bekledikleri noktalarda avlamaları kuvvetle muhtemel. Bu yüzden çok ama çok dikkatli olmanız gerekecek."

"Endişelenme, Z. Senden o notu aldığımdan beri gizli keşif turları yapıyorum. Sanırım herkesi kimseye görünmeden çıkarabilirim."

"Önce Rahibe Mary Angela'yı arayıp geleceğinizi haber ver. Benim de en kısa zamanda geleceğimi söylersin. Ama, nereye gittiğinizi kırmızı çaylaklara mümkün olduğunca söyleme. Anlıyor musun?"

"Evet."

"Ve benim yerime Büyükannemi kucakla."

"Kucaklarım. Ve diğerlerinin ona geçirdiğin kazadan bahsetmemelerini de sağlarım. Duyarsa, boşuna stres yapar."

"Teşekkürler," dedim. "Heath iyi mi?"

"Hem de çok iyi. Onun için endişelenmemeni söylemiştim. İki erkek arkadaşın da çok iyiler."

İç geçirdim. Onu düzeltebilmeyi ve sadece bir erkek arkadaşımın olduğunu söyleyebilmeyi nasıl da isterdim. "İyi. Güvende olmalarına memnun oldum. Ah, bu arada Afrodit de iyi," dedim. Gerçi bunu yapmak garibime gitmişti ama ben Damgaladığım insanın durumunu kontrol ederken, Stevie Rae'nin de kendisininkinden haber almak isteyeceğini tahmin etmiştim.

Gülüşü neşeli ve tanıdıktı. "Ah, Z, ben Afrodit'in iyi olduğunu zaten biliyorum. Ona bir şey olsa hemen anlarım. Tuhaf ama gerçek."

"Tamam, iyi. Sanırım. Hey, kapatmam gerek. Sen de harekete geçsen iyi olur."

"Herkesi buradan bu akşam çıkarmamı mı istiyorsun?"

"Şimdi," dedim sertçe.

"Anladım," dedi. "Yakında görüşürüz, Z."

"Lütfen çok ama çok dikkatli ol."

"Benim için endişelenme. Hazırda bekleyen birkaç numaram var."

"İhtiyacın olacak. Görüşürüz," dedim ve yankılanan bağlantımızı kestim. Stevie Rae'nin kırmızı çaylakları Benediktin Rahibelerinin Manastırına götürecek olması, beni biraz olsun rahatlatmıştı. Tünellerde gördüğüm o karaltıların, bir avuç rahibenin bodrum katında istedikleri kadar etkili olamayacaklarına inanmak zorundaydım. Ayrıca Stevie Rae'nin, bu işi, Alaycı Kuzgunlar'a yakalanmadan halledebileceğine de inanmak zorundaydım. Bizim şansımız da aynı oranda yaver giderse, yeniden bir araya gelebilir ve Kalona'yla Neferet konusunda ne yapacağımıza karar verebilirdik. Ve ben Stevie Rae'ye o ürkütücü karanlık gölgeyi sorabilirdim. Ne yazık ki, içimde, onun bu konuda benden daha çok şey bildiğine dair bir his vardı.

Salona girdim. Normalde okul sonrasında içerisi burada takılan ya da büyük ekran TV'lerin karşısına yayılmış çocuklarla dolu olurdu. Odanın her tarafına rahat koltuklar ve iki kişilik kanepeler yerleştirilmişti ve çocuklar uzun okul saatlerinin ardından, biraz gevşemek için salona akın ederlerdi.

Bugün ortalıkta her zamanki kadar çok çocuk yoktu ve olanlar da, alışık olmadığım kadar sessizdiler. Bunun bir nedeni, fırtınanın kablolu yayını bozmuş olması olabilirdi ama

Gece Evi'nde çok güçlü jeneratörler vardı ve çocukların DVD seyrediyor olmaları gerekirdi. Demek istediğim, alo? Hemen herkesin Netflix'i vardı. Ancak şu anda salonda olan çocuklar, birbirlerine sokulmuş, birbirleriyle fısıltıyı geçmeyecek bir sesle konuşuyorlardı.

Gözlerim otomatik olarak arkadaşlarımla her zaman oturduğumuz koltuk grubuna kaydı. Damien ve İkizler'i görünce derin bir oh çektim. Becca'yı aralarına almışlardı. Onu yatıştırmaya ve gözyaşlarını dindirmeye çalıştıklarını tahmin ettim. Ama yanlarına yaklaşınca, çok yanıldığımı anladım.

"Gerçekten, ben iyiyim. Önemli bir şey değildi." Becca titrek ya da ürkek sayılamayacak ama inanılmaz derecede sıkkın bir sesle konuşuyordu.

"Önemli bir şey değildi mi?" dedi Shaunee. "Tabii ki önemliydi."

"Adam sana saldırdı," dedi Erin.

"Tam olarak öyle değildi," dedi Becca elini sallayarak. "Öylesine takılıyorduk. Ayrıca, Stark gerçekten çok seksi bir çocuk."

Erin bir homurtu çıkardı. "Evet, ben de tecavüzcüleri çok seksi bulurum."

Becca'nın gözleri kısıldı. Soğuk ve acımasız bir sesle, "Stark çok seksi ve sen, istediği sen olmadığın için kıskanıyorsun," dedi.

"İstediği ben olmadığım için mi?" Erin kulaklarına inanamıyor gibiydi. "Sen şuna saldırmak istediği ben olmadığım için desene! Neden onun adına bahaneler uyduruyorsun?"

"Becca, senin neyin var?" diye sordu Shaunee. "Böyle bir şey hiçbir erkeğin yanına..."

Damien araya girdi. "Bir dakika. Biliyor musunuz, Becca haklı. Stark gerçekten seksi bir çocuk." İkizler ona şok olmuş

gözlerle baktılar ama Damien hiç duraksamadan sözlerine devam etti. "Becca öylesine takıldıklarını söylüyorsa, yargılamak bize düşmez."

İşte tam bu sırada, Darius ve ben de bu gergin guruba dahil olduk. "Neler oluyor?" diye sordum. "Becca, iyi misin?"

"Çok iyiyim." Becca, İkizler'e buz gibi bir bakış atarak ayağa kalktı. "Aslında, açlıktan ölmek üzereyim ve gidip yiyecek bir şeyler bulacağım. Dışarıda sizi uğraştırdığım için üzgünüm. Sonra görüşürüz." Ve kaçarcasına uzaklaştı.

Sesimi alçaltarak "Az önce neler oluyordu?" diye sordum.

"Bu lanet olası yerin her tarafında her ne oluyorsa..."

Darius "Yukarı!" diye çıkışarak Erin'i susturdu.

Arkadaşlarımın, Darius'a hiç zorluk çıkarmadan itaat etmeleri beni şaşırtmıştı doğrusu. Hep birlikte, çevredeki diğer çocukların meraklı bakışlarına aldırmadan, salondan ayrıldık. Merdivenleri çıkarken Darius "Afrodit odasında mı?" diye sordu.

"Evet. Yorgun olduğunu söyledi," dedi Shaunee.

"Büyük ihtimalle, her zamanki yarasa pozunu almış, baş aşağı sallanıyordur," dedi Erin. Omzunun üstünden Darius'a baktı ve "Afrodit'ten bahsetmişken," dedi, "O güzel yüzünü ne hale soktuğunu görünce, keçileri kaçıracak."

"Evet ve Afrodit'in sığ ve kindar tavırlarını unutma ihtiyacı duyarsan, teselli için biraz *café mocha* deneyebilirsin," dedi Shaunee kaşlarını oynatarak.

Erin işveli bir sesle "Ya da vanilyalı *smoothie*," diye ekledi.

Darius uysal bir tavırla gülümsedi ve "Unutmamaya çalışırım," dedi.

İkizlerin canlarını riske attıklarını aldıklarını düşündüm ve Afrodit'in onun erkeğiyle flört ettiklerini duyması halinde aralarına kesinlikle girmemeye karar verdim. Ama hiçbir şey söyleyemeyecek kadar bitkindim.

Damien, Erin'e "Saks'tan aldığı şu mavi kaşmir kazak var ya," dedi.

"Eee, ne olmuş?" dedi Erin.

"Afrodit erkeğine asıldığın için karnını deşerse, o kazağa talibim."

Erin "O artık sadece bir insan," dedi.

"Evet, onunla baş edebiliriz," dedi Shaunee ve Darius'a bir öpücük gönderdi. "Bunu aklından çıkarma, savaşçı çocuk."

Darius kıkırdayınca, gözlerimi çevirdim. Tam benim odamın önünden geçerken, kapım açıldı ve Afrodit "Buradayım," diye seslendi.

Hepimiz durduk ve odama doluştuk. "Afrodit, burada ne..."

"Aman Tanrıçam! Yüzüne ne oldu böyle?" Afrodit hiç kimseden tarafa bakmadan Darius'un yanına koştu ve elini yanağını boydan boya kaplayan uzun yara izinde dolaştırdı. "İyi misin? Lanet olsun! Çok kötü görünüyor. Acıyor mu?" Gömleğinin kolunu sıvadı ve Stevie Rae'nin bıraktığı, yeni yeni iyileşmeye başlayan ısırık izlerini ortaya çıkararak "Beni ısırmaya ihtiyacın var mı?" diye sordu. "Haydi durma. Hiçbir sakıncası yok."

Darius, Afrodit'in ellerini tuttu ve gergin hareketlerini durdurmaya çalışarak sakin bir sesle, "Ben iyiyim, güzeller güzeli," dedi. "Sadece bir çizik..."

"Bu nasıl oldu?" Afrodit, Darius'u ellerinden tutup bir zamanlar Stevie Rae'ye ait olan boş yatağa doğru çekerken, ağlamaklıydı.

Ona daha pek çok şey söyledi ama ben dinlemeyi kestim çünkü bütün dikkatim...

"Cameron! Demek buradasın, tatlım. Senin için o kadar endişelendim ki." Damien yere çöktü ve sarışın tekirini okşamaya başladı.

"Beelzebub, nerelerdeydin?" Shaunee, İkizleri sahibi olarak benimseyen aksi gri yaratığı azarlıyordu.

"Malefiz'i kovaladığını tahmin etmiştik. Ve işte ikiniz de buradasınız," dedi Erin.

Nala'nın yatağımın üstüne kıvrılmış olduğunu görünce, "Durun bir dakika," dedim. Çevreme bakındım ve toplam sekiz kedinin –*sekiz!*– odamda takıldıklarını gördüm. "Kedilerin nesi var böyle?"

Afrodit, Darius'un kolları arasında burnunu çekerek, "Bu yüzden buradaydım ya zaten," dedi. "Malefiz çok tuhaf davranıyordu. Kedi kapısından bir içeri, bir dışarı gidip geliyor ve tuhaf tuhaf miyavlıyordu." Afrodit duraksadı ve kedi numarası yapan korkunç beyaz tüy yumağına bir öpücük gönderdi. "Ben de peşine düştüm. Beni senin odana getirdi. İçeri girince, kedileri gördüm. Sonra da koridorda sizin sesinizi duydum." Güzel mavi gözlerini İkizler'e çevirdi. "Koridorda söylediğiniz her şeyi duydum. Ve bir an bile, sırf bir insana dönüştüm diye, kombine kıçınızı tekmeleyemeyeceğimi düşünmeyin."

İkizlerin bir mini insan-çaylak savaşı başlatmalarına fırsat bırakmamak için aceleyle "Ama bütün bu kedilerin burada işi ne?" diye sordum.

Darius "Hey, merhaba, Nefertiti," diye seslendi. Üç renkli uzun ince bir kedi, yatağın üstüne sıçradı ve Darius'a sürtünmeye başladı.

"Bunlar bizim kedilerimiz," dedi Damien, Cameron'u okşarken. "Dün buradan kaçışımızı hatırlasana. Hepsi okul duvarının dışında bizi bekliyorlardı." Bana baktı. "Gidiyor muyuz?"

"Umarım," dedim. "Ama durun." Kedi sayımı yapmakla meşguldüm. "Bizim kedilerimizin hepsi buradalar ama şu büyük kediye ve yanından ayrılmayan, küçük krem renkli olana ne demeli?"

"Büyük kedi Ejderha Lankford'un Maine Coon'u," dedi Damien. "Adı Shadowfax." Herkesin Ejderha diye hitap ettiği

Ejderha Lankford bizim eskrim hocamızdı ve kılıç konusunda ustaydı. Çok yetenekli bir eskrimci olduğu için Damien'in Ejderha'nın kedisini tanımasına hiç şaşırmamıştım.

"Hey, küçük olan da Guinevere; Profesör Anastasia'nın kedisi," dedi Erin.

"Haklısın, İkiz," dedi Shaunee. "Sihirler ve Ritüeller dersinde hep ortalıkta dolaşır."

"Ya şu?" Bana hiç yabancı gelmeyen, gümüş-beyaz renkli, gri kulaklı Siyam kedisini işaret ediyordum. Sonra kedinin neden yabancı gelmediğini anladım ve sorumu kendim yanıtladım. "Profesör Lenobia'nın kedisi. Adını bilmiyorum ama onu ahırlarda profesörün peşinde dolaşırken görmüştüm."

"Şunu iyice netleştirelim: Bizim kedilerimiz, artı Ejderha'nın, karısının ve Profesör Lenobia'nın kedileri birden Zoey'nin odasında takılmaya başlıyorlar," dedi Darius.

"Neden buradalar," diye sordu Erin.

Sorusunu bir başka soruyla yanıtladım: "Bugün başka kedi gören oldu mu? Yani derste ya da öğle yemeğindeyken, yatakhaneye gidip gelirken ya da bir sınıftan diğerine geçerken, hiç kedi gördünüz mü?"

"Hayır,"dediler İkizler aynı anda.

"Ben görmedim," dedi Damien.

"Tek bir tane bile," dedi Afrodit.

"Biraz önce sen de revirle yatakhane arasında hiç kedi görmediğimizi söylemiştin."

"O zaman da kötü olduğunu düşünmüştüm; şimdi de öyle düşünüyorum," dedim.

"Neden bunların dışındaki bütün kediler ortadan kaybolsunlar ki?" diye sordu Damien.

"Kediler, kuş adamlardan nefret ediyorlar," dedim. "Nala benim yanımdayken, ne zaman onlardan biriyle karşılaşsak, deli oluyor."

Afrodit "Bence dahası da var," dedi. "Onlardan sadece nefret ediyor olsalardı, bütün kediler saklanıyor olurlardı. Ama sadece özel olanlar buradalar."

"Belki de olay budur," dedi Damien. "Bu kedilerin bir özelliği var."

"Pekala, sürtüklük etmek istemiyorum ama şu lanet olası kedi meselesini bir an için unutabilir miyiz? Erkeğimin suratını bu hale getiren şeyin ne olduğunu öğrenmek istiyorum," dedi Afrodit.

"Kalona," dedim. Çünkü Afrodit'in sorusundaki "erkeğim" kelimesine takılan Darius'un pişmiş kelle gibi sırıtırken doğru dürüst bir cevap verebileceğini hiç sanmıyordum.

"Ben de bundan korkuyordum," dedi Damien. "Nasıl oldu?"

"Darius, Rephaim'e saldırınca Kalona hiddetlendi. Stark'ın Darius'u öldürmesine izin vermedi ama biricik oğlunun canını yaktığı için, Darius'u bu veda hediyesiyle ödüllendirdi."

"Yine o lanet olası Stark," dedi Shaunee.

"O çocuk cidden kötü haber demek. O ve pis kıçlı kuş adamlar canlarının istediğini yapıyorlar."

"Ve hiç kimse bu konuda bir şey yapmıyor," dedi Shaunee.

"Tıpkı az önce şahit olduğunuz Becca olayında olduğu gibi," dedi Damien.

"Becca demişken, senin o aptal sarışınla, *Stark'ın çooook seksi olması* konusunda görüş birliğine varman da neyin nesiydi? Çok can sıkıcı olduğunu söylemeliyim."

"Ona ulaşmanız mümkün değildi. Becca onların tarafında. Gördüğüm kadarıyla, Stark, kuşlar ve Kalona istedikleri kişiye istedikleri gibi davranıyorlar ve hareketlerinin herhangi bir dönüşü olmuyor."

"Keşke o kadar olsa," dedi Afrodit. Hâlâ Darius'un kollarının arasındaydı ve kendini bir hayli toplamıştı. "Sanki Kalona bir

sihir yapmış ve herkesi etkisi altına almış. Ve sihri bir şekilde Stark ve kuşların hareketlerini de kapsıyor."

"Becca'yla hemfikir olup gitmesine izin vermem bu yüzdendi. Kalona Fan Kulübü'ne üye olmayan bir tek bizlerin kaldığımız gerçeğine dikkat çekmenin iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi Damien.

"Ve Neferet'i de unutmayın," dedi Afrodit.

"Neferet onunla birlikte ama büyüsüne kapıldığını sanmıyorum. Benim hâlâ baygın olduğumu düşünüp yanımda konuştular. Neferet, Kalona'ya itiraz ediyordu. Kalona kötü ve korkutucu bir tavır takınınca, Neferet geri adım atar gibi yaptı ama aslında tek taptığı taktik değiştirmekti. Neferet, Kalona'yı manipüle ediyor ama Kalona'nın bunun farkında olup olmadığını bilmiyorum. Bu arada Neferet de değişiyor."

"Değişiyor mu? Ne demek istiyorsun?" diye sordu Damien.

"Gücü eski halinden farklı," dedi Darius.

Başımı salladım. "Sanki içinde bir düğmeye basılmış ve yeni bir güç türü devreye sokulmuş gibi."

"Karanlık bir güç," dedi Afrodit. Hepimiz ona baktık. "Gücü artık Nyx'e bağlı değil. Tabii ki Tanrıçamızdan aldığı yetenekleri kullanmaya devam ediyor ama başka bir kaynaktan daha enerji alıyor. Revirin önündeki koridorda siz de bir farklılık hissetmediniz mi?"

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Damien, "Sanırım Kalona'nın çekim gücüne direnmekle meşguldük," dedi.

"Ve altımıza edecek kadar korkmakla," dedi Erin.

"Hem de nasıl," dedi Shaunee.

"Pekala, artık biliyoruz. Neferet artık eskisinden daha büyük bir tehdit oluşturuyor. Kendimde olmadığımı düşünüp yeni bir gelecek planladıklarından bahsettiler. Konseyi ele geçirmek niyetindeler," derken yatağıma kıvrılıp örtüleri üstüme çekip uzun uzun uyumak isteğiyle dolmuştum.

"Tanrıçam! Yüksek Konseyi mi?"

"Tam olarak bilmiyorum ama bundan korkuyorum. Ayrıca yeni gücünün ona bazı yetenekler vermiş olmasından da çekiniyorum." Duraksadım. Stevie Rae'yle konuşmadan, çete üyelerini korkutmak istemiyordum ama uyarılmaları gerekiyordu. Bu yüzden kelimeleri dikkatle seçerek, "Sanırım Neferet etkisini gölgeler aracılığıyla hareket ederek ya da gölgeleri manipüle ederek yansıtıyor," dedim.

"Çok kötü," dedi Damien.

Erin "Yani tetikte olmalıyız," dedi.

"Hem de ciddi anlamda," dedi Shaunee.

Darius başıyla onayladı. "Sakın aklınızdan çıkarmayın: Neferet bizim düşmanımız, Kalona bizim düşmanımız ve diğer çaylakların büyük kısmı da bizim düşmanımız." Keskin bakışları hepimizi tek tek dolaşıyordu. "Ya diğer profesörler?" diye sordu. "Bugün hepiniz derse girdiniz, değil mi? Nasıl davranıyorlardı?"

"Evet, çok tuhaf ama derse girdik," dedi Shaunee.

"Stepford Lisesi'ne gitmek gibi bir şeydi," dedi Erin.

"Profesörler de Kalona'nın etkisi altına girmiş gibi görünüyorlar," dedi Damien. "Tabii ki tam emin olamıyorum. Onlarla yalnız kalmadık."

"Yalnız kalmadınız mı? Bu da ne demek?" diye sordum.

"Yani o kuş adamlar her yerdeydiler. Sınıflara giden koridorlarda, hatta sınıfların içinde."

"Şaka mı yapıyorsun?" Değişim geçirmiş o korkunç yaratıkların sanki buraya aitlermiş gibi, çaylakların arasında özgürce dolaştıklarını duyunca bütün bedenim ürpermişti.

"Şaka yapmıyor. Her yerdeler. Lanet olası *Body Snatcher'ların İstilası* gibiydi," dedi Afrodit. "İyi adamlar dışarıdan aynı görünüyorlar ama içleri berbat durumda ve Alaycı Kuzgunlar da lanet olası uzaylılar..."

Darius "Ya Erebus'un Oğulları? Bunu destekliyorlar mı?" diye sordu.

"Aristos bize kampüse kadar eşlik ettikten sonra tek bir savaşçı bile görmedim," dedi Damien. "Ya siz, çocuklar?"

İkizler ve Afrodit, başlarını hayır der gibi salladılar.

"Bu hiç iyi değil," dedim. Müthiş bir sıkıntıyla sarmalanırken alnımı ovuşturmaya başladım. Ne yapacaktık? Dostlarımız kimlerdi? Gece Evi'nden nasıl sıvışacak ve güvende olacağımızı sadece umut edebileceğim bir yere nasıl ulaşacaktık?

BÖLÜM YİRMİ İKİ

"Zoey? Sen iyi misin?"

Kafamı kaldırıp Damien'ın yumuşacık kahverengi gözlerine baktım. Ben cevap veremeden, Darius araya girdi.

"Değil. Zoey'nin uyumaya ihtiyacı var. Gücünü geri kazanabilmek için dinlenmeli."

Erin "O pis, çirkin ve ağzı açık yaran ne durumda?" diye sordu.

"O çekici hastane kılığının altında kanıyor gibi görünmediği için, düzeldiğini sandık," dedi Shaunee.

"Daha iyiyim ama gücümü toplamak konusunda sıkıntı yaşıyorum. Pili hapı yutmuş bir cep telefonu gibiyim."

"Dinlenmelisin," dedi Darius bir kez daha. "Yaran az kalsın ölümüne neden oluyordu. İyileşmek zaman alır."

"Ama zamanımız yok!" diye bağırdım. "Onu alt etmenin bir yolunu bulana kadar, buradan gitmemiz ve Kalona'dan uzak durmamız gerek!"

"Buradan çıkmak geçen seferki kadar kolay olmayacak," dedi Damien.

Afrodit homurdanarak "Sanki geçen sefer kolaydı da!" dedi.

"Şu anda karşı karşıya olduğumuz durumla karşılaştırılınca kolaydı," dedi Damien. "Alaycı Kuzgunlar her yerdeler. Dün gece, insanlara rasgele saldırıyorlardı. O zaman ortada büyük çaplı bir kargaşa vardı ve bu sayede sıvışabildik. Oysa bugün çok iyi organize olmuş ve her köşeyi tutmuş durumdalar."

"Onları okulu çevreleyen duvarlarda gördüm," dedi Darius. "Bekçi sayısını daha önceye göre ikiye katlamışlar."

"Ama yatakhanenin önünde hiç kuzgun yoktu. Oysa eskiden sizden biri mutlaka olurdu," dedim.

"Çünkü güvende olup olmamamız umurlarında değil. Sadece okuldan ayrılmamamızla ilgileniyorlar," dedi Damien.

"Ama neden?" derken çok bitkin hissediyordum. Zonklayan şakaklarımı ovmaya başladım.

"Planladıkları her neyse, okulun dış dünyadan kopuk olmasını gerektiriyor," dedi Darius.

Afrodit "Sence bu, Yüksek Konsey'le bir şeyler denemekten çok, bu Gece Evi'ni ele geçirmek niyetinde olduklarını göstermez mi?" diye sordu.

Soruyu bana yöneltmişti ama ben, benden beklediği güven veren cevabı bir türlü veremediğim için, Darius araya girdi.

"Belki de. Ama bunu öğrenmemiz için henüz çok erken."

"Buz fırtınası dış dünyadan kopma olayını bir hayli kolaylaştırıyor. Her yerde elektrik kesintisi var. Cep telefonları berbat durumda. Jeneratörlerle idare eden birkaç mekan dışında, Tulsa tamamen karanlığa gömülü," dedi Damien.

Darius "Acaba Nyx'in Yüksek Konseyi'nin Shekinah'ın ölümünden haberi olmuş mudur?" diye sordu.

Damien'a baktım. "Bütün Vampirlerin Yüksek Rahibesi ölünce ne olur?"

Damien düşünürken alnını kırıştırdı. "Şey, vampir sosyolojisi

dersinden doğru hatırlıyorsam, Nyx'in Konseyi bir araya gelip yeni bir Yüksek Rahibe seçiyor. Ancak bu, üç yüz ila beş yüz yılda bir defa yaşanan bir durum. Birisi Yüksek Rahibe seçildiği zaman, ömrünün sonuna dek görev başında kalıyor. Seçim çok önemli bir olay. Hele böyle ani bir seçimin çok daha büyük önem taşıyacağından eminim."

"Sizce Yüksek Konsey üyelerinin Shekinah'ın sözüm ona ani ölümünün nedenini çoooook merak etmeleri gerekmez mi?" diye sordum.

Damien kafasını salladı. "Bence kesinlikle öyle olur."

"Kalona'nın bizim Gece Evi'ni dış dünyadan koparmak istemesinin en önemli nedeni bu olabilir. Yüksek Konsey'in ilgisini buraya çekmek istemiyordur," dedi Afrodit.

"Ya da aslında istiyordur ve Neferet'i vampirlerin yeni Yüksek Rahibesi olarak kabul ettirmek niyetindedir. Ama Konsey'in oylarından emin olabilmek için önce güçlerini toplamaları gerekiyordur."

Herkes dehşet içinde bana bakarken, odaya derin bir sessizlik çöktü.

"Buna izin veremeyiz," dedi Darius.

"Vermeyeceğiz," derken bu dileğimi bir şekilde yerine getirebileceğimizi umuyordum. "Hey; Kalona hâlâ Erebus'un yer yüzüne inmiş hali olduğunu söylüyor mu?" diye sordum.

"Evet," dedi Erin.

"Ve kulağa ne kadar aptalca gelse de, herkes ona inanıyor," dedi Shaunee.

Shaunee'ye "Bugün Kalona'yı gördünüz mü?" diye sordum. "Yani demek istediğim, buraya geldiğimiz o ilk dakikalardan sonra..."

Shaunee kafasını salladı. "Hayır."

Bakışlarımı Erin'e çevirdim.

"Al benden de o kadar," dedi. "Ben de onu bir daha görmedim."

Damien "Ben de," dedi.

Afrodit "Çok şükür ben de görmedim," dedi.

"Evet ama bu konuda yalnız olabilirsiniz." İkizler'den Damien'a döndüm. "Kalona'nın herkesin üstünde çok etkili olan bir sihri olduğunu biliyoruz. Hatta az kalsın bizde bile işe yarıyordu; tabii doğrudan gözlerinin içine bakmamayı ve direnmeyi başaramasaydık. Üstelik bizler hazırlıklıydık ve onun kötü olduğunu biliyorduk. Lanet olsun ki Darius'u boğarak öldürmeye ne kadar yaklaştığını görmesem, Kalona'yı görünce heyecandan nefes nefese kalmaya devam edecektim."

"O piç seni boğuyor muydu?" dedi Afrodit. "Bak işte bu beni çok kızdırdı! Ah geyik sürüsü, ilk defasında idrak edemediyseniz bir kez daha söylüyorum: O kanatlı ucubenin sizin üstünüze saldığı sihirden ben hiç ama hiç etkilenmiyorum. Ve ondan hoşlanmıyorum. O kadar!"

"Bu doğru," dedim. "Bunu bugün ben de fark ettim. Çekimine kapılmıyorsun."

"Kapılacak ne var ki? İri yarı, yaşlı zorbanın teki. Ayrıca adam gibi giyinemiyor. Ayrıca ben kuşlardan hiç hoşlanmam. Yani bence kuş gribi ölmek için hiç cazip bir yol değil. Yani, hayır. Onda beni etkileyecek hiçbir şey yok."

Sesli düşünerek "Sihrinin neden senin üzerinde etkili olmadığını merak ediyorum doğrusu," dedim.

Shaunee "Anormal olduğu için olamaz mı?" dedi.

Erin "Ya da insan tenine bürünmüş ciddi bir ucube olduğu için?" diye ekledi.

"Sıradışı bir önsezim olduğu ve adamın zırvalığının ötesini görebildiğim için desek? Ah, tabi bu sizlerin içinizi de okuyabildiğim anlamına geliyor," dedi Afrodit.

Damien heyecanlanarak "Haklı olabilir," dedi. "Bizler hepimiz onun çekim gücünü hissettik ama diğer çaylakların aksine, ona karşı koyabildik, değil mi?"

Kafalarımızı salladık.

"Çünkü hepimizin elementlerle ilgimiz var; bir şekilde onların etkisini diğer çaylaklardan daha fazla hissediyoruz. Belki de ekstra-duyusal yetilerimiz bize Kalona'nın cazibesine karşı koyacak bir güç veriyordur."

"Kırmızı çaylaklar ondan hiç etkilenmediklerini söylüyorlardı. Tıpkı Afrodit gibi," dedim. "Ve onların psişik yetenekleri var."

"Kulağa mantıklı geliyor. Kalona'nın cazibesi, çaylakların üstünde etkili oluyor ama ya vampirler?" dedi Darius.

"Sizin psişik yetileriniz de bizimkiler gibi farklılıklar göstermiyor mu?" dedi Afrodit. "Tamam, çaylaklar bütün vampirlerin şu zihin olayını yapabildiklerini söylerler ama bu gerçekten doğru değil, değil mi?"

"Hayır, gerçekten doğru değil. Gerçi çoğumuzun önsezileri ciddi anlamda güçlüdür."

Darius'a "Ya seninkiler?" diye sordum.

Darius gülümsedi. "Sadece koruyacağıma yemin ettiğim şeyler söz konusu olduğunda," dedi.

"Yani sende de sıradışı bir önsezi gücü var," dedi Damien. Hâlâ heyecanlıydı. "Pekala, Gece Evi'ndeki diğer hangi profesörlerin psişik güçleri daha kuvvetli?"

Hep bir ağızdan "Neferet," dedik.

"Bunu zaten biliyoruz. Kalona için ne karar verdiği ortada. Bu yüzden şu anda onu saymamıza gerek yok. Başka kim var?"

"Damien!" dedim. "Bence çok doğru bir iz üstündesin." Herkes şaşkın gözlerle bana bakıyordu ama benim gözlerim odadaki ekstra kedilere çevrilmişti.

Ve her zaman olduğu gibi, Damien ne demeye çalıştığımı derhal anladı. "Ejderha, Profesör Anastasia ve Profesör Lenobia. Neferet'ten sonra önsezi yetenekleri en güçlü olan profesörler onlar."

"Kedilerinin burada bizimle olması tesadüf değil," dedi Darius.

"Onlar, doğru iz üstünde olduğumuzu görebilmemiz için bize işaret olarak gönderildiler," dedi Damien.

"Bu gece buradan ayrılmamamız için ikinci bir neden daha," dedim.

Afrodit "İkinci mi?" diye sordu.

"Birinci neden, elementleri, Alaycı Kuzgunlar bizi görmeden okuldan ayrılmamıza yetecek kadar uzun süre kontrol edemeyecek olmam. Bunun için fazla yorgunum. İkinci neden de Ejderha, Profesör Anastasia ve Profesör Lenobia'nın Kalona'nın pisliğinin iç yüzünü görebiliyor olmaları. Belki de ondan kurtulmamıza yardım edebilirler!"

"Dünya yerinden oynuyor. Biraz küfretmenden kimseye bir zarar gelmez."

"Dünyanın yerinden oynuyor olması, kötü alışkanlıklar edinmek için geçerli neden değil," derken, büyükannemi fazlasıyla hatırlattığımın farkındaydım.

"Yani anlaştık: Burada bir gün daha kalıyoruz. Zoey, sen uyumalısın. Yarın da normal bir gündeki gibi, bütün derslere giriyorsunuz," dedi Darius.

"Tamam, anlaştık," dedim. "Damien, sence Ejderha'yla bizim tarafımızda olup olmadığını anlamana yetecek kadar bir süre yalnız kalabilir misin?"

"Normal şartlarda, yarınki eskrim dersinde kalabilmem gerek."

"Profesör Anastasia'nın Sihirler ve Ritüeller dersine girecek kimse var mı?"

İkizler uslu öğrenciler gibi el kaldırdılar.

"Siz de onu yoklayabilir misiniz?"

"Kesinlikle," dedi Erin.

"Hallederiz," dedi Shaunee.

"Ben de Lenobia ile konuşurum," dedim.

"Darius'la ben de o pis Alaycı Kuzgunların tuttukları noktaları keşfe çıkarız," dedi Afrodit.

"Dikkatli ol," dedim ona.

"Olacak," dedi Darius.

"Bana sorarsanız, ne olursa olsun, yarın mutlaka gitmeliyiz. Burada gerçekten gerekli olduğundan daha uzun süre kalmamız bana yanlış geliyor," dedim.

"Katılıyorum," dedi Darius. "Tabii sen gücünü toplamış olursan."

"Toplasam iyi olacak," dedim.

Bir sessizlik oldu. Sonra Darius ciddi bir sesle bana "Kaçtığımız zaman, Kalona senin peşine düşecektir," dedi. "Seni bulana kadar iz sürecektir."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun," dedi Afrodit.

Darius bana "Onlara, sana nasıl hitap ettiğini söyle," dedi.

İç geçirdim. "Bana A-ya diyor."

"Ah," dedi Erin.

"Kahretsin," dedi Shaunee.

"Bu ciddi anlamda kötü bir haber," dedi Damien.

"Ne yani?" dedi Afrodit. "Gerçekten de senin, Ghigua kadınlarının bin yol önce onu tuzağa düşürmek için yarattıkları o bakire olduğuna mı inanıyor?"

"Öyle görünüyor."

"Sence ona bakire olmadığını söylemenin bir faydası olur mu?" Afrodit bana kibirli bir gülümsemeyle bakıyordu.

Gözlerimi çevirdim. Afrodit'in artık bakire olmadığım gerçeğine temas etmesi, aklıma hayatımdaki erkekleri getirmişti. "Hey, Stark'ın Kalona'dan nasıl bu kadar etkilenebildiğini merak ediyorum doğrusu. Onun Nyx'ten aldığı çok önemli bir yeteneği var. Ölmeden önce bana önsezisi güçlü biri gibi gelmişti."

"Stark kelimenin tam anlamıyla bir pislik," dedi Shaunee.

"Evet, diğer çocuklardan duyduğumuz ve Becca'dan gördüğümüz kadarıyla, onun ciddi anlamda baş belası olduğunu söyleyebiliriz," dedi Erin.

"Onu allak bullak eden şey ölmesi ve ölümden dönmesi de olabilir ama benim oyum, onun nalları dikmesinden önce de pisliğin teki olduğundan yana," dedi Afrodit. "Hepimiz ondan uzak, çok uzak durmalıyız. Ben onun kötülüğünün Kalona ve Neferet'ten aşağı kalmayacağını düşünüyorum."

"Evet, o kanatları olmayan bir Alaycı Kuzgun gibi bir şey," dedi Erin.

"Iykk," dedi Shaunee.

Bense hiçbir şey demedim. Kendimi son derece bitkin ve bir hayli suçlu hissederek öylece oturuyordum. Onu öpmüştüm. Hem de ikinci kez. Ve bütün arkadaşlarım onun bir canavar olduğunu düşünüyorlardı. Büyük ihtimalle, gerçekten bir canavardı. Ve Stark gerçekten bir baş belasıysa –ki ciddi anlamda öyle görünüyordu– içinde iyi bir şeyler kalmış olabileceğini nasıl düşünebilirdim?

Damien kollarının arasında tuttuğu Cameron'la birlikte ayağa kalkarken, "Pekala, Z'nin artık uyuması gerek." dedi. "Ne yapmamız gerektiğini biliyoruz, yapalım ve buradan gidelim." Beni kucakladı. "Kramisha'nın şiirini unut," diye fısıldadı. "Herkesi kurtaramazsın, hele hele kurtarılmak istemiyorlarsa."

Ben de ona sarıldım ama hiçbir şey demedim.

"O tünellere geri dönmek fikri kulağa hoş geliyor. Hepimizin buradan uzaklaşmamız gerek." Damien bana hüzünlü bir

gülümsemeyle baktıktan sonra "Hoşçakal!" diye seslenen İkizler ve peşlerindeki kedileriyle birlikte odadan çıktı.

"Haydi." Afrodit, Darius'u kolundan çekip yataktan kaldırdı. "Bu gece odana gitmeyeceksin."

"Gitmeyecek miyim?" diye sorarken, Darius'un yüzünde sıcacık bir gülümseme vardı.

"Hayır, gitmeyeceksin. Ortalıkta Erebus'un Oğullarından kimse yok. Seni gözümden ve vücudumun diğer kısımlarından uzak tutmak istemiyorum."

"Kusacağım," dedim ama onlara bakarken gülümsüyordum.

"Sen uyu," dedi Afrodit bana. "Seni bekleyen o erkek keşmekeşiyle baş edebilmek için güce ihtiyacın olacak. İçimden bir ses, Erik ve Heath'in elementleri kontrol etmekten daha tüketici olacaklarını söylüyor."

Alaycı bir sesle "Hey, çok sağol, Afrodit," dedim.

"Lafı bile olmaz. Ben sana yardım etmek için yaşıyorum."

"İyi geceler, rahibem. Sana huzurlu bir uyku diliyorum," dedi Darius, Afrodit tarafından dışarı çekilmeden hemen önce. Son kediler de onlarla birlikte odadan ayrılınca, Nala ve ben baş başa kaldık.

Derin bir iç çektim ve cebimdeki son kan torbasına uzandım. Elimde Starkbucks'ın ağız sulandıran şişelenmiş içeceklerinden birini tutuyormuşum gibi, şöyle bir salladıktan sonra kafama diktim. Kan, vücudumda sıcacık parmaklar dolaşıyormuş gibi hoş bir his uyandırsa da, eskiden olduğu gibi, elektrik çarpmış hissine kapılmamıştım. Sadece çok bitkindim. Kendimi zorlayarak ayağa kalktım, aptal hastane kıyafetlerinden soyunduktan sonra, çekmecemden en sevdiğim erkek baksırını (her tarafında Batman desenleri olan) ve eski bir tişört çektim. Tişörtü giyerken, aynadaki yansımamı fark ettim ve donup kaldım.

Bu gerçekten ben miydim? On yedi yaşından çok daha büyük görünüyordum. Bütün dövmelerim açıktaydılar ve solgun

tenimin üstünde bir cesedin üstüne üflenmiş bir hayat nefesi gibi görünüyorlardı. Gözlerimi çevreleyen mor halkalar ne kadar ürkütücüydü. Bakışlarımı yarama kaydırdım. Gerçekten berbat görünüyordu; o kadar büyüktü ki. Demek istediğim, bir omzumdan diğerine kadar uzanıyordu. Hayır, artık çirkin bir ağız gibi aralık durmuyordu ama Darius'un yara izini sadece bir çizik olarak nitelemesini haklı gösterecek kadar, pütürlü ve buruşuk kırmızı bir kabarıklıkla karşı karşıyaydım.

Parmağımı yaramın üstünde dolaştırdım ve acımaya devam ettiğini fark edip yüzümü buruşturdum. Her zaman böyle kabarık mı kalacaktı? Sığ bir kız gibi davrandığımı biliyordum ama gözyaşlarına boğulmam an meselesiydi. Ağlamak istememin nedeni, bütün cehennem bize karşıymış gibi hissetmem ya da Neferet'in ultra-tehlikeli birine dönüşmesi değildi. Ya da Kalona'yla ikisinin dünyadaki iyi ve kötü dengelerini tehdit ediyor olmaları veya Erik, Heath ve Stark konusunda allak bullak olmam... Ağlamak istiyordum çünkü ciddi anlamda çirkin ve büyük bir yara iziyle yaşamak zorunda kalacak ve büyük ihtimalle, bir daha asla askılı bluz giyemeyecektim. Ya birisinin beni çıplak görmesine yeniden izin vermek isteyeceğim zaman geldiğinde ne olacaktı? Tamam, kötü bir tecrübe yaşamıştım ama günün birinde harika bir ilişki yaşayacak ve sevgilimin beni çıplak görmesini eninde sonunda isteyecektim, değil mi? Çirkin görünüşlü, iyileşmemiş yara izime bakarken hıçkırmamak için zor duruyordum.

Pekala, bunu düşünmeye bir son vermeliydim. Ve kendimi çıplak halime bakmaktan men edecektim. Bu benim için iyi olmazdı. Lanet olsun! Hiç kimse için iyi olmazdı.

Tişörtümü kafamdan geçirirken "Afrodit bana çok sürtündü galiba," diye mırıldandım. "Bu kadar sığ olmam hiç normal değil."

Nala, yastığımın üstünde, her zamanki yerinde beni bekliyordu. Yatak örtüsünün altına girip yanına kıvrıldım. Bana sokulması ve mırlama makinesini devreye sokması çok iyi gelmişti. Gördüğüm son Kalona kabusundan sonra uyuyakalmaya korkarım sanıyordum ama düşünemeyecek ve umursamayacak kadar yorgundum. Gözlerimi yumdum ve kendimi büyük bir minnet duyarak karanlığa teslim ettim.

Rüya ilk başladığında bir çayırda değildim. Bu yüzden, hemen rahatlayıp gevşedim. İnanılmaz derecede güzel bir adada, bir mercan gölünün üstünden bana, her ne kadar daha önce oraya gitmediğimden emin olsam da, tanıdık gelen gök çizgisine bakıyordum. Suyun balığımsı, tuzlu bir kokusu vardı. Derinliği, zenginliği ve uçsuz bucaksız görüntüsü bana okyanusun bir parçası olduğunu düşündürmüştü. Güneş batıyordu ve gökyüzü, bana sonbahar yapraklarını anımsatan bir kızıllıkla parlıyordu. Rengi ay ışığını hatırlatan mermer bir sırada oturuyordum. Mermere asma dalları ve çiçek desenleri oyulmuştu ve sıra bambaşka bir zamandan çıkagelmiş gibi görünüyordu. Elimi, batmakta olan güneşin etkisiyle hâlâ sıcacık olan yüzeyinde dolaştırdım. Bir rüya görüyor gibi değil, gerçekten orada oturuyor gibiydim. Omzumun üstünden arkama bakınca, gözlerim faltaşı gibi açıldı. Vay canına! Hemen arkamda, güzel kemerli kapıları ve pencereleri, inanılmaz güzellikteki sütunları ve zarif pencerelerinden görünen, düğün pastalarını anımsatan ve alacakaranlıkta göz kırpan ışıl ışıl avizeleriyle, baştan aşağı bembeyaz bir saray duruyordu.

Nefesimi kesilmişti ve derin uykuda böyle bir şey uydurabildiğim için kendimle gurur duyuyordum ama aynı zamanda çok da şaşkındım. Çünkü her şey gerçek görünüyordu. Ve tanıdık. Ama neden?

Yüzümü bir kez daha denize çevirdim ve kendi başıma hayal etmemin asla mümkün olmayacağı, kubbeli katedrale, küçük

teknelere ve daha bir yığın inanılması güç şeye baktım. Denizden yumuşacık bir gece esintisi havalanıyor, karanlık suların dikkat çekecek kadar zengin kokularını bana taşıyordu. Derin derin nefesler alarak, esintinin eşsizliğinin tadını çıkardım. Bazı insanlar biraz kötü koktuğunu söyleyebilirlerdi, elbette ama ben hiç öyle düşünmüyordum, bence sadece...

Ah, lanet olsun! İçim buz gibi bir korkuyla titredi. Gördüklerimin neden bu kadar tanıdık geldiğini anlamıştım.

Afrodit bu yeri bana sadece birkaç gün önce tarif etmişti. Detayları vermemişti. Her şeyi hatırlayamamıştı ancak anlattıkları bile, belirgin ve rahatsız edici bir izlenim bırakmıştı. O kadar ki, suyu, sarayı ve yarattıkları eskilik duygusunu tanıyabilmiştim.

Burası, Afrodit'in beni ölürken gördüğü ikinci görüşünün geçtiği yerdi.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

"Demek buradasın. Bu defa benim seni çağırmam yerine, sen kendi seçtiğin bir yere gelmişsin."

Kalona, bir anda maddeselleşmiş gibi, mermer sıranın yanında belirmişti. Hiçbir şey söylemedim. Kalbimin panik içinde, deli gibi çarpmasını kontrol altına almaya çalışıyordum.

Banka, yanıma otururken dostcanlısı bir sesle, sohbet eder gibi, "Tanrıçan sıradışı biri," dedi. "Burada senin için bir tehlike olduğunu hissedebiliyorum. Özellikle beni yanına çağıracağını bile bile, burada olmana izin vermesini çok yadırgadım doğrusu. Sanırım seni uyardığına, hazırladığına inanıyor ama niyetlerim konusunda yanıldığı kesin. Geçmişi yeniden canlandırmak konusunda kararlıyım ve bu, şimdiki zamanın ölmesi demek." Duraksadı ve küçümser tavırla suyun karşı tarafında kalan kıyıdaki zenginlikleri işaret etti. "Bütün bunların benim içim hiçbir anlamı yok."

Neden bahsettiği konusunda en ufak bir fikrim yoktu. Nihayet sesime kavuşmuştum ama tek söyleyebildiğim, *zeki* bir "Ben seni çağırmadım," cümlesi oldu.

"Tabii ki çağırdın." Sanki erkek arkadaşımmış ve ben ondan hoşlandığımı itiraf etmeye utanıyormuşum gibi, çok samimi ve kur yapar gibi konuşmuştu.

"Hayır," dedim ona bakmadan. "Seni ben çağırmadım," diye tekrar ettim. "Ve neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Benim derin düşüncelerimin bir önemi yok. Zamanla her şey netleşecek. Ama A-ya, beni sen çağırmadıysan, rüyana nasıl girmiş olabilirim, söylesene."

Daha sesini duyar duymaz hissettiğim çekim gücü karşısında, çelik irademe sığınarak başımı ona doğru çevirdim. Yine gençleşmişti. On sekiz, on dokuz yaşlarında görünüyordu. Çok rahat görünüşlü bol bir kot pantolon giymişti ve yüzünde o seksi bunlar-benim-en-sevdiğim-pantolonlarım-çünkü-bana-çok-yakışıyorlar bakışı vardı. Hepsi buydu. Üzerinde bir tişört, ayaklarında ayakkabı yoktu. Kanatları mucize gibiydi. Yıldızsız bir gökyüzü gibi simsiyahtılar ve solan ışıkta ipeksi bir güzellikle parlıyorlardı. Pürüzsüz bronz teni içinden ışıklandırılmış gibiydi. Vücudu inanılmaz ötesiydi. Yüzü gibi, o da çok güzel, kusursuz ve tarifi imkansızdı.

Derin bir şok hissiyle, Nyx'in görüntüsünün de Afrodit ve bana aynı böyle geldiğini hatırladım. Güzelliğiyle öylesine başka bir dünyaya ait gibiydi ki, ikimiz de onu tarif etmek konusunda yetersiz kalmıştık. Her nedense, Kalona ve Nyx arasındaki benzerlik –ve Kalona'nın bir zamanlar ne olduğunu ve sonradan neye dönüştüğünü düşünmek– beni inanılmaz derecede üzmüştü.

"Ne oldu, A-ya? Böyle ağlamaklı görünmenin nedeni ne?"

Kelimelerimi dikkatle seçerek konuşmaya yeltenirken son anda sustum. Bu bir rüyaysa –ve Kalona'nın bana gelmesi bir şekilde benim seçimimse– o zaman sadece dürüst olacaktım. Bu yüzden gerçeği dile getirmeye karar verdim.

"Üzgünüm; çünkü her zaman şimdiki gibi olduğunu sanmıyorum."

Kalona tamamen hareketsiz kalmıştı. Hatlarının kusursuzluğu somutlaşmış ve onu bir tanrı heykeline dönüştürmüş gibi.

Rüyamda zaman kavramından arınmış gibiydim; bu yüzden cevap vermesi bir saniye de bir asır da sürmüş olabilirdi. "Her zaman şimdiki gibi olmadığımı öğrensen, ne yapardın, *A-yam*? Beni kurtarır mıydın, yoksa gömer miydin?"

Işıltılı kehribar rengi gözlerine baktım ve ruhunun derinliklerini görmeye çalıştım. "Bilmiyorum," dedim dürüstçe. "Senden yardım almadan, ikisini de yapamazdım gibi geliyor."

Kalona güldü. Sesi tenimde dans ediyordu sanki. Başımı arkaya atmak, kollarımı iki yana açıp gülüşünün güzelliğini kucaklamak istiyordum. "Sanırım doğru söylüyorsun," dedi gözlerimin içine bakıp gülümserken.

Bakışlarını ilk kaçıran ben oldum. Okyanusa bakarak, ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu unutmaya çalışıyordum.

"Burayı seviyorum." Sesine yansıyan gülümsemeyi duyar gibiydim. "Gücü hissediyorum. Eski zamandan kalma gücü. Buraya gelmeyi seçmelerine şaşırmamak gerek. Her ne kadar buradaki toprak elementi o kadar güçlü olmasa da, bana Gece Evi'nde uyandığım güç mekanını anımsatıyor. Bu beni rahatlatıyor. Çok hoş."

Söyledikleri arasında anlayabildiğim tek şeye odaklanmıştım. "Sanırım adada daha rahat olmana şaşırmamalı. Toprağı pek sevmediğin göz önüne alınınca..."

"Toprak konusunda sevdiğim tek bir şey vardı; o da senin kollarının arasında yatmaktı. Gerçi beni kucaklayışın, benim büyük zevk kapasiteme göre bile fazla uzun sürdü."

Ona baktım. Bana gülümsemeye devam ediyordu. "Benim gerçekten A-ya olmadığımı biliyor olmalısın."

Gülümsemesinde en ufak bir değişiklik olmamıştı. "Hayır, bilmiyorum." Elini yavaşça uzattı ve bir tutam saçımı parmaklarının arasına aldı. Gözlerimin içine bakarak, saçlarımı avcunun içine kaydırdı.

"Ben o olamam," dedim biraz titrek bir sesle. "Sen serbest kaldığında toprağın içinde bile değildim. Son on yedi senedir toprağın üstünde yaşıyorum."

Bana cevap verirken saçlarımı okşamaya devam etti. "A-ya gideli, onu oluşturan toprağın içinde çözüleli asırlar oldu. Sen osun, onun bir insan evladı olarak yeniden dünyaya gelmiş halisin. Diğerlerinden farklı olman bu yüzden."

"Bu doğru olamaz. Ben A-ya değilim. Sen topraktan kalktığında seni tanımıyordum."

"Beni tanımadığından emin misin?" Teninden vücuduma yayılan soğuğu hissedebiliyor ve ona yaslanmak istiyordum. Kalbim bir kez daha dörtnala gitmeye başlamıştı; ama bu defaki hızının nedeni korku değildi. Bu yoldan çıkmış meleğe yakın olmayı, hayatım boyunca hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum. Ona duyduğum arzu, Heath'in Damgalanmış kanının çekiminden bile güçlüydü. Kalona'nın kanını tatmak nasıl bir şeydi acaba? Bu düşünce, beni leziz ama yasak bir arzuyla titretmişti. "Sen de hissediyorsun," diye mırıldandı. "Benim için yaratılmışsın ve bana aitsin..."

Ağzından dökülen kelimeler içine düştüğüm arzu pusunu delip geçmişti. Ayağa kalktım ve bankın yan tarafına dolanıp, mermer kolunu aramıza aldım. "Hayır. Ben sana ait değilim. Kendim ve Nyx dışında hiç kimseye ait değilim."

"Dönüp dolaşıp hep o sefil Tanrıçana kulak veriyorsun!" Sesindeki baştan çıkarıcı yakınlık buhar olmuş, Kalona bir kez ruh hali anlık heveslerle değişen ve hiç düşünmeden can alabilecek o soğuk ve ahlak yoksunu meleğe dönüşmüştü. "Neden ona sadık olmak konusunda ısrarcısın? O burada bile değil." Kollarını iki yana açınca, büyüleyici kanatları çevresinde canlı bir pelerin gibi dalgalandı. "Ona en çok ihtiyaç duyduğun anda, senden uzaklaşıyor ve hata yapmana izin veriyor."

"Buna özgür irade denir," dedim.

"Bu özgür iradenin nesi o kadar müthiş söyler misin? İnsanlar, özgür irade denen şeyi oldum olası yanlış kullandılar. Hayat, onsuz çok daha mutlu olabilir."

Kafamı salladım. "Ama onsuz ben ben olmaktan çıkardım. Senin kuklan olurdum."

"Sen olmazdın. Ben iradeni senden almazdım." Yüzü birden değişivermiş, yine o sevgi dolu ve insanların ona yakın olmak uğruna özgür iradelerinden kolayca feragat ettikleri o güzel şeye dönüşüvermişti.

Neyse ki, ben o insanlardan biri değildim.

"Beni seni sevmeye ikna etmenin tek yolu irademi elimden alman ve kölenmişim gibi, seninle birlikte olmamı emretmen olurdu." Kendimi bu sözcüklerin neden olacağı patlamaya hazırladım ama Kalona ne bağırdı, ne ayaklandı ne de küplere bindi.

Sadece "Bu durumda, ikimizi düşman olmak paklar," dedi.

Bunu soru sorar gibi söylememişti. En doğrusunun ona cevap vermemek olacağına karar verdim. Ve "Kalona, istediğin nedir?" diye sordum.

"Tabii ki sensin, A-ya."

Kafamı salladım ve sabırsız bir tavırla, cevabını savuşturdum. "Hayır, bunu kastetmedim. Demek istediğim, öncelikle, neden buradasın? Ölümlü değilsin. Sen... Şey..." Bu konuyu ne kadar zorlayabileceğimi bilemediğim için duraksadım ama sonra şansımı denemeye karar verdim. Düşman olacağımızı zaten söylemişti. "Yoldan çıktın, değil mi? Ne bileyim pek çok ölümlünün cennet olarak niteleyebilecekleri bir yerden ayrıldın." Ondan bir tür cevap bekleyerek duraksadım.

Kalona kafasını salladı. "Evet, ayrıldım."

"Bilerek mi?"

Eğlenir gibi bir hali vardı. "Evet, beni buraya kendi tercihim getirdi."

"İyi de bunu neden yaptın? İstediğin nedir?"

Yüz hatları bir kez daha değişti. Sadece ölümsüz olabilecek bir parıltı saçıyordu. Ayağa kalktı, kollarını kanatlarının izin verdiği ölçüde açtı ve kanatlarını ona bakmamı zorlaştıracak, bakmamamı imkansız kılacak bir göz alıcılıkla iki yana uzattı.

"Her şey!" dedi bir tanrı sesiyle. "Her şeyi istiyorum!"

Ve sonra, yoldan çıkmış değil, parlayan ve bir mucize sonucu ulaşabileceğim bir mesafeye inmiş bir melek olarak önümde durdu. Dokunabileceğim kadar ölümlü ama bir tanrıdan başka bir şey olamayacak kadar güzeldi.

"Beni sevemeyeceğinden emin misin?" Beni kollarının arasına çekti. Kanatları üzerime örtüldüler ve Kalona'nın vücudunun artık çok iyi tanıdığım o harika ve acı veren soğuğuyla doğrudan bir çelişki yaratan bir battaniye misali, yumuşacık karanlıklarıyla beni sardılar. Eğildi ve yavaşça –sanki bana geri çekilmem için zaman tanır gibi– dudaklarını dudaklarıma örttü.

Dudaklarımız birleşince, öpüşü soğuk bir ısıyla bedenimi yakıp geçti. Düştüğümü hissettim. Bildiğim tek şey onun bedeni, onun ruhuydu. Kendimi ona yaslamak ve içimde kaybolmasına izin vermek istiyordum. Soru artık "onu sevebilir miyim değil, onu nasıl sevmem"di. Ona sonsuza dek sarılmak, sonsuza dek sahip olmak ve onu sonsuza dek sevmek yetmeyecekti.

Ona sonsuza dek sarılmak...

Bu düşünce beni adeta delip geçiyordu. A-ya onu sevmek ve ona sonsuza dek sarılmak için yaratılmıştı.

Beynim, *Ah, Tanrıçam!* diye haykırdı. *Yoksa ben gerçekten A-ya mıyım?*

Hayır. Olamazdım. Buna izin veremezdim.

Onu ittim. Kucaklaşmamız öylesine eksiksiz ve tutkulu bir teslim oluştu ki, bu ani reddedişim onu şaşırttı. Arkaya doğru sendeledi ve kollarının ve kanatlarının çifte kucaklamasından sıyrılmama izin verdi.

"Hayır." Deli bir kadın gibi, kafamı öne arkaya sallıyordum. "Ben o değilim! Ben Zoey Kızılkuş'um ve birini seversem, sevilmeye değer olduğu içindir. Can verilmiş bir çamur parçası olduğum için değil."

Yüzü öfkeyle al al olurken kehribar gözlerini kıstı. Ve üzerime doğru hamle yaptı.

"Hayır!" diye bir çığlık koyverdim.

Nala'nın deli gibi tıslaması ve yatağımın yanında oturan ve kendini deli gibi çırpınan kollarımdan korumaya çalışan bir erkeğin sesiyle uyandım.

"Zoey! Her şey yolunda. Uyan! Ah, lanet olsun!" Yumruğum yanağına denk gelmişti.

"Benden uzak dur!" diye haykırdım.

İki bileğimi tek eliyle yakaladı. "Kendine gel." Sonra uzandı ve başucu lambamı yaktı.

Yatağımın kenarında, yanağını ovalamakla meşgul olan adama gözlerimi kırpıştırarak baktım.

"Stark? Odamda ne arıyorsun?"

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

"Koridordan geçiyordum ve kedinin miyavlayıp tıslaдığını duydum. Sonra da sen bağırmaya başladın. Başının belada olduğunu sandım." Stark kalın perdeleri sımsıkı kapalı pencereme baktı. "Bir Alaycı Kuzgun içeri girmiş olabilir, diye düşündüm. Kediler onlardan gerçekten nefret ediyor, biliyorsun. Her neyse, içeri dalma nedenim buydu."

"Ne yani?" Saatime baktım. "Öğlen vakti kapımın önünden mi geçiyordun?"

Omuz silkti ve dudaklarını o pek sevdiğim alaycı gülümsemeyle büktü. "Şey sanırım, rastlantıdan çok, planlanmış bir şeydi."

"Artık ellerimi bırakabilirsin."

İstemeye istemeye bileklerimi tutan ellerini gevşetti ama beni bırakmadı. Ellerimi benim çekmem gerekti.

"Korkunç bir kabus olmalı," dedi.

"Evet, öyleydi." Sırtımı karyolamın baş ucuna yaslamak için geri çekildim." Nala sakinleşmiş ve yanıma kıvrılmıştı.

"Eee, ne gördün?"

Sorusunu duymazdan gelerek "Burada ne arıyorsun?" dedim.

"Söyledim ya. Sesler duydum ve..."

"Hayır. Kapımın önünde ne işin vardı? Ve saat tam öğlen. Tanıdığım kırmızı çaylakların gün ışığıyla arası yok ve bu saatte derin bir uykuda oluyorlar."

"Evet, ben de uyuyabilirdim ama her neyse işte. Ayrıca dışarıda gün ışığı yok. Her yer gri ve buzlu."

"Ayy, buz fırtınası hâlâ devam ediyor desene."

"Evet, bugün yeni bir dalga başladı. Fırtınayla, okuldaki jeneratör ve ıvır zıvırlardan yoksun insanların baş etmesi berbat bir şey olsa gerek."

Bu söyledikleri, rahibelerin manastırlarında jeneratörlerinin olup olmadığını merak etmeme neden olmuştu. Rahibe Mary Angela'yla gerçekten konuşmalıydım. Onunla konuşmak mı? Lanet olsun, bir an önce oraya gitmeliydim. Büyükannemi fena halde özlemiştim ve sürekli tehdit altında olmaktan sıkılmıştım. Kendimi inanılmaz derecede bitkin hissederek iç geçirdim. Ne kadar uyumuştum? Küçük bir hesapla yaklaşık beş saat uyumuş olduğumu gördüm. Igh. Üstelik o zamanının büyük kısmını Kalona'yla birlikte bir düş sarayında geçirmiştim ve bu kesinlikle huzur verici bir şey olamazdı.

"Hey, yorgun görünüyorsun," dedi Stark.

"Sorumu yanıtlamadın. Buraya neden geldin? Yani gerçekten?"

Bana baktı ve derin bir iç geçirdi. Sonra "Seni görmem gerekiyordu," dedi.

"Neden?"

Kahverengi gözlerini gözlerime dikmişti. Bu haliyle ölümünden (ve ölümden dönmesinden) önceki Stark'a o kadar çok benziyordu ki, dikkatim dağılıyordu. O anda gözleri çok

normaldi ve çevresinde o tehditkar karaltıdan eser yoktu. Onu, birkaç gece önce binicilik merkezinde bana sırlarını açan ve yardımımı isteyen çocuktan farklı kılan tek şey, kırmızı ve içi boş dövmesiydi.

"Benden nefret etmeni sağlayacaklar," deyiverdi.

"Onlar kim? Ve hiç kimse hiçbir şey hissetmemi sağlayamaz." Bunu der demez zihnimde Kalona'nın kollarının görüntüsü belirdi ve bu gereğinden-fazla-grafik imajı derhal savuşturdum.

"Onlar... Herkes," dedi. "Sana bir canavar olduğumu söyleyecekler ve sen de inanacaksın."

Ona sessizce ve dikkatle bakmaya devam ediyordum. Gözlerini ilk kaçıran o oldu.

"Sanırım *onların* senin artık pek de hoş biri olmadığını düşünmelerini sağlayan şey, ortalıkta Becca'yı ısırarak ve sırtında nişan-aldığım-hiçbir-hedefi-kaçıramam yayıyla her an bir ok atmaya hazır halde dolaşman ve Kalona'yla birlikte takılman olsa gerek."

"Her zaman aklından geçenleri açıkça söyler misin?"

"Şey, hayır ama dürüst olmaya çalışıyorum. Bak, gerçekten çok yorgunum ve biraz önce berbat bir rüya gördüm. Burada olup bitenler hiç iyi şeyler değil. Pek çok konuda kafam karışmış durumda. Ve sen bana geldin. Ben seni arayıp *"Hey, Stark, neden gizlice odama gelmiyorsun?"* demedim ve oyun oynayacak havamda değilim."

"Ben içeri gizlice girmedim," dedi.

"Bence konunun en önemli kısmı burası değil," dedim.

Bir çırpıda, "Buraya senin bana bir şeyler hissettirmen yüzünden geldim," deyiverdi.

"Ben sana ne hissettiriyorum ki?"

"Hissettiriyorsun işte." Başı ağrıyormuş gibi, elinin kaşının üstünde dolaştırdı. "Ölümümden ve geri gelmemden

sonra, bir yanım ölü kalmaya devam etmişti sanki. Hiçbir şey hissedemiyordum. Ya da en azından iyi bir şey hissedemiyordum." Söylemek üzere olduğu şey onu zorluyormuş gibi, kısa ve tutuk cümleler kuruyordu. "Pekâlâ, evet. İçimden bazı bastırılması güç istekler geçiyor. Özellikle yakın zamanda kan içmediysem. Ama bu tam olarak *hissetmek* sayılmaz. Sadece bir tepki. Bilirsin işte, yemek, uyumak, yaşamak, ölmek. Otomatik şeyler." Yüzünü buruşturdu ve gözlerini kaçırdı. "İstediğimi almak, benim için otomatik bir şey. O kızda olduğu gibi."

"Becca." Sesim soğuktu. "Adı, Becca."

"Tamam, adı Becca demek."

Yüzü sertleşmişti. Korkunç görünmüyordu; gözleri kırmızı değildi ama tam bir pislik gibi görünüyordu ve buna kızamayacak kadar yorgundum.

"Ona saldırdın. Üzerine çullandın. Bak, bu kadar basit. İnsanların senin hakkında kötü şeyler söylemelerini istemiyorsan kötü şeyler yapmayı bırakmalısın," dedim.

Gözleri parladı ve derinliklerinde kırmızı bir ışığın titrediğini görür gibi oldum. "Hoşuna gidecekti. Sen ve o savaşçı beş dakika sonra gelseydiniz kızın üstüme atladığını görecektiniz."

"Şaka mı yapıyorsun? Zihin kontrolünün ön sevişme olduğunu gerçekten düşünmüyorsun değil mi?"

"Onu içeride gördüğünüzde üzgün müydü? Yoksa benim ne kadar seksi olduğumdan ve beni ne kadar istediğinden mi bahsediyordu?" Stark sorularını peş peşe sıralamıştı.

"Bunun yaptığın şeyi mazur gösterdiğini mi sanıyorsun? Kızı seninle birlikte olmaya ikna etmek için zihnini karıştırdın. Bu, her anlamıyla bir saldırıdır ve yanlıştır."

"Hemen arkasından beni öptün ve senin zihninle oynamama gerek kalmadı."

"Ya, evet, son zamanlarda erkekler konusunda zevkim

tartışılabilir bir kıvama geldi. Ama seni temin ederim ki, şu anda kendimi senin kollarına atmak gibi bir niyetim yok!"

Aniden ayağa kalktı ve yatağımdan uzaklaştı. "Burada ne halt ettiğimi bilmiyorum. Ben neysem oyum ve bunu hiçbir şey değiştiremez." Hiddetle kapıya yürüdü.

"Sen değiştirebilirsin."

Bu iki kelimeyi yumuşak bir sesle söylemiştim ama aramızda şöyle bir titreyip Stark'ın çevresini sarmış ve onu durmak zorunda bırakmış gibiydiler. Bir süre, kendiyle savaşır gibi olduğu yerde, yumrukları iki yanında sıkılı, başı öne eğik durdu. Sırtı bana dönük halde "İşte, demek istediğim buydu," dedi. "Böyle şeyler söylediğin zaman, hissetmeme neden oluyorsun."

"Belki de şu anda sana gerçeği söyleyen tek insan ben olduğum içindir." Bunu söylerken, iç sesim, Nyx'in söylememi isteyeceği sözcükleri dile getirdiğimi fısıldıyordu. Derin bir nefes aldım ve odaklanmaya çalıştım. Ve yorgun, incinmiş ve pek çok konuda kafam karışmış halde, önümde çözülmüş olan ipi takip ederek, Stark'ın parçalanmış insanlığını yerine dikmeyi denedim. "Senin bir canavar olduğunu sanmıyorum ama iyi biri olduğunu da düşünmüyorum. Ne olduğunu görebiliyor ve istediğin gibi olmayı seçebileceğine inanıyorum. Stark, anlamıyor musun? Kalona ve Neferet seni kullandıkları için böyle kalmanı istiyorlar. Onların istediği gibi bir yaratığa dönüşmek istemiyorsan kendine farklı bir yol seçmen ve onlarla, kendilerini sardıkları karanlıkla mücadele etmen gerekecek." Doğru sözcükleri ararken iç geçirdim. "Göremiyor musun? İyi insanlar hiçbir şey yapmazlarsa, kötü kazanacak." Stark'ın hassas bir noktasına basmış olmalıydım çünkü yüzünü ağır ağır bana çevirdi.

"Ama ben iyilerden değilim."

"Bütün bu olanlardan önce iyi biriydin. Öyle olduğunu biliyorum. Sana söz verdiğim gibi, unutmadım. Ve istersen yine iyi biri olabilirsin."

"Böyle söylediğin zaman inanasım geliyor."

"İnanmak ilk adımdır. Harekete geçmek de ikinci." Durdum. Ama o hiçbir şey söylemeyince, ölü havayı dağıtmak için zihnimden geçen bir lakırdıyı söze döktüm. "Neden sürekli bir araya geldiğimizi hiç düşündün mü?"

Gülümsemesi tam anlamıyla bir Kötü Çocuk gülümsemesiydi. "Evet, sen acayip seksi olduğun içindir diye düşünüyordum."

Sırıtmamaya çalıştıysam da pek başarılı olamamıştım doğrusu. "Şey, evet, yani bunun dışında..."

Omuz silkti. "Senin seksi olman benim için yeterli."

"Teşekkürler, sanırım. Ama kastettiğim tam olarak bu değildi. Nyx'le ve senin onun gözünde önemli olmanla ilgili bir şey olduğunu düşünüyordum."

Stark'ın gülümsemesi derhal solup gitmişti. "Tanrıça'nın benimle işi olmaz. Artık."

"Bence seni şaşırtabilirim. Afrodit'i hatırlıyor musun?"

Kafasını salladım. "Sanırım. Kendini gerçekten bir aşk tanrıçası sanan şu kibirli piliçten mi bahsediyoruz?"

"Evet, o Afrodit. O ve Nyx böyleler." Parmaklarımı çapraz yaptım.

"Emin misin?"

"Kesinlikle," dedim ve devasa bir esnemenin beni esir almasına mani olamadım. "Özür dilerim. Son zamanlarda pek uyuyamadım da... Burada dönen stres, benim yaralanmam ve ciddi anlamda kötü rüyalar arasında, uykunun bana pek dostça davranmadığını söyleyebilirim."

"Sana rüyalarınla ilgili bir şey sorabilir miyim?"

Omuz silktim ve uykulu uykulu kafamı salladım.

"Rüyalarında Kalona da var mıydı?"

Hayret içinde gözlerimi kırpıştırdım. "Bunu neden soruyorsun ki?"

"Bunu yapıyor. İnsanların rüyalarına girmeyi yani."

"Senin rüyana da mı girdi?"

"Hayır, benimkine değil ama çaylakların konuştuklarını duydum. Rüyalarına kesinlikle girmiş ve onlar bu durumdan senden çok daha fazla hoşlanmışlar."

Kalona'nın ne kadar seksi olabildiği ve hipnotik görüntüsüne teslim olmanın ne kadar kolay olabildiğini düşündüm. "Evet, hoşlandıklarından hiç şüphem yok."

"Sana bir şey söylemek istiyorum ama bunu sana asılmak için uydurduğumu düşünmeni istemem," dedi.

"Nedir?" Stark, söyleyecekleri onu geriyormuş gibi, ciddi anlamda rahatsız görünüyordu.

"Yalnız uyumadığın zaman rüyana girmesi daha zor oluyor."

Ona dik dik baktım. Haklıydı. Söylediği şey, bir adamın bir kızın yatağına (ve iç çamaşırının içine) girebilmek için uydurabileceği bir şeydi.

"İlk seferinde yalnız değildim," dedim.

"Biriyle mi birlikteydin?"

Yanaklarımın ısındığını hissediyordum. "Hayır. Oda arkadaşım yanımdaydı."

"Bir erkek olması gerekiyor. Sanırım rekabet etmek istememesi ya da onun gibi bir şey yüzünden."

"Stark bu söylediklerin kuzu bokuna benziyor."

Gülümsedi. "Gerçekten böyle bir kelime var mı?"

"Bu benim kelimem," dedim. "Hem Kalona'yla ilgili bu faydalı bilgiyi nereden bildiğini sorabilir miyim?"

"Benim çevremde bol bol konuşuyor. Bazen benim orada olduğumun farkında bile olmadığını düşünüyorum. Rephaim'le ikisinin rüyalardan bahsettiklerini duydum. Kalona, kızlarla erkekleri ayrı tutmak için iki yatakhanenin arasında Alaycı Kuzgunlar dikmeyi planladığını söylüyordu. Sonra rüyalarına

girse de girmese de çaylakları kontrol etmekte bir sıkıntı yaşamadığı için vazgeçti."

"İğrenç," dedim. "Ya profesörler? Hepsi onun kontrolündeler mi?"

"Öyle görünüyor. En azından hiçbiri ne ona, ne Neferet'e kafa tutmadılar."

Sorgulamam karşısında Stark'ın savunmaya geçmesini bekliyordum ama aldırmıyor gibiydi ve sanki bunları anlatması o kadar da önemli değilmiş gibi konuşuyordu. Bu yüzden daha ne kadarını öğrenebileceğimi görmek için şansımı zorlamaya karar verdim. "Ya Erebus'un Oğulları? Kampüse girerken içlerinden birini görmüştüm ama o zamandan beri onu bile görmedim."

"Geriye çok fazla savaşçı kalmadı," dedi Stark.

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, büyük kısmı öldü. Shekinah düşünce, Ate dehşete kapıldı ve Kalona'ya karşı saldırıya geçti. Ama bence Shekinah'ı öldüren Kalona değildi."

"Değildi. Skehinah'ı Neferet öldürdü."

"Hah. Anlaşıldı. Neferet intikam meraklısı kaltağın teki."

"Senin onun piyonlarından biri olduğunu sanıyordum."

"Değilim."

"Emin misin?"

"Evet."

"O da bunu biliyor mu?" diye sordum.

"Hayır,"dedi. "Ben ölmeden hemen önce söylediğin bir şeyi hatırlıyorum. Beni, Neferet'in yakınlarındayken dikkatli davranmam konusunda uyarmaya çalışmıştın."

"Evet, bunu ben de hatırlıyorum."

"Haklıymışsın."

"Stark, Neferet değişiyor, değil mi? Demek istediğim o artık sadece bir Yüksek Rahibe değil."

"Normal olmadığı kesin. Garip güçleri var. Sana yemin ederim, insanları Kalona'dan daha ustaca gözetleyebiliyor." Gözlerini kaçırdı. Yeniden bana baktığında, yüzü, ruhunun derinliklerinden gelen bir hüzünle gölgelenmiş gibiydi. "Keşke Neferet'in yerine sen orada olsaydın."

"Orada mı?" Midemdeki düğümlenme ne demek istediğini doğru anladığımı söylese de, kendimi tutamayıp sormuştum.

"Sen cesedimi izliyordun, değil mi? Şu kamerayla."

"Evet," dedim yumuşak bir sesle. "Kamerayı Jack yerleştirdi. Seni yalnız bırakmak istemedim ve sana göz kulak olmak için aklıma daha iyi bir yöntem gelmedi. Sonra büyükannem kaza geçirdi, işler arap saçına döndü ve... Çok üzgünüm."

"Ben de üzgünüm. Gözlerimi açtığımda ilk gördüğüm o değil, sen olsaydın, her şey çok daha farklı olabilirdi."

Ona şu ölme ve ölümden dönme hikayesinde tam olarak neler olduğunu sormak ve Neferet hakkında daha fazla bilgi almak için can atıyordum ama yüzü gölgelenmiş ve gözleri acıyla dolmuştu.

"Bak," dedi konuyu pat diye değiştirerek. "Sen uyumak istiyorsun. Ben de yorgunum. Birlikte uyusak nasıl olur? Sadece uyuruz. Hiçbir girişimde bulunmayacağıma söz veriyorum."

"Hiç sanmıyorum," dedim.

"Yoksa Kalona'nın yine rüyana girmesini mi tercih edersin?"

"Hayır, ama, ben, şey... Benimle uyumanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Yüzü bir kez daha sertleşip soğumuştu ve gözlerindeki acı hâlâ yerli yerindeydi. "Çünkü sözümü tutacağıma inanmıyorsun."

"Hayır. Çünkü buraya geldiğini hiç kimsenin bilmesini istemiyorum," dedim dürüstçe.

"Kimsenin haberi olmadan giderim," dedi.

Ve bir anda ona vereceğim cevabın, insanlığını geri kazanmak için verdiği mücadelede itici güç olabileceğini fark ettim. Kramisha'nın şiirinin son iki dizesi zihnimde canlanmıştı: *İnsanlık onu kurtarıyor / Ama o beni kurtarabilecek mi?* Ne yapmam gerektiğine karar vermiştim.

"Peki, tamam. Ama hiç kimse seni görmeden, erkenden gitmen gerekecek."

Gözleri hayretle açıldı ve hemen sonra dudaklarında o kibirli Kötü Çocuk gülümsemesi belirdi. "Ciddi misin?"

"Ne yazık ki, evet. Haydi şimdi buraya gel çünkü yoksa seninle konuşurken uyuyakalacağım."

"Harika. İki defa söylemene gerek yok. Ben bir canavarım, moron değil." Hızla yatağa geldi.

Nala'yı yerinden oynatarak –ve sinirlendirerek– yana kaydım. Kedim aksi aksi homurdanarak, paytak adımlarla yatağın kenarına geçti, üç hızlı daire çizdi ve yemin ederim, daha kafasını patilerine yaslamadan uyuyakaldı. Bakışlarımı kedimden Stark'a çevirdim ve ona örtünün altına girme fırsatı bırakmadan, kolumu onun yatacağı tarafa uzattım.

"Ne oldu?" dedi.

"Önce şu sırtından bitmiş gibi duran yay ve ok işinden kurtulmalısın," dedim.

"Ah, tamam." Yayını ve ok kılıfını sırtına sabitleyen deri düzeneği çıkarıp yatağın yanına yere bıraktı. Kolumu çekmediğimi görünce "Şimdi ne var?" diye sordu.

"Yatağıma ayakkabılarınla giremezsin," dedim.

Ayakkabılarını çıkarırken "Ah, lanet olsun. Özür dilerim," diye mırıldandı. Sonra bana baktı. "Çıkarmamı istediğin başka bir şey var mı?"

Kaşlarımı çattım. Siyah tişörtü, kot pantolonu ve kibirli gülümsemesiyle yeterince seksi değildi sanki. Ama ona bunu

söylemeye hiç niyetim yoktu. "Hayır. Başka bir şeyini çıkarmasan da olur. Tanrım. Haydi yat artık. Cidden çok yorgunum."

Stark yanıma uzanınca, yatağımın bir erkekle paylaşmak için fazla küçük olduğunu fark ettim. Kendime gerçekten yorgun olduğumu ve Stark'ın benimle uyumasının tek amacının biraz istirahat etmemi sağlamak olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım.

Hissettiğimden çok daha umursamaz bir sesle, "Işığı söndürür müsün, lütfen?" dedim.

Uzanıp lambayı kapattı.

"Yarın derslere girmeyi düşünüyor musun?" diye sordu.

"Evet, sanırım." Bu kadar ciddi bir yaralanmanın ardından derse girmek konusunda neden acele ettiğimi açıklamak zorunda kalmak istemediğim için "Bir de Darius'un bizi buraya getirdiği Hummer'a göz atmam gerek," dedim. "Sanırım çantamı arabada bıraktım. Ya da en azından öyle olduğunu umuyorum; çünkü çanta kaybetmek gerçekten berbat bir şey."

"İşte bu beni korkutur," dedi Stark.

"Ne?"

"Piliçlerin çantaları. Ya da en azından siz kızların çantanızda taşıdığınız bütün o acayip şeyler."

"Biz kızlar mı? Çantalarımızın içinde sadece kızların ihtiyaç duydukları eşyalar olur."

"Çantaların içindeki ıvır zıvırlar için "sadece" diye bir şey yoktur," dedi. Yemin ederim, ürperdiğini hissetmiştim.

Bu defa sesli bir kahkaha attım. "Büyükannem olsa senin bir muamma olduğunu söylerdi."

"Bu iyi bir şey mi, kötü bir şey mi?"

"Muamma, kafa karıştırıcı, şaşırtıcı bir şeydir. Hatta zaman zaman çelişkili ve aykırı da olabilir. Örneğin, sen nişan aldığı hiçbir hedefi ıskalamayan, maço ve tehlikeli bir savaşçısın ama

kızların çantalarından tırsıyorsun. Kızların çantaları senin için örümcek gibi bir şey."

Stark kıkır kıkır güldü. "Örümcek mi? Bu da ne demek şimdi?"

"Şey, ben örümcekleri sevmem. Hem de hiç." Ürperme sırası bana geçmişti.

"Ah, anladım. Evet, çantalar benim için örümcekten farksız. İçini açtığın zaman bir yığın yavru örümcekle dolu olduklarını gördüğün, gerçekten büyük örümcekler."

"Pekâlâ, pekâlâ... Gerçekten midemi bulandırdın. Konuyu değiştirsek iyi olacak."

"Bana uyar. Sanırım bu şeyin işe yaraması için, birlikte uyuduğun kişiye temas etmen gerekiyor." Karanlıkta, sesi tuhaf denecek kadar yakın geliyordu.

"Ya, tabii." Midemde kelebekler uçuşmaya başlamıştı ve bunun tek nedeni az önce bahsettiğimiz örümcekler değildi.

Uzun ve sıkıntılı bir iç çekti. "Sana doğruyu söylüyorum. Oda arkadaşınla birlikte uyuman, Kalona'yu uzak tutmaya neden yetmiyor sanıyorsun? Birbirinize dokunuyor olmanız gerek. Bir erkek ve bir kız. Sanırım erkek-erkeğe de olabilir; Damien ve erkek arkadaşı gibi. Ya da birbirleriyle ilgileniyorlarsa kız kıza da..." Duraksadı. "Sanırım saçmalıyorum."

"Bence de," dedim. Aslında ben de gerildiğim zaman saçmalardım ve aynı dertten muzdarip biriyle bir arada olmak iyi geliyordu.

"Benden korkmana gerçekten gerek yok. Canını yakmayacağım."

"Elementlerimle canına okuyabileceğimi bildiğin için olmasın?"

"Hayır, seni önemsediğim için," dedi. "Sen de tam beni önemsemeye başlıyordun, değil mi? Yani başıma gelenlerden önce."

"Evet." Bir taraftan elime Erik'le benim güya yeniden bir araya geldiğimizden bahsetmek için mükemmel bir fırsat geçmişti. Hatta Heath'i anlatmak için (Ya da belki de bu iyi bir fikir değildi). Diğer taraftan, bu çocuğun insanlığını geri kazanması için uğraşıyordum ve ona: *Hey, seninle yatıp seni önemsiyormuşum gibi davranacağım ama aslında benim bir –ya da iki– erkek arkadaşım var sayılır,* demek işimi kolaylaştırmazdı. Ve bütün bunların yanı sıra, kendime dürüst davranmamın zamanı gelmişti. Erik benim için mükemmel bir seçim gibi görünüyordu. Herkes onunla birlikte olmam gerektiğini düşünüyordu. O zaman, Erik'in delice sahiplenici tavırlar takınmasından bile önce, başka erkeklerden de etkilenmem nasıl açıklanabilirdi? Beni çeken tek erkek Heath değildi, önce Loren, sonra da Stark devreye girmişlerdi. Erik'te bir şeylerin eksik olması gerekiyordu ya da ben pis sürtüğün tekiydim. Yani, ciddiyim. Kendimi pis bir sürtük gibi hissetmiyordum. Ben kendimi birden fazla erkekten aynı anda hoşlanabilen bir kız gibi hissediyordum, o kadar.

Yattığı yerde kıpırdandı ve kolunun kalktığını hissedince sıçramamak için kendimi zor tuttum. "Buraya gel. Başını göğsüme yaslayıp uyuyabilirsin. Seni güvende tutacağım. Söz."

Erik sorununu bir kenara ittim ve bunu yapmakta zorlanmadığımı gördüm. Demek istediğim, başka bir erkekle aynı yatağa girmiştim bile. Ona doğru kaydım. Kolunu bana doladı ve başımı biraz tuhaf bir duruşla göğsüne yaslarken gevşemeye çalıştım. Kendimi onun da rahat olup olmadığını merak etmekten alamıyordum. Çok ağır mıydım acaba? Çok mu sokulmuştum? Yoksa çok uzak mı duruyordum?

Sonra elini kaldırdı ve kafama koydu. Önce (fazla ağır olduğu için) kafamı oynatacağını (hatta beni boğabileceğini) sandım. Ama delişmen bir atmışım gibi saçlarımı okşamaya başlayarak beni bir hayli şaşırttı.

"Gerçekten çok güzel saçların var. Bunu ölmeden önce söylemiş miydim yoksa sadece aklımdan mı geçirdim?"

"Sanırım aklından geçirdin," dedim.

"Bugün seni çıplak gördüğümde, çok seksi bulduğumu söylemek isterdim ama aynı yatakta olup hiçbir şey yapmazken, böyle konuşmam büyük ihtimalle uygun olmaz."

"Hayır," derken gerilmiştim. Kollarının arasından sıyrılmaya hazırlanırken "Olmaz," dedim.

Kıkırdamaya başlayınca, göğsü kulağımın altında guruldadı. "Biraz gevşesen?"

"O zaman sen de beni çıplak gördüğünden bahsetme."

"Tamam." Bir süre sessizce saçlarımı okşamaya devam etti. "O Alaycı Kuzgun canını fena yakmış."

Bu bir soru değildi ama yine de "Evet," dedim.

"Kalona seni incitmek istemiyor bu yüzden o kuzgun geri döndüğünde, başı ciddi belaya girecek."

"Geri dönmeyecek. Onu öldürdüm. Yaktım," dedim basitçe.

"İyi," dedi. "Zoey, bana bir söz daha verir misin?"

"Sanırım ama verdiğim sözleri tuttuğum zaman yüzde yüz mutlu olmuyorsun."

"Bunu tutarsan olurum."

"Bu defa ne istiyorsun?"

"Onlar gibi gerçek bir canavar dönüşürsem, beni de yakacağına söz verir misin?"

"Bu rahat rahat verebileceğim bir söz değil," dedim.

"Bence bir düşün, çünkü sözünü yerine getirmek zorunda kalabilirsin."

Bir kez daha sessizliğe gömüldük. Odadaki tek ses, yatağın ayak ucundaki Nala'nın yumuşak horultusu ve Stark'ın kulağımın altında atan kalbiydi. Saçlarımı okşamaya devam etti ve çok geçmeden, gözkapaklarımın ağırlaştığını hissettim. Ancak uyumadan önce duymasını istediğim bir şey daha vardı.

Uykulu bir sesle "Benim için bir şey yapar mısın?" diye sordum.

"Sanırım senin için her şeyi yaparım," dedi Stark.

"Kendine canavar demekten vazgeç."

Eli bir an durdu. Hafifçe kıpırdandı ve alnıma bir öpücük kondurdu. "Uyu artık, ben sana göz kulak olurum."

O saçlarımı usul usul okşamaya devam ederken, uykuya daldım. Ve Kalona rüyama bir kez bile girmedi.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Uyandığımda Stark gitmişti. Kendimi bir hayli tazelenmiş ve bir o kadar da acıkmış hissederek gerinip esnerken, yanımdaki yastıkta duran oku gördüm. Okun ortadan kırılmış olması dikkatimi çekmişti. Demek istediğim, ben Kırık Ok kasabasından geliyorum. Ortadan kırılmış bir okun ne anlam ifade ettiğini bilirim: Barış ve savaşın sonu demektir. Ok parçalarının altına, üstünde ismimin yazılı olduğu bir not kağıdı sıkıştırılmıştı. Açıp okudum: *"Uyurken seni seyretti; çok rahat ve huzurlu görünüyordun. Keşke ben de öyle hissedebilseydim. Gözlerimi yumabilsem ve huzur duysam. Ama duyamıyorum. Senin yanında olmadığım zaman, hiçbir şey hissedemiyorum. Yanındayken de tek düşünebildiğim asla sahip olamayacağımı –en azından şimdilik– bildiğim bir şeyi ne kadar istediğim oluyor. Bu yüzden bunu ve huzurumu sana bırakıyorum. Stark."*

Nala'ya "Bu da ne demek oluyor?" diye sordum.

Kedim hapşırdı, aksi aksi miyavladı ve yatağımdan atlayıp paytak adımlarla mama kasesine yürüdü. Deli gibi mırlayarak bana baktı.

"Tamam, biliyorum. Ben de acıktım." Kedimi besleyip, çok tuhaf geçeceğinden emin olduğum bir okul günü için

giyinirken Stark'ı düşündüm. Saçlarımı yarı-evcilleştirmek için düzleştiriciyle uğraşırken aynadaki yansımama "Bugün buradan gidiyoruz," dedim.

Koşar adımlarla alt kata indim ve en sevdiğim kahvaltılık gevrek olan Count Chocula'dan almak üzere mutfağa girip baş başa vermiş halde oturan ve sıkıntıyla bir şeyler fısıldaşan İkizler'e katıldım.

"Selam, çocuklar," dedim yanlarına yerleşip kendime kocaman bir kase dolusu çikolata lezzeti doldururken. "Ne oldu?"

Erin sesini sadece benim duyabileceğim kadar alçak tutarak "Burada birkaç dakika otururşan, ne olduğunu kendi gözlerine görürsün," dedi.

"Evet," dedi Shaunee. "İnsanlara bir bak."

"Tamam," dedim yavaşça ve kahvaltıma süt eklerken, çevremizdeki çocukları, lakayt göründüğünü umduğum bakışlarla süzmeye başladım.

Başlangıçta pek bir şey fark etmedim. Kızlar protein barlarını, kahvaltılık gevreklerini ya da tercih ettikleri diğer yiyecekleri almakla meşguldüler. Sonra garip olan şeyin gördüklerim değil, görmediklerim olduğunu fark ettim. Her zamanki şakalaşmalardan, kızların birbirlerinin saçlarına takılmalarından ve sonunda birinin diğerine kızmasından eser yoktu. Hiç kimse erkeklerden bahsetmiyor ya da ev ödevlerini yapamamış olmaktan yakınmıyordu. Aslında kimse doğru düzgün konuşmuyordu. Sadece bir şeyler atıştırıyor, nefes alıyor ve gülümsüyorlardı. Hem de çok fazla.

İkizler'e bir "Bu da neyin nesi?" bakışı attım.

Shaunee başını sallayarak onaylarken, Erin dudak hareketleriyle "Uyuşmuş gibiler," diye işaret etti.

Sonra Erin "En az o Stark pisliği kadar can sıkıcı," diye fısıldadı.

"Stark mı? Ne olmuş ona?" derken suçlu görünmemek için elimden geleni yapıyordum.

"Sen hâlâ yukarıdayken buradayken geçti. Sanki burası onun malıymış ve zavallı kızlara tecavüz ediyor ve yağmalıyor olduğunu herkesin bilmesini umursamıyormuş gibi bir havası vardı." Shaunee hâlâ alçak sesle konuşuyordu.

"Becca'yı görmeliydin. Bir terrier gibi dili bir karış dışarıda, Stark'ın peşinde dolaşıyordu," dedi Erin.

"Peki Stark ne yaptı?" dedim ve nefesimi tuttum.

"Hastalıklı bir durumdu. Kızdan tarafa bakmadı bile," dedi Shaunee.

"Kullanılıp paçavra gibi bir kenara atılmak bu olsa gerek," dedi Erin.

Stark'ın ne yaptığı ya da ne yapmadığı konusunda daha fazla bilgi edinmenin –ve bunu İkizler'e konuyla ne kadar ilgilendiğimi çaktırmadan yapmanın– bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Ve Stark'ı savunacak bir şeyler söylememin en doğrusu olacağını düşünmeye başlamıştım ki arkamdaki bir şeye bakan Erin'in gözlerinin iri iri açıldığını fark ettim.

Shaunee en acımasız ses tonuyla "İşi an çomağı hazırla," dedi.

"Aynen öyle," dedi Erin.

"Yanlış masa," dedi Shaunee. "Piyonların şuralarda ve oralarda." Eliyle, yemek yemeyi bırakıp gözlerini benim arkamdaki şeye diken diğer kızları işaret ediyordu. "Burada sana göre kimse yok."

Sandalyemde yan dönünce arkamda duran Stark'ı gördüm. Göz göze geldik. Kendi gözlerimin de iri iri açıldığını ve şaşkın şaşkın baktığımı biliyordum. Stark'ın bakışları derin ve sıcacıktı ve bana bir soru sorduklarını görebiliyordum.

Odadaki herkesi yok sayarak "Selam, Stark," dedim. Sesimin fazla dostcanlısı ya da soğuk çıkmamasına özen göstermiştim.

Başka herhangi birini selamlayacağım gibi konuşmuştum.

"Son karşılaşmamızdan daha iyi görünüyorsun," dedi.

Yanaklarımın ısındığını hissettim. Son karşılaşmamızda benim yatağımda, birlikteydik. Gözlerinin içine bakarak bu kadar insanın önünde nasıl cevap vermem gerektiğini düşünürken, Erin araya girdi.

"Zoey'nin dün gece Becca'yı kemirdiğin zamankine göre daha iyi görünmesi ne büyük sürpriz ama!"

"Evet... Seni birini kemirirken izleyen kim olsa kötü görünürdü."

Stark gözlerini gözlerimden ayırdı. İkizler'e dönerken, gözlerinden tehlikeli bir kızıllığın geçtiğini gördüm. "Ben sizinle değil, Zoey'le konuşuyorum. Yani cehenneme kadar yolunuz var."

Sesi ciddi anlamda korkutucuydu. Bağırmamıştı. Hatta yüz ifadesi değişmemişti bile. Ama çevresine çok öfkeli, öldürücü ve saldırıya geçmeye hazırlanan bir yılanın dehşet verici havasını saçıyordu. Ona dikkatle bakınca, çevresindeki havanın, sıcak bir yaz gününde teneke kaplı bir çatıdan yükselen buğu gibi, titreştiğini gördüm. İkizler de aynı şeyi görebilmişler miydi bilmiyorum ama bir şey hissettikleri kesindi. İkisinin de beti benzi atmıştı ama onlara bakamıyordum. Gözlerimi Stark'a sabitlemiştim; çünkü onda bana bahsettiği o canavarı görür gibiydim. Onu bir anda etkisi altına alan o büyük değişim bana Stevie Rae'nin insanlığını yeniden kazanmasından önceki halini anımsatmıştı.

Stark'ı bu kadar önemsememin nedeni bu olabilir miydi? Stevie Rae'nin aynı karanlık dürtülerle savaştığını ve sonunda galip geldiğini öğrenmiş olmam ve Stark'ın da galip gelebileceğine inanmak istemem?

Stevie Rae'yle uğraşırken bir şeyi çok iyi öğrenmiştim: Bu durumdaki bir çaylak çok tehlikeli olabilirdi.

Olabildiğince sakin bir sesle, "Bana ne diyecektin, Stark?" diye sordum.

Stark içindeki, masanın üstüne atlayıp İkizler'i bir lokmada yutmak için can atan o canavarla mücadele ederken, yüzüne yansıyan sıkıntıyı görebiliyordum. Nihayet bakışlarını bana çevirdi ve gözleri kızıl bir ışıltıyla parlamaya devam ederken bana "Söyleyecek bir şeyim yoktu," dedi. "Bunu buldum. Senin, değil mi?" Elini kaldırdı ve sıkı sıkıya tuttuğu çantamı uzattı.

Bir ona bir çantama baktım. Onun, tıpkı benim örümceklerden tırstığım gibi, kız çantalarından korktuğunu söylediğini hatırlıyordum. Gülümsedim.

"Teşekkürler, evet, benim" dedim. Çantamı alırken ellerimiz birbirine sürtündü. "Bir defasında biri bana kız çantalarının ona örümcekleri anımsattığını söylemişti."

Gözlerindeki kırmızılık bir düğmeye basılmış gibi bir anda kaybolmuştu. Tıpkı Stark'ı saran o korkunç aura gibi. Parmaklarından birini benim parmağıma doladı ve bir süre bırakmadı. Sonra hem çantamı, hem elimi bırakıverdi.

"Örümcek mi? Onu doğru duyduğuna emin misin?"

"Hem de nasıl. Çantamı bulduğun için bir kez daha teşekkür ederim."

Omzunu silkti, döndü ve odadan çıktı.

O gider gitmez, İkizler ve benim dışımdaki bütün çaylaklar, Stark'ın ne kadar seksi olduğu konusunda fısıldaşmaya başladılar. Bense sessizce kahvaltımı etmeye koyuldum.

"Pekâlâ, çocuk ürkünç ötesi," dedi Shaunee.

Erin "Değişmeden önce, Stevie Rae de böyle miydi?" diye sordu.

Kafamı salladım. "Temel olarak, evet." Sesimi alçaltıp ekledim. "Çevresinde bir tuhaflık fark ettiniz mi? Tuhaf bir titreşim ya da ekstra-karanlık bir gölge?"

"Hayır, beni yiyip yemeyeceğini merak etmekle o kadar meşguldüm ki çevresine bakmadım," dedi Erin.

"Al benden de o kadar," dedi Shaunee. "Seni korkutmamasının nedeni, Stevie Rae'nin Değişiminden önceki haline benzemesi olabilir mi?"

Tek omzumu kaldırdım ve konuşmamak için ağzıma bir kaşık dolusu Count Chocula attım.

"Hey, cidden. Kramisha'nı şiirinden neden bahsettiğini biliyorum," dedi Erin. "Ama o yakınlardayken kendine dikkat etmelisin. O çocuk cidden kötü haber demek."

"Ayrıca şiir onunla ilgili de olmayabilir," dedi Shaunee.

"Çocuklar, bunu şu anda tartışmak zorunda mıyız?" dedim ağzımdakileri yuttuktan sonra.

"Hayır," dedi Shaunee. "Adamın bizim için zerre önemi yok."

"Al benden de o kadar," dedi Erin ve ekledi. "Eşyalarını çalmış mı çalmamış mı diye bir baksan iyi olur."

"Evet, her neyse." Çantamı açıp içine baktım ve karıştırırken yüksek sesle sayım yaptım: "Cep telefonu, ruj, havalı güneş gözlükleri, cüzdan ve evet bütün param ve ehliyetim içinde ve..." Üzerine yarım bir ok resmi çizilmiş küçük notu görünce duraksadım. *Dün gece için teşekkürler* yazıyordu.

"Ne? Yoksa bir şeyini mi yürütmüş?" dedi Erin masanın üstünden çantama bakmaya çalışırken.

Çantamı hızla kapattım. "Hayır, sadece pis, kullanılmış bir kağıt mendil. Keşke onu çalsaydı."

Erin aksi aksi "Şey, ben hâlâ onun bir pislik olduğunu savunuyorum," diye homurdandı.

Kafamı salladım ve hemfikir olduğumu gösteren bir ses çıkararak kahvaltıma dönerken, Stark'ın saçlarımı okşayan sıcacık ellerini düşünmemeye çalıştım.

Derslerim, uyuşturulmuş bir profesöre dönüştürülmüş olmasa, İspanyolca öğretmenim Profesör Garmy'nin da diyeceği gibi, *no bueno para mi,* tadındaydı. Ve işin en kötü tarafı, her yerde olan Alaycı Kuzgunlar'ı saymazsanız, her şeyin neredeyse çok normal göründüğüne yemin edebilirdim. Ancak *neredeyse* bazen çok büyük bir kelime olabiliyor.

Sömestre sırasında ders programımın değiştirilmiş olması da pek yardımcı olmamıştı. Çünkü hep farklı çocuklarla bir aradaydım ve ne Damien, ne de İkizler o farklı çocukların arasında değillerdi. Afrodit ortalarda yoktu ve bu yokluk, onun ve Darius'un Alaycı Kuzgunlar tarafından yenmiş olabileceklerini düşünmeme neden oluyordu. Ama tabii, Afrodit'i biraz tanıyorsam, hâlâ odasında doktorculuk oynuyor olmaları daha güçlü bir olasılıktı.

İlk dersime yani Edebiyat 205'e katılmak üzere, sırama otururken zihnimde bu iğrenç görüntü dans ediyordu. Ah bu arada, Shekinah, İleri düzeyde Vampir Sosyolojisi dersini alabilmem için programımı değiştirirken, Edebiyat ve İspanyolca derslerinde de bir üst seviyeye aktarıldığımı belirtmeyi unutmuştu. Bu yüzden, daha çok Profesör P olarak tanınan, Profesör Penthasilea'nın, boyumu –tepeme tüneyebilecek kadar– aşan zor bir edebiyat eserini hazırlamamızı istemesini ve aynı derecede zor bir kompozisyon ödevi vermesini beklerken midem yanıyordu.

Ama boşuna endişelenmişim. Profesör P derse geldi. Her zamanki muhteşem ve kendinden emin duruşunu taşımasına rağmen bambaşka bir vampir gibi davranıyordu. Şu ana kadar bir arada olmayı umabileceğim en harika edebiyat öğretmeni olan Profesör P, derse, gramer çalışma kağıtları dağıtmakla başladı. Evet. Tamamlamamızı istediği, önlü arkalı yarım düzine fotokopi kağıdına bakakalmıştım. Çalışma kağıtlarında noktalama işaretlerinden, cümle tamamlamaya ve birleşik cümleleri öğelerine ayırmaya kadar aklınıza gelebilecek her şey vardı.

Pekâlâ, bazı çocuklar –ya da vasat devlet okulu eğitimi almış olan çocukların çoğunluğu– böyle bir ödev karşısında şok geçirmezdi. Ama burada Gece Evi'nin Profesör P'sinden bahsediyorduk! İnsan çocukların deyimiyle Cehennem Lisesi'yle ilgili söyleyebileceğim tek şey, derslerin asla sıkıcı olmadığıydı. Ve Penthasilea, hiçbiri sıkıcı olmayan bu profesörlerin arasından bile sıyrılmayı başarıyordu. Profesör P, sınıfına girdiğim ilk gün, Walter Lord'un batmakta olan Titanic'i konu alan Unutulmayacak Gece[11] adlı romanını okuyacağımızı açıklayarak, daha ilk altmış saniyede beni avcunun içine alıvermişti. Bu başlı başına harika bir şeydi ama Profesör P'nin geminin battığı dönemde Şikago'da yaşamış olması ve sadece gemideki insanları değil, 1900'lerin başında hayatın nasıl olduğunu da hatırlıyor olması, dersi kusursuzlaştırmıştı.

Sıkıcı çalışma kağıdımdan kafamı kaldırıp, Profesör P'nin, taş gibi bir ifadeyle bilgisayarının ekranını seyretmekte olduğu masasına baktım. Bugünkü sınıf karizması, Güney Ara Lisesi'nin berbat öğretmenler ölçeğinde, sürekli olarak Gelmiş Geçmiş En Kötü İngilizce Öğretmeni ödülüne kayık görülen ve Çalışma Kağıtları Kraliçesi ya da Umpa Lumpa –M&M mavisi bol elbisesini giyip giymemiş olmasına bağlı olarak– adıyla anılan Bayan Fosster'ın seviyesine düşmüştü.

Profesör Penthasilea'yı uyuşmuş bir insana dönüştürdüklerine hiç şüphe yoktu.

Bir sonraki ders İspanyolcaydı. İspanyolca II'nin benim için acayip zor olması bir yana (İspanyolca I bile benim için yeterince zordu), Profesör Garmy öğretmenlikten çıkmış gibiydi. Daha önce derste İngilizce konuşmamız yasakken ve sadece İspanyolca konuşmamıza izin verilirken, bugün Profesör Garmy gergin bir tavırla öğrencilerin arasında dolaşıp öğrencilerin, tahtaya astığı, bir tür ipe (yani *hilo*'ya) dolanmış bir grup kedinin (yani

11 A Night to Remember

gato'nun) resmini yazılı olarak tarif etmelerine yardım etmeye çalışıyordu (İspanyolca konusunda ciddi anlamda yeteneksizim). Profesörün vampir dövmeleri tüylere benzerdi ve Profesör Garmy bana İspanyol kuşlarını anımsatırdı. Oysa şimdi her an sinir krizi geçirmeye hazırmış gibi bir ruh haliyle öğrencilerin arasında dolaşırken, nevrotik bir serçeden başka bir şeye benzemiyordu.

Uyuşmuş profesör numara iki.

Yine de bir sonraki dersime gitmeme mani olacağını bilsem, bütün günü Profesör Garmy'nin sıkıcı İspanyolca dersinde geçirebilirdim. Çünkü bir sonraki dersim İleri Düzeyde Vampir sosyolojisiydi ve dersi –evet, iyi bildiniz!– Neferet veriyordu.

Gece Evi'ndeki ilk günümden itibaren, Vampir Sosyolojisi dersinde ileri düzeye geçirilmemek için çok direnmiştim. Başlangıçta bu direnişimin nedeni, diğer çocuklara uyum sağlayabilmekti. Çok "özel" olduğu için altıncı sınıf derslerine kabul edilen, tuhaf üçüncü sınıf öğrencisi olarak tanınmak istememiştim. Sadece ah diyorum.

Göze batmamak gibi bir şansımın olmadığını öğrenmem fazla uzun sürmemişti. O zamandan beri de özelliğim ve bu özellikle birlikte gelen sorumluluklarımla (ve utançlarımla) baş etmeye çabalıyordum. Ama kendimi Vampir Sosyolojisi dersinin sadece bir ders olduğuna inandırmaya ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bu derse girmek beni fena halde geriyordu.

Tabii ki dersi Neferet'in verdiğini bilmem de cabasıydı.

İçeri girdim, gözüme sınıfın arka tarafında bir sıra kestirdim ve hayatlarını uyuklayarak geçiren ve sadece bir sınıftan diğerine geçecekleri zaman uyanan ve arkalarında bir dizi esneme ve alınlarında parlak pembe izler bırakan çocukların kimliğine bürünmeye çalışarak o tarafa doğru yürüdüm.

Neferet de diğerleri gibi uyuşmuş bir profesöre dönüşmüş olsaydı, bu yeni kimlik çalışmam işe yarayabilirdi. Ama ne yazık

ki, Neferet'in gücü, konuyla ilgili daha az bilgi sahibi olanların sadece mutluluk olarak niteleyebilecekleri bir ışıkla parlıyordu. Oysa bana göre bu, eserini sinsi bir zevkle seyretmekten başka bir şey değildi. Neferet şişmiş bir örümcekti ve yeni kıyımlar tasarlamanın neşesiyle, ısırıp kopardığı kafaların üstüne zafer sevincini saçıyordu.

Ve küçük bir not: Damien yanımdayken kullandığı farklı kelimeleri unutmadığımı görse, benimle gurur duyardı.

Gözüme bir örümcek gibi görünmesinin dışında, Neferet'in, Nyx armasını –simle işlenmiş, havaya kaldırdığı ellerinin arasında hilal biçiminde bir ay tutan tanrıça figürü– taşımadığı –yine– dikkatimden kaçmamıştı. Onun yerine, boynuna ucunda saf siyah bir taştan oyulmuş kanatların sallandığı bir kolye takmıştı. Bir kez daha –ki bu ilk değildi– yoldan tamamen çıkmış olduğunu neden kimsenin fark etmediğini merak ettim. Ve yine aynı şekilde, yıldırım düşmesinden hemen önce havayı kaplayan elektrik misali, çevreye yaydığı karanlık enerjinin hiç kimse tarafından algılanmamasına anlam veremiyordum.

"Bugünkü dersimiz sadece bir vampirin veya bazı durumlarda ileri düzeydeki bir çaylağın kullanabileceği yeteneklerin bir yönüne odaklanacak. Bu yüzden, fizyoloji bölümüne ekstra notlar almak istemiyorsanız, şu an için *Çaylak El Kitabı*'na ihtiyaç duymayacaksınız. Lütfen 426. sayfayı, gizlenmeyle ilgili sayfayı açın." Neferet küçük sınıfın bütün ilgisini üzerinde toplamak konusunda çok başarılıydı. Sınıfın ön tarafında, bir ileri, bir geri gidip gelirken sıvıya dönüştürülmüş metali anımsatan altın işlemeli siyah elbisesi içinde çok soylu ve her zamanki gibi muhteşem görünüyordu. Arkaya topladığı koyu kestane rengi saçlarından açıkta kalan birkaç perçem yanaklarına düşüyordu. Sesi rafine ve insanı kolayca alıp götüren bir sesti.

Ve beni fena halde korkutuyordu.

"Sizden bu bölümü tek başınıza okumanızı istiyorum.

Ödeviniz, bundan sonraki beş gün boyunca göreceğiniz bütün rüyaları, bir günlük halinde kayda geçirmek olacak. Yetenekler gibi, gizli arzular da rüyalar aracılığıyla su yüzüne çıkabilmekteler. Yatmadan önce okumaya odaklanmanızı ve gizlenmenin sizin ne anlam ifade ettiğini iyice düşünmenizi istiyorum. Dünyadan hangi karanlık sırlarınızı saklıyorsunuz? Sizi hiç kimsenin bulamayacağını bilseniz, nereye gitmek isterdiniz? Sizi hiç kimse göremeseydi neler yapardınız?" Durdu. Konuşurken bakışları tek tek bütün öğrencilerin yüzlerinde dolaşıyordu. Bazıları utangaç gülümsemelerle karşılık veriyorlardı. Diğerleri ise suçlu suçlu gözlerini kaçırıyorlardı. Hepsi bir araya gelince, bu sınıf, o gün katıldığım bütün sınıflardan daha canlıydı.

"Brittney hayatım, 432. sayfadaki perdelemeyle ilgili bölümü bizlere okur musun?"

Ufak tefek esmer bir kız olan Brittney başını salladı ve sayfaları çevirip okumaya başladı.

PERDELEME

Pek çok çaylak, doğalarından gelen, varlıklarını diğerlerine örneğin insanlara karşı perdeleme yeteneklerine aşinadırlar. Bu yetenek ilk olarak insan toplumunun gözleri önünde ritüeller gerçekleştirmek amacıyla kampüsten gizlice ayrılma deneyimiyle sınanır. Ancak bu, olgun bir vampirin hükmedebileceği yeteneğin sadece küçük bir tadımıdır. Yeteneğe sahip olmayanlar bile geceyi çağırıp hareketlerini, tipik insanların yetersiz duyularından gizleyebilirler.

Neferet burada araya girdi. "Bu bölümde her vampirin insanların arasında gizli gizli hareket edebilme yetisine sahip olduğunu, insanların bizim faaliyetlerimiz konusunda önyargılı davranma eğilimleri nedeniyle, söz konusu yeteneğin çok işe yarayabildiğini öğreneceksiniz."

Kaşlarımı çatarak metne bakarken, asıl Neferet'in insanlara karşı önyargılı davrandığını fark eden tek çaylağın ben olamayacağımı düşünüyordum. Neferet'in sesiyle yerimden sıçradım.

"Zoey, senin yeteneklerine çok uygun düşen bu derse katılabilmiş olman ne kadar güzel."

Kafamı ağır ağır kaldırıp soğuk yeşil gözlerine baktım ve sıradan bir çaylak gibi görünmeye çalışarak "Teşekkürler," dedim. "Vampir Sosyolojisi dersini her zaman çok sevdim."

Gülümsedi ve bu haliyle bana Sigourney Weaver ve insanları yiyen o ürkütücü uzaylının olduğu *Alien* filmindeki yaratığı anımsattı. "Harika. Neden o sayfadaki son paragrafı sen okumuyorsun?"

Kafamı önüme eğmek için bir bahane bulduğuma sevinerek kitaba baktım ve bahsettiği paragrafı bulup okumaya başladım.

Çaylaklar, perdelemenin güçleri açısından zorlayıcı olduğunu unutmamalıdırlar. Belli bir süre için geceyi çağırmak ve orada tutmak ciddi bir konsantrasyon gücü gerektirir. Ayrıca perdelemenin de kendine özgü sınırları olduğunu bilmek önemlidir. Bu sınırlardan bahsedecek olursak

1) Yorucu bir uygulamadır ve aşırı yorgunluğa neden olabilir.

2) Sadece organik şeylerde işe yarar: Bu yüzden, çıplak olunması halinde perdeleme durumunu sürdürmek daha kolay olmaktadır.

3) Arabalar, motosikletler hatta bisikletler gibi nesneleri perdelemeye çalışmak sonuçsuz bir çabadır.

4) Bütün yeteneklerimiz gibi, perdelemenin de bir bedeli vardır. Bazıları için bu bedel hafif bir yorgunluk ve baş ağrısı olacaktır. Diğerleri içinse, daha kötü sonuçlar doğurabilir.

Sayfanın sonuna geldiğim için kafamı kaldırdım.

"Sanırım bu kadarı yeterli, Zoey," dedi. "Söyle bakalım, az önce ne öğrendin?" Gözlerini gözlerime sabitlemişti.

Şey, aslında, arkadaşlarımın ve benim kampüsten ayrılmak için izin almamamız halinde, okuldan kaçmak için Hummer'ı kullanamayacağımızı öğrenmiş bulunuyordum. Ama bunu söylemedim. Dikkatli bir öğrenci gibi görünmeye çalışarak "Arabalar, evler ve buna benzer şeyler, insanlardan perdelenemez," dedim.

Neferet, olaylardan bihaber olanların (ya da etki altına alınmış olanların) endişeli ve öğretici bulacağı sert bir sesle, "Ya da vampirlerden," dedi. "Sakın unutmayın ki diğer vampirler de, inorganik maddelere uygulanan perdelemenin ötesini görebilirler."

"Unutmam," dedim ciddi bir sesle. Ve unutmayacaktım.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Öğle yemeğinden önce eskrim dersim vardı ve ben daha mutlu olamazdım. Pekâlâ, biraz abartmıştım, evet. Ben ve arkadaşlarım Gece Evi, Neferet ve Kalona'dan bazilyonlarca mil uzak olsak daha mutlu olabilirdim. Bu, özellikle Vampir Sosyolojisi dersi ve Neferet'in ürkütücü anti-perdeleme vaazından sonra pek mümkün görünmediği için, Ejderha'nın derse katılamayacak kadar yorgun görünmem konusunda hemfikir olmasına ve dersi kenardan izleyebileceğimi söylemesine sevinmekle yetinecektim.

Aslında kendimi hiç kötü hissetmiyordum ve kaybetmediğim için müthiş rahatladığım rujumu sürmek üzere aynamı çıkardığım zaman, kötü görünmediğimi fark ettim. Yani, Ejderha'nın oturmama izin vermesi ve kedisinin diğer kedilerle birlikte odamda toplanmasıyla bir araya gelince, eskrim hocamızı yakından takip etmem için bir nedenim daha olmuştu.

Ejderha ilk bakışta, büyükannemin muamma tanımına çok uygun düşen biridir. Öncelikle kısa boyludur. İkinci olarak çok şirindir. Gerçekten. Evde kalıp çocuklarına bakacak, kurabiye pişirecek ve hatta acil durumlarda kızının etek uçlarını tutturabilecek erkeklere özgü bir tipi vardır. Erkek vampirlerin savaşçı ve koruyucu oldukları bir dünyada, kısa boylu şirin bir

adamın dikkat çekmesi beklenmezdi. Ancak kılıcını –Ejderha duysa beni mutlaka düzeltirdi– ya da flöresini eline aldığı zaman, bambaşka birine dönüşmüştü. Ölümcül birine. Yüz hatları sertleşmişti. Boyu uzamamıştı elbette, bu çok saçma olurdu –ve tabii imkansızdı– ama zaten uzamasına da gerek yoktu. Kelimenin tam anlamıyla hızlı olduğu için, flöresi kendine özgü bir güçle, kaymaya ve ışık saçmaya başlamıştı.

Ejderha'nın sınıfı eskrim egzersizleriyle esip geçmesini izledim. Çaylaklar onun dersinde o kadar uyuşmuş görünmüyorlardı. Fakat sanırım bunun nedeni, dersin zihinsel değil, fiziksel faaliyetle alakalı olmasıydı. Daha dikkatli baktım ve sınıftakilerin fiziksel hareketleri tam olarak yerine getiriyor olmalarına rağmen, aralarında zararsız şakalaşmaların geçmediğini fark ettim. Herkes görevine konsantre olmuş durumdaydı ki, bu çok ama çok acayip bir şeydi. Demek istediğim, kabul edelim. Ellerindeki sivri şeyler taşıyan bir spor salonu dolusu ergenin bütün dikkatlerini görevlerine vermelerini sağlamak neredeyse imkansızdı.

Normal şartlarda Ejderha'nın uyarılarına, dikkat etmeleri ve aptalca davranmamaları (Gece Evi'nde profesörler aptallık eden çocukları aptallıkla itham edebilirler, çünkü bu çocuklar ağlayarak annelerine koşamazlar ve sanırım bu nedenle, Gece Evi'nde devlet okullarına göre daha az aptallık yapılır) konusunda azarlarına maruz kalmasını bekleyeceğim bir grubu dikkatle izlerken, Ejderha görüş alanıma giriverdi. Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım.

Dikkatini yeniden sınıfa çevirmeden önce bana göz kırptı.

Ve tam o anda iri tekir kedisi yanıma geldi ve kocaman patilerinden birini yalamaya başladı.

"Merhaba Shadowfax," diyerek kafasını okşadım ve Alaycı Kuzgunlar'ın canıma kastettikleri o andan beri, ilk defa umutlandığımı hissettim.

Her ne kadar okul bir kabusa dönüşmüş ve tehlike bir dört yanımızda olsa da, öğle yemeği bir aşinalık vahası gibi geldi. Tepsimi favorilerimle –spagetti ve kola– doldurduktan sonra, Damien ve İkizler'le her zamanki masamızda buluştum.

"Fae, neler öğrendiniz bakalım?" Marinara ve peynir soslu makarnamdan büyük lokmalar yutarken fısıldayarak sordum.

Damien kesinlikle fısıltı sayılmayacak bir sesle "Çok daha iyi görünüyorsun," dedi.

Ona *bu de neyin nesi* bakışı atarak "Çok daha iyi hissediyorum," dedim.

Damien her zaman el altında bulundurduğu defterini ve iki numaralı kurşunkalemini çıkarırken yüksek sesle "Önümüzdeki haftaki edebiyat testi için, öğrendiğimiz yeni kelimelerin üstünden geçmemiz gerektiğine inanıyorum," dedi.

İkizler homurdandılar. Ben kaşlarımı çattım. Yoksa Damien de uyuşmuşlara mı katılmıştı?

"Evet, burada bir şeylerin değişmesi, notlarınızın düşmesine izin vermenizi gerektirmez," dedi.

"Damien, sen tam bir baş belasısın," dedi Shaunee.

"Daha da kötüsü. Sen ve şu kelime dağarcığı takıntın lanet olası baş belalarısınız ve ben..."

Damien defterini hepimizin görebileceğimiz şekilde çevirince, yeni kelime listesinin altına karaladığı notla karşılaştık.

Bütün pencerelerde A.K. var. Duyma yetenekleri kusursuz.

İkizler ve ben birbirimize baktık. Sonra ben iç geçirdim ve "Pekâlâ, Damien," dedim. "Her neyse. Seninle şu aptal kelime çalışmasını yapacağız. Ama baş belası olman konusunda İkizlerle hemfikirim."

"Tamam. Haydi *lafazanla* başlayalım." Damien kalemiyle kelimeyi işaret ediyordu.

Shaunee omuz silkti. "Uzay Yolu'ndan bir şey değil mi?"

"Bana doğru gibi geldi," dedi Erin.

Damien onlara rol olmadığını çok iyi bildiğim tiksinti dolu bir bakış attı. "Hayır, sizi budalalar. Anlamı şu:" *Ejderha bizim tarafımızda*, diye yazdı. "Pekâlâ, Erin, bir sonraki kelimeyi sen denemek ister misin? Sefahat düşkünü."

"Ah, bunun anlamını biliyorum," dedi Shaunee ve Damien kalemini Erin'e uzatma fırsatı bulamadan, havada kaptı. Sefahat düşkününün yanına aceleyle: *ben!* yazdı. Sonra kağıdın alt kısmına *Anatasia da 2 numara* yazdı.

"Biliyor musun, mesajlaşırken kısaltma kullanmayı münasebetsizlik olarak görüyorum," dedi Damien.

"Umurumda değil," dedi Shaunee.

"Münasebetsizliğin ne demek olduğunu bilseydik de umurumuzda olmazdı," dedi Erin.

"Sıradaki kelime benim olsun," dedim. Bir sonraki kelimeyi yok sayarak *Bu gece buradan gitmeliyiz ama Hummer'ı kullanamayız*, yazdım. *Onu perdeleyemeyiz.* Durdum, dudağımı ısırdım ve *Dikkatli olmalıyız,* diye ekledim. *N gitmeye çalışacağımızı biliyor.* "Sanırım bir sonraki kelimenin anlamını bilmiyorum," dedim. "Damien, bana yardım eder misin?"

"Sorun değil." Damien: Buradan derhal gitmeliyiz, yazdı. Onlar bizi durduramadan.

"Pekâlâ, bir dakika. Bir sonraki kelimeyi ben deneyeceğim. İzin verin bir saniye düşüneyim." Ben düşünürken –ki düşündüğüm münhasır kelimesi değildi, gerçi sonsuza dek düşünsem de ne olduğunu çıkaramayabilirdim– hepimiz sessizce yemeklerimizi yemeğe devam ettik.

Kampüsten bir an önce ve benim perdelemem altında çıkmamız gerekiyordu. Ama Neferet kaçma girişiminde bulunmamızı bekliyordu; bunu açıkça belli etmişti. Bu, öğle yemeğindeki sohbetlerimizi, sadece Alaycı Kuzgunlar aracılığıyla değil, psişik kulak misafiri olma yetisini devreye sokabileceği

kadar yaklaştığı zaman, Damien ve İkizler'in beyinlerine girerek de, dinlediği anlamına gelirdi. Okuldan çıktığımız zaman, depo tünelleri yerine Benediktin Rahibeleri'nin Manastırına kaçacak olduğumu, Stevie Rae ve benim dışımda hiç kimsenin bilmemesine bir kez daha memnun olmuştum. Not iletme yeteneklerim sayesinde ve...

"İşte bu!" İkizler ve Damien bana dik dik bakıyorlardı. Onlara sırıttım. "Münhasır kelimesinin ne anlama geldiğini buldum!" diye yalan söyledim. "Ve bu çalışma olayı konusunda bir fikrim var. Ben küçük kağıtlara bazı kelimelerin anlamlarını yazacağım ve her birinize birer kağıt vereceğim. Sizlerin yapmanız gereken, o anlamları ezberlemek olacak. Kelimeyi öğrenince, kağıdı bana geri vereceksiniz. Ben de size yeni bir kağıt vereceğim. Bir tür hafıza kartı olayı gibi olacak."

Shaunee "Sen o lanet olası aklını kaçırdın mı?" diye sordu.

"Hayır," dedi Damien neşeli bir sesle. "Bence iyi bir fikir. Çok eğlenceli olacak."

Defterden küçük not kağıtları yırtmaya ve yazamaya başlamıştım bile: *Ahırlara gidin*. Kağıtları tek tek katlarken, "Sadece üstünden geçtiğimiz tanımları düşünün. Size verdiğim kelimeleri, altıncı dersin sonundaki zil çalana kadar sakın okumayın. Ciddiyim." Her birine "kendi" kelimesini verdim.

"Pekâlâ, anladık," dedi Erin kağıdını tasarım işi kot pantolonunun cebine tıkarken.

"Evet, her neyse. İkiniz başımıza öğretmen kesildiniz. Ve iltifat etmeye çalıştığımı sanmayın," dedi Shaunee kendi kağıt parçasını alırken.

"Sakın unutmayın, zil çalana kadar kağıtlara bakmak yok!" dedim.

"Bakmayacağız," dedi Damien. "Ve belki de baktığımız zaman, odaklanmamıza yardım etsinler diye, elementlerimizi çağırmamız faydalı olabilir."

"Evet," dedim Damien'a minnetle gülümserken.

"Element demişken," dedi Shaunee üstüne yazdığımız kağıdı alırken. "Bunu tuvalete götürüp, elementimle bizzat çalışacağım." Bana uzun ve inatçı bir bakış atınca, ateşi çağıracağını ve dalaveremizin (ki bu kelimenin anlamını biliyordum) kanıtını ortadan kaldıracağını söylemeye çalıştığını anlayıp başımı salladım.

"Ben de seninle geleyim, İkiz. Yardımıma ihtiyacın olabilir." Erin telaşla İkizinin peşine düştü.

Damien "Neyse ki, Shaunee'nin okulu yakmasından endişe duymamıza gerek yok," diye fısıldadı.

"Ah, Tanrım. Açlıktan ölmek üzereyim." Afrodit hızla gelip yanıma oturdu. Tabağı tepeleme spagettiyle doluydu. Her zamanki gibi muhteşem görünüyordu ama biraz yorgun bir hali vardı. Genelde omuzlarından aşağı açık bıraktığı saçların, ilk başta derli toplu ve şık olduğunu tahmin ettiğim ama şimdi biraz dağınık görünen bir at kuyruğuyla toplamıştı.

"Sen iyi misin?" diye fısıldarken pencereye baktım ve Afrodit'e sessiz-ol-bizi-duyabiliyorlar anlamına gelen –ve anlayacağını umduğum– bir bakış attım.

Afrodit nereye baktığımı görmüştü. Kafasını hafifçe salladı ve "İyiyim," diye fısıldadı. "Darius çok hızlı."

Anladığım kadarıyla, savaşçı onu süperhızlı koşularından birine çıkarmıştı. Önce hepimizi bir defada götüremeyecek olmasına biraz bozulsam da hemen sonra toparlandım. Hepimizi bir defada götüremiyor olabilirdi ama acil bir durumda, bir ya da iki çaylağı taşıyabilirdi.

Afrodit benim bile güçlükle duyabildiğim yumuşak bir sesle "Her taraftalar," dedi.

"Duvarlarda mı?" diye sordu Damien.

Afrodit kafasını salladı ve spagettileri ağzına tıkıştırırken

"Kampüsün çevresinde de pusuya yatmışlar," dedi. Sesini alçak tutmaya özen gösteriyordu. "Ama asıl odaklandıkları mesele izinleri olmadan giriş çıkış yapanları enselemek."

"Ve biz kesinlikle izinleri olmadan gideceğiz," dedim ve Damien'a baktım. "Sen git ki Afrodit'le konuşabileyim. Anladın mı?"

Damien bir an bozulduysa da, hemen sonra, Neferet'in Afrodit'in aklından geçenleri okuyamadığını hatırlayıp anlayışla gülümsedi.

"Anladım," dedi. "O zaman sanırım daha sonra..."

"Sana verdiğim kelime kağıdını çalışmayı unutma," dedim.

Gülümsedi. "Tamam."

Damien gidince Afrodit "Kelime kağıdı mı?" diye sordu.

"Derslerden hemen sonra –ve önceden haberleri olmadan– ahırda buluşmamızı sağlamaya çalışıyorum," dedim. "Belki onlar için sürpriz olursa, Neferet'in ne iş çevirdiğimizi anlaması biraz zaman alır."

"Ve o zamana kadar buradan gitmiş oluruz."

"Umarım," diye fısıldadım. Alaycı Kuzgunların kafa kafaya vermemizden şüphelenmeleri ihtimaline aldırmayarak, Afrodit'e iyice sokuldum. "Okul dağılır dağılmaz, Darius'la birlikte ahırlara gidin. Ejderha ve Anastasia da bizimle. Bunun kedilerden aldığımız ipucunun doğru olduğu anlamına geldiğini ve Lenobia'nın da bizimle olduğunu umuyorum."

"Ve böylece, ahırların yanında, duvarın en zayıf olduğu noktadan kaçmamıza yardım edebilir."

"Bak, bundan sonra söyleyeceklerimi kimseye söyleme. Darius'a bile. Yemin eder misin?"

"Evet, evet, her neyse. Elimi kalbimin üstüne koyarak ve..."

"Söylemeyeceğim demen benim için yeterli." Hayatının üstüne yemin ettiğini duymak istemiyordum.

"Söylemem. Eee, nedir?"

"Buradan ayrılınca, depo tünellerine dönmeyeceğiz. Benediktin Manastırına gidiyoruz."

Bakışları keskin ve çok insanın ondan beklemeyeceği kadar zekiydi. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?"

"Rahibe Mary Angela'ya güveniyorum ve içimde tünellerle ilgili kötü bir his var."

"Ah, lanet olsun. Böyle söylemenden nefret ediyorum."

"Ben de öyle. Ama orada, son zamanlarda çok fazla gördüğüm karanlık gölgelerin varlığını hissettim."

Afrodit "Neferet," diye fısıldadı.

"Korkarım," dedim. Yüksek sesle düşünür gibi ağır ağır konuşuyordum. "Ve rahibelerin etkisinin onu geri püskürtebileceğini umuyorum. Ayrıca, Rahibe Mary Angela bana manastırda bir güç noktasının olduğundan bahsetmişti. Elementler üstündeki kontrolümü yadırgamadığını söylemişti. Sanırım adı Meryem'in Mağarası gibi bir şeymiş." Konuşurken, içimde hissettiğim güven, Nyx'in bu tercihimden hoşnut olduğunu vurgular gibiydi. "Belki daha önce doğu duvarındaki gücü kullandığımız gibi, bir şekilde oradaki gücü kullanmayı da başarabiliriz. En azından hepimizi perdelememe faydası olabilir."

"Meryem'in Mağarası mı? Bana Tulsa'da değil de, okyanusun ortasında olması gereken bir şeymiş gibi geldi. Bak, şunu sakın aklından çıkarma ki, doğu duvarındaki güç noktası, iyilik için devreye sokulduğu kadar, kötüye de kullanılmış," dedi. "Peki ya Stevie Rae ve ucubeleri? Erkek arkadaşlarından bahsetmiyorum bile."

"Orada olacaklar. Ya da en azından ben öyle umut ediyorum. Alaycı Kuzgunlar depoyu izliyorlardı. Stevie Rae aralarından sıyrılmanın bir yolunu bulamazsa, onu avlayabilirler."

"Onunla iki gün geçirmiş biri olarak, Stevie Rae'nin pek çok kaynaktan faydalandığı ve bu kaynakların bazılarının pek hoş olmadıklarını söyleyebilirim." Durdu ve huzursuzca kıpırdandı.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Bak, sana söylersem, kimseye söylemeyeceğine söz vermelisin."

"Tamam. Söz veriyorum. Ne oldu?"

"Şey, balkabağı arkadaşından ve onun hilelerinden bahsederken bir şeyi hatırladım. Bunu o ve ben, bilirsin işte şey olduktan sonra fark ettim."

"Damgalandıktan sonra mı?" Gülümsememeye çalıştım ama elimde değildi.

"Hiç komik değil, seni ukala," dedi. "Sinir bozucu. Her neyse, Stevie Rae'yle tünellerin boyutları falan hakkında konuştuğunuzu hatırlıyor musun?"

Düşündüm. "Evet, hatırlıyorum." Sonra sahneyi gözümün önünde yeniden canlandırırken midem kasıldı ve ona diğer kırmızı çaylakları sorduğum zaman Stevie Rae'nin ne kadar huzursuz göründüğünü hatırladım ve Afrodit'in söylemek üzere olduğu şey için gücümü topladım.

"Sana yalan söyledi."

Afrodit'in bunu söyleyeceğini hissetmiştim ama bunu önceden bilmek, duymamı kolaylaştırmamıştı. "Tam olarak hangi konuda yalan söyledi?"

"Bana inanıyor musun yani?"

İç geçirdim. "Ne yazık ki, evet. Onunla Damgalandın. Bu ona hiç kimsenin olmadığı kadar yakın olduğun anlamına gelir. Heath'le Damgalanmam bana bunu öğretti."

"Pekâlâ, bak. Stevie Rae'yle pis şeyler yapmak istemiyorum."

Gözlerimi çevirdim. "Bunu kastetmedim, seni ahmak. Damgalanmanın bir yığın farklı şekli var. Heath'le bağım ciddi

anlamda fiziksel ama ben ondan senelerdir etkileniyorum. Ah, şey sanırım senin Stevie Rae'den hiçbir zaman etkilenmediğini söylerken yanılmıyorum, değil mi?"

"Ah, lanet olsun, tabii ki yanılmıyorsun," dedi Afrodit kuru bir sesle.

"İkinizin de psişik yetenekleriniz var. Aranızdaki bağın fiziksel değil, zihinsel olması çok mantıklı," dedim.

"Evet, iyi. Bunu anlamana sevindim. İşte bu yüzden, kırmızı çaylakların bizimle tanıştırdığı çocuklardan ibaret olduğunu söylerken yalan söylediğini biliyorum. Başkaları da var ve Stevie Rae onlarla iletişim halinde."

"Ve sen bundan tam olarak eminsin?"

"Kesinlikle ve tamamen," dedi.

"Şey, şu anda bunun için endişelenemem ama bu, aşağıda hissettiğim karanlığı izah edebilir. Eskiden Stevie Rae'nin çevresinde de benzer bir aura vardı ama bu konunun biz dışarı çıkana kadar beklemesi gerekecek." En yakın arkadaşımın bana yalan söyleyebilmiş olması, beni fena sarsmıştı.

"Seni uyandıran kişi olmaktan nefret ediyorum ama Stevie Rae'nin Paris Hilton'un çantalarından daha fazla sırrı var. İyi yanından bakarsak, yalancı balkabağı arkadaşının, ucubelerin ve erkek arkadaşlarının kış çocukları aşabileceklerini düşünebiliriz."

"Umarım öyle olur," diyerek iç geçirdim ve peçetemle oynamaya başladım.

"Hey," dedi yumuşak bir sesle. "Stevie Rae meselesinin seni dehşete düşürmesine izin vermemelisin. Tamam sır saklıyor ama seni önemsediğini söyleyebilirim, hem de fazlasıyla. Ayrıca zaman zaman çok zorlansa da, iyi olmayı seçtiğini biliyorum."

"Bunu biliyorum. Stevie Rae'nin bana bazı şeyleri anlatmamasının nedenleri olmalı. Yani ben de arkadaşlarımdan

hiç sır saklamamış biri değilim ki." İçimden, evet, diye ekledim. Ve bu yüzden her şeyi eline yüzüne bulaştırdın ya zaten.

"Pekâlâ. Neşelenmek için ecza yardımına ihtiyacın varmış gibi görünmenin nedeni Stevie Rae değil." Beni dikkatle süzerken, Afrodit'in kaşları havaya kalktı. "Ah, anladım. Erkek arkadaş sorunları yaşıyorsun. Yoksa erkek arkadaşlar sorunları mı demeliydim?"

"Ne yazık ki kelimenin çoğul hali durumuma daha uygun düşüyor," dedim.

"Erik'le benim aramızda bir şeyler vardı ama bunun geçmişte kaldığını biliyorsun, değil mi? Yani istersen benimle konuşabilirsin."

Ona baktım ve haklı olmasının çok ironik olduğunu düşündüm. Gerçekten de onunla konuşabilirdim.

"Erik'le olmak istediğimden emin değilim," deyiverdim.

Gözleri biraz açıldı ama sesi umursamaz tınısını koruyordu: "Sana seks konusunda baskı mı yapıyor?"

Omuz silktim. "Evet, hayır. Yani sayılır. Ama sadece bu değil." Öne doğru eğilirken sesimi alçalttım. "Afrodit, seninle birlikteyken de acayip sahiplenici bir tavır takınıp über-kıskanç bir havaya büründüğü olmuş muydu?"

Afrodit'in dudakları alaycı bir gülümsemeyle büküldü. "Denedi. Ben kıskançlık zırvalığına pabuç bırakan biri değilimdir." Sonra duraksadı ve daha ciddi bir tonla ekledi: "Sen de bırakmamalısın, Z."

"Biliyorum ve bırakmıyorum." İç geçirdim. "Bu karmaşa sona erdikten sonra, halletmem gerekecek çok şey var."

"Gerçekten. Bu karmaşa sona erince, çözmen gereken daha çook karmaşalar olacak." Spagettisinden bir çatal daha aldı.

"Pekâlâ. Bu durumda yapmamız gereken, bu karmaşayı bir an önce sona erdirmek ki böylece ben de kendi kişisel

dramlarımla ilgilenebileyim. Darius'a söyle bu akşam birtakım tatsız şeylerin yaşanmasına hazırlıklı olsun. Onun da dediği gibi, Kalona buradan çıkmamıza hiç memnun olmayacak."

"Hayır, o, Kalona'nın senin buradan çıkmana memnun olmayacağını söylemişti. O yaratığın sana özel bir ilgisi var."

"Biliyorum ve keşke aşabilseydi,"dedim.

"Hey... Kramisha'nın, biz tünellerden ayrılmadan hemen önce verdiği ilk şiire hiç kafa yordun mu? Kalona'dan kurtulmamızı sağlayacak bir formüle benziyordu."

"Eğer bir formülse, henüz çözemedim." Afrodit'e Kramisha'nın şiirine –en azından Kalona'yla ilgili olana– hiç kafa yormadığımı itiraf etmek istemiyordum. Dikkatim ikinci şiire ve Stark'ın insanlığını geri kazanması ihtimaline yoğunlaşmıştı. Ve bunu fark etmek midemin kasılmasına neden olmuştu. Ya Stark dikkatimi bilerek dağıtıyorsa? Ya ikimiz baş başayken özellikle rol kesip benim şiiri ya da başka bir şeyi –Gece Evi'nden kaçmanın bir yolunu bulmak gibi– düşünemez hale gelmemi sağlamaya çalışıyorsa?

"Pekâlâ, görünüşe bakılırsa, sorunların sana ağır geliyor. Sanırım sorunlarını tek bir kelimeyle özetleyebilirim," dedi Afrodit.

Gözlerinin içine baktım. İkimiz aynı anda "Erkekler," dedik.

Afrodit şöyle bir homurdandı ve arkasından isterik bir kıkırdamayla "Dua edelim de günün birinde bütün sorunlar çözülsün ve uğraşman gereken tek şey erkek arkadaş dramları olsun," dedi. Kısa bir tereddütten sonra ekledi: "Umarım aklın hâlâ Stark'ta değildir."

Omuz silktim ve spagettimden büyük bir lokma daha aldım.

"Bak, biraz soruşturdum. O çocukta bir şeyler var. Nokta. Son. Unut onu."

Yutkundum, biraz daha çiğnedim, tekrar yutkundum. Afrodit beni dikkatle süzmeye devam ediyordu.

"Şiir onunla ilgili olmayabilir," dedi.

"Biliyorum," dedim.

"Gerçekten mi? Bak, bütün dikkatini bizi buradan çıkarma ve Kalona'yı başımızdan atma, en azından buradan defetme meselelerine odaklamalısın. Şimdi bunu düşün. Stark, Erik, Heath ve hatta Stevie Rae için sonra kaygılanırsın."

"Evet, *biliyorum*," dedim. Onları sonra düşünürüm."

"Tamam, peki. Stark'ın öldüğü gece nasıl olduğunu hâlâ unutmadım. O çocuk seni etkilemişti. Ama buralarda dolanan, böyle davranan, kızları kullanıp bir kenara atan Stark, kollarının arasında ölen çocuk *değil*."

"Ya oysa ve Stevie Rae gibi Değişmeye ihtiyacı varsa?"

"Sana şu kadarını söyleyeyim, o çocuğun kıçını kurtarmak için, kendi insanlığımdan zerre fedakarlık edemem. Lanet olsun, Zoey, Erik, Stark'tan kat kat iyidir. Beni duyuyor musun sen?"

"Seni duyuyorum," dedim ve derin bir nefes aldım. "Pekâlâ. Şu anda erkeklerin tamamını unutacak ve buradan gitmemize ve Kalona'yı defetmeye odaklanacağım."

"İyi. Erkek meselelerini sonra halledersin."

"Tamam," dedim.

"Ve en iyi arkadaş meselelerini," dedi.

"Tamam," dedim.

"Tamam," dedi.

Yemeklerimizi yemeğe devam ettik. Söylediklerimde samimiydim. Kişisel meselelerimle mutlaka yüzleşecektim. Daha sonra. Gerçekten. Ya da en azından, kendime böyle diyordum.

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Drama dersinde çok önemli bir numara olmayacağını tahmin ediyordum. Büyük ihtimalle, Profesör Nolan'ın katledilmesinden sonra dersi üstlenen Erik'in yerine uyuşturulmuş profesörlerden biri girecekti. Becca'nın arkasındaki sıraya otururken, tuhaf bir déjà-vu yaşıyor ve adeta Erik'in beni önce baştan çıkarmak sonra da aşağılamak için sınıfın önüne çağırmasını bekliyordum.

"Aman! Tanrım! Benimle değildi! Olmasını o kadaaar istememe rağmen!"

Becca'nın sinir bozucu sesi dikkatimi ona çevirmişti. Oturduğu sıranın karşı tarafında kalan, Cassie adındaki bir kızla –bildiğim kadarıyla beşinci sınıf öğrencisiydi– konuşuyordu. Cassie'yi bir anlamda tanıyordum; çünkü Erik'in birinci geldiği Ulusal Shakespeare Monolog yarışmasında yirmi beşinci sırayı almıştı ve drama dersindeki çocukların bir arada takılmak gibi bir eğilimleri vardı. Gerçi Cassie bugün bir Shakespeare kahramanı gibi takılmıyordu. Daha çok kikirdek bir kız havasındaydı.

"Benimle de değildi. Ama sana şunu söyleyebilirim ki, beni ısırdığı andan beri, ben de onu ısırmak ve emmek isteğiyle doluyum," dedi Cassie ve bir kez daha kıkırdamaya başladı.

Cevabı bildiğimi tahmin etmeme rağmen, "Kimden bahsediyorsunuz?" diye sordum.

"Tabii ki Stark. Gece Evi'nin en seksi çocuğu. Tabii Kalona'yı saymazsan," dedi Becca.

"İkisi de, T-A-Ş'ler," dedi Cassie.

"T-A-Ş?" diye sordum.

"Tamamen Acayip Şeyler," dedi Becca.

Çenemi kapalı tutmam gerektiğini daha sonra idrak edecektim. Demek istediğim, beyni yıkanmış ve uyuşmuş insanlarla konuşma çabasına girebilmiştim ama konu dışında kalamazdım ve evet öfkemin bir kısmı, uygunsuz kıskançlık duygumdan geliyordu.

"Ah, özür dilerim, Becca," dedim biraz fazla alaycı bir sesle. "Ama Darius ve ben, seni tecavüze uğramaktan ve *ahh! Gece Evi'nin en seksi çocuğu* tarafından ısırılmaktan daha geçen gün kurtarmadık mı? O zaman ağlayıp sızlıyordun ama."

Becca bu çıkışım karşısında şoka girerek, bir balık gibi ağzını açıp kapattı.

"Sadece kıskanıyorsun," dedi Cassie. Şok olmuş gibi bir hali yoktu, sadece nefretlik bir kaltak edasıyla konuşuyordu. "Erik gitti. Loren Blake öldü. Ve artık okulun en seksi iki adamının tasmaları senin ellerinde değil."

Yüzümün kıpkırmızı olduğunu hissettim. Neferet insanlara ben ve Loren'dan mı bahsetmişti? Ne diyeceğimi bilemiyordum ama zaten Becca'nın bana konuşma fırsatı tanımak gibi bir niyeti yoktu.

"Evet, elementler konusunda havalı ve kudretli olman, istediğin erkeği ele geçireceğin anlamına gelmiyor." Becca bana, önceki gece aklını başına getirmek için uğraştıkları sırada Damien ve İkizler'e attığı o nefret dolu bakışla bakıyordu. "Arada bir de olsa, biz diğerlerinin de bir şansı olabilir."

Çığlık atmamak için kendimi zor tutarak sağduyulu olmayı denedim: "Becca, doğru dürüst düşünemiyorsun. Dün gece, Darius ve ben aranıza girdiğimizde, Stark zorla kanını emiyordu ve sana tecavüz etmesine ramak kalmıştı." Bunu söylemekten nefret ediyordum. Doğru olduğunu bilmekten iki kat nefret ediyordum.

"Ben öyle bir şey hatırlamıyorum," dedi Becca. "Emilmekten hoşlandığımı hatırlıyorum ve Stark'ın bir kızın kanını emmesinin sonrasında yaşanacaklardan da hoşlanacağımdan eminim. Siz ikiniz üzerinize vazife olmayan bir şeyi bozdunuz."

"Sen böyle hatırlıyorsun çünkü Stark zihninle oynadı."

Becca ve Cassie'nin gülüşleri pek çok kafanın bize çevrilmesine neden olmuşlardı.

"Sanırım şimdi de Kalona'nın zihinlerimizle oynadığını, onu bu yüzden çok seksi bulduğumuzu söyleyeceksin," dedi Cassie.

"Siz ikiniz, Kalona'nın topraktan kalkmasından bu yana, burada hiçbir şeyin aynı olmadığını gerçekten göremiyor musunuz?"

"Eee? Ne olmuş? Kalona Nyx'in Refakatçisi. Varlığının bazı şeyleri değiştirmesi çok normal," dedi Cassie.

"Ve ayrıca, tabii ki topraktan çıktı," dedi Becca. "Toprak da Nyx'in elementlerinden biri. Sanki sen bunu bilmiyorsun..." Ve Cassie'ye gözlerini çevirerek baktı.

Tam onlara Kalona'nın topraktan gelmediğini, kaçtığını söylemek üzere ağzımı açmışken, kapı açıldı ve içeri Kalona girdi.

Benim dışımdaki bütün dişiler hep bir ağızdan bir "Ah!" çektiler. Dürüst olmam gerekirse ben de iç çekmek istemiş ama kendimi tutmak için dişlerimi sıkmak zorunda kalmıştım. O kadar muhteşemdi ki. Bugün siyah bir pantolon ve kısa kollu, düğmeli –düğmeleri açık bırakılmış ve etek uçları pantolonun içine sokulmamış– bir gömlek giymişti. Her hareketinde, gömleğin

önü biraz daha açılıyor ve göğsünün pürüzsüz bronzluğu ve ağız sulandıran kaslı karnı ortaya çıkıyordu. Birisi gömleğin arkasına iki yarık açmıştı çünkü gösterişli siyah kanatları gömleğin arasından dışarı çıkmışlardı ve geniş sırtında kapalı olarak duruyorlardı. Serbest bıraktığı uzun koyu renk saçları, ona modern kıyafetine rağmen, eski bir Tanrı havası veriyordu.

Becca ve Cassie'ye Kalona'nın onlara kaç yaşında göründüğünü sormak istiyordum; çünkü bana bir kez daha on sekiz on dokuz yaşlarında, gençliğinin ve gücünün en güzel çağındaki biri gibi görünmüştü. Erişemeyeceğim kadar eski zamana ait ya da gizemli değildi.

Hayır! Ağzından çıkanı kulağın duysun. Birazdan bir bakacaksın ki Becca, Cassie ya da diğerleri gibi konuşuyorsun. Düşün! Adam senin düşmanın. Bunu sakın unutma. Kendimi Kalona'nın fiziksel güzelliğinin ve çevresine yaydığı hipnotik cazibenin ötesini görmeye zorlarken, benim kendi kendimi azarladığım sırada, Kalona'nın bir şeyler anlattığını fark ettim.

"Eğitmenlerinize çok sert davrandığınız için, bu dersin yönlendirilmesine yardımcı olmaya karar verdim."

Sınıftan yükselen takdir dolu gülüşler, sıcak ve dostcanlısıydı.

Elimi kaldırdım. Kehribar rengi gözleri şaşkınlıkla açıldı. Sonra gülümsedi ve "İlk sorumun çaylakların en özelinden geliyor olması ne kadar sevindirici," dedi. "Evet, Zoey, sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Drama dersini sizin üstlenmeniz, Erik Night'ın bir süre buralarda olamayacağı anlamına mı geliyor diye soracaktım." Pekâlâ, ona soru sormak istememiştim ama içgüdülerim elimi kaldırmama neden olmuşlardı ve ne soracağımı seçen de yine onlardı. Erik'in kaçtığını yüzüne vurmanın tehlikeli bir oyun olduğunu biliyordum ama bunu ona dosdoğru öfkelenmesi için bir neden vermeyecek bir yöntemle yaptığıma inanıyordum. Zaten

yırtıcı olan bir ölümsüze yem atmaya neden teşvik edildiğimi ise bilmiyordum.

Sorum Kalona'yı rahatsız etmişe benzemiyordu. "Erik'in Gece Evi'ne tahmin ettiğimizden daha erken döneceğine inanıyorum. Ama ne yazık ki, duyduğuma göre profesörlük görevini ya da başka rollerini yerine getirebilecek durumda olamayabilirmiş. En azından bir süreliğine." Gülümsemesi gittikçe sıcaklaşıyor ve samimileşiyordu. Becca, Cassie ve odadaki diğer kızların bana haset dolu, delici bakışlar attıklarının farkındaydım. Müthiş bir korku ve hayret duygusuyla, kızların Kalona'nın söylediklerini gerçekten duymadıklarını fark etmiştim. Erik'i tehdit ettiğini, onun okula ancak bir ceset torbasının içinde sürüklenerek dönebileceğini ima ettiğini kavrayamıyorlardı. Tek duyabildikleri, güzel sesinin tınısıydı. Ve tek bildikleri bütün dikkatini bana yöneltmiş olduğuydu.

"Şimdi, tatlı Zoey ya da benim seni düşünmeyi sevdiğim isminle, A-ya, ilk çalışacağımız eseri seçme onurunu sana bırakıyorum. Dikkatli ol! Bütün sınıf senin tercihine uyum göstermek zorunda. Ve her ne seçersen seç, başrolü benim oynayacağımı sakın unutma. Benim oturduğum tarafa yürüdü. Ben önden ikinci sırada, Becca'nın tam arkasındaydım ve yemin ederim, onun Kalona'nın yakınlığından dolayı titrediğini görebiliyordum. "Belki de küçük dramamızda sana da bir rol veririm."

Ona dik dik bakarken, kalbim göğsümün içinde öyle hızlı çarpıyordu ki, Kalona'nın kalp atışlarını duyabildiğinden emindim. Bu kadar yakın olması beni zorluyordu. Rüyalarımı, bana gelişini ve beni kollarının arasına alışını anımsatıyordu. Vücudundan yayılan soğuk filizlerini hissediyordum... Bana sarıldıklarını... Ve bende o abanoz renkli kanatlarının altına sokulma isteği uyandırdıklarını...

Erik'e zarar verecek! Bu düşünceye can havliyle tutundum ve hoş serinliğin benden kayarak uzaklaştığını hissettim. Erik'le

aramızda ne geçerse geçsin, başına herhangi bir şey gelmesini sakin karşılayamazdım.

"Bizim için en uygun oyunu biliyorum." Sesimin sakin ve güçlü çıkmasından gurur duyuyordum.

Gülümsemesi saf sevinç doluydu. "Beni meraklandırdın. Seçimin nedir?"

"Medea," dedim hiç tereddütsüz. "Tanrıların henüz yeryüzünde dolaştıkları bir zamanda geçen, eski bir Yunan trajedisi. Bir insanın gereğinden fazla kibir taşıması halinde neler olacağını anlatıyor."

"Ah, evet, kibir. Bir insanın tanrılara özgü azamate bürünmesi." Sesi hâlâ derin ve baştan çıkarıcıydı ama bakışlarının öfkeyle yanmaya başladığını görmüştüm. "Sanırım kibirin tanrıların kendileri için değil, insanlar için geçerli olduğunu göreceksin."

Abartılı bir masumiyetle "Yoksa bu oyunu oynamak istemiyor musunuz?" diye sordum.

"Tam aksine! Bu oyunun çok eğlenceli olacağına inanıyorum. Belki de Medea'yı senin canlandırmana izin vermeliyim." Bakışlarını benden ayırıp sınıfa çevirdi. "Bu gece, bu oyunu çalışın. Yarın rol yapmaya başlayacağız. İyi dinlenin, çocuklarım. Hepinizi yeniden görmek için sabırsızlanıyorum." Döndü ve tıpkı geldiği gibi hızlıca çıkıp gitti.

Sınıfa, uzunca bir süre, derin bir sessizlik hakim oldu. Sonunda ben hiç kimseye ama herkese "Medea'nın kopyalarını arayacağım," dedim. Yerimden kalkıp sınıfın arka tarafına geçtim. Ancak ne dolapların kapaklarını açıp kaparken çıkardığım sesler, ne eski oyunların ve senaryoların saklandığı dosyaların hışırtıları çevremde dört dönen fısıltıları bastırmaya yetmemişti.

"Kendini ona nasıl fark ettiriyor?"

"Ama bu haksızlık!"

"Bu Nyx'in gizemiyse, artık bu işten feci sıkıldım!"

"Evet, çok fena... Zoey Kızılkuş değilsen, Nyx için hiçbir anlam ifade etmiyorsun."

"Nyx ona istediği herkesi veriyor. Tanrıça bize hiçbir şey bırakmıyor ki!"

Mırıldanmaları böylece sürüp gitti. Öfkeleri her saniye biraz daha artıyor gibiydi. Hatta erkekler de söze girmişlerdi. Büyük olasılıkla Kalona'ya besledikleri ama zihinlerini kurcaladığı için acısını ondan çıkaramadıkları yoğun öfke ve kıskançlığı yöneltebilecekleri bir günah keçisine dönüşmüştüm.

Kalona'nın çaylakların Nyx'e besledikleri sevgiyi sistemli olarak zedelediği ve bunun için beni kullandığı aşikardı. Tanrıçalarının sevgisini, onurunu ve gücünü göremez olmuşlardı çünkü Kalona'nın fiziksel varlığı, ay tutulması sırasında ayın parlaklığını gölgeleyen güneş misali, görüş açıklarını kapatıyordu.

Medea metinlerinin durduğu kutuyu buldum ve Becca'nın sırasına kadar taşıyıp sertçe bıraktım. Kafasını kaldırıp bana bakınca "Al, bunları dağıt," dedim. Sonra tek kelime daha etmeden, odadan çıktım.

Binadan çıkınca kaldırımdan okulun gölgesine indim ve hem Gece Evi binalarının hem de kampüsü çevreleyen duvarın yapıldığı taş ve tuğla karışımının buzla kaplı yüzeyine sırtımı dayadım. Titriyordum. Kalona tek bir hareketle bütün sınıfı aleyhime çevirmeyi başarmıştı. Ona diğerleri gibi ağzımın suları akarak bakmıyor olmam hiçbir şeyi değiştirmemişti. Onu sinirlendirmemin de bir faydası olmamıştı. O çocukların algılayabildikleri tek şey, Kalona'nın hipnotize edici güzelliği ve hepsini bir kenara itip, bütün dikkatini bana odaklamış olmasıydı.

Ve benden bu yüzden nefret ediyorlardı.

Ancak mesele benden nefret etmelerinden ibaret değildi. İşin en korkutucu ve en akıl almaz kısmı, Nyx'ten de nefret etmeye başlamış olmalarıydı.

"Onu buradan uzaklaştırmalıyım." Bu sözcükleri, adeta yemin eder gibi yüksek sesle söylemiştim. "Ne pahasına olursa olsun, Kalona bu Gece Evi'nden gidecek."

Ağır adımlarla ahırlara doğru yürüdüm. Ağırlığım sadece dersimin erken dağılması sebebiyle altıncı derse yani Binicilik dersine kadar çok boş zamanımın kalmasından değil, yerin kayganlığı yüzünden, çok dikkatli olmamam halinde kıç üstü düşmemin an meselesi olmasından kaynaklanıyordu. Bendeki bu şansla bir yerlerimi kırar, başımdaki dertler yetmiyormuş gibi bir de alçıyla uğraşmak zorunda kalırdım.

Birileri yürüyüş yoluna kum ve tuz karışımı bir toz serpmişti ama arkası kesilmeyen fırtınada yeterli geldiği söylenemezdi. Dondurucu yağmur dalgaları peş peşe geliyor ve dünyayı kristal kremayla kaplanmış devasa bir keke dönüştürüyordu. Okul hâlâ çok güzeldi ama biraz tedirgin edici, düş gibi bir havası vardı. Drama sınıfından ahırlara uzanan birkaç metrelik yolu kayıp tökezleyerek aşmaya çabalarken, altımızın buradan yürüyerek çıkmamız gibi bir ihtimal olmadığını düşündüm. Lewis'le Yirmi Birinci caddenin köşesindeki Benediktin Manastırına giden bir mili aşkın mesafeyi düşünmek bile istemiyordum.

Soğuğun ortasında kaygan zemine çöküp hıçkırıklara boğulmak istiyordum. Bizi buradan nasıl çıkaracaktım? Hummer'a ihtiyacım vardı ama onu perdeleyemezdim. Geriye sadece yaya kaçma ihtimali kalıyordu ki bu hava şartlarında yeterince hızlı bir kaçış olmayacağı ortadaydı. Tulsa'nın dört bir yanındaki sokakları ve kaldırımları buz ve karanlıkla kaplayan bir fırtınanın ortasında, kaçışımız sadece yavaş olmakla kalmayacaktı; imkansızdı da.

Ahırların girişine vardığım sırada binanın dışında nöbet tutan büyük ve yaşlı meşe ağacının dallarının arasından gelen alaycı "gaak!" sesini duydum. İçimden kayarak da olsa kapıya koşmak ve kendimi içeri atmak geldi. Gerçekten de hızlandım ama sonra kendime kızdım. Durdum. Odaklanmak için derin

bir nefes aldım ve kuşun bana diktiği –ve ensemdeki tüylerin diken diken olmasına neden olan– o korkunç insan gözlerini görmezden geldim.

"Ateş, sana ihtiyacım var," diye fısıldayarak düşüncelerimi güneye, elementin alevlerinin hüküm sürdüğü yöne gönderdim. Daha o anda tenimi okşayan sıcaklığı ve beni çevreleyen havanın itaatkar ve kulak kesilmiş hareketliliğini hissettim. Dönüp, yaşlı ve mağrur ağacın buzla kaplı dallarına baktım.

Alaycı Kuzgunun yerinde, ağacın ilk büyük dalların çıktığı yerde, Neferet'in spektral görüntüsü asılı duruyordu. Çevresine karanlık ve kötülük saçıyordu. Esinti yoktu ama uzun saçları –sanki her tutamı ayrı ayrı canlıymış gibi– çevresinde dalgalanıyordu. Gözleri kızıldan çok pasa benzeyen pis, kızıl bir ışıkla parlıyordu. Vücudu yarı şeffaftı ve teni doğaüstü bir ışık saçıyordu.

Korkumun, konuşmama izin verecek kadar bastırılmasına olanak sağlayan tek şeye odaklandım. Bedeni şeffaf görünüyorsa gerçekten orada değil demekti.

"Beni gözetlemekten daha önemli işlerin yok mu senin?" Sesim titremediği için çok memnun olmuştum. Hatta ona bakarken çenemi dikleştirmiştim.

"Seninle yarım kalan bir işimiz var." Dudakları hareket etmiyordu ama sesinin uğursuz bir yankıyla çevremde döndüğünü hissediyordum.

Afrodit'in küstah gülüşünü taklit ettim. "Pekâlâ, belki de gerçekten de beni gözetlemekten daha önemli bir işin yoktur. Diğer taraftan ben, sana kafa yoramayacak kadar meşgulüm."

"Büyüklerine saygı duyman gerektiği konusunda yeni bir derse ihtiyacın var." Ben onu izlerken, gülümsemeye başladı ve geniş, güzel ağzı, kursağından, korkunç bir öğürme sesi eşliğinde örümcekler sökün etmeye başlayana kadar uzadı, uzadı. Görüntüsü dağılmış, yerini yüzlerce kıpır kıpır ve çok bacaklı yaratığa bırakmıştı.

Dehşetli bir çığlık koyvermek üzere derin bir nefes aldım ve tam geri geri gitmeye başlamıştım ki kanatların hışırdadığını ve bir Alaycı Kuzgunun dallardan birinin dibine indiğini gördüm. Örümceklerin ona hücum etmelerini bekleyerek gözlerimi kırpıştırdım ama örümcekler titreşmeye başladılar ve gece tarafından emilircesine, bir anda gözden kayboldular. Geriye sadece ağaç, Alaycı Kuzgun ve korkum kalmıştı.

"Zzzzoey," diye tısladı. Görünüşe bakılırsa, bu, konuşma yetisi Rephaim kadar gelişmemiş alt-tabaka kuzgunlardan biriydi. "Yazzz gibi kokuyorsssun." Koyu renk gagasını açtı; kokumun tadını alır gibi, büyük bir açlıkla öne uzattığı çatallı dilini gördüm.

Tamam. Bu kadarı fazlaydı. Neferet ödümü koparmıştı. Şimdi de bu. Bu... Bu kuş-çocuk da mı bana zorbalık taslayacaktı? Ah, hayır.

"Pekâlâ, siz ucubelerden ve sizin, babanızın ve Neferet'in her şeyi hakimiyetiniz altına alabileceğinizi düşünmenizden çok sıkıldım."

"Baba diyor ki Zzzoey'i bul ve ben de buldum. Baba diyor ki Zzzoey'i izzzzle, ben de izzzledim."

"Hayır, hayır, hayır. Sürekli peşimde dolaşacak ve beni göz hapsinde tutacak bir baba isteseydim, üvey-zavallımı arardım. Bu yüzden sana, baban, diğer kuş çocuk kardeşlerine ve Neferet'e tek bir sözüm var: Ensemden. Düşün!" Ellerimi kaldırdım ve ateşi üzerine püskürttüm. Bir çığlık atarak havalandı ve kanatlarını deli gibi çırparak benden ve ağaçtan olabildiğince uzaklaştı. Arkasında tütsülenmiş tüy kokusu ve derin bir sessizlik bırakmıştı.

Bir ses "Biliyor musun, onlara düşmanca yaklaşman hiç akıllıca değil," dedi. "Normalde de sinir bozucular. Ama tüylerini karıştırdığın zaman, geçinilmesi gerçekten çok zor yaratıklar oluyorlar."

Yüzümü ahıra çevirdiğim zaman, açık kapıda duran Stark'ı gördüm.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

"Bak işte aramızdaki en büyük fark bu. Sen onlarla iyi geçinmek istiyorsun ama ben istemiyorum. Onu kızdırıp kızdırmamam umurumda değil," dedim Stark'a. Korkumdan geriye kalanları öfkeye dönüştürmeye çabalıyordum. "Ve biliyor musun? Şu anda bu konuda tek bir kelime daha duymak istemiyorum." Öfkeli bir sesle ekledim: "Gördün mü?"

"Neyi? Alaycı Kuzgunu mu?"

"Hayır, o mide bulandırıcı örümcekleri."

Şaşırmış gibiydi. "Ağaçta örümcek mi vardı? Gerçek örümcek?"

Uzun ve sıkıntılı bir iç geçirdim. "Son zamanlarda neyin gerçek neyin uyduruk olduğunu ayırt etmekte güçlük çekiyorum."

"Ama senin çok öfkelendiğini ve deniz topu fırlatır gibi, ateş saçtığını gördüm."

Bakışlarının ellerime kaydığını fark edip, o tarafa bakınca, ellerimin sadece titremekle kalmadıklarını, alevlerden oluşan bir aurayla kaplı olduklarını fark ettim. Derin, yatıştırıcı bir nefes aldım ve titrememin geçmesini diledim. Ve sonra, çok daha sakin bir sesle "Teşekkürler, ateş," dedim. "Şimdi gidebilirsin. Ya da dur. Önce benim için şu buzların bir kısmından kurtulabilir misin,

lütfen?" Alevler içinde ışıl ışıl parlayan ellerimle, durduğum yerle ahırın kapısı arasında kalan yürüyüş yolunu işaret ettim ve çok hoş, minyatür bir alev püskürtücünün parmak uçlarımdan coşkuyla akarak yerdeki kalın buz tabakasını yalamasını ve onu soğuk ve ıslak bir pelteye dönüştürmesini izledim. Neyse ki zemin artık en azından kaygan değildi. Parmak uçlarımdaki alevler sönüp güneye doğru kayıp giderken "Teşekkürler ateş," dedim bir kez daha.

Su ve erimeye yüz tutmuş buzlarla kaplı zeminde ilerleyerek gözlerini benden bir an olsun ayırmayan Stark'un yanından geçtim. "Ne?" dedim ters bir tavırla. "Düşüp kıçımı kırma korkusu yaşamaktan sıkıldım."

"Sen gerçekten çok özelsin, bunu biliyorsun, değil mi?" Her zamanki kibirli ve şirin Kötü Çocuk gülümsemesiyle bakıyordu ve ben ne olduğunu anlamadan beni kollarının arasına çekip öptü. Bu Erik'le yaşadığım türde, sahiplenici ve dayatmacı bir öpüşme değildi. Stark'ın öpüşü benim kesin bir ünlemle karşılık verdiğim tatlı bir soru işareti gibiydi.

Elbette çok sinirlenmem gerekirdi. Öpüşüne (hevesle) karşılık vermek yerine onu itip benden uzak durmasını söylemeliydim. Ona gösterdiğim yarı-sürtükçe tepkinin son zamanda çok fazla korku ve stres yaşadığım için bir kaçış yolu aramamdan kaynaklandığını, ahırların kapısı önünde Stark'ın yüzünü emercesine öpmemden tamamen sorumlu tutulamayacağımı söyleyebilmeyi nasıl da isterdim.

Oysa gerçek o kadar hoş değildi ama gerçekti işte. Onu stres, korku, kaçış ya da başka bir nedenden değil, sadece öpmek istediğim için öpüyordum. Ondan hoşlanıyordum. Gerçekten ama gerçekten. Ve bu konuda ne yapacağımı bilemiyordum. Onu hayatımın neresine oturtacağımı –duygularımı herkese ilan etmekten ne kadar utandığım düşünülürse, oturtup oturtamayacağımı– bile çözememiştim. Bunun arkadaşlarımı

dehşete düşürmekten başka bir şeye neden olmayacağını biliyordum. Tabii bir de öfkeden deliye dönecek zilyonlarca uyuşmuş kız vardı.

Stark'ın ısırdığı ve daha pek çok şey yaptığı uyuşmuş kızları hatırlamak, nihayet, soğuk duş etkisi yapmıştı. Öpüşmemize son vermeyi başararak geri çekildim. Onu iterek kapıdan çekilmesini sağladım. Telaşlı adımlarla içeri girdim, suçlu gözlerle çevreme bakındım ve dersi kaytarmış, aylaklık eden başka kimse olmadığını görünce rahat bir nefes aldım.

Eğitim sahasının hemen bitişiğinde, ahırlardaki malzeme odasının görevini üstlenen küçük bir oda vardı. Yaylar, oklar, hedef tahtaları ve diğer antrenman ve spor malzemeleri o odada saklanırdı. Peşimde Stark'la o odaya girip kapıyı kapattım ve aramıza birkaç adımlık bir mesafe koydum. Ama o bakış ve seksi gülümsemeyle bana yaklaştığını görünce ellerimi havaya kaldırdım.

"Hayır. Sen olduğun yerde kal, ben de olduğum yerde. Konuşmamız gerek ve bana yaklaşırsan bu mümkün olmayacak."

"Neden? Ellerini benden uzak tutamadığın için mi?"

"Ah, yapma. Ben ellerimi senden uzak tutmayı çok iyi başarıyorum. Ben uyuşmuş kızlarından biri değilim."

"Uyuşmuş kızlar mı?"

"Bilirsin işte. Isırdığın ve zihinleriyle oynayıp *Ah, Stark, ne kadar seksi! AmanTanrım! AmanTanrım! AmanTanrım!* kıvamına getirdiğin kızlardan bahsediyorum. Bu cidden çok sinir bozucu. Bu arada, aynı numarayı benim üzerimde deneyecek olursan, sana yemin ederim beş elementin hepsini birden çağırıp canına okuturum. Sözüme güvenebilirsin."

"Sana öyle bir şey yapmayı denemem bile. Ama bu tadını almak istemeyeceğim anlamına gelmiyor, tabii. O kadar çok

isterim ki." Sesi bir kez daha seksi tınısına bürünmüştü. Bana bir adım yaklaştı.

"Hayır! Olduğun yerde kalman konusunda çok ciddiyim."

"Tamam! Tamam! Eteklerini bu kadar tutuşturan nedir sorabilir miyim?"

Gözlerimi kısarak baktım. "Eteklerimin tutuştuğu falan yok. Fark etmediysen söyleyeyim, çevremizde kıyamet kopuyor. Gece Evi, büyük ihtimalle şeytan olan bir şeyin kontrolü altına girdi. Neferet'se, büyük ihtimalle şeytandan bile beter bir şeye dönüştü. Arkadaşlarım ve ben güvende değiliz. Bu keşmekeşi düzeltmek için işe nereden başlamam gerektiği konusunda en ufak bir fikrim yok ve bunlar yetmezmiş gibi, kampüsteki kızların hemen hepsiyle yatmış ve zihinlerini kontrol altına almış bir adama kapılmak üzereyim."

"Bana kapılıyor musun gerçekten?"

"Evet, ne harika, değil mi? Üstelik halihazırda biri vampir, diğeri insan iki erkek arkadaşım var zaten. İnsan erkek arkadaşımla Damgalandık. Büyükannemin diyeceği gibi, dans karnem ağzına kadar dolu."

"Vampir erkek arkadaşının icabına bakabilirim." Stark'ın eli, otomatik olarak, sırtına bağlı duran yayına uzanmıştı.

"Ah, hayır, bunu yapmayacaksın!" diye bağırdım. "Şunu kafana iyice sok: O yay bütün sorunlarının çözümü değil. Son çaren olmalı ve hiçbir şekilde, insan ya da vampir bir şahsa karşı kullanılmamalı. Eskiden bunu biliyordun."

Yüzü gerilmişti. "Bana neler olduğunu biliyorsun. Yeni doğam olan şeyler için özür dileyecek değilim."

"Doğan mı? Şımarık çocuk doğandan mı bahsediyorsun yoksa sürtük doğandan mı?"

"Benden bahsediyorum!" Elini göğsüne vurdu. "Şimdiki halimden."

"Pekâlâ, beni son kez can kulağıyla dinlemeni istiyorum. Çünkü bir kez daha tekrar etmeye hiç niyetim yok. Kafanı biraz çalıştırsana! Hepimizin içinde kötü bir şeyler vardır ve hepimiz kötüye teslim olmak ve direnmek arasında bir tercih yaparız."

"Ama bu aynı şey..."

"Kapa çeneni ve beni dinle!" Öfkem kontrolden çıkmıştı. "Hiçbirimiz için aynı şey değil. Bazı insanların mücadele vermesi gereken tek konu sabah uyumaya devam edip ilk dersi kaçırmakla, kıçlarını yataktan kaldırıp okul otobüsüne yetişmek arasındaki tercihtir. Diğerleri içinse daha zordur: Rehabilitasyona gidip temiz kalmak ya da pes edip, kullanmaya devam etmek gibi. Belki de senin durumun çok daha zor. İnsanlığın için savaşmak ve karanlığa yenik düşüp bir canavara dönüşmek arasında gidip geliyorsun. Ama ne olursa olsun, ortada yine bir tercih var. Senin tercihin."

Bir süre birbirimize baktık. Başka ne diyebileceğimi bilmiyordum. Onun adına doğru tercihi yapamazdım. O anda onunla gizli gizli buluşamayacağımı anladım. Herkesin gözü önünde birlikte olmaktan gurur duyabileceğim biri olmayacaksa, baş başa kaldığımız zamanlarda takındığı tavrın bir anlamı olmazdı. Ve bunu onun da bilmesi gerekiyordu.

"Dün gece yaşananların tekrarı olmayacak. O şekilde değil." Öfkem dinmiş, sesim sakinleşmişti. Küçük odanın hareketsizliğinde çok sakin ama üzgün görünüyordum.

"Daha az önce bana kapılmaktan bahsederken bunu nasıl söyleyebilirsin?"

"Stark, benim sana söylemeye çalıştığım şu: Birlikte olduğumuz gerçeğini saklamak zorunda kalacaksam, seninle birlikte olamam."

"Vampir erkek arkadaşın yüzünden mi?"

"Senin yüzünden. Erik tabii ki bizi etkiliyor. Onu önemsiyorum. Hayatta en son isteyeceğim şey, onu incitmek ama

seninle ya da Damgaladığım o insanla ya da bir başkasıyla birlikte olmayı isterken, Erik'le kalmam, aptallık olur. Yani, Erik'in beni seninle birlikte olmaktan alıkoyamayacağını anlamalısın."

"Benim için gerçekten bir şeyler hissediyorsun, değil mi?"

"Hissediyorum ama arkadaşlarımın karşısında seninle çıkmaktan utandığım sürece, kız arkadaşın olamam. Başka herkesin yanında yanlış, benim yanımda doğru olamazsın. Bir insan, genelde nasıl davranıyorsa, öyledir. İçinde hâlâ iyi bir şeylerin olduğunu görebiliyorum ama o iyilik zaman içinde, yanında var olan karanlığın gölgesinde kalacak. Ve benim durup bunun gerçekleşmesini izlemeye hiç niyetim yok."

Bakışlarını kaçırdı. "Böyle hissettiğini biliyordum ama bunu dile getirmenden bu kadar rahatsız olabileceğimi tahmin etmemiştim. Doğru seçimi yapıp yapamayacağımı bilmiyorum. Senin yanındayken, yapabileceğimi sanıyorum. Sen o kadar güçlüsün ki. Ve iyisin."

Derin bir iç çektim. "O kadar da iyi değilim. Çok şeyi yüzüme gözüme bulaştırdım. Ne yazık ki, bunu yapmaya devam edeceğim gibi görünüyor. Hem de defalarca. Ayrıca dün gece güçlü olan ben değildim; sendin."

Yeniden gözlerime baktı. "Sen iyisin. Bunu hissedebiliyorum. Asıl önemli olan yerde, kalbinin derinliklerinde iyiliğin yatıyor."

"Öyle olduğunu umuyorum. İyi olmaya çalışıyorum."

"O zaman bunu benim için yap." Bana onu durdurma fırsatı bırakmadan aramızdaki boşluğu kapattı. Önce bana dokunmadı. Sadece gözlerimin içine baktı. "Değişimini henüz tamamlamadın ama Erebus'un Oğulları bile sana Rahibe diye hitap ediyorlar." Tek dizinin üstüne çöktü ve kafasını kaldırıp bana bakarken sağ yumruğunu kalbinin üstüne koydu.

"Ne yapıyorsun?"

"Kendimi sana bağışlıyorum. Savaşçılar bunu asırlardır yapıyorlar; kendilerini, bedenlerini, kalplerini ve ruhlarını

Yüksek Rahibelerini korumaya adıyorlar. Hâlâ bir çaylak olduğumu biliyorum ama daha şimdiden bir Savaşçıda olması gereken özellikleri taşıdığıma inanıyorum."

"Şey, ben de hâlâ bir çaylak olduğuma göre, sanırım birbirimize uygunuz." Sesim titriyordu ve gözyaşlarımdan kurtulmak için gözkapaklarımı kırpıştırmak zorunda kaldım.

"Kendimi sana adamamı kabul ediyor musun, leydim?"

"Stark, sen ne yaptığının farkında mısın?" Bir Savaşçının kendini bir Yüksek Rahibeye adamasının ne demek olduğunu biliyordum. Bu savaşçıyı ömrünün sonuna kadar bağlayan bir yemindi ve bozulması Damgalanmadan bile daha güçtü.

"Biliyorum ve seçimimi yapıyorum. Doğru seçimi. İyiyi kötülüğe, ışığı karanlığa tercih ediyorum. İnsanlığımı seçiyorum. Adağımı kabul ediyor musun, leydim?"

"Evet, Stark, ediyorum. Ve Nyx adına seni, benim olduğu kadar Tanrıça'nın hizmetine de bağlıyorum. Çünkü bana hizmet etmek, ona hizmet etmek demek."

Çevremizi saran havada bir kıpırdanma oldu ve bir ışık geçip gitti. Stark haykırdı ve inleyerek ayaklarımın dibine yığıldı.

Dizlerimin üstüne çöktüm ve sorunun ne olduğunu görebilmek için onu omuzlarından çektim. "Stark! Ne oldu? Sen..."

Müthiş mutlu bir haykırışla kafasını kaldırdı. Yanaklarından aşağı gözyaşları süzülüyordu ama gülümsemesi ışık saçıyordu. Gözlerimi kırpıştırdım ve gördüğüm şeyin ne anlama geldiğini anladım. Hilalinin içi dolmuş, dövmelerine eklemeler yapılmıştı. Hilalin karşısında iki ok duruyordu. Girift desenlerle süslenmiş oklar, teninin beyazlığında taptaze bir kırmızılıkla parlıyorlardı.

"Ah, Stark." Elimi uzattım ve parmaklarımı onu yetişkin bir Vampir olarak İşaretleyen dövmesinin üstünde dolaştırdım. "Çok güzel."

"Değiştim, değil mi?"

Kafamı salladım. Gözlerime biriken yaşlar, yanaklarımdan aşağı akıyorlardı. Ve sonra kendimi kollarının arasında onu öperken buldum. Gözyaşlarımız birbirine karışırken hem gülüyor, hem ağlıyorduk.

Beşinci dersin sona erdiğini haber veren zili duyunca ikimiz de yerimizden sıçradık. Stark ayağa kalkmama yardım etti ve gülümseyerek önce benim yanaklarımı, sonra kendisininkileri kuruladı. Mutluluğum, bu yeni ve inanılmaz Değişiminin ardından yapılması gereken şeyler olduğunu hatırlamamla sekteye uğramıştı.

"Stark, Değişim geçirdiği zaman bir çaylağın mutlaka yaşaması gereken bir ritüel var."

"Sen ritüeli biliyor musun?"

"Hayır, sadece vampirler bilirler." Sonra aklıma bir fikir geldi. "Ejderha Lankford'a gitmelisin."

"Eskrim hocası mı?"

"Evet. O bizim tarafta. Seni benim gönderdiğimi söyle. Kendini bir Savaşçı olarak benim hizmetime adadığını anlat. Ne yapılması gerektiğini mutlaka bilir."

"Tamam."

"Ama başka hiç kimsenin Değiştiğini görmesine izin verme." Bunu neden önemsediğimi bilmiyordum ama Ejderha'ya ulaşana kadar saklanması gerektiğini düşünüyordum. Çevreme bakındım ve bir Tulsa Üniversitesi kepi bulup Stark'ın başına geçirdim. Biraz daha aranıp bir de havlu buldum ve Stark'ın boynuna doladım. "Şunu yukarı çek," dedim havluyu düzeltirken. "Şapkanın önünü de eğik tut. Tuhaf görünmezsin. Ne de olsa dışarıda buz fırtınası var. Ejderha'ya kimseye görünmeden git, yeter."

Kafasını salladı. "Peki sen ne yapacaksın?"

"Buradan kaçışımızı planlıyor olacağım. Ejderha ve karısı da

bizimleler, Binicilik Profesörü Lenobia'nın da bizden olduğunu tahmin ediyorum. Mümkün olduğunca çabuk geri dönmeye bak.

"Zoey, sakın beni bekleme. Buradan uzaklaş. Olabildiğince uzağa git."

"Ya sen?"

"Ben istediğim zaman okula giriş çıkış yapabilirim. Seni bulurum, merak etme. Bedenen sürekli yanında olamayacağım ama sen her zaman kalbimde olacaksın. Unutma, ben senin savaşçınım."

Gülümsedim ve yanağını okşadım. "Asla unutmam. Söz veriyorum. Ben senin Yüksek Rahibenim ve sen kendini bana adadın. Bu, benim kalbim de sende demek."

"Bu durumda ikimiz de kendimize dikkat etmeliyiz. Kalpsiz yaşamak çok zor. Bunu en iyi ben bilirim. Ne de olsa denedim."

"Ama artık kalpsiz değilsin," dedim.

"Artık kalpsiz değilim," dedi.

Beni nefesimi kesecek bir yumuşaklıkla öptü. Sonra geri çekildi, yumruğunu kalbinin üstüne koyup, önümde saygıyla eğildi. "Yakında görüşürüz, leydim."

"Dikkatli ol," dedim.

"Dikkatli olamasam da, hızlı olacağım." Bana o kibirli gülümsemelerinden birini attı ve kapıdan çıktı.

O gidince gözlerimi yumdum, yumruğumu kalbimin üstüne yerleştirip hafifçe eğildim. "Nyx," diye fısıldadım. "Ona doğruyu söylüyordum. Kalbim onda. Sonumuzun ne olacağını bilmiyorum ama senden savaşçımı korumanı rica ediyorum. Ve ona iyiyi seçme gücünü verdiğin için minnettarım."

Nyx birdenbire karşımda belirivermemişti. Zaten ben de bunu beklemiyordum. Ancak çevremi dinleyen bir sessizliğin sardığını hissetmiştim ve bu, benim için yeterliydi. Tanrıçanın elinin Stark'ın üstünde olduğunu biliyordum. *Onu koru. Ona güç*

ver. Ve ah, bana bu konuda ne yapacağım konusunda biraz yol gösterebilir misin? Altıncı dersin zili çalana kadar sessizce dua etmeye devam ettim.

"Pekâlâ, Zoey," dedim kendi kendime. "Buradan kaçma zamanı geldi."

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Ahırlara geç kalınca, Lenobia bana buz gibi bir bakış attı ve "Temizlemen gereken bir bölme var," dedi. Bana bir saman tırmığı attı ve Persephone'nin bölmesini işaret etti.

Özürlerimi mırıldandım ve "Tabi, efendim, hemen, efendim," diyerek Gece Evi'nde kaldığım sürece benimmiş gibi sahiplendiğim kısrağın bölmesine koştum. Persophone beni yumuşacık bir selamla karşıladı. Doğruca yanına gidip yüzünü okşadım ve kadife burnuna bir öpücük kondurup ona evrenin en tatlı, akıllı ve iyi atı olduğunu fısıldadım. Yanağımı dudaklarının arasına alıp yüzüme üflerken benimle aynı fikirde görünüyordu.

"Seni seviyor biliyor musun? Kısrak bana öyle söyledi."

Arkamı dönünce, Lenobia'nın bölmenin kapısına yaslanmış halde, beni izlediğini gördüm. Bazen ne sıradışı bir güzelliğinin olduğunu unutuyorum ve böyle zamanlarda –tıpkı şimdi olduğu gibi– ona gerçekten baktığımda eşsizliği karşısında şaşkına dönüyorum. Lenobia gücün hassasiyetle paketlenmiş hali gibi. Gümüşi beyaz saçları ve arduvaz rengi gözleri, onun en çarpıcı özellikleri. Tabii sonsuza dek bir vampir olduğuna İşaret eden şaha kalkmış at dövmelerini saymazsak. Her zamanki gibi beyaz tiril tiril bir gömlek ve paçalarını İngiliz binici çizmelerinin içine soktuğu taba rengi bir binici pantolonu giymişti. Dövmeleri ve

kalbinin üstündeki gümüş Tanrıça işlemesi olmasa, pekâlâ şık bir Calvin Klein reklamında boy gösterebilirdi.

"Onlarla gerçekten konuşabiliyor musunuz?" Şüpheliydim ama Lenobia yetenekleri konusunda hiçbir zaman bu kadar açık sözlü olmamıştı.

"Kelimelerle değil, elbette. Atlar duygularıyla iletişim kurarlar. Bütün dünyayı içine alabilecek büyüklükte kalpleri olan, tutkulu ve sadık varlıklardır."

"Ben de hep öyle olduklarını düşünmüşümdür," dedikten sonra Persephone'nin alnına bir öpücük kondurdum.

"Zoey, Kalona'nın öldürülmesi şart."

Bu beklenmedik çıkışı beni iliklerime kadar şaşırtmıştı. Alaycı Kuzgunların diğer derslerde olduğu gibi, burada da bizi gözetlemekte olmalarından çekinerek, hızla etrafıma bakındım.

Lenobia kafasını salladı. "Atlar da Alaycı Kuzgunlardan en az kediler kadar nefret ediyorlar. Ama bir atın nefretini kazanmak, bir kedininkini kazanmaktan çok daha beter bir şeydir. O menfur yaratıklardan hiçbiri benim ahırlarıma adım atamaz."

"Ya diğer çaylaklar?" diye sordum.

"Buz fırtınası yüzünden günlerdir kapalı kalan atlara egzersiz yaptırmakla o kadar meşguller ki hiçbiri bizi duyamaz. Tekrar ediyorum, Kalona'nın öldürülmesi şart."

"Ama öldürülemez," dedim. "O ölümsüz." Bu talihsiz gerçekten duyduğum rahatsızlık, sesime yansımıştı.

Lenobia uzun ve gür saçlarını arkaya attı ve ağır adımlarla bölmenin bir ucundan diğer ucuna doğru yürümeye başladı. "Ama onu alt etmek zorundayız. İnsanlarımızı Nyx'ten soğutuyor."

"Biliyorum. Ben geri döneli tam bir gün bile olmadı ama durumun ne kadar kötü olduğunu görebiliyorum. Neferet de işin içinde." Nefesimi tutarak Lenobia'nın tepkisini bekledim. Yüksek rahibesine körü körüne sadık kalmayı mı yoksa gerçeği görmeyi mi tercih edecekti?

"Neferet hepsinden beter," dedi buruk bir sesle. "Nyx'e en fazla sadık kalması gereken kişi ona en çok ihanet eden oldu."

"Neferet eskisi gibi değil," dedim. "Kötülüğe odaklanmış birine dönüşüyor."

Lenobia kafasını salladı. "Evet, birkaçımız bir süredir bu korkuyu taşıyorduk. Tuhaf davranmaya başladığı zaman ona karşı durmak yerine, yüzümüzü başka yöne çevirdiğimizi söylemekten utanıyorum. Artık onu Nyx'in hizmetindeki biri gibi görmüyorum. Bağlılığımı yeni bir Yüksek Rahibe'ye sunmaya hazırlanıyorum," derken bana bir şey ima eder gibi bakıyordu.

"Bana değil!" diye bağırdım. "Henüz Değişmedim bile."

"İşaretlendin ve Tanrıçamız tarafından Seçildin. Benim için bu kadarı yeterli. Ejderha ve Anastasia için de aynı şey geçerli."

"Ya diğer profesörler? İçlerinde bizimle birlikte olacak başka kimse var mı?"

Yüzünde insanın canını yakan bir hüzün belirdi. "Hayır. Diğerleri, Kalona karşısında kör olmuş gibiler."

"Peki siz neden olmadınız?"

Cevap vermekte hiç acele etmedi. "Beni neden diğerleri gibi kör edemediğinden emin değilim. Ejderha, Anastasia ve ben bu konuyu kısaca da olsa konuştuk. Hepimiz çekim gücünü hissediyoruz ama içimizde bir şey ondan yeterince etkilenmediği için, onu görme –gerçekten görme– ve yıkıcı karakterini tanıma şansımız oldu. Zihinlerimizde onu yenmenin bir yolunu bulmak zorunda olduğun konusunda en ufak bir şüphe yok, Zoey."

Kendimi çok kötü, çaresiz, nefesi kesilmiş ve fena halde genç hissediyordum. Kollarımı iki yana açıp "Daha on yedi yaşındayım!" diye haykırmak istiyordum. "Dünyayı kurtaramam. Daha paralel parkı bile beceremiyorum!"

Ve sonra tatlı, çayır kokularıyla dolu bir esintinin yüzümü okşadığını hissettim. Esinti, yaz güneşi gibi sıcacık, sabahın ilk çiği gibi nemliydi ve ruhumun canlandığını hissettim.

"Sen sadece bir çaylak değilsin. İç sesini dinle, yavrum, ve bizlerin de o cılız sesin peşinden geleceğimizi sakın unutma." Lenobia, Tanrıçanınkini anımsatan bir sesle konuşmuştu.

Elementler ve onun sesi bir araya gelince, bir hayli gevşemiştim. Ve birden gözlerim iri iri açıldı. Nasıl unutabilmiştim?

"Şiir!" dedim ve koşar adımlarla Persephone'nin bölmesinin girişine çantamı astığım yere gittim. "Kırmızı çaylaklardan biri, kehanet içeren şiirler yazıyor. Buraya gelmemden hemen önce, bana Kalona'yla ilgisi olabilecek bir şiir verdi."

Ben çantamı karıştırırken Lenobia beni dikkatle izliyordu.

"İşte burada!" Stark'la ilgili olduğunu tahmin ettiğim şiirle iç içe geçmişlerdi. İlk şiiri çektim ve dikkatimi odakladım.

"Tamam... Tamam... İşte bu. Bana Kalona'yı nasıl kaçırabileceğimi anlatıyor. Sadece... Şiirsel bir kodlamayla, ya da onun gibi bir şeyle yazılmış.

"Bir de ben okuyayım. Belki de farklı bir bakış açısı getirebilirim."

Şiiri Lenobia'nın da görebileceği şekilde uzattım. Yüksek sesle okudu:

Bir zamanlar onu alıkoyan
Şimdi onu uçuracak
Gücün mekanı beşliyi bir araya koyacak

Gece
Ruh
Kan
İnsanlık
Toprak

Ele geçirmek için değil
Yenmek için birleşen.
Gece Ruh'a çıkıyor
Kan İnsanlığa bağlanıyor
Ve Toprak bütünlüyor

Lenobia şiiri incelemeye devam ederken "Kalona Topraktan kalkarken, aslında Neferet'in bizleri inandırmaya çalıştığı gibi yeniden doğmuyordu, değil mi?" diye sordu.

"Hayır, bin yılı aşkın süredir orada tutsakmış," dedim.

"Kim tutsak etmiş?"

"Büyükannemin Cherokee ataları."

"Sanırım bu şiirin söylemek istediği, büyükannenin halkının Kalona'yı bağlamak için yaptığı şeyin, bundan sonra işe yaramayacağı," dedi. "Bu defa kaçmasına neden olacak. Bence bu kadarı da yeterli. Bizi Nyx'e bağlayan bağları tamamen yerle bir etmeden önce ondan kurtulmalıyız." Gözlerini şiirden bana çevirdi. "Cherokee insanları onu toprağa nasıl bağlamışlar?"

Büyükannemin yanımızda olmasını ve bana yol göstermesini bütün kalbimle dileyerek derin bir iç çektim. "Ben... Bu konuda yeterince bilgi sahibi değilim," diye ağlamaya başladım.

Lenobia "Şışşt," dedi ve gergin bir tayı yatıştırmaya çalışır gibi kolumu okşadı. "Bekle, bir fikrim var."

Telaşlı adımlarla Persephone'nin bölmesinden çıktı ve bir süre sonra, kalın ve yumuşak bir tımar fırçasıyla geri geldi. Fırçayı bana uzattı. Sonra yine gitti ve bir balya samanla döndü. Balyayı duvarın iç tarafına yerleştirip üstüne oturdu. Rahat bir tavırla arkasına yaslanırken, balyadan bir saman çöpü çekip ağzına soktu.

"Şimdi, kısrağını fırçalarken sesli düşün. Cevabı üçümüz birlikte bulacağız."

Persephone'nin boynunu fırçalamaya başlarken, "Büyükannem bana birkaç kabilenin Ghigua kadınlarının, yani Bilge Kadınlar demek oluyor, bir araya gelip topraktan bir bakire yarattıklarını ve o bakireyi Kalona'yı esir alacakları mağaraya çekmek için kullandıklarını söylemişti."

"Bekle. Kadınların bir bakire yaratmak için bir araya geldiklerini mi söylüyorsun?"

"Evet. Delice geldiğini biliyorum ama sizi temin ederim, aynı böyle olmuş."

"Hayır, büyükannenin anlattıklarının gerçekliğinden şüpheleniyor değilim. Ben sadece kaç kadının toplandığını merak ettim."

"Bilmiyorum. Büyükannem, A-ya'nın temel olarak onların bir aracı olduğunu ve her kadının ona bir yetenek verdiğini anlattı.

"A-ya? Bakirenin ismi bu mu?"

Kafamı salladım ve ona kısrağın omzunun üstünden baktım. "Kalona bana A-ya diye hitap ediyor."

Lenobia şaşkın bir iç geçirdi. "Bu durumda onu yenmemizi sağlayacak olan araç sensin demektir."

"Evet ama onu yenmeyeceğiz, sadece def edeceğiz," dedi otomatik olarak. Bunu iç sesimin söylettiğini ve doğru olduğunu fark ettim. "Evet, bunu benim aracılığımla yapacağız. Ama bu defa onu bir yere hapsetmek mümkün değil; çünkü buna hazırlıklı olacak. Ama ben onun kaçmasını sağlayacağım." Persephone ve Lenobia'dan çok kendimle konuşuyordum.

"Ama sen bu defa sadece bir araç olmayacaksın. Tanrıçamız sana özgür irade vermiş. İyi olanı seçebiliyorsun ve iyi Kalona'nın kaçmasını sağlayacak." Lenobia bulaşıcı bir özgüvenle konuşuyordu.

"Bir dakika. Şu "beş"le ilgili olan bölüm neydi?"

Lenobia şiirin yazılı olduğu kağıdı bıraktığım yerden aldı. "Gücün mekanından ve beşliyi bir araya getireceğinden

bahsediyor. Sonra da o beşliyi listelemiş: Gece, Ruh, Kan, İnsanlık ve Toprak."

"Bunlar şahıslar," dedim heyecanlanarak. "Damien'in da dediği gibi, baş harflerinin büyük olması bu yüzden. Çünkü şiir bu beş şeyi sembolize eden şahıslardan bahsediyor. Ve... Ve her iddiasına girerim, Büyükannem burada olsaydı, bana beş Ghigua kadınının bir araya gelip A-ya'yı yarattıklarını söylerdi."

"Peki bu sana doğru geliyor mu? Tanrıça seninle konuşuyor mu?"

Gülümsedim. Kalbim havalanmıştı sanki. "Evet! Doğru geliyor!"

"Buradaki en bariz güç mekanı burası, Gece Evi," dedi.

"Hayır!" Bu kelimeyi niyet ettiğimden daha sert bir vurguyla telaffuz etmiş ve Persephone'nin huzursuzca kişnemesine neden olmuştum. Onu okşayıp sakinleştirmeye çalışırken daha sağduyulu bir sesle "Hayır, okulun içindeki güç alanı, Kalona tarafından lekelendi. Serbest kalmasını Neferet'le güçlerinin birleşmesine ve Stevie Rae'nin kanının..." Söylediklerimin ne anlama geldiğini fark edince iç geçirdim. "Stevie Rae! Toprağı temsil ettiğini düşünüyordum. Yani özelliği toprakla ilgili ama aslında o toprak değil, kan!"

Lenobia gülümseyerek kafasını salladı. "Çok iyi. Bir tanesini buldun. Ve şimdi tek yapman gereken diğer dört tanenin adlarını koymak."

"Ve yerin," diye mırıldandım.

"Ve evet, yerin," dedi. "Güç mekanları da ruha bağlıdır. Tanrıça'nın eski adacığı Avalon, ruh olarak Glastonbury'ye bağlıdır. Hatta Hıristiyanlar da bu mekanın gücünü hissedip zamanında oraya bir manastır bile inşa etmişler."

"Ne?" Büyük bir heyecan içinde Persephone'nin çevresini dolaşıp Lenobia'nın karşısına dikildim. "Manastır ve Tanrıçayla ilgili ne dediniz?"

"Avalon, büyük bir güç mekanı olmasına rağmen gerçekten bu dünyaya ait değil. Hıristiyanlar bu gücü hissedip burayı Meryem'e ithaf etmişler."

"Ah, Lenobia işte bu!" Sevinç gözyaşlarını bertaraf etmek için gözkapaklarımı kırpıştırdım. Sonra da bir kahkaha attım. "Ve mükemmel! Güç mekanı Lewis'le Yirmi birinci Cadde'nin köşesinde. Benediktin Rahibelerinin manastırı!"

Lenobia'nın gözleri faltaşı gibi açılmıştı. Sonra gülümsedi. "Tanrıçamız çok bilge. Ve şimdi geriye sadece diğer dördün adlarını bulmak ve herkesi buraya toplamak kalıyor. Şiirin devamı bize nasıl bir araya geldiklerini anlatıyor zaten." Duraksadı ve kağıda bakarak okudu.

Gece Ruh'a çıkıyor
Kan İnsanlığa bağlanıyor
Ve Toprak bütünlüyor

"Kan zaten orada ya da en azından öyle olduğunu umuyorum," dedim. "Kalona'nın onun peşinde olduğunu öğrenince, Stevie Rae'den kırmızı çaylakları da alıp manastıra geçmesini istemiştim."

"Onu oraya göndermek nereden aklına geldi?"

Yüzümde o kadar kocaman bir gülümseme belirmişti ki, dudaklarımın bir kulağımdan diğerine kadar uzandıklarına yemin edebilirdim. "Çünkü Ruh orada! Ruh, başrahibe Rahibe Mary Angela'dan başkası değil. Büyükannemi Alaycı Kuzgunlardan korudu ve ona manastırda bakmaya devam ediyor."

"Rahibe mi? Ruhu temsil edecek ve yoldan sapmış bir meleği yenecek olan bir rahibe mi yani? Emin misin, Zoey?"

"Yenmeyecek ama defedecek ve bize bir araya gelip ondan sonsuza dek kurtulmanın yollarını bulmak için zaman kazandıracak. Ve evet, eminim."

Lenobia kısa bir tereddüdün ardından, kafasını salladı. "Yani Kan ve Ruh'un kimliklerini belirledin. Düşün. İçlerinde Toprak, Gece ve İnsanlık saklı olan kimler var?"

Yeniden Persephone'yi fırçalamaya başlamıştım. Sonra güldüm ve kendi kafama vurma isteğiyle sarsıldım. "Afrodit! Genelde insanlıkla bir alakasının olmasını istemese de, İnsanlık o olmalı."

Lenobia biraz şüpheli bir sesle "Bu konuda sana güvenmekten başka şansım yok," dedi.

"Pekâlâ, geriye Gece ve Toprak kalıyor," diye devam ettim. Daha önce de söylediğim gibi, özelliğinden dolayı, toprak için ilk tahminim Stevie Rae olurdu. Ama içimden bir ses onun Kan olduğunu söylüyor. Toprak... Toprak..." Bir iç daha geçirdim.

"Anatasia olabilir mi? Sihirler ve ritüellerle ilgili yetenekleri genelde topraktan geliyor."

Şöyle bir düşündüm ama ne yazık ki doğru cevabı bulduğumu haber veren o iç kıpırtısını hissetmedim. "Hayır, o değil."

"Belki de yanlış insanlara odaklanıyoruzdur. Ruh, Gece Evi'nin dışından geldi. Ki ben bunu hiç tahmin etmezdim. Belki de aynı şey toprak için de geçerlidir."

"O açıdan bakınca, denemekte fayda var gibi görünüyor."

"Nasıl bir insan –bir vampir ya da çaylaktan bahsetmiyorum– Toprağı sembolize edebilir?"

"Sanırım tanıdığım insanlar içinde toprağa en yakın olanlar, Büyükannemin halkı. Cherokee'ler, toprağı kullanıp, sahiplenmek ve kötüye kullanmak yerine, toprağa oldum olası büyük bir saygıyla yaklaşmışlardır Cherokee halkının dünya görüşü, bugünün dünya görüşünden çok farklıdır." Sonra bir anda ağzımı kapattım ve alnımı Persephone'nin yumuşak omzuna yaslayıp, Nyx'e sessiz bir teşekkür gönderdim.

"Kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Kafamı kaldırdığımda gülümsüyordum. "Büyükannem. Toprak o."

"Mükemmel!" Lenobia da hemfikirdi. "O zaman hepsini bulduk!"

"Gece hariç. Henüz kimin..." Lenobia'nın imalı bakışlarını görünce, durdum.

"Daha derine bak, Zoey Kızılkuş. O zaman Nyx'in geceyi temsil etmek üzere kimi Seçtiğini göreceksin?"

"Beni değil," diye fısıldadım.

"Tabii ki sensin," dedi Lenobia. "Şiir açıkça ifade ediyor. Gece Ruh'a çıkıyor. Böyle şiirsel bir yap-bozda parçaları yerlerine oturturken, hiçbirimizin aklına Benediktin Manastırı ya da başrahibesi gelmezdi. Ama sen hiç duraksamadan, o yöne kaydın."

"Tabii haklıysam," derken sesim titriyordu.

"Kalbini dinle. Haklı mısın?"

Derin bir nefes aldım ve içime döndüm. Evet, oradaydı: Tanrıça'dan geldiğini çok iyi bildiğim o his, bana doğruyu bulduğumu fısıldıyordu. Lenobia'nın gri bilge gözlerine baktım. "Haklıyım," dedim emin bir sesle.

"O zaman seni ve Afrodit'i Benediktin rahibelerine ulaştırmalıyız."

"Hepimizi," dedim otomatik olarak. "Darius, İkizler, Damien ve Afrodit. Yolunda gitmeyen bir şeyler olursa, çemberimin bir arada olmasını isterim. Ayrıca şu anda burada hiç iyi algılanmıyorum ve Kalona'dan kurtulmamız çaylakları ve öğretim görevlilerini tuhaf saplantılarından arındırmaya yetmezse, yakın bir zamanda okula dönebileceğimi hiç sanmıyorum. Ve tabii, halledilmesi gereken bir de Neferet meselesi var. Bütün bunlar için bol bol yardıma ihtiyacım olacak."

Lenobia'nın kaşları hafifçe çatılmıştı ama kafasını

salladı. "Anlıyorum ve her ne kadar bana acı verse de, seninle hemfikirim."

"Siz de bizimle gelmelisiniz. Sen, Ejderha ve Anastasia. Gece Evi şu anda sizin için doğru yer değil."

"Gece Evi bizim yuvamız," dedi.

Gözlerinin içine baktım. "Bazen en yakınınızdaki insanlar size ihanet edebilirler ve eviniz mutlu olabileceğiniz bir yer olmaktan çıkar. Çok zor, biliyorum ama doğru."

"Yaşına göre çok bilge konuşuyorsun, Rahibem."

"Şey, evet, ben bir boşanmanın ve berbat bir üveybabalığın ürünüyüm. Bir gün faydalı olabileceği kimin aklına gelirdi?"

Okulun sona erdiğini haber veren zil çaldığında ikimiz de gülüyorduk. Lenobia derhal ayaklandı. "Arkadaşlarına mesaj ulaştırmamız gerek. Burada toplanabilirler. Burası en azından Alaycı Kuzgunların gözlerinden ve kulaklarından korunuyor."

"O iş halledildi bile," dedim. "Birazdan hepsi burada olacaklar."

"Neferet burada toplandığınızı fark ederse, bizim için hiç iyi olmaz."

"Biliyorum," dedim. Ama aslında içimden, Lanet olsun, diye geçiriyordum.

BÖLÜM OTUZ

Karla karışık yağmurun yeniden başlamasına rağmen, Damien, İkizler, Afrodit ve Darius zilin çalmasından sadece dakikalar sonra ahırlara ulaşabildiler.

"Güzel not," dedi Erin.

"Bizi burada daha önce düşünmemize fırsat bırakmadan toplaman çok akıllıcaydı," dedi Shaunee.

"Aferin sana," dedi Damien.

"Ama şimdi düşünüyorsunuz. Bu yüzden düşüncelerinizi korunaklı olduğundan emin olmamız ve her ne yapacaksak bir an önce harekete geçmemiz gerek," dedi Darius.

"Katılıyorum," dedim. "Çocuklar, elementlerinizi çağırın ve düşüncelerinizin çevresinde koruyucu bir duvar oluşturmalarını sağlayın."

"Hiç sorun değil," dedi Erin.

"Evet, pratik yapıyorduk zaten," dedi Shaunee.

"Hızlı bir çember oluşturmama ihtiyacınız var mı?" diye sordum.

"Hayır, Z, sadece bir an için sessizliğe ihtiyacımız olacak," dedi Damien. "Elementlerimizi kullanıma hazır hale getirip

beklemeye almıştık zaten."

"Sizi kısmi geyik sürüsü, haydi iş başına," dedi Afrodit.

"Kes sesini," dedi İkizler bir ağızdan.

Afrodit homurdandı ve elini otomatik olarak omzuna yerleştiren Darius'un yanına geçti. Darius'un yüzündeki kesiğin neredeyse tamamen iyileşmiş olduğunu fark ettim. Düne kadar çok çirkin bir yarığın olduğu yerde, şimdi incecik pembe renkli bir çizgiden başka bir şey kalmamıştı. Aklıma kendi yaram gelmişti. Hazır Damien ve İkizler elementlerini çağırmakla, Afrodit de Darius'la koklaşmakla meşgulken, onlara arkamı döndüm ve çaktırmadan bluzumun içine baktım. Ve gördüğüm manzara karşısında yüzümü buruşturdum. Tamam, benim yaram uzun, pembe bir çizgi değildi. Hâlâ kabarık ve pütürlüydü; kırmızı ve öfkeli görünüyordu. Omuzlarımı oynattım. Hayır, gerçekten acıyor sayılmazdı. Sadece biraz sızlıyor ve dokununca acıyordu. Ah, çok çirkin. Çok, çok çirkin.

Birinin çirkin yaramı göreceğini ne zaman düşünsem (bu birisi Stark, Erik ya da Heath olabilirdi) gözyaşlarına boğulmak istiyordum. Belki de bir daha hiçbir erkekle birlikte olmazdım. Bunun hayatımı kesinlikle daha az karmaşık kılacağından hiç şüphem yoktu.

Lenobia "İyinin kötüyle savaşından kalma yara izlerinin kendilerine özgü eşsiz bir güzelliği vardır," dedi.

Yerimden sıçradım. Hemen yanı başımdaydı ama geldiğini duymamıştım. Ona baktım. Kelimenin tam anlamıyla mükemmel, kesinlikle yara izsiz ve güzeldi. "Teoride kulağa hoş geliyor ama yara size ait olunca, gerçek teoriden biraz farklı kalıyor," dedim.

"Neden bahsettiğimi biliyorum, Rahibem." Gümüşi saçlarını tek omzuna toplayıp arkasını döndü. Diğer eliyle beyaz bluzunun yakasını çekti ve saç diplerinden sırtına doğru inen kabarık ve pütürlü yara izini açığa çıkardı.

"Pekâlâ! Elementlerimiz tamam!" diye seslendi Erin.

"Evet işe koyulmaya ve kirlenmeye hazırız," dedi Shaunee.

"Son haberler nasıl?" diye sordu Damien.

Lenobia'yla birbirimize baktık. "Hikayenin biraz beklemesi gerekecek," dedi Lenobia yumuşacık sesiyle. Peşine takılıp arkadaşlarımın yanına dönerken, bu korkunç yara izine nasıl bir kötülükle mücadelenin neden olmuş olabileceğini merak ediyordum.

"Zoey, şiirde bahsedilen kişileri belirledi," dedi Lenobia giriş konuşmasına gerek duymadan. "Ve bir araya gelmeleri gereken güç mekanını," dedi.

Herkes bana bakıyordu. "Benediktin Manastırı. Rahibe Mary Angela'nın elementlere hükmedebildiğimi gördüğü zaman, daha önce elementsel güçleri kendisi de hissetmiş olduğu için, şok olmadığını hatırladım. Manastırının bir güç noktası üzerine inşa edilmiş olduğundan bahsetmişti. O zaman pek kafa yormamıştım." Duraksadım ve gülerek "Aslında, onu ciddiye de almamıştım ve deli-ve-egzantrik-bir–rahibe gibi davrandığını düşünmüştüm."

Afrodit "Seni savunmak için söylemiyorum ama rahibe cidden farklı bir kadın," dedi.

Darius kafasını salladı. "En azından bir rahibeye göre."

"Ayrıca, şiirin bahsettiği Ruh da o."

"Vay canına! Çözdün demek!" Damien sırıtıyordu. "Peki diğerleri kimler?"

"Kan, Stevie Rae."

Afrodit "Kanı çok sevdiğine şüphe yok," diye homurdandı.

"Sen İnsanlıksın," dedim kararlı bir ses ve kocaman bir gülümsemeyle.

"Harika. Tek kelimeyle harika. Kayda geçilmesi için özellikle belirteyim ki Bir. Daha. Asla. Isırılmak. İstemiyorum." Sonra Darius'a baktı, yüz ifadesi değişti ve "Tabi senin dışında, yakışıklı," dedi.

İkizler öğürme sesleri çıkardılar.

"Toprak, Büyükannem," dedim hepsini duymazdan gelerek.

"Büyükannenin Manastır'a gitmesi isabet olmuş," dedi Damien.

"Ya Gece?" diye sordu Shaunee.

"Zoey," dedi Afrodit.

Ona kaşlarımı kaldırarak baktım.

Gözlerini çevirdi. "Başka kim olabilirdi ki? Zihinsel özürlü olmayan ya da aynı beyni ortaklaşa kullanmayan –İkizler ve Damien'e imalı birer bakış attı– herkes, bunu anlayabilirdi."

"Pekâlâ, tamam, Gece benim," dedim.

"Yani Benediktin Manastırına gitmemiz gerekiyor," dedi Darius, her zamanki gibi "operasyonumuzun" lojistik yönüne giriş yaparak. "Operasyon" diyorum çünkü bana bazen her şeyi mahvetmemek için, yeterli sayıda şeyi doğru yapabilmek umuduyla oradan oraya savrulduğum hissine kapılıyorum; ki bu tam olarak bir operasyon sayılmaz.

"Evet ve oraya, Kalona ve Neferet halkımıza daha fazla zara vermeden, bir an önce gitmelisiniz," dedi Lenobia.

"Ya da insanlara savaş açmadan," dedi Afrodit.

Darius dışında herkes ona şaşkın şaşkın bakıyordu. Ve ben şaşkın bakışlarımla, Afrodit'in her zamanki güzel görüntüsünün arasında –ki Afrodit her zaman derli toplu görünmeyi severdi– gözlerinin altındaki koyu halkaları ve beyaz kısımlarını henüz tam olarak terk etmemiş olan kırmızılığı fark ettim.

"Bir görüş daha," dedim.

Kafasını salladı.

"Ah, kahretsin. Yoksa yine mi öldürülüyordum?"

Lenobia'nın iç geçirdiğini duyunca "Şey, uzun hikaye," dedim.

"Hayır, ahmak. Öldürülmüyordun," dedi Afrodit. "Ama bir savaş görüntüsü gördüm. Daha önce gördüğüme benziyordu,

sadece bu defa Alaycı Kuzgunları ayırt edebildim." Ürpererek duraksadı. "Kadınlara tecavüz edebildiklerini biliyor muydunuz? İnanın hiç rahat bir görüş olmadı. Her neyse, Neferet, Kalona'yla insanlara savaş açma planını gerçekleştirmek için birleşmiş."

"Ama son savaş görüşünde, Zoey'in kurtulması savaşın gerçekleşmesine mani olabiliyordu," dedi Damien.

"Biliyorum. Görüş Kızı benim, bilmem farkında mısın? Bilmediğim şey, Kalona'nın karışıma dahil olması dışında, bu görüşün neden farklı olduğu. Şey, sizi korkutmaktan nefret ediyorum ve söyleyeceklerim korkutucu olmanın da ötesine geçiyor ama Neferet tamamen Karanlık Tarafa geçmiş bulunuyor. Bambaşka bir şeye dönüşüyor ve bu hali bildiğimiz vampir türlerinin hiçbirine benzemiyor."

İçimde bir şey yerine oturmuştu sanki. Yap-bozun eksik parçaları da tamamlanıyordu. Ne olduğunu biliyordum. "Tsi Sgili Kraliçesine dönüşüyor," dedim. "Bu daha önceden bildiğimiz bir şey değil." Bunu tıpkı hissettiğim gibi soğuk bir sesle söylemiştim.

"Evet. Gördüğüm buydu," dedi Afrodit. Beti benzi atmıştı. "Ayrıca savaşın burada, Tulsa da başladığını da biliyorum."

"Yani ele geçirmek istedikleri Konsey, Tulsa Gece Evi Konseyi."

"Konsey mi?" dedi Lenobia.

"Şu anda açıklanamayacak kadar uzun bir hikaye. Sadece şu kadarını söyleyeyim ki küresel değil bölgesel düşünüyor olmaları iyi bir şey," dedim.

"Yani Kalona ve umarım Neferet'i Tulsa'yı terk etmeye mecbur edersek, belki de savaş başlamaz," dedi Darius.

"Ya da en azından burada başlamaz," dedim. "Savaşta önemli bir rol üstlenmiş gibi göründüğüne göre, bu bize ondan ilelebet kurtulmanın yolunu bulabilmemiz için zaman kazandırır."

"Neferet," dedi Lenobia ölü gibi duygusuz bir sesle. "Kalona'nın arkasındaki itici güç, o. İnsanlara savaş açmayı uzun

yıllardır istiyordu." Gözlerimin içine baktı. "Onu öldürmek zorunda kalabilirsin."

Yüzüm bembeyaz oldu. "Neferet'i öldürmek mi? İmkansız! Bunu asla yapmam!"

"Mecbur kalabilirsin," dedi Darius.

Bir kez daha "Hayır!" diye bağırdım. "Neferet'i öldürmem gerekseydi, düşüncesi bile midemi kaldırmaya yetmezdi. Nyx bana bunun onun arzusu olduğunun işaretini verirdi. Ama Nyx'in kendi Yüksek Rahibesi'nin öldürülmesi gibi bir arzu taşıyabileceğine inanamam."

"Eski Yüksek Rahibe," dedi Damien.

Shaunee "Yüksek Rahibelik kaybedilebilir bir görev mi gerçekten?" diye sordu.

"Evet, hani şu hayatınızın sonuna dek sahip olabildiğiniz unvanlardan değil mi?" dedi Erin.

Afrodit "Ayrıca, Tsi Sgili Kraliçesi gibi bambaşka bir şeye dönüşebiliyorsa, gerçekten bir Yüksek Rahibe midir?" diye ekledi.

"Evet! Hayır!" Saçmalıyordum. "Bilmiyorum. Neferet'i öldürme meselesini kapatalım. O konuya girmeyi kesinlikle istemiyorum."

Darius, Lenobia ve Afrodit'in uzun uzun bakıştıklarını gördüm ve ama görmemezlikten gelmeyi tercih ettim. Sonra Lenobia "Şimdi hepinizi buradan çıkarma konusuna geri dönelim," dedi. "Sanırım şu anda halletmemiz gereken öncelikli mesele bu."

"Şu anda mı?" dedi Shaunee.

"Hemen şimdi gibi mi yani?"

"Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi olur," dedim. "Demek istediğim elementlerinizi hissedebiliyor ve düşüncelerinizi koruduklarını biliyorum ama gerçek şu ki eğer Neferet zihinlerinize girmeye çalışıyorsa, element duvarıyla karşılaşınca bir şeyler olduğuna derhal uyanacaktır. Sadece tam olarak ne olduğunu

bilemeyecektir." Neferet'in şişmiş, spektral bir örümcek suretiyle gölgelerin arasında süzülmekte olmasından çekinerek çevreme bakındım. "Ayrıca tam iki defa karşıma tiksinti uyandırıcı hayalet görünümüyle çıktı. Bu yüzden, buradan hemen gitmeliyiz sözümü ciddiye alın. Hemen. Şimdi."

"Hiç hoşuma gitmedi," dedi Erin.

"Bir de bana sor," dedim. "Ama buradan gitmek ciddi bir sorun olacak. Hava bizden yana değil. Ana binadan ahırlara gelene kadar bile, sayısız düşme tehlikesi atlattım. Ve o aptal buzun bir kısmını eritmek için ateşi kullanmak zorunda kaldım." Shaunee'ye bakıp mahcup bir tavırla gülümsedim.

"Dur bir dakika," dedi Lenobia. "Az önce buzu eritmek için ateş elementini kullandığını mı söyledin?"

Omuz silktim. "Düşeyazmaktan sıkılmıştım. Bu yüzden, alevi yürüyüş yoluna odakladım. Buzu hiç sorunsuz eritti."

"Tabii ki," dedi Shaunee. "Kolay olay. Ben de aynı şeyi yaptım."

Lenobia'nın heyecanı gittikçe artıyordu. "Sence alevi, siz grup halinde ilerlerken, özellikle ayaklarınızın altındaki buzu eritecek şekilde yönlendirebilir misin?"

"Evet, sanırım. Tabii eğer ayaklarımızı yakmasına engel olmanın da bir yolunu bulabilirsek. Gerçi bunu ne kadar sürdürebilirim bilmiyorum." Shaunee'ye soran gözlerle baktım.

Kafasını salladı. "Tabii ki yardım ederim ve ayaklarım yakmam. Hem ikimiz güçlerimizi birleştirirsek, ateşin tek başımıza yapabileceğimizden daha uzun süre dayanmasını sağlayabiliriz."

"Ayrıca, İkiz," dedi Erin. "Yirmi birinci Cadde ve Lewis'in köşesi en çok yarım mil uzakta. Zoey bugün çok daha iyi görünüyor; bence ikiniz ısıyı oraya kadar koruyabilirsiniz."

"Buz sorunu çözülse bile, yaya olarak yeterince hızlı hareket etmemiz mümkün değil. Ve inorganik olmadığı için Hummer'ı perdeleyemiyorum," dedim.

Lenobia "Sanırım bir çözüm buldum," dedi. "Benimle gelin." Peşine düşüp Persephone'nin bölmesine gittik. Kısrak mutlu mesut yemleniyordu; Lenobia'nın sesini duyunca kulaklarını dikti. Lenobia atın arka ayağına gidip yere eğilirken "Ver, tatlı kızım," dedi.

Persephone itaatkar bir tavırla bacağını kaldırdı. Lenobia atın nalına sıkışan samanları temizledi ve kısrağın ayağını havada tutmaya devam ederek "Nalını ısıtmak üzere alev gönderebilir misin?" diye sordu.

Bu sıradışı istek Shaunee'yi şaşırtmışa benziyordu. Yine de "Kolay olay," dedi. Sonra derin bir nefes aldı; tam olarak çıkaramadığım bir şeyler mırıldandığını duydum. Parıldayan parmağını Persephone'nin nalına uzattı. "Yan, bebeğim, yan!" dedi. Parmağının ucundaki parıltı Persephone'nin toynağına çakılmış olan gümüş nala zıpladı. Persephone yemlenmeyi bıraktı, kafasını arkaya çevirdi ve toynağına meraklı bir bakış attı. Bir homurtu çıkardı ve sonra yeniden yemlenmeye başladı.

Lenobia, bir demirin sıcak olup olmadığını kontrol eden insanların temkiniyle, nala hafifçe vurdu ve parmağını hızla geri çekti. "Kesinlikle işe yaramış! Şimdi gitmesini isteyebilirsin, Shaunee."

"Teşekkürler, ateş. Haydi şimdi bana geri dön." Parıltı atın çevresinde şöyle bir tur atıp bir kez daha homurdanmasına neden olduktan sonra vücudu parlamaya başlayan Shaunee'ye geri döndü. Shaunee kaşlarını çatarak "Tamam, durul artık," dedi.

Lenobia atın ayağını yere bıraktıktan sonra şefkatle karnını okşadı. "İşte size buradan ayrılıp manastıra çabucak ulaşmanın yol. At sırtında. Hoş, bana sorarsanız her şartta seyahat etmenin en iyi yolu, at sırtıdır ya zaten!"

"Gerçekten övgüye layık bir fikir," dedi Darius. "Ama nasıl kaçacağız? Herhalde Alaycı Kuzgunlar ön kapıdan elimizi kolumuzu sallayarak çıkmamıza izin vermeyeceklerdir."

Lenobia gülümsedi. "Belki de verirler, kim bilir?"

BÖLÜM OTUZ BİR

"Bu delice bir plan," dedi Afrodit.

"Ama işe yarayabilir," dedi Darius.

"Hoşuma gitti. Atlar falan, çok romantik. Ayrıca elimizdeki en iyi plan bu," dedi Damien.

"Elimizdeki tek plan bu," dedim. Lenobia'nın kaşlarını kaldırdığını görünce telaşla ekledim: "Ama benim de hoşuma gitti."

"Ne kadar az at alırsanız, fark edilmeden çıkıp gitme şansınız o kadar yükselir. Sanırım atlara ikili gruplar halinde binmeniz gerekecek," dedi Lenobia.

"Üç, kesinlikle altıdan daha kolay saklanır," dedi Erin.

"Ama Ejderha ve Anastasia'yı nasıl haberdar edeceğiz?" diye sordum. "Herhalde eskrim odasına ya da Anastasia'nın sınıfına hep birlikte dalamayız. Ve birbirimizden ayrılmamızı hiç istemiyorum."

Lenobia'nın kaşları bir kez daha havalandı. "Daha önce hiç duydun mu bilmiyorum ama pek çoğumuzun kullandığımız, cep telefonu denen bir şey var. İster inan, ister inanma, Ejderha ve Anastasia'nın da cep telefonları var."

Kendimi bir moron gibi hissederek "Ah," dedim.

Afrodit bana gözlerini çevirerek baktı.

"Ben onları arar, planın onlara ait olan kısmı hakkında bilgi veririm. Etekli olanların üstlerini değiştirmeleri gerekecek. Zoey size araçların gereçlerin saklandığı odayı gösterir. Orada ekstra binicilik kıyafetleri bulabilirsiniz. İhtiyaç duyacağınız her şeyi alabilirsiniz." Lenobia ofisine doğru hızlı adımlarla ilerlemeye başlamıştı bile.

"Ejderha'ya oyalama planının otuz dakika içinde başlayacağını söyleyeceğim."

"Otuz dakika!" Midem taş kesilmişti.

"Bu sayede üstünüzü değiştirmek ve üç atın yularlarını takmak için yeterince zamanınız olur. Ne yazık ki eyer kullanamayacaksınız. Eyer kullanmanız dikkat çeker."

Damien "Eyer yok mu? Sanırım kusacağım," derken, Lenobia ofisinin kapısından gözden kaybolmuştu bile.

"Kulübe hoş geldin," dedim. İkizler ve Afrodit'e "Haydi," dedim. "O kısa etekleri değiştirmelisiniz. Tanrı aşkına, kim buz fırtınasında topuklu ayakkabı giyer ki?"

"Bunlar çizme," dedi Afrodit. "Ve çizme, kış şartlarına uygun bir kıyafettir."

Onlara araç gereç odasını ve hemen bitişiğinde ekstra binicilik kıyafetlerinin asılı durduğu odayı gösterirken "Ama dokuz santimlik ince topuklu çizmeler kış için mantıklı bir seçim değildir," diye söylendim.

Afrodit "Moda özürlü inek," diye mırıldandı.

"Kesinlikle katılıyorum," dedi Shaunee.

"İlk defa," dedi Erin.

Üç yular aldım ve arkadaşlarıma kafamı sallayarak baktım. "Gevezeliği bırakıp üstünüzü değiştirin. Dolapta binici çizmeleri var. İstifade edebilirsiniz."

Araç gereç odasından çıkarken Shaunee'nin arkamdan "İstifade etmek?" diye seslendiğini duydum.

"Bu kız arkadaşımız, Kraliçe Damien'la çok fazla takılır oldu," dedi Erin.

Kapıyı çarparak kapattım.

Lenobia'nın bize vermeyi düşüneceği diğer iki atın hangileri olacağından emin değildim ama beni Persephone'nin taşıyacağını bildiğim için doğruca onun bölmesine yürüdüm. Darius ahırın yüksek pencerelerinden birinin yanına geçmişti ve saman balyalarını üst üste istiflemekle meşguldü. Görünüşe bakılırsa bize hava ve Alaycı Kuzgunların son durumuyla ilgili bilgi vermeye hazırlanıyordu.

"Şey, Z, seninle biraz konuşabilir miyim?" dedi Damien.

"Tabii, gelsene," dedim ve Persephone'nin bölmesine girdim. Kaşağıyı aldım ve kısrağı seri hareketlerle fırçalamaya başladım.

Damien kapıda kalmıştı. "Şey, konu şu. Ben at binemem."

"Hiç sorun değil. Zor kısmı ben yaparım. Sen arkama oturup sıkı tutun, yeter."

"Ya düşersem? Yani Persephone'nin çok cici bir hayvan olduğundan eminim." Samanlarını çiğnemeye devam eden ve ondan tarafa bakmayan Persephone'ye merhaba der gibi el salladı. "Ama çok da iri. Gerçekten çok iri. Aslında kocaman bile denebilir."

"Damien, okuldan kaçmak üzereyiz ve canımızı kurtarmak, eski çağdan gelme bir ölümsüzü ve kötülüğe sapmış bir Yüksek Rahibeyi defetmek derdindeyiz ve sen benim arkamda at binmeyi stres yapıyorsun, öyle mi?"

"Çıplak sırtlı bir ata binmeyi. Senin arkanda, çıplak sırtlı bir ata binmeyi," dedi. Sonra kafasını salladı. "Evet, stres yapıyorum."

Kıkırdamaya başladım ve Persephone'ye yaslanma ihtiyacı duydum; çünkü canım yanmıştı. Pekâlâ, son zamanlarda

öğrendiğim bir hayat dersi var: İyi dostlara sahipseniz, hayat ne kadar berbat olursa olsun, sizi güldürebilirler.

Bu arada Damien bana çatık kaşlarla bakıyordu. "Bilgin olsun diye söylüyorum. Jack'e bana güldüğünü söyleyeceğim; o da sana çok kızacak. Bu şu anlama geliyor: Sana bir dahaki hediye alışımda, Jack grev yapacak ve hediyeni paketlemeyecek."

"Tüh, bu çok sert oldu bak," dedim ve daha çok gülmeye başladım.

"Biraz ciddileşebilir misiniz lütfen? Kazanmamız gereken bir savaş ve kurtarmamız gereken bir dünya var." Afrodit, Persephone'nin bölmesinin önünde, elleri kalçasında duruyordu. Tasarımcı işi atlet tarzı siyah, kısa bluzunun altına (tam memelerini üstünde altın renkli bir SULU yazısı parlıyordu) paçalarını İngiliz binici çizmelerinin içine soktuğu taba renkli bir binici pantolon giymişti. Ve çizmeler topuksuzdu. Tamamen.

Ona bir bakış attım ve makaraları bir kez daha koyverdim. Sonra gözüme tam arkasında duran İkizler takıldı. İkisinin üstünde de Dolce & Gabana hayvan baskılı, ipekli tunikler (büyük ihtimalle Beşinci Cadde'deki Saks ya da Miss Jackson's'dan alınmışlardı, Tanrım!) vardı. Popolarını saran, taba renkli sentetik İngiliz binici çoraplarını (hi hi) yine taba renkli İngiliz binici çizmeleriyle tamamlamışlardı.

Paha biçilmez bir görüntüydü. Bu defa bozulan sinirlerime Damien da eşlik etti.

"İkisinden de nefret ediyorum," dedi Afrodit.

"Arkadaşım, her geçen saniye, seninle ortak noktalarımızın sandığımızdan daha fazla olduğunu görüyoruz," dedi Erin.

Shaunee Damien ve bana surat asarak "Al benden de o kadar," dedi.

Ne yazıki Lenobia'nın sesi bu kikirdek ruh halimin üstünde buzlu su etkisi yaptı.

"Anastasia ile konuştum. Her ne kadar Ejderha şu an için müsait değilse de, her şey hazır. Ejderha sıradışı bir vampir Değişimiyle ilgileniyormuş. Zoey'e Stark'ın geldiği ve konunun halledildiği mesajını iletmemi istedi."

Damien "Stark mı dedi?" diye sordu.

"Ha?" dedi İkizler.

"Ah, lanet olsun," dedi Afrodit.

"Hava hâlâ çok kötü görünüyor. Ayrıca ağaçlarda kıpırdanmalar görüyorum. Sanırım bizi ahırdan çıkarken avlamayı planlıyorlar. Gitsek iyi olur." Darius gruba yeni katılmıştı. Herkesin bana baktığını fark edince durdu. "Bir şey mi kaçırdım?"

"Evet ve Zoey bizi bilgilendirmek üzereydi," dedi Damien.

Arkadaşlarıma dudağımı çiğneyerek baktım. Ah, lanet olsun! "Pekâlâ, konu şu: Stark Değişti. Yani tarihin ikinci kırmızı vampiri oldu."

"Ne fark eder ki?" dedi Erin. "Adam hâlâ aşağılığın teki."

"Evet ve onun Değiştiğinden senin neden haberin oldu?" dedi Shaunee.

"Onu Stevie Rae'yle bir tutmaktan artık vazgeçmelisin. İkisi birbirlerinden dünyalar kadar farklılar," dedi Damien. Neyse ki diğerlerinden daha nazik bir ses tonuyla konuşmuştu.

Afrodit pat diye "Onu seviyor!" deyiverdi.

"Afrodit!" diye bağırdım.

"Şey, birinin bu ahmakları senin Stark'a beslediğin hastalıklı sevda konusunda uyandırması gerekiyordu," dedi Afrodit.

"Hiç yardımcı olmuyorsun," dedim.

"Bir dakika. Geri saralım. Zoey, Stark'a aşık mı? Bu hayatımda duyduğum en gerizekalıca şey," dedi Erin.

"Oklahoma'daki mezun sürücü belgesi olayının dışında, İkiz," dedi Shaunee. "Lütfen ciddi olalım. Bütün hayatımızın

boyunca duyduğumuz en aptalca şey o."

"Doğru. Ama bu da aşağı kalmaz. Ve Afrodit. Diyoruz ki: Sen. O.Lanet. Olası. Aklını. Kaçırmışsın," dedi Erin.

"Her zamanki gibi," dedi Shaunee.

Herkes bana bakıyordu.

Salak salak "Mezun sürücü ehliyeti olayı bence de çok aptalca," dedim.

"Gördünüz mü! Ben size söyledim," dedi Afrodit. "Bu kızın Stark'a ciddi bir ilgisi var."

"Hem de çok ciddi," dedi Erin.

"Rüyamda görsem inanmazdım," dedi Shaunee.

"Bırakın açıklasın," diye bağırdı Damien.

Herkes sus pus oldu.

Boğazımı temizledim.

"Pekâlâ. Şey. Şiiri hatırlıyor musunuz?" Bütün arkadaşlarımın gözleri kısılmıştı; ki bana sorarsanız hiç adil değildi. Yine de sözlerime devam ettim: "İnsanlığını kurtarmam gerektiğinden bahsediyordu ya. Kurtardım. Sanırım. Umarım."

"Rahibem, onu bir çaylağı taciz ederken yakaladık," dedi Darius. "Böyle bir şeyi nasıl görmezden gelebilirsin?"

"Hiçbir şeyi görmezden geldiğim yok. Beni hasta ediyor. Ama Stevie Rae'nin insanlığını kazanmaya çalıştığı zamanını da hatırlıyorum; o da berbattı." Afrodit'e baktım. "Neden bahsettiğimi sen biliyorsun."

"Evet. Ve ona bugün de yüzde yüz güvenilebileceğinden emin değilim. Ve bunu onunla Damgalanmış bir insan olarak söylüyorum."

İkizlerin ve Damien'in karşı saldırıya geçmelerini bekledim ama sessiz kaldılar. Nihayet ben Darius'a döndüm. "Stark bana Savaşçı Yemini etti."

"Savaşçı Yemini mi? Ve sen de kabul mü ettin?"

"Ettim. Değişmesinden hemen sonraydı."

Darius iç geçirdi. "Bu durumda sen onu yemininden azat edene kadar, Stark sana bağlı kalacak demektir."

"Sanırım Değişimine neden olan da bu yemindi," dedim. "Anladığım kadarıyla, kırmızı çaylakların Değişimi, iyiyle kötü arasında bir tercih yapmalarından geçiyor."

"Yani Stark kendini sana adayarak, iyiyi seçti," dedi Darius.

Gülümsedim. "Öyle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor."

"Yani bu durumda o artık pisliğin teki değil," dedi Erin.

Shaunee "Aşağılık olduğunu düşündüğünü sanıyordum, İkiz," dedi.

"İkiz, pislik ve aşağılık aynı şeyler," dedi Erin.

"Ona güveniyorum," dedim. "Ve sizin de ona bir şans vermenizi istiyorum."

"Yanlış bir insana şans vermek öldürülmemize neden olabilir," dedi Darius.

Derin bir nefes aldım. "Biliyorum."

"Değişimini henüz tamamlamış bir vampirin Nyx'in tapınağında korumaya alınması gerekir. Ejderha, beni Stark'ın güvende olduğu konusunda temin etti." Lenobia saatine baktı. "Tam on dakikamız var. Daha önemli konulara odaklanıp, Stark'ın güvenirliği sorusunu daha rahat bir zamana bıraksak?"

"Kesinlikle," dedim. "Yapılacak başka ne kaldı?" Ejderha'nın yeni Değişim geçirmiş Stark'ı Nyx'in Tapınağı'nda güvende tuttuğunu ve Kalona'yı buradan kaçırıp Neferet'ten de kurtulduktan sonra Stark'ın güvenilirliğini tartışmaya açma fırsatını bulabileceğimizi ummaktan başka çarem yoktu.

Umut ve Kader adındaki diğer iki atın –isimlerinin bize şans getireceğini umuyordum– yularlarını da büyük bir hızla taktık. Ve sonra planımızın zor kısmı başladı.

Darius "Ben hâlâ güvenli olmadığını söylüyorum," derken bir fırtına bulutuna benziyordu.

"Ama bunu yapmaya mecburum. Stevie Rae burada yok ve saf toprak özelliğine en yakın şey benim," dedim.

"Kulağa o kadar da zor gelmiyor," dedi Afrodit sinirli savaşçıyı yatıştırma çabasıyla. "Zoey'nin tek yapması gereken duvardan gizlice sıvışıp zaten duvara dayalı duran ağaca biraz daha eğilmesini söylemek ve geri dönmek."

Darius inatçı bir tavırla "Onu ben götüreceğim," dedi.

"Mega-çabukluğunla mükemmel olur doğrusu," dedim. "Bu arada, ben hazırım."

Lenobia "Başardığını ve planın bana ait kısmına başlamam gerektiğini nasıl anlayacağım?" diye sordu.

"Size ruhu gönderirim. Aniden iyi bir hisse kapılırsanız iyi olduğumuzu ve Shaunee'ye ateşi serbest bırakmak üzere hazırlanmasını söyleme zamanının geldiğini anlarsınız."

Lenobia, Shaunee'ye sert bir bakış atarak "Fakat Shaunee de atların sadece nallarını tutuşturacağını unutmamalı," dedi.

"Biliyorum. Hiç zor değil! Siz işinize bakın. Kader ve ben arkadaşlık kuruyoruz. Shaunee yeniden onu ve Erin'i taşıyacak olan iri doru kısrağa döndü ve atla konuşmaya başladı. Erin atı fırçalarken, o, küp şekerlerden ve Jazzy Apple denen bir şeyden bahsediyordu.

Afrodit "Lütfen ona iyi bak ve bana sapasağlam geri getir," dedi. Sonra Darius'u dudaklarından öptü ve Lenobia'nın yularının son tokalarını tutturmasına yardım etmek üzere Umut'un yanına gitti.

"Eee, Rahibem, gidelim mi?" dedi Darius.

Kafamı salladım ve beni kucağına almasına izin verdim. Darius soğuk ve fırtınalı geceye doğru bir adım attı ve çaprazlar çizerek okulun arka tarafında kalan araziyi aşıp, okulun en büyük

meşe ağacının komşu olduğu dış duvarına ulaştı. Tulsa'nın önceki seneki kış felaketlerinden biri sırasında, ağaç her nasılsa dayanamayıp yana yıkılmıştı. Afrodit'in söylediğine göre (ki ben de şahsi tecrübelerim nedeniyle haklı olduğunu biliyordum) normal şartlarda da bu ağaç kampüsten tüymek için kusursuz bir noktaydı.

Ama bugün normal şartlarla karşı karşıya değildik.

Darius yıkık ağacın yanında biraz sert bir frenle durdu, beni ağacın altına itti ve "Ben güvende olduğumuzdan emin olana kadar burada kal," diye fısıldadı. Ve gitti.

Böylece ben de ağacın altına çöktüm ve orasının ne kadar soğuk ve ıslak olduğunu ve erkeklerin çok can sıkıcı yaratıklar olduklarını düşündüm. Sonra pis bir kanat sesi duydum ve hemen doğrulmaya karar verdim.

Ağacın altından çıktığım anda, Darius'u bir Alaycı Kuzgun'u kanadından tutmuş kendi etrafında çevirirken ve sonra gırtlağını keserken gördüm.

Ve hemen gözlerimi kaçırdım.

"Zoey, haydi. Vaktimiz yok."

Alaycı Kuzgun'un cesedini görmezden gelmek için büyük çaba harcayarak zaten yana yatmış olan ağaca yürüdüm. Elimi üstüne koyup gözlerimi yumdum. Odaklandım ve içsel kuzeyimi –toprağın yönünü– aradım. Sonra "Toprak, sana ihtiyacım var," dedim. "Lütfen bana gel." Bir buz fırtınasının orta yerinde ve kışın göbeğinde, birdenbire –mucize gibi– dört bir yanım bahar çayırlarının . . . olgunlaşmış buğdayların . . . mimoza ağaçlarının kokusuyla doluverdi. Minnetle başımı eğdim ve devam ettim. "Senden istediğim şeyin zor olduğunu biliyorum. Acil bir durum olmasaydı, hayatta istemezdim." Derin bir nefes aldım ve avcumun altındaki buzla kaplı ağaç kabuğuna odaklandım. "Yıkıl," diye emrettim. "Affet beni ama senden yıkılmanı istemek zorundayım." Ağacın kabuğu elimin altında sarsılmaya başladı.

O kadar şiddetli sarsılıyordu ki, arkaya doğru düştüm ve yaşlı meşe, bir ölüm çığlığına karıştığına yemin edebileceğim büyük bir çatırtı eşliğinde devrildi ve taşları ve tuğlaları yerle bir ederek, zaten zayıflamış olan duvarın üstüne yıkıldı. Böylece okulu çevreleyen bariyer kesintiye uğramış ve kaçışımız sırasında faydalanmamızın mantıklı göründüğü bir boşluk açılmış oldu.

Hızlı hızlı nefes alıyor, tir tir titriyordum ama otomatik olarak Lenobia'ya başardığım mesajını gönderdim. Sonra ayağa kalktım ve yalpalayarak, yerle bir olan ağacın yanına gittim. Ellerimi kabuğuna yerleştirdim ve "Teşekkürler, toprak," dedim. Ve sonra ani bir dürtüyle "Stevie Rae'ye git," dedim. "Ona geldiğimizi haber ver. Hazır olmasını söyle." Bir elemente emir verdiğim zaman kapıldığım o dinlenme duygusuna kapılmıştım. "Git artık, toprak. Bana yardım ettiğin için bir kez daha teşekkürler. Ve ağacın canını yakmak zorunda kaldığım için çok üzgünüm.

"Ahırlara dönmeliyiz." Darius yanıma geldi ve beni kucağına aldı. "İyi iş çıkardın, rahibem," dedi.

Başımı dost omzuna yasladım ve ağladığımı ancak ceketindeki ıslak izleri görünce fark ettim. "Haydi, gidelim buradan."

BÖLÜM OTUZ İKİ

Yularlanmış üç at bizi bekliyordu. Erin ve Shaunee çoktan Kader'in sırtına binmişlerdi. Atı Shaunee "kullanıyordu." İşaretlenmesinden önce devam ettiği özel hazırlık okulunda Engel Atlama dersleri almıştı ve kendini neredeyse vasat bir binici olarak niteliyordu. Afrodit ve Damien, Persephone ve Umut'un yanında bekliyorlardı. Damien her an kusabilirmiş gibi görünüyordu.

"Ruh'un dokunuşunu hissettim. Her şeyin yolunda gittiğini tahmin ediyorum." Lenobia, atların koşumlarını son bir kez kontrol etmek için hızla yanımızdan geçti.

"Duvar yıkıldı ve ben bir Alaycı Kuzgun öldürmek zorunda kaldım," dedi Darius. "Çok geçmeden fark edeceklerinden eminim."

"Aslında bu iyi haber. Bu sayede, yıkılan duvardan kaçma ihtimaliniz inandırıcılık kazanacak," dedi Lenobia. Saatine baktı. "Yola çıkma zamanı. Shaunee, hazır mısın?"

"Ben doğuştan hazırım,"dedi Shaunee.

"Pekâlâ, ya sen, Erin?"

Erin kafasını salladı. "Aynen öyle. Ben de hazırım."

"Damien?"

Damien, Lenobia'nın sorusunu yanıtlarken aslında benimle konuşuyordu. "Korkuyorum."

Aceleyle yanına gittim ve elini tuttum. "Ben de korkuyorum. Ama belki birlikte olduğumuzu hatırlarsak daha az korkarız."

"Birlikte olduğumuz yer bir atın sırtı olsa bile mi?"

Gülümsedim. "Aynen öyle. Ayrıca, Persephone mükemmel bir hanımefendidir." Damien'in elini tuttum ve kısrağımın boynunun zarif kıvrımına bastırdım.

"Ah, ne kadar yumuşak ve ılık," dedi.

"Haydi, sana destek vereyim," dedi Lenobia ve yanımızda eğilirken, ellerini kavuşturup basması için Damien'a uzattı.

Damien sıkıntılı bir iç çekişin ardından dizini Lenobia'nın ellerine yasladı ve Persephone'nin sırtına doğru yükseltilirken, fazla gay bir çığlığı bastırmaya çalıştı (ama başarılı olamadı).

Lenobia benim de ata binmeme yardım etmeden önce ellerini omuzlarıma koydu ve gözlerimin içine bakarak "Kalbini ve içgüdülerini dinle; yanılmazsın," dedi. "Kaçır onu, Rahibem."

"Elimden geleni yapacağım," dedim.

"Sana bu yüzden bu kadar güveniyorum ya zaten," dedi.

Hepimiz atlarımıza binince, Lenobia bizi egzersiz pistine açılan tekerlekli kapıya götürdü. Daha önceden sessizce gidip pistin dış kapısını açmıştı. Şimdi, dış dünyayla aramızda bol bol buz, okulun ön kapıları, bir grup Alaycı Kuzgun, babaları ve aklını kaçırmış bir Yüksek Rahibe dışında hiçbir şey kalmamıştı.

Tahmin edebileceğiniz üzere, sinirsel bir bağırsak bozukluğu yaşamaktan ciddi anlamda korkuyordum. Neyse ki vücuduma bu konuya kafa yorma fırsatı verecek kadar boş vaktim olmadı.

Lenobia kapıyı kaydırarak açtı. Ördek gibi at sırtında oturan siluetlerimizin seçilememesi için ahırın bu kısmının ışıklarını önceden söndürmüştü. Yaklaşan fırtınayı düşünerek buzlu karanlığa baktık.

"Elementlerinizi çağırmanız için size birkaç dakika tanıyacağım," dedi Lenobia. "Fırtınanın aniden şiddetlenmesi, Anastasia'ya kampüsün diğer tarafında karmaşa sihrini başlatması için bir işaret olacak. Sakın unutmayın, Ejderha da okulun demir kapısına yerleşti. Yaklaşan nal seslerini duyunca, orada bekçilik yapan Alaycı Kuzgunun gırtlağını kesecek. Shaunee, hazır olduğun zaman, ahırı ateşe ver. Alevleri görünce geri kalan atları da serbest bırakacağım. Hepsi okul arazisi içinde oradan oraya koşmaları ve olabildiğince şamata yaratmaları gerektiğini biliyorlar."

Shaunee kafasını salladı. "Anladım."

"Sonra alevleri yeniden atların toynaklarına odakla." Lenobia duraksadı ve "Nallarını kastediyorum," diye ekledi. "Persephone'ye ne zaman harekete geçeceğini ben işaret ederim. Diğerlerinizin yapması gereken, sıkı tutunmak ve onun peşinden gitmek olacak." Kısrağımı şefkatle okşadı. Sonra kafasını kaldırıp bana baktı. "Uğurlar olsun, Yüksek Rahibem," dedi. Yumruğunu kalbinin üstüne yerleştirip önümde eğildi. "Uğurlu gidişler, uğurlu gelişler sizinle olsun."

"En parlak kutsanmalar sizinle olsun, Lenobia," dedim. Lenobia hızla uzaklaşırken arkasından seslendim. "Lenobia, lütfen buradan ayrılmak konusunu düşünün. Kalona'dan kurtulmayı başaramazsak, siz, Ejderha ve Anastasia mutlaka yer altına girmelisiniz. Deponun altındaki tüneller, manastır hatta şehir merkezindeki binaların bodrum katları bile olabilir. Güvende olmanızın tek yolu bu."

Lenobia duraksadı ve omzunun üstünden bana baktı. Gülümsemesi ağırbaşlı ve bilgeydi. "Yüksek Rahibem, başaracaksın," dedi ve hızla uzaklaştı.

Shaunee "Tanrım, ne inatçı kadın," dedi.

"Haklı olduğunu umalım," dedim. "Tamam, hazır mısınız?" Arkadaşlarım başlarını salladılar. Derin bir nefes alıp odaklandım.

Yüzümüz kuzeye dönüktü, bu yüzden doğuya bakmamız için Persephone'yi çevirdim. Süslü kelimeler ya da ilham verici bir müzik için vaktimiz yoktu; harekete geçme zamanıydı artık. Hızla bütün elementleri çağırdım ve elementler çevremizde ışıltılı bir çember çizerek havayı kaplarlarken, sinirlerimin gevşediğini hissettim. Ruh içime dolunca, kendimi sesli olarak gülmekten alamadım.

İçim bir tuhaf olmuştu. "Damien, Erin, elementlerinizi harekete geçirin!" dedim.

Damien'in ellerini havaya kaldırdığını hissederken, Erin'in aynı şeyi yapmasını izledim. Damien'in havaya bir şeyler fısıldadığını, dondurucu bir rüzgarın esip gürlemesini, çevremizdeki her şeyi birbirine katmasını istediğini duyabiliyordum. Erin'in de sudan benzer şeyler istediğini, sulu karı hızlandırmasını emrettiğini biliyordum.

Ben de elementlerin elbirliğiyle yaratacakları yıkıcı girdabın ortasında, sakin bir baloncuğun içinde ilerleyebilmemiz için (teoride öyle olması gerekiyordu), arkadaşlarımın elementlerini kanalize ve kontrol etmelerine yardım etmek üzere gücümü odakladım.

Her iki element de derhal karşılık verdiler. Önümüzde uzanan gecede, büyük ihtimalle Doppler 8'i allak bullak eden bir fırtınanın patladığını gördük.

"Pekâlâ," diye bağırdım rüzgarın üstünden. "Sıra alevde."

Shaunee kollarını kaldırdı, kafasını arkaya attı ve avuçlarının arasında parlayan ateşi, basket topunu atar gibi, Lenobia'nın daha önce hedef gösterdiği, boş ve içi samanla dolu ahıra doğru fırlattı. Ahır öfkeli bir alevle parladı.

"Şimdi de atların nalları!" diye haykırdım.

Kafasını salladı. "Devamını getirmem için bana yardım et."

Persephone kişnedi. Ahır avlusunun talaşları ayaklarının altında tütmeye başlarken kafasını eğip kulaklarını dikti.

"Ah, Tanrım. Ayakları her şeyi tutuşturmadan, bir an önce buradan çıkmalıyız," dedi Damien. Bana o kadar sıkı sarılmıştı ki nefes almakta zorlanıyordum ama oturduğu yerden kaymasına neden olabilecek hiçbir şey söylemek istemiyordum.

Tam talaşları da tutuşturabileceğimizi düşünürken, arkamızda büyük bir patırtı koptu. Gürültünün, Lenobia'nın ahırdaki yangından ötürü deliye dönmüşler gibi oradan oraya koşup ortalığını birbirine katmaları için serbest bıraktığı atlardan geldiğini biliyordum. Persephone kafasını arkaya atıp kişnedi. Kaslarının gerildiğini hissettim ve bacaklarımı tam zamanında kasıp Damien'e "Sıkı tutun!" diye bağırdım. "Gidiyoruz!" Ve hemen sonra, kısrak yıldırım misali öne fırladı ve allak bullak olan geceye karıştı.

Üç at yan yana, dörtnala koşarak Lenobia'nın açık bıraktığı bahçe kapısından dışarı çıktılar. Sola doğru sert bir dönüş yapıp okulun ana binasının çevresini dolandılar. Isınan toynakları park alanını kaplayan buza temas edince, tahminimden çok daha erken, buharın tıslադığını ve dalga dalga bir sisin çevremizi kapladığını fark ettim.

Arkamızda paniğe kapılmış atların çığlıklarını ve Alaycı Kuzgunların dehşet verici haykırışlarını duyabiliyordum. Dişlerimi sıktım ve Lenobia'nın kısraklarının, kuş-adamların bir kısmının icabına bakıyor olmaları için dua ettim.

Persephone'nin nalları kaygan araç yolunda hışırtılar çıkarıyordu.

"Ah, Tanrıçam! Bak!" Damien omzumun üstünden, yolun sol tarafına sıralanmış ağaçların ötesini işaret ediyordu. Ejderha orada üç Alaycı Kuzgunla savaşıyordu. Öne doğru atılıp darbeleri savuşturmak için hamleler yaparken ve hızla dönerken, bıçağı gümüş bir hayal gibiydi. Biz görüş alanlarına girince, kuş-adamlar dikkatlerini bize çevirmeye yeltendiler ama Ejderha saldırısının gücünü şiddetlendirdi ve içlerinden bir tanesini kılıcına geçirirken

diğerlerinin tıslayarak ona dönmelerini sağladı.

Biz yanından dörtnala geçerken, "Haydi!" dedi. "Nyx sizi kutsasın!"

Okulun büyük demir kapısı açıktı. Bunu Dragon'a borçlu olduğumuzdan emindim. Kapıdan geçtik, sağa döndük ve bomboş ve buz kaplı Utica Caddesi'nden aşağı dörtnala ilerledik.

Yirmi Birinci caddenin çalışmaz durumdaki trafik ışıklarına gelince, atlarımızı sağa çevirdik; sokağın ortasına çektik ve dizginlerini boşalttık.

Tulsa'nın merkezi başlı başına buzdan bir hayalete dönüşmüştü. Odaklanmasam ve atlarımızın Yirmi Birinci Cadde boyuna dörtnala gittiklerinden emin olmasam yabancı ve post-apolikaliptik bir buz dünyasında kaybolduğumuzu düşünebilirdim. Çevremde bana tanıdık gelen en ufak bir şey yoktu. Ne bir ışık, ne hareket halindeki arabalar. Ne bir insan. Soğuk, karanlık ve buz hüküm sürüyordu. Şehir merkezindeki güzel yaşlı ağaçlar o kadar fazla buzla yüklenmişlerdi ki çoğu nerdeyse ortadan ikiye yarılmışlardı. Yüksek gerilim hatlarının telleri yere inmişler, sokaklarda tembel yılanlar gibi uzanıyorlardı. Ama atlar onlardan tarafa bakmadılar. Yerlere saçılmış ağaç dallarının ve kablolarının üstünden alevlerin ısıttığı toynaklarıyla sekerken hazırlıksız yakalanan buzla kaplı parke yolda kıvılcımlar çakmasına neden oluyorlardı.

Ve sonra yolu döven nal sesleri ve buzun üstünde tıslayan alevlerin arasında korkunç kanat çırpışları ve Alaycı Kuzgunların çığlıklarını duydum.

"Darius!" diye bağırdım. "Alaycı Kuzgunlar!"

Arkamıza baktı ve ciddi bir ifadeyle kafasını salladı. Sonra beni tamamen şoka sokan bir şey yaptı: Ceketinin cebinden siyah bir silah çıkardı. Erebus'un Oğulları'ndan hiçbirinden modern bir silah görmemiştim ve silah Darius'un elinde oraya ait değilmiş gibi duruyordu. Sırtına yaslanmış haldeki Afrodit'e bir

şey söyledi. Afrodit hafifçe yana kaydı ve Darius'un olduğu yerde yan dönmesine olanak sağladı. Savaşçı kolunu kaldırdı, nişan aldı ve beş altı el ateş etti. Ses, dondurucu gecenin içinde sağır edici bir yankı yaratmıştı ama hemen arkasından yükselen yaralı Alaycı Kuzgunların çığlıklarının –ve yere düşen bedenlerinden yükselen küt! pat! seslerinin– yarısı kadar bile ürkütücü değildi.

"İşte!" dedi Shaunee sağ tarafa doğru ileriyi işaret ederek. "Alevleri görüyorum."

Önce hiçbir şey göremedim sonra ağaçların esir aldığı bir dizi ağacın arasından, önce birinci, sonra ikinci alevi gördüm. Doğru muydu? Burası Benediktin Manastırı mıydı gerçekten? Görüş mesafesi çok kısalmıştı ve her yer, her şey o kadar karanlıktı ki gördüğüm şey gerçekten manastır mıydı yoksa caddenin bu kısmına yan yana sıralanmış ve son dönemde estetik cerrahların ofislerine dönüştürülmüş evler miydi emin olamıyordum.

Konsantre ol! Burası bir güç noktasıysa, bunu hissedebiliyor olman gerek!

Derin bir nefes aldım ve içgüdülerimle uzandım ve ruhla toprağın bir bütün olmuş güçlerinin hiçbir şeyle karıştırılmayacak çekimini hissettim.

"İşte bu!" diye bağırdım. "Manastır!"

Atlarımızı sağa çevirdik ve yoldan çıkıp önce bir su yolunu sonra da ağaçlarla kaplı bir toprak seti aştık. Atlar, kırık dalların ve yerlere serilmiş yüksek gerilim hattı kablolarının arasından dolanmak için yavaşlamak zorunda kalmışlardı. Sonra ağaçların arasından ilerleyip bir düzlüğe ulaştık. Tam karşımızda büyük yaşlı bir meşe ağacı vardı. Alçaktaki dallarında, neşe saçan mumların parladığı küçük cam kafesler sallanıyordu. Ağacın arkasında biraz ileride, üstü kapalı bir park yeri vardı. Hemen arkasında ise Benediktin Manastırı'nın büyük tuğla binasını seçebiliyordum. Ya da en azından pencerelerini görebiliyordum; çünkü her pencerede bir mum yanıyordu.

"Pekâlâ çocuklar. Artık elementlerinizi indirip ortalığın sakinleşmesine izin verebilirsiniz." İkizler ve Damien elementlerine bir şeyler fısıldadılar. Sonra fırtınanın deliliği duruldu ve yerini soğuk, bulutlu bir geceye bıraktı.

"Çüşşş!" diye seslenmemle itaatkar ve soylu kısraklarımızın hayranlık uyandıran, koyu renk bir cüppe ve rahibe örtüsü içindeki karaltının önünde durmaları bir oldu.

Cüppeli karaltı "Merhaba, çocuğum. Geldiğinizi duydum," dedi gülümseyerek.

Persephone'nin sırtından atladım ve kollarının arasına koştum. "Rahibe Mary Angela, sizi gördüğüme ne kadar sevindiğimi anlatamam."

"Benim gibi!" dedi. "Ama çocuğum, belki de selamlaşmamızı arkanızdaki ağaçlarda pusu yatmış bekleyen karanlık yaratıklardan kurtulduktan sonraya bırakmalıyız."

Hızla arkama döndüm ve düzinelerce Alaycı Kuzgun'un ağaçlara indiklerini gördüm. Kanat sesleri dışında, kati bir sessizlik içindeydiler ve kırmızı gözleri şeytani parıltılar saçıyordu.

"Ah, lanet olsun!" dedim.

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

"Seçtiğin kelimelere dikkat et," dedi Rahibe Mary Angela sakin bir sesle.

Darius atından atlamış, Afrodit ve Damien'in de inmelerine yardım ediyordu. Damien yardım beklememiş ve aşağı en az benim kadar çabuk atlamıştı ve şimdi de yanımda duruyordu.

"Rahibe," dedi Darius, Rahibe Mary Angela'ya "Herhalde manastırda ateşli silahlar saklamanız gibi bir ihtimal yoktur, değil mi?"

Rahibenin kahkahası o ortama çok yabancı kaçsa da, müthiş huzur vericiydi. "Ah, Savaşçı, tabii ki ateşi silahlarımız yok."

"Onlarla savaşacak sayıda değiliz ama çemberimiz var," dedi Darius kuş adamlarla yüklü ağaçlara bakarken. "Çemberin içinde kalırsanız, güvende olursunuz."

Darius, tabii ki, haklıydı. Çemberimiz çok sağlamdı. Her ne kadar tuhaf sayılacak kadar biçimsiz dursa da, bizleri birbirimize bağlayan gümüş ip hâlâ parlıyordu.

"Gece Evi'ne koşup, yardım getireceğim," dedi Darius.

Sesine yansıyan sıkıntıyı duymamam imkansızdı. Nasıl bir yardım getirecekti ki? Okul arazisine girmemizden bu yana, savaşçı arkadaşlarından hiçbirini görmemiştik. Ejderha kılıç

konusunda müthişti ama o bile bu kadar Alaycı Kuzgunla boy ölçüşemezdi. Manastırın Yirmi Birinci Caddeye bakan tarafına sıralanmış ağaçlar karanlık figürlerle doluydu. Zaten buzun yükü altında inlerken, Alaycı Kuzgunların ek ağırlığı çoğunun taşıyabileceğinden fazla bir strese neden oluyordu. Dalların çatırtıları ve kırılırken çıkardıkları sesler, en az kuşların alaycı çığlıkları kadar korkunçtu.

"Hey, duyduğuma göre yardıma ihtiyacın varmış."

Hayatım boyunca, hiçbir ses, beni Stevie Rae'nin Oklahoma aksanıyla şakıması kadar mutlu etmemişti. Onu görmenin mutluluğuyla, benden sakladığı sırlara aldırmadan sımsıkı sarıldım. Derin bir oh çekerken kırmızı çaylakların, Stevie Rae'nin arkasındaki karanlıktan çıkmalarını izledim.

Kramisha, Alaycı Kuzgunlar'ın karşısında yüzünü buruşturarak "Çok pisler!" dedi.

Johnny B safi testoteron ve kastan oluşan iri cüssesiyle "Haydi canlarına okuyalım!" dedi.

"Erik!" diye haykırdım. Stevie Rae gülümseyerek beni bırakınca, Erik beni kollarının arasına çekti.

Sağ tarafımdan bir karaltı geçti ve Jack'in de Damien'in üstüne atladığını gördüm.

Kafamı kaldırıp Erik'e baktım ve yaşadığımız o müthiş kargaşanın ortasında bile, keşke her şey bizim için de bu kadar basit olabilseydi diye düşündüm. Bir an, keşke Erik, Stark, Kalona ve Heath yerine, sadece Erik ve ben olsaydık diye hayıflandım.

Erik'in kollarının arasından sıyrılırken "Heath?" diye sordum.

Erik iç çekti ve çenesiyle manastır binasını işaret etti. "Orada ve iyi."

Biraz suçlu bir ifadeyle gülümsedim. Ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Zoey, Kalona birazdan burada olur. Alaycı Kuzgunlar bize artık kaçmadığımız için saldırmıyorlar. Bize onun adına bekçilik ediyorlar. Yapman gereken şeyi sakın unutma." Darius'un sesi, Erik'le yaşadığımız tuhaf anı bıçak gibi kesmişti.

Kafamı salladım ve Rahibe Mary Angela'ya döndüm. "Kalona peşimizden buraya gelecek. Size ölümsüz olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musunuz?"

Rahibe kafasını salladı ve "Yoldan çıkmış bir melek," dedi.

"Ve hatırlarsanız size Yüksek Rahibemizden de bahsetmiştim. Onun kötü yolu seçtiği artık kesinleşti ve eminim, Kalona'yla birlikte o da gelecektir. İkisi eşit derecede tehlikeliler."

"Anlıyorum."

"Yani Kalona'yı öldüremeyiz; ama sanırım onu buradan kaçırmanın bir yolunu biliyorum ve Neferet'in de onunla gideceğini umuyorum. Fakat sizin yardımınıza ihtiyacım olacak."

Rahibe Mary Angela "Sahip olduğum her şey sizindir," dedi.

"İyi, ihtiyaç duyduğum, sizsiniz," dedim ve Stevie Rae'ye döndüm. "Ve sen."

Afrodit bir adım öne çıktı. "Ve ben."

"Ve Büyükannem. Onun için zor olacağını biliyorum ama ona burada, dışarıda ya da çevremizde hissettiğim gücün merkezi her neresiyse orada, ihtiyacım var."

"Kramisha, çocuğum, Zoey'nin büyükannesini getirebilir misin?"

Kramisha "Tabii, efendim," dedikten sonra hızla yanımızda uzaklaştı.

"Gücümüzün kaynağı Meryem'in Mağarası," dedi Rahibe. Arka tarafımda, bizimle canavarlarla dolu korunun arasında kalan, itinayla biçilmiş çimlerin kuzey-batı köşesini işaret ediyordu.

Tam olarak nereyi işaret ettiğini görmek için arkama döndüm. Şaşkınlıktan ağzım bir karış açık kaldı. Bunu neden daha

önce fark etmemiştim? Karşımdaki, gördüğüm en büyük mabetti. Büyük parça Oklahoma kumtaşlarından yapılmıştı. Taşların her biri, komşusuna sıkıca kenetlenebilecek şekilde, özenle seçilmişti. Mabet, çanak biçimindeydi ve bana resimlerini gördüğüm ünlü açık hava tiyatrolarını anımsatmıştı. İçinde korunaklı bir taş sıra ve kavisli iç kısmının çeşitli yerlerine yerleştirilmiş sayısız doğal kaya çıkıntısı vardı. Aklınıza gelebilecek bütün düz yüzeyler mumlarla kaplanmıştı. Mum ışığı ve buz sayesinde, mabedin tamamı gün gibi parlıyordu. Ona doğru yürürken, başımdan metrelerce yüksekte kalan zarif kemerli tepesine nefesimi tutarak baktım. Kubbenin en tepe noktasına, Meryem'in bugüne dek gördüğüm en güzel heykeli yerleştirilmişti. Dua ederken, yüzü olabildiğince dingindi; adeta gülümsüyordu. Ve ayaklarının dibinde, Meryem'e onlar can vermiş gibi görünen, birbirine dolanmış muhteşem güllerden oluşan bir cümbüş yatıyordu. Meryem'in yüzüne dikkatle baktım ve kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. Bu Meryem'i tanıyordum. Nasıl tanımazdım ki? Daha birkaç gün önce, bana Tanrıçamın suretiyle görünmüştü.

Afrodit "Buradaki gücü hissediyorum," dedi.

"Vay canına," dedi Jack. "Meryem Ana heykeli gerçekten ama gerçekten çok güzel." Damien'la elele tutuşmuş, yukarıya bakıyorlardı.

"Yürüyüş yoluna baksanıza," dedi Stevie Rae. "Muhteşem."

Yere baktım. Bizim atlardan indiğimiz noktadan başlayan yürüyüş yolu, mabede ulaşırken bambaşka bir görüntü kazanıyordu. Burada iyice genişliyor ve daire biçimini alıyordu. Stevie Rae'ye sırıtarak baktım. "Tek kelimeyle mükemmel."

"Ne yapmamızı istiyorsun; Zoey?" Ben Rahibe Mary Angela'nın bu sorusuna cevap verme fırsatı bulamadan, bir motor gürültüsü hepimizi bakışlarını kuşların tünediği ağaçlara ve arkasında kalan yola çevirdi.

Gittikçe büyüyen bir korkuyla, beni okula götüren Hummer'ın ta kendisinin yoldan çıkışını izledim. Adeta homurdanarak su yolundan aşağı indi, sonra tekrar tırmandı ve ağaçların arasından son hızla ilerleyerek Alaycı Kuzgunların kanat çırpmalarına ve cesaret vermek ister gibi delice çığlıklar atmalarına neden oldu.

"Rahibe, yakınımda durun," dedim. "Afrodit ve Stevie Rae, size de yanımda ihtiyacım olacak."

Erik ve Darius yoldan çekilip yanımdaki yerlerini alırlarken, Afrodit "Buradayız," dedi.

"Büyükanneme ihtiyacım var," dedim.

"Geliyor," dedi Rahibe Mary Angela. "Korkma."

Hummer sonunda durdu. Atlara o kadar yaklaşmıştı ki, hayvancıklar kişneyerek, park yerine kadar geri çekilmek ihtiyacı duydular. Aracın kapıları açıldı; Kalona ve Neferet birlikte aşağı indiler. Neferet baştan ayağa siyahlar içindeydi: Yerleri süpüren ipek elbisesinin yakası, göğüslerinin arasına kadar inen kanat biçimindeki oniks kolyeyi gözler önüne serecek kadar oyuktu. Çevresinde karanlık bir aura çırpınıyor, gür saçlarının havalanıp omuzlarının etrafında dans etmesine neden oluyordu.

Afrodit "Lanet olsun," diye fısıldadı.

"Evet, biliyorum," dedim tatsız bir sesle.

Kalona, Neferet'in hemen yanında yürüyordu. Üstünde sadece siyah bir pantolon vardı. Neferet'le birlikte Hummer'dan uzaklaşırken, görkemlerini gözler önüne sermek ister gibi biraz biraz açılan kanatları hışırdıyordu.

Yanımda duran Rahibe Mary Angela'nın nefesi kesilmişti sanki. "Ah, Meryem Ana aşkına!"

"Gözlerinin içine bakmayın," diye fısıldadım. "İnsanlar üzerine hipnotize edici bir gücü var. Sizi etkilemesine izin vermeyin."

Rahibe kanatlı adamı süzerken, kısa bir tereddüt yaşadı. Ve sonra "Beni çekmiyor," dedi. "Ona sadece acıyorum. Doğru yoldan saptığına hiç şüphe yok."

"Size kaç yaşında görünüyor?" Bunu sormamam imkansızdı.

"Eski. Topraktan bile yaşlı."

Bana on sekiz yaşında göründüğünü söyleyecek zamanım olmadı. Çünkü o sırada Hummer'ın şoförü de aşağı inmişti ve şoför, Stark'tan başkası değildi. Bakışları hiç zaman kaybetmeden beni buldular. Başını eğdi.

Stevie Rae'nin hayret dolu iç çekişini duydum. Arkamızdaki kırmızı çaylaklar kıpırdanmaya başlamışlardı.

"Bu beni vuran çocuk değil mi?"

"Evet," dedim.

"Değişim geçirmiş," dedi Stevie Rae. "Bir kırmızı vampire dönüşmüş."

Afrodit "Ayrıca lanet olası sıçanın teki," diye mırıldandı ve hemen arkasından ekledi. "Üzgünüm, Rahibe."

Hemen arkamda Darius'un sesini duydum. "Ona güvenme, Rahibem. Bağlılığının hangi tarafa kaydığını görüyorsun."

Ona bakmadan, sert bir sesle "Darius," dedim. "Bana güvenmek zorundasın ve bu kararlarıma güvenmeni de gerektiriyor."

Erin "Bazen tuhaf kararlar alabiliyorsun ama," dedi.

"Nyx'e kulak verdiğim zamanlarda değil," dedim.

"Şu anda ona mı kulak veriyorsun?" diye sordu Shaunee.

Çevresinde karanlığa dair bir ipucu görebilecek miyim diye dikkatle Stark'a baktım. Hiçbir şey yoktu. Karşımda sadece Stark duruyordu ve gözlerini gözlerimden bir an bile ayırmıyordu. "Kesinlikle Nyx'e kulak veriyorum," dedim. "Şimdi çevremizde çemberi oluşturun." İkizler ve Damien derhal arkamdaki

kalabalığın arasından sıyrıldılar. Damien beton dairenin doğu ucuna geçti. Shaunee'nin arkama geçtiğini görmediysem de hissetmiştim. Erin ise solumuzdaydı. Bir an için toprağın yerine geçmek üzere Afrodit, Stevie Rae ve Rahibe Mary Angela'nın yanından uzaklaşmak zorunda kalacağım için endişe duydum ama sonra Meryem'in Mağarası'nın tam kuzeyde durduğunu ve çemberimizi saran güzel gümüş ipliğin onun mabedini de kapsadığını fark ettim.

Kalona "Çemberi sonsuza dek sürdüremezsiniz," dedi küçük grubumuza yaklaşırken. "Oysa ben senin izini sonsuza dek sürebilirim."

Neferet "Çaylaklarım," dedi Kalona'nın yanında yürürken. Çevresindeki karanlık titreşim dışında, çok güzel, dingin ve tam bir Yüksek Rahibe gibi görünüyordu. "Zoey'nin yolundan sapmış güç arayışının sizleri çok tehlikeli bir duruma düşürmesine göz yumdunuz ama henüz hiçbiriniz için geç değil. Tek yapmanız gereken, ondan vazgeçmek, çemberi dağıtmak. Yüksek Rahibenizin bağrına geri kabul edileceğinizden emin olabilirsiniz."

"Aramızda bir rahibe olmasaydı, sana o pis bağrınla ne yapabileceğini söylerdim," dedi Afrodit.

Erin "Nyx'e sırt çeviren Zoey değil," dedi.

"Evet, hepimiz senin Nyx'in yolundan çıktığını biliyoruz. Tek fark, aramızda bunu gören ilk kişinin Zoey olması," dedi Shaunee.

Neferet çok üzgün ve son derece sağduyulu bir sesle "Kin dolu sözcüklerinin, muhakeme yeteneklerinizi nasıl lekelediğini göremiyor musunuz?" diye sordu.

Rahibe Mary Angela "Ya benim muhakeme yeteneğimi ne lekeledi?" diye sordu. "Bu çocuğu doğru dürüst tanımıyorum bile. Sözcükleri beni yanlışa sürükleyemez ve şu anda senden buram buram yayılan karanlığı hayal etmeme neden olamazdı."

Rahibeye çıkışırken, Neferet'in o dingin maskesi bir anda tuzla buz oldu. "Sen, insan kadın! Sen aptalın tekisin. Tabii ki beni karanlıkta göreceksin. Benim Tanrıçam, Gece'nin vücut bulmuş halidir."

Rahibe Mary Angela'nın sükuneti rol olmadığı için, duruşu hiç ama hiç değişmemişti. Basitçe "Hayır, Nyx'i tanıyorum ve her ne kadar gecenin vücut bulmuş hali olsa da, karanlıkla işi yok. Dürüst olun, Rahibe ve bu yaratık için Tanrıçanızın yolundan saptığınızı itiraf edin." Rahibe, elini Kalona'ya doğru uzatınca, cüppesinin dökümlü kumaşı zarifçe dalgalandı. "Nephilium, seni tanıyorum. Yüce Meryem adına, senin zaten bildiğin kelimeleri telaffuz edeceğim: Buradan hemen gitmeli ve yolundan saptığın o aleme dönmelisin. Tövbe et, belki hâlâ cennette ebediyeti tatma şansın olur."

"Onunla sakın konuşma, kadın!" dedi Neferet tiz bir sesle. Dingin duruşundan eser kalmamıştı. "O yeryüzüne inmiş bir tanrıdır. Ayaklarına kapanmalısınız!"

Kalona'nın gülüşü korkunçtu ve çevremizde huzursuzca kıpırdanan Alaycı Kuzgunların tıslamalarına neden olmuştu. "Bayanlar, lütfen benim için kavga etmeyin. Ben bir tanrıyım. Ben de hepinize yetecek kadar şey var." Neferet ve Rahibe Mary Angela'ya hitaben konuşuyordu ama bakışlarını benden bir an bile ayırmıyordu.

Çevremizdeki herkesi yok sayarak "Asla seninle olmayacağım," dedim. "Tercihim her zaman Tanrıçamdan yana olacak ve sen onun temsil ettiği her şeyin zıttısın."

Neferet "Sakın cüret edip..." diyecek oldu ama Kalona onu bir el hareketiyle susturdu.

"A-ya, beni yanlış değerlendirmişsin. İçinde yatan ve beni sevmek için yaratılmış o bakireye iyice bak..."

Arkamdaki kalabalıkta bir kıpırtı oldu ve iç sesim bana, Tanrıçanın, birinin çemberimizi aşmasına izin verdiğini fı-

sıldadı. Arkama bakmak ve bize katılan kişinin kim olduğunu görmek istiyordum ama gözlerimi Kalona'nın hipnotize eden bakışlarından ayıramıyordum.

Sonra bir el elime uzandı ve sevgi, Kalona'nın büyüsünü bozdu. Dönüp baktığım zaman sevinç gözyaşları arasında, Heath'in ittiği tekerlekli sandalyede oturan Büyükannemi gördüm. Savaştan çıkmış gibi bir hali vardı. Kolu alçıdaydı ve kafası bandajlıydı. Yüzü hâlâ şiş ve yer yer morluklar içindeydi ama gülüşü ve tatlı sesi, her zamanki gibiydiler.

"Bana ihtiyacın olduğunu mu duydum, u-we-tsi-a-ge-ya?"

Elini sıktım. "Büyükanne! Benim sana her zaman ihtiyacım var."

Arkasında duran ve bana gülümseyen Heath'e baktım. "Şu herifin canına oku, Zo," dedi ve geri çekilip Erik ve Darius'un yanındaki yerini aldı.

Bu arada Büyükannem, her nasılsa, ayağa kalkmıştı. Koruya ve ağaçların arasına tünemiş Alaycı Kuzgunlara dik dik bakarak ileri doğru iki yavaş adım attı.

"Ah, annelerimin annelerinin oğulları!" diye haykırdı. Sesi gecenin karanlığında kabile davullarının tumturaklı sesi gibi yankılanmıştı. "Sizi bu hale düşürmesine neden izin verdiniz? Annelerinizin kanını hiç mi hissetmiyorsunuz? Kalplerinin sizler için nasıl acıdığını hiç mi hayal edemiyorsunuz?"

Alaycı Kuzgunların pek çoğunun, Büyükannemle yüzüne bakmaktan çekiniyorlarmış gibi, kafalarını çevirmelerini inanamayarak izledim. Diğerlerinin gözlerindeki kızıl ışıltı sönmeye başladı ve gözlerinin insani derinliklerinde acı ve karmaşa belirdi.

"Sessiz ol, Ani Yunwiya!" Kalona'nın sesi, çevremizde bir gök gürültüsü gibi kükremişti.

Büyükannemim Cherokee halkının eski ismini bildiğinden emindim. Dikkatini kanatlı yaratığa çevirdi. "Seni görüyorum,

eski zaman yaratığı. Hiç ders almayacak mısın? Kadınlar seni alt etmek için yine bir araya mı gelmeliler?"

"Bu defa öyle olmayacak, Ghigua. Bu defa, beni tuzağa düşürmenizin o kadar kolay olmayacağını göreceksin."

"Belki de bu defa, kendi kendini tuzağa düşürmeni bekleriz, ne dersin? Bizler çok sabırlı bir halkızdır ve sen bunu daha önce de yaptın," dedi Büyükannem.

"Ama bu A-ya farklı," dedi Kalona. "Ruhu beni rüyalarına çağırıyor. Uyanık vücudunun beni çağırması an meselesi. Ve sonra o benim olacak."

"Hayır," dedim sertçe. "Bir mal, bir eşya gibi senin olacağımı düşünmekle, ilk hatanı yapıyorsun. Ruhum sana çekiliyor." Sonunda yüksek sesle itiraf edebilmiş ve dürüstlüğümden şaşırtıcı bir güç almıştım. "Ama dediğin gibi, ben farklı bir A-ya'yım. Benim özgür iradem var ve kendimi karanlığa teslim etmeye hiç niyetim yok. Son sözüm şudur: Hemen git buradan. Neferet ve Alaycı Kuzgunları da yanına katıp huzur içinde yaşayabileceğiniz ve kimsenin canını yakmayacağınız başka bir yere git."

"Yoksa?" derken eğlenir gibi bir hali vardı.

"Yoksa ben, insan refakatçimin de çok güzel ifade ettiği gibi, canına okuyacağım," dedim sert bir sesle.

Bu sözlerim onu daha da çok eğlendirmişe benziyordu. Büyüleyici bir gülümsemeyle "A-ya," dedi. "Buradan gideceğimi hiç sanmıyorum. Sanırım Tulsa'yı çok seviyorum."

"Unutma ki bunu sen istedin." Sonra çevremi saran kadınlara döndüm. "Şiir diyor ki: Ele geçirmek için değil, Yenmek için birleşen. Ben geceyim. Seni Rahibe Mary Angela'ya kadar getirdim. O, Ruh." Sol elimi uzatınca, Rahibe elimi sıkıca tuttu. "Stevie Rae, sen Kan'sın. Afrodit, sen de İnsanlık'sın."

Stevie Rae, Rahibe Mary Angela'nın yanına gitti ve diğer elini tuttu. Sonra Afrodit'e baktı. Afrodit kafasını hafifçe salladı ve Stevie Rae'nin eline uzandı.

"Ne yapıyorlar böyle?" Neferet'in sesi, öncesine göre daha yakından gelmişti. Başımı kaldırınca hızlı adımlarla bize doğru geldiğini gördüm.

"A-ya? Bu aptallık da neyin nesi?" Kalona artık eğleniyor gibiydi. O da hızla çemberimize yaklaşıyordu.

Büyükannemin elini tutarken "Ve Toprak bütünlüyor," dedim.

Kalona "Ghigua'nın onlara katılmasına izin verme!" diye haykırdı.

Neferet "Stark! Öldür onu!" diye emretti.

"A-ya'yı değil," diye bağırdı Kalona. "Yaşlı Ghigua'yı öldür."

Nefesimi tuttum ve Neferet "Zoey'i öldür. Bu defa hata istemem. Kalbine nişan al," diye emrederken, Stark'ın gözlerine baktım. Konuşurken, çevresindeki gölgelerden dışarı karanlık süzülüyordu. Karanlığın Stark'a kadar uzandığını, onu ayak bileklerinden tutup havaya kaldırdığını gördüm. Stark'ın içindeki mücadeleyi açıkça görebiliyordum. Neferet'in karanlık gücü, onu hâlâ etkileyebilirdi. Midem kasılmıştı. Bana ettiği Savaşçı Yemini bu güce direnmesi için yeterli olacak mıydı? Ona güvenmek istiyordum. Ona güvenmeye karar vermiştim. Yoksa bu, aptalca bir hata mıydı?

"Hayır!" diye kükredi Kalona. "Onu öldürme!"

"Seni asla paylaşmayacağım," diye bağırdı Neferet. Saçları uçuşuyordu ve sanki gözümün önünde büyüyordu. Eskisi gibi olmadığını düşünmekte haklıydım; ne vücut ne ruh olarak eski Neferet değildi. Hışımla Stark'a döndü. "Seni uyandırdığım güçle, işareti vurmanı emrediyorum. Zoey'i kalbinden vuracaksın!"

Stark'a bakmaya devam ediyor, iyiyi seçmesini, Neferet'in düzenbaz karanlığına sırt çevirmesini sağlamaya çalışıyordum. Bu yüzden, çıkış yolunu bulduğu anı birebir hissettim. Sanki o ve ben yine antrenman sahasının yanındaki küçük odadaymışız gibi, kendi sesimin ona *"Kalbim sende,"* dediğini duydum. Ve onun

cevabını: *"Bu durumda ikimiz de kendimize dikkat etmeliyiz. Kalpsiz yaşamak çok zor..."*

Stark, aramızdaki buzla kaplı mesafeye rağmen ikimiz baş başaymışız gibi, "Iskalamayacağım bir hedef varsa, leydimin kalbimin kendimin gibi gördüğüm kalbidir," dedi. O son kararını verirken çevresinde dans eden karaltılar da dağılıp gittiler.

Ve müthiş bir panikle, Stark'ın ne yapacağını anladım.

Doğrudan beni hedef alarak yayını gerdi ve atışını yaptı.

O okunu serbest bırakırken ben "Hava, ateş, su, toprak ve ruh! Duyun beni!" diye haykırdım. Okun ona dokunmasına izin vermeyin!" Beş elementin beşini de harekete geçirerek, gücümü Stark'ın üstüne püskürttüm. Ok tuhaf bir titreşimle döndü, artık bana gelmiyordu, geri, yola çıktığı noktaya, Stark'ın kalbine doğru ilerliyordu. Elementler araya girip, Stark'ı müthiş bir güçle yere sererken, okun göğsüne isabet etmesine sadece bir iki santim kalmıştı.

Neferet "Seni küstah sürtük!" diye söylendi. "Asla kazanamayacaksın."

Onu duymazdan gelerek elimi Büyükanneme uzattım. "Ve toprak bütünlüyor," diye tekrar ettim.

Büyükannem elini tuttu ve beşimiz elele Kalona ve Neferet'in saldırısıyla yüzleştik.

"Onlara lanet etmeyin..." Rahibe Mary Angela'nın sesi o kadar sakindi ki, adeta başka bir dünyadan yankılanır gibiydi. "O karanlık, öfke ve lanetlerle kardeş gibidir."

Stevie Rae "Bir kutsama," dedi.

"Evet, nefretle dolu olan insanlar, sevgiyle nasıl baş edeceklerini bilemezler," dedi Afrodit gözlerimin içine bakarak.

"Kutsa onu, Büyükanne, biz de sana katılacağız," dedim.

Ve sonra Büyükannemin, sevginin insanlığıyla bir araya gelen ruh, kan, gece ve toprakla perçinlenen güçlü sesi yankılandı.

"Kalona, *u-do'm*," dedi. Cherokee dilinde kardeşim demişti. "Seni kutsuyorum." Ve çok iyi tanıdığım ve bana kendimi evimdeymişim gibi hissettiren çok eski bir kutsamayı okumaya başladı. "Cennetin ılık rüzgarları evinin üstünde essin..."

Beşimiz tekrar ettik: "Cennetin ılık rüzgarları evinin üstünde essin..."

Büyükannem devam etti. "Ve Yüce Ruh oraya giren herkesi kutsasın..."

Bu defa biz kutsamayı tekrar ederken, Damien ve İkizler de bize eşlik ettiler.

Büyükannemin sesi güçlü ve istikrarlıydı. "Makosenlerin, karlarda mutlu izler bıraksın..."

Bu defa Büyükannemin kelimelerini, çemberdeki herkes bir ağızdan tekrar etmişti. Hatta arkamızdan da sesler yankılanıyordu. Benediktin rahibelerinin dualarını dualarımıza katmak için sığınaktan çıkmış olduklarını anlamıştım.

Büyükannem şiirin son dizesini okurken sesi öyle yoğun bir sevgi, sıcaklık ve eksiksiz bir sevinçle doluydu ki gözlerim yaşardı. "Ve gökkuşağı her daim omuzlarına dokunsun..."

Ve bu kutsamayla bir bütün olan seslerimizin arasında Kalona'nın çığlığını duydum. Bana sadece bir iki adım kala durmuştu. Neferet, güzel yüzü nefretle çarpılmış halde, Kalona'nın yemen yanındaydı. Kalona bana elini uzattı.

"Neden, A-ya?"

İnanılmaz, kehribar gözlerine baktım ve ona gerçeği haykırdım.

"Çünkü ben sevgiyi seçiyorum."

Kör edici bir ışık, çevremizi saran gümüşi ipi havalandırdı ve Kalona'yla Neferet'in çevresine doladı. İlmeğin hızla sıkılmasını gözümü kırpmadan izledim. Gümüş ipin sadece elementlerden oluşmadığını, Gece, Ruh, Kan ve İnsanlıkla güçlendiğini ve kaynağını Topraktan aldığını biliyordum.

Kalona dehşet verici bir çığlıkla arkaya doğru sendeledi. Neferet sıkıntı dolu çığlıklarla Kalona'ya sımsıkı tutunurken, çevresinde titreşen karanlık eğilip bükülüyordu. Kalona gözlerini benden bir an bile ayırmadan, kollarını Neferet'e sardı ve gösterişli, gece rengi kanatlarını açıp göğe sıçradı. Kanatları sayesinde, orada bir an asılı durdu. Sonra gümüş ip geri çekildi, ivme kazandı ve kırbaç gibi şaklayarak, kuş adamı ve yoldan çıkmış Yüksek Rahibeyi, çığlıklar atarak peşlerine düşen Alaycı Kuzgunlarla birlikte bulutların arasında gözden kaybolana dek savurdu.

Kalona görüş alanımdan çıkarken, göğsümde artık aşinası olduğum bir yanma hissettim. Çok iyi biliyordum ki aynaya bir dahaki bakışımda, Tanrıçamın bahşettiği yeni bir İşaret görecektim. Ne yazık ki bu yeni dövme, yara izlerime ve çok derin, kalp ağrıtan bir acıya eşlik edecekti.

SONSÖZ

Uzunca bir süre hiçbirimiz tek kelime etmedik. Sonra ben otomatik hareketlerle elementlere teşekkür edip çemberi kapattım. Uyuşmuş halde, Büyükannemin tekerlekli sandalyesine dönmesine yardım ettim. Rahibe Mary Angela, derhal annelik etmeye başladı ve çok ıslak, üşümüş ve yorgun olmamız gerektiğini söyleyerek bizleri manastıra doğru harekete geçirdi. Orada bizi sıcak çikolata ve kuru giysilerin beklediğini söylüyordu.

"Atlar," dedim.

"Onlarla ilgilenilecek." Rahibe Mary Angela, Sokak Kedileri Derneği'ndeki gönüllü çalışma sürecimden tanıdığım Rahibe Bianca ve Rahibe Fatima'yi işaret etti. İki rahibe, atları şimdi artık sera vazifesi gören ama taş yapısı sayesinde, eskiden ahır olarak kullanıldığı hissini uyandıran binaya götürüyorlardı.

Müthiş bir yorgunlukla kafamı salladım ve Darius'a seslendim. Sonra o, Erik, Heath ve ben Stalk'ın hareketsiz bedeninin yanına yürüdük.

Hummer'ın yanına düşmüştü ve aracın parlak ışıkları sayesinde aydınlıkta kalıyordu. Tişörtünün göğüs kısmı yanmıştı ve kalbinin üstünde lanet olası bir kırık ok izi vardı. Yara çok kötü görünüyordu. Açık ve kanıyor olması yetmezmiş gibi, göğsüne sıcak bir ütüyle vurulmuş gibi, ezikti. Güçlü olmak zorundaydım. Daha önce bir kez ölümüne şahit olmuştum ve bunu yine yapabilirdim. Derin bir nefes alarak, yanında diz çöktüm ve elini tuttum. Yanılmamıştım. Nefes almıyordu. Ama daha ben dokunur dokunmaz derin bir nefes aldı, öksürdü ve acıyla yüzünü buruşturarak gözlerini açtı.

Gözyaşlarımın arasından gülümserken ve Nyx'e bu mucize için sessiz bir teşekkür gönderirken, yumuşak bir sesle "Hey," dedim.

Göğsüne baktı. "Acayip bir yanık ama beş element üstümde tepinmiş gibi hissetmem bir yana, sanırım iyiyim."

"Beni korkuttun," dedim.

"Kendimi de korkuttum," dedi.

"Savaşçı, kendini bir Yüksek Rahibe'nin hizmetine adadığın zaman, amacın onu ölesiye korkutmak değil, *ölümden korumak* olmalı," dedi Darius, Stark'e elini uzatırken.

Stark, Darius'un elini tuttu ve ağır hareketlerle doğruldu. O çok sevdiğim kibirli gülümsemesiyle "Şey," dedi, "Söz konusu olan bu Yüksek Rahibe olunca, kuralların baştan aşağı yeniden yazılması gerekebilir."

"Bize mi söylüyorsun?" dedi Erik.

"Bunu ilk senden duyuyor değiliz," dedi Heath.

"Ah, lanet olsun," dedim kafamı sallarken.

"Zoeykuş! Yukarı bak!" Büyükannem bana sesleniyordu. Yukarı baktım ve nefesimi tuttum.

Bulutlar tamamen dağılmış ve ortaya, Kalona'nın kalbime ektiği karmaşa ve hüznü yakıp yok edecek kadar parlak, hilal biçiminde bir aya kucak açmış apaçık bir gökyüzü çıkmıştı.

Rahibe Mary Angela yanıma gelmişti. O da yukarı bakıyordu ama onun yüzü, ayın ışıl ışıl aydınlattığı Meryem Ana heykeline dönüktü.

Sadece benim duyabileceğim bir sesle "Her ikisiyle de işin henüz bitmedi, biliyorsun, değil mi?" dedi.

"Biliyorum," dedim. "Ama ne olursa olsun, Tanrıçam hep yanımda olacak."

"Ve dostların, yavrum," dedi Rahibe. "Ve dostların."

P. C. CAST
KRISTIN CAST'IN
DÜNYACA ÜNLÜ
GECE EVİ SERİSİNİN
6. KİTABI
YAKINDA
SİZLERLE!

P. C. CAST
KRISTIN CAST'IN
DÜNYACA ÜNLÜ
GECE EVİ SERİSİNİN
6. KİTABI
YAKINDA
SİZLERLE!